

NHẬT MAI ĐÔNG TIÊN

Đôi
Cá
Âm
Dương

Du
Hồn
Nhập
Mộng

Hàn Vũ Phi dịch

Truyện Mộng Cá

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ VIỆT NAM

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

**TRỘM MỆNH 2 - ĐÔI CÁ ÂM DƯƠNG - DU HỒN
NHẬP MỘNG**

Tác giả: NHẤT MAI ĐỒNG TIỀN

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Thầy trộm mệnh, trộm mệnh cổ vật, đổi lại một lần âm dương tương phùng

Tám trăm năm sau huyết án Nam Gia, Nam Tinh vẫn giữ nguyên hình hài thiếu nữ, không thể già, càng không thể chết. Đi qua vô số triều đại, hóa giải muôn nỗi oan khiên, nhưng chấp niệm của chính mình lại chưa từng buông bỏ.

Tám trăm năm, nhà họ Nam vẫn mắc kẹt trong lời nguyên máu, kẻ gieo cấm thuật cũng chưa một lần lộ diện. Trên con đường trộm mệnh tưởng chừng độc hành của mình, bỗng một ngày xuất hiện Khư Từ, chàng trai hết lần này đến lần khác “vô tình” xuất hiện, lại biết nghịch chuyển Thái Cực Bát Quái đồ, đi xuyên hai cõi âm dương. Sự xuất hiện của anh đã phá vỡ quy luật sống gần nghìn năm qua của cô.

Rốt cuộc, anh là bạn hay thù, là duyên, hay là kiếp?

Mục lục

Mục lục

Phần 5 Bờ Đền nhìn mắt

Chương 10

Chương 11

Phần 6 Sao và trăng

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Phần 7 Hồ phù đờng thau

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Phần 8 Kết thúc

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16

Phần 5
Bồ Đề nghìn mắt

(Tiếp theo)

Chương 10

Bãi cỏ mùa hè xanh mượt nương theo hướng gió, nằm rạp dưới chân bầy gia súc. Những đóa hoa nhỏ lấp ló vươn mình giữa màu xanh biêng biếc, không hề nghiêng ngả trước cơn gió vùng cao.

Một bàn tay vươn ra ngắt những bông hoa dại xinh đẹp. Khi đã hái được hơn chục bông cô thiếu nữ nhỏ một ngọn cỏ xanh vừa bền vừa dai, khẽ bó lại thành một chùm hoa sặc sỡ.

Cô ấy nhẹ nhàng sửa sang bó hoa rồi mới đứng dậy vẫy tay về phía xa. “Ni Trân...”

Thiếu nữ đứng giữa bầy cừu quay sang, cũng vẫy tay lại. “Thương Quỳnh...”

Thương Quỳnh cầm bó hoa chạy về phía Ni Trân. Cô băng qua bãi cỏ, len qua bầy cừu, tươi tắn đặt bó hoa vào tay Ni Trân. “Tặng cậu này.”

Ni Trân ngắm nhìn bó hoa rạng rỡ sắc màu, tấm tắc khen: “Đẹp quá. Đến tháng bảy chúng ta lên núi hái hoa tuyết liên đi.”

“Ừ, không loài hoa nào sánh được với tuyết liên.”

Bông hoa tuyết liên trắng mượt thanh khiết là loài hoa ưa thích của dân du mục. Không chỉ vì đẹp, mà loài cây này luôn kiên cường bám rễ, đâm chồi nảy lộc, bung nở đóa hoa trắng ngần xinh đẹp đúng mùa, bất kể thời tiết lạnh lẽo khắc nghiệt đến đâu.

“Thương Quỳnh, hôm nay chúng ta nên đến bãi cỏ nào? Không biết bãi cỏ năm ngoái đã mọc đủ cỏ cho dê bò ăn chưa nhỉ?” Ni Trân thoáng lo lắng, nghe nói bây giờ nhiều nơi hỗn loạn, cô sợ gặp phải đám người cầm giáo sắt rồi bị cướp mất bò dê nhà mình.

“Đi đâu cũng được, mình đi cùng nhau.” Thương Quỳnh trấn an Ni Trân đang dè dặt. “Cậu đừng lo quá, nghĩ nhiều cũng vô ích thôi. Ni Trân, cậu phải gan dạ lên, đừng mãi là cô bé thỏ đế nữa.”

Ni Trân rất ngưỡng mộ Thương Quỳnh lúc nào cũng dũng cảm dạn dĩ, kể cả đêm khuya vẫn dám đi một mình. Cô thì không bao giờ dám, ban đêm nhập nhèm không thấy gì, chẳng may còn gặp phải sói. Ấy thế mà hai năm trước Thương Quỳnh đã mang theo chó săn bắt được một con sói cơ đấy.

Trong lòng cô, Thương Quỳnh mạnh mẽ như nữ thần núi tuyết vậy.

Ngày lại qua ngày, hơn nửa mùa hè đã trôi qua. Chờ mãi cũng đến tháng bảy, Thương Quỳnh nhớ Ni Trân muốn đi hái hoa tuyết liên, hôm đó cô xua bầy cừu đi ăn cỏ rồi chạy ngay đến tìm Ni Trân. “Nếu ngày mai trời không nổi gió, chúng ta đi hái hoa tuyết liên đi.”

“Ừ.” Ni Trân chấp tay sau lưng, cười tươi tắn. “Thương Quỳnh, cậu quên hôm nay là ngày gì rồi phải không?”

Thấy Thương Quỳnh ngẫm nghĩ mãi vẫn không ra, Ni Trân đành nhắc: “Sinh nhật cậu đấy.”

Thương Quỳnh nghe xong khẽ thở phào. “Cậu dọa mình chết khiếp, cứ tưởng mình quên mất ngày quan trọng gì cơ

chứ.”

“Sinh nhật cậu mà không quan trọng ư?”

“Dĩ nhiên không quan trọng rồi. Nhưng lát nữa mình phải về kính mẹ thêm một chén mới được.”

Ni Trân cười rộ lên. “Bây giờ mình tặng quà cho cậu, cậu có nhận không đây? Xem ra là không nhận rồi, vậy khỏi tặng nhé.”

Thương Quỳnh lập tức bắt lấy cổ tay Ni Trân, kéo ra đằng trước xem cô đang giấu gì. “Nhận chứ, sinh nhật mình mà, mau đưa cho mình đi.”

Ni Trân cười khanh khách, không kháng cự nổi đành phải chìa ra cho Thương Quỳnh xem.

Trong lòng bàn tay cô là một chuỗi vòng tay được xâu từ những hạt hình bầu dục, từng hạt trắng ngà bóng loáng còn in đậm vẫn màu nâu như vỏ cây khô.

Ni Trân khoe: “Đây là hạt chú mình cho, tên là bồ đề nghìn mắt^[1E]. Tổng cộng mười hai viên, chú mình bảo, số 12 ngụ ý là ‘mười hai căn nguyên’.”

Thương Quỳnh nghe mà lạ lẫm, thắc mắc: “Căn nguyên?”

“Ừ, chú mình bảo hầu hết mọi chuyện trên đời đều do cái duyên mà ra. Cho nên mình nghĩ, dù sau này chúng ta không cùng đến một bãi chôn thả, hay phải lấy chồng ở hai nơi khác nhau, không còn kề cạnh nhau nữa, cũng là do duyên số mà thôi.”

Vòng tay mười hai hạt quán quanh cổ tay mảnh khảnh của Thương Quỳnh. Cô ấy giơ tay lên ngắm nghía chuỗi hạt dưới ánh nắng, vết hằn màu nâu nặng tằm chân tình của cô bạn

thân. Thương Quỳnh rạng rỡ reo lên: “Ni Trân, mình thích chuối hạt này quá, rất thích ý nghĩa của bồ đề nghìn mắt.”

“Cậu thích là được rồi, mình chỉ sợ cậu không thích ấy chứ.”

Người sống trên thảo nguyên vốn thiếu thốn vật chất, thời thế hỗn loạn thế này lại càng không có chỗ ở cố định, cho nên ai nấy đều quý trọng từng món đồ có được. Ấy vậy mà Ni Trân lại tặng bồ đề nghìn mắt cho mình, Thương Quỳnh vô cùng xúc động, càng thêm trân trọng món quà này.

Cô ấy muốn hái thật nhiều hoa tuyết liên mà Ni Trân yêu thích để tặng cho cô.

Hôm sau trời đẹp, rất hợp để lên núi hái hoa.

Sáng sớm, Thương Quỳnh đã đứng đợi Ni Trân ngoài lều. Nhìn thấy tóc Ni Trân bị vểnh lên một nhúm như bị đè vì ngủ sai tư thế cả đêm, Thương Quỳnh ôm bụng cười ngặt nghẽo. Ni Trân vừa đi vừa vuốt lại tóc mãi, chốc lát lại hỏi: “Còn vểnh nữa không?”

Thương Quỳnh thấy cô bạn để tâm đến tóc tại, bèn lấy bình rót ra tay một ít nước, bôi lên tóc Ni Trân, chẳng mấy chốc đã vuốt thẳng nhúm tóc vểnh. “Được rồi, xẹp rồi.

Bấy giờ Ni Trân mới không vuốt nữa. “Chiều nay mình phải đi gặp một người, nghe nói được lắm, không thể để anh ấy thấy tóc tai lộn xộn thế được.”

Thương Quỳnh tò mò. “Con trai à?”

Ni Trân đỏ mặt. “Ừ.”

Thương Quỳnh mỉm cười, thoáng chút hụt hẫng. Ngoại trừ Ni Trân, cô ấy không có bạn bè nào khác. Ni Trân lấy chồng rồi, e rằng sẽ phải đến bãi chăn thả khác, hai người khó lòng gặp

nhau, không thể hẹn nhau cùng lên núi hái hoa tuyết liên hằng năm được nữa.

Hoa đẹp đến mấy mà không có ai ngắm cùng thì cũng chỉ như đóa hoa dại mà thôi, không quý giá đến mức phải lên núi tuyết hái.

Có lẽ đang giữa mùa hè nên tuyết tan khá nhiều, nước lạnh len lỏi qua vách đá chảy xuống dưới chân núi, rửa sạch đá sỏi. Tay Ni Trân dính đầy nước lạnh, cồng đến mức đỏ ửng lên, cô khẽ than: “Lạnh quá.”

“Nước tuyết mà, đương nhiên phải lạnh rồi.” Thương Quỳnh trông về ngọn núi xa xa, tuyết ở một bên sườn đã tan gần hết, để lộ những tảng đá to nhỏ lổ nhô. Nhưng màu sắc mọi vật lẫn vào nhau, trông từ xa không rõ nơi nào có hoa.

Cô ngồi xổm xuống buộc lại dây giày, thấy dây giày của Ni Trân cũng sắp tuột ra, bèn buộc chặt lại giúp bạn.

Hai người lên núi, giẫm lên toàn hố cạn, hố sâu và sỏi đá cứng, nếu đế giày không đủ dày, đi lâu sẽ đau chân.

Nhưng như vậy còn dễ hơn đi trên nền tuyết khi dày khi mỏng, ít nhất đi trên nền cứng không phải cong đầu gối lên nhiều.

“Thương Quỳnh, đằng kia có hoa kìa.”

Ni Trân rảo bước đến một khe đá, Thương Quỳnh cũng đi ngay theo.

Những cánh hoa to trắng muốt bao lấy nhị hoa nâu như muôn vì sao tề tựu một cõi. Từng lớp lá xanh bên ngoài đua ra nâng niu bông hoa và nhị hoa trên tay. Hoa tuyết liên lạng lẽ nở rộ, khẽ khàng đung đưa trong tuyết trắng và gió rét, không ai

ngờ một đóa hoa có vẻ ngoài mong manh yếu ớt như vậy lại có thể đâm chồi nảy lộc giữa núi tuyết rét lạnh.

Ni Trân quỳ gối trên mặt đất trắng xóa chưa tan hết tuyết, dịu dàng mơn man cánh hoa. “Thương Quỳnh, cậu xem bông tuyết liên này đi, đẹp quá!”

Cô cẩn thận ngắt bông hoa. So với hoa dại trên thảo nguyên, bông hoa này thực sự rất to, che kín cả bàn tay cô. Cô soi bông hoa dưới ánh nắng hè, đường vân trên cánh hoa như những mảnh xương li ti, chống đỡ cánh hoa mỏng tựa cánh ve.

Thương Quỳnh chỉ. “Bên kia còn nữa kia.”

Hai người tiếp tục đi về phía núi tuyết bên kia. Dãy núi tuyết trập trùng san sát nhau, từng ngọn núi như nữ thần trầm lặng nhưng vô cùng hùng vĩ.

Ni Trân và Thương Quỳnh vừa đi vừa hái được bốn bông hoa, định mang về treo trước cửa lều. Đây là món quà thần núi ban tặng, sẽ mang lại may mắn cho con người.

Càng đi sâu vào núi, tuyết càng dày, nhưng hoa ở đây đẹp hơn hẳn bên ngoài. Nơi đây lạnh đến mức chim cũng không buồn đến kiếm ăn, hoa lá không bị chim chóc côn trùng gặm mổ nên vẫn lành lặn tươi tắn.

Gió bắt đầu nổi lên, làm lay động đóa hoa trong tay Ni Trân.

Hai người dần bước sâu vào núi tuyết, nhìn thấy trên dốc đứng xa xa có một đóa hoa rực rỡ to lớn lạ thường. Thương Quỳnh muốn hái bông hoa ấy tặng cho Ni Trân. Tuy không nỡ nhìn Ni Trân đi lấy chồng, nhưng cô vẫn muốn bản thân được hạnh phúc, hy vọng đóa hoa kia có thể mang đến may mắn cho Ni Trân.

Ni Trân thấy Thương Quỳnh cứ đi phăm phăm, vội vàng gọi với theo: “Thương Quỳnh, nơi đó địa thế nguy hiểm, đừng đi qua.”

Thương Quỳnh bỏ ngoài tai. “Nguy hiểm gì chứ, cậu nhát gan quá!”

Thương Quỳnh thoăn thoắt trèo lên dốc đứng, đưa tay hái đóa hoa kia. Cô ấy vô cùng linh hoạt, thuần thục trèo lên trèo xuống không chút khó khăn, chỉ chốc lát đã quay về đứng trước mặt Ni Trân. “Thấy chưa, có nguy hiểm gì đâu. Tặng cậu này, nguyện hoa của thần núi sẽ mang đến hạnh phúc cho cậu.”

Ni Trân bấy giờ mới biết cô ấy hái đóa hoa kia cho mình, trong lòng không khỏi trào dâng niềm hạnh phúc. “Ừ, Thương Quỳnh, cậu cũng phải hạnh phúc nhé.”

Thương Quỳnh cười khúc khích. “Về thôi.”

“Ừ.”

Hai người đi xuống sườn núi, định quay về con đường nhỏ. Song thời tiết thay đổi quá nhanh, chỉ thoáng chốc mặt trời chói chang đã bị mây đen che phủ, làn gió nhẹ giờ cũng đang gào thét trên núi tuyết, hóa thành một trận cuồng phong.

Đường xuống núi gặp ghềnh khó khăn hơn.

Thương Quỳnh nắm tay Ni Trân đi trước dẫn đường, gió mạnh thổi qua vùn vụt, tai và mặt cả hai đỏ ửng lên vì lạnh.

Ni Trân có chút hoảng sợ. “Thương Quỳnh, bão tuyết sắp kéo đến sao?”

“Không sao đâu.” Thương Quỳnh trấn an bạn. “Chúng ta sẽ nhanh chóng về đến nhà thôi.”

Bất chợt làn gió núi lạnh lẽo tràn đến, Ni Trân vừa được bạn trấn an lại hết hoảng, nắm chặt tay Thương Quỳnh.

Xưa nay Ni Trân luôn nhát gan, người lớn hay nói cô không giống con gái trên thảo nguyên. Cô muốn trở thành một người gan dạ lắm chứ, chỉ cần bằng một nửa Thương Quỳnh thôi cũng được, vậy mà mãi vẫn chưa thành.

“Thương Quỳnh, Thương Quỳnh, mình sợ.”

Thương Quỳnh quay đầu trấn an Ni Trân lần nữa. “Đừng sợ, Ni Trân.”

Sắc trời càng lúc càng âm u, gió càng lúc càng lớn, rõ ràng là dấu hiệu bão tuyết đang kéo đến. Thương Quỳnh siết chặt tay Ni Trân hơn, dỗ dành. “Đừng sợ, đừng sợ.”

Ni Trân gắng gượng gạt đầu, cô biết Thương Quỳnh đang cố dẫn đường cho mình, dù trong lòng cực kỳ sợ hãi nhưng không nói ra. Cô cắn chặt môi ngược lên, bầu trời đen hòa vào dãy núi như một con mãnh thú khổng lồ đang hau háu nhìn vào hai người họ với vẻ khát máu.

Gió tuyết rít gào, đá vụn trên mặt đất bắt đầu run rẩy, lao đi trong gió như có chân.

Gió rét táp vào mắt, vào má họ đau rát như những lưỡi dao sắc bén.

Bỗng nhiên tiếng tuyết lở âm âm truyền đến, Thương Quỳnh quay phắt lại, thấy một mảng tuyết lớn nơi họ vừa rời đi sụp xuống, đổ ập xuống chân núi. Cô thâm kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, e rằng nơi này cũng sẽ có tuyết sụp xuống.

Vừa nhìn lên, tim Thương Quỳnh thót lại, khối tuyết lớn trên đỉnh đầu hai người đang lung lay chực rớt. Một khi khối

tuyết kia rơi xuống, địa thế nơi này sẽ làm tuyết lở lớn hơn, nhanh hơn.

Thương Quỳnh vội vã kéo Ni Trân bước đi, gấp gáp thúc giục: “Đi mau.”

Thế nhưng, cùng lúc đó, khối tuyết đang lung lay kia lại sụp xuống, rầm rầm lao ập về phía họ.

Thương Quỳnh còn chưa kịp kéo bạn theo, Ni Trân đã buông tay ra, đẩy cô đi. Cô không kịp phản ứng, đến khi hoàn hồn lại thì thấy mình đã được đẩy vào kẽ đá, trú ẩn an toàn dưới dòng tuyết lở.

“Ni Trân!”

Ni Trân nhìn Thương Quỳnh được hăm đá bảo vệ, thở phào nhẹ nhõm. Như thể biết mình không thoát được kiếp nạn này, Ni Trân khẽ nở nụ cười cuối cùng với bạn. Thương Quỳnh vươn tay muốn kéo Ni Trân về phía mình, nhưng tuyết đã rầm rập kéo đến, thoát cái Ni Trân ngã khụy trước màn tuyết, mất hút trong tích tắc.

“Ni Trân!”

Trận tuyết lở này khiến dân du mục dạn dày kinh nghiệm cũng phải kinh ngạc, vội vã bỏ mặc dê cừu, cầm xẻng và gậy gộc lên núi tìm người.

Họ chỉ cần nhìn đồng tuyết có hình dáng khác lạ liền biết trong đó có người, trừ phi tuyết chôn quá dày, che giấu hết vết tích. May mà tuyết này không dày lắm, người dân nhanh chóng tìm được Thương Quỳnh và Ni Trân.

Thương Quỳnh được đá che chắn lúc tuyết ập đến nên không bị thương, còn có chút không gian để hít thở.

Sau khi tỉnh lại, Thương Quỳnh lập tức đòi đi tìm Ni Trân.

Ni Trân vẫn còn thở, nhưng hy vọng cứu chữa không nhiều. Lúc Thương Quỳnh chạy đến lều Ni Trân, mắt cô gần như không còn tiêu cự nữa. Cô nghe thấy tiếng khóc của Thương Quỳnh, mấp máy môi thều thào: “Thương Quỳnh...”

“Ni Trân.” Thương Quỳnh nắm bàn tay Ni Trân đổ tấy lên vì bỏng lạnh, nước mắt lăn chã tuôn rơi. “Tại sao... tại sao...”

Tại sao lại đẩy cô vào chỗ an toàn, không màng gì đến bản thân như vậy chứ?

Bình thường Ni Trân nhát gan là thế, sao khi ấy lại bình tĩnh nhìn cô không chút sợ hãi.

Cô thà rằng lá gan của Ni Trân vẫn nhỏ như trước kia.

Thương Quỳnh khóc nức lên. “Nếu mình chú ý ngẩng đầu nhìn trời kĩ hơn, dẫn cậu về sớm hơn... thì sẽ không đến nông nỗi này. Tại sao người được che chắn lại là mình, tại sao...”

Trái tim Thương Quỳnh tan nát vì day dứt, cô muốn đánh đổi tính mạng mình để cứu chữa cho bạn, để Ni Trân lại trở thành cô gái yêu đời như trước, chỉ một đóa hoa đại xinh đẹp cũng đủ làm Ni Trân nở nụ cười rạng rỡ.

“Thương Quỳnh...” Ni Trân yếu ớt nói. “Cậu đừng tự trách mình... Mình cứu cậu, không phải để nhìn thấy cậu đau khổ...”

Thương Quỳnh thẳng thốt nhìn nụ cười tươi sáng rạng rỡ trên khuôn mặt Ni Trân.

Không oán hận, không trách móc, không hối hận.

Trong khoảnh khắc đẩy Thương Quỳnh đi, Ni Trân chỉ mong cô ấy được sống sót, còn phải khỏe mạnh và vui vẻ sống tiếp.

Thương Quỳnh cầm bàn tay lạnh ngắt của Ni Trân, lặng lẽ khóc.

Mùa đông sắp đến, dân du mục lại sắp chuyển bãi chăn nuôi, tìm đến nơi có cỏ xanh, hoa lá.

Khi vết bỏng lạnh trên người đã lành, Thương Quỳnh tìm đến mộ Ni Trân trên núi tuyết. Cô đặt bó hoa dại mới hái trước mộ bạn, đào thêm một cái hố thật sâu gần đó. Quỳ trước mộ Ni Trân thật lâu, Thương Quỳnh mới cởi chuỗi bồ đề trên tay ra, thì thầm dặn dò: “Ni Trân, bọn mình phải tạm rời khỏi đây rồi. Mùa hè sang năm mình sẽ trở lại thăm cậu, nếu cậu vẫn ở đây, nhớ đừng hiểu lầm là mình bỏ mặc cậu nhé!”

Cô cúi đầu hôn lên chuỗi bồ đề nghìn mắt, như đang hôn lên trán người bạn thân để nói lời tạm biệt.

Cô quán chuỗi tay vào một hộp gỗ nhỏ, vùi sâu trước mộ Ni Trân, tử mĩ đắp đất lại. Cô nấn ná quỳ thật lâu, nhẹ nhàng vuốt ve mộ đá, thủ thủ như khi bạn còn sống: “Ni Trân, mình sẽ sống thật vui vẻ, sẽ không để cậu phải thấy đáng vẻ buồn bã của mình đâu.”

Vừa dứt câu, nước mắt cô lã dài. Thương Quỳnh nghẹn giọng: “Năm nào mình cũng sẽ về đây thăm cậu, mang theo đóa hoa cậu thích nhất, sẽ hạnh phúc... hạnh phúc đến thăm cậu.

Cậu nhường hy vọng sống cho mình, không phải để nhìn mình đau khổ, không phải để nhìn mình day dứt.

Cho nên, mình sẽ sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc để cậu ở thế giới bên kia có thể an tâm.

Không bao giờ nói lời tạm biệt, Ni Trân.”

Chương 11

Nghìn con mắt sáng ngời dần tan, Thương Quỳnh đứng trước mộ đá, cúi người đặt bó hoa tươi xuống, bóng dáng dần nhòa đi, chỉ có bó hoa hẵng năm trước mộ bia dường như mãi không phai màu.

Chuỗi hạt bồ đề trên tay Nam Tinh đã ố vàng, không còn màu trắng ngà năm xưa.

Nam Tinh cất chuỗi hạt bồ đề đi mà thấy lòng nặng trĩu, áy náy nói: “Xong việc tôi sẽ trả nó lại, xin lỗi vì phải mượn mấy ngày.”

Khư Từ chôn hộp gỗ xuống đất sâu, đập tảng đá lại như cũ, cố gắng không để người ta phát hiện. Anh phỏng đoán. “Bồ đề nghìn mắt có thể hồi sinh A Khổng, là do sự tương đồng trong tình bạn và câu chuyện của A Lạc, A Khổng với Ni Trân và Thương Quỳnh sao?”

“Ừ.” Nam Tinh khẽ mân mê chuỗi bồ đề. “Trước đây tôi đã từng nói, anh còn nhớ không? Mọi đồ cổ đều có linh tính, chúng sẽ chọn một ký ức sâu sắc nhất trong hàng trăm hàng nghìn năm để ghi nhớ. Ký ức sâu sắc nhất của chén rượu Thao Thiết là Hậu Thắng đầy lòng tham, ký ức sâu sắc nhất của lò huân hương hoa văn cá là đốt hương độc. Hôm nay ký ức của chuỗi hạt bồ đề là chuyện của Ni Trân và Thương Quỳnh. Tình bạn của hai người họ có thể hồi sinh A Khổng”

Khưu Từ thở dài. “Vô cùng phức tạp, cũng vô cùng kỳ diệu, tôi muốn học ghê.”

Nam Tinh lặng thinh chốc lát mới đáp lời: “Tôi thà rằng cả đời anh đừng học mấy thứ này.”

Câu nói chứa đầy ẩn ý, chữ “cả đời” luôn khiến người ta thấy nặng nề, như chất chứa một bí mật lớn lao. Khưu Từ thoáng ngỡ ngàng, chưa kịp hỏi cô nguyên do đã nhác thấy nơi xa có người đang từ tốn tiến về phía này, bước chân chậm chạp, bóng lưng không xuống.

Nam Tinh nhìn sang, nhận ra bà cụ còng lưng chống cây gậy niêm nở tiếp đón họ khi nãy.

Bà cụ vừa chống gậy vừa đi, nhìn thấy hai người bèn cười nói: “Sao còn ở đây, không phải cô cậu muốn lên núi tuyết sao?”

“Bọn cháu chỉ đi ngang qua thôi ạ.” Khưu Từ mỉm cười đến đìu bà lão, hỏi han: “Bà muốn đi đâu thế?”

“Đến đây.” Bà cụ đi đến trước ngôi mộ, tấm lưng còng khom, đặt một bó hoa xuống.

Mùa thu hoa vẫn còn nở rộ, từng bông hoa chúm chím như ngón tay cái chụm vào nhau vô cùng đẹp mắt, khiến cho ngôi mộ ảm đạm sống động hẳn lên.

Bà nhìn tấm bia hồi lâu mới nói: “Lại sắp dọn nhà, gấp rút xua gia súc đi chỗ khác rồi. Mình đã lớn tuổi, không biết có thể gắng gượng qua mùa đông này hay không. Nếu được, sang năm mình sẽ lại đến thăm cậu.”

Nam Tinh sửng sờ, cô nhìn bà cụ tóc bạc phơ, chột nghĩ ra.

Đằng xa có người gọi to: “Bà Thương Quỳnh ơi, phải đi rồi...”

Nam Tinh sửng sờ.

Bà cụ quay người lại vẫy tay, sang sảng trả lời, vẫn đầy nhiệt huyết như cô gái trẻ trung xán lạn năm xưa: “Đến đây.”

Bà gật đầu chào Nam Tinh và Khưu Từ. “Chúng tôi phải chuyển bãi chăn nuôi đến nơi ấm áp hơn rồi, cô cậu leo núi phải cẩn thận, chú ý thời tiết đấy.”

Nói rồi, bà chống gậy rời đi.

Không còn nhanh nhẹn khỏe mạnh như cô thiếu nữ năm nào, song bà vẫn rạng rỡ hay cười, hiền hậu với mọi người như năm xưa.

Trong lòng không chút gánh nặng tâm lý.

Hôm qua Nam Tinh còn băn khoăn không biết cô thiếu nữ sống sót có tự trách như Thành Lạc Gia hay không, xem ra là không rồi.

Có lẽ đây mới chính là lý do để chuỗi bồ đề nghìn mắt này có thể hồi sinh A Khổng.

A Khổng giống Ni Trân năm xưa, chưa bao giờ có ý nghĩ tại sao chỉ có mình chết đi, còn bạn thân mình được sống sót. Họ giống nhau, luôn mong bạn thân mình hạnh phúc sống tiếp.

Vui vẻ khắc ghi họ vào tâm khảm, chứ không phải sống trong áy náy.

Khưu Từ chậm rãi dời mắt đi, thấy Nam Tinh cứ nhìn mãi theo bóng bà lão, biết cô đang nghĩ gì, bèn cất tiếng nói: “Đi thôi, Nam Tinh.”

Hai người trở về lều. Dân du mục đã kéo đi hết, cọc của lều Yurt đã được nhổ lên, chỉ còn lại từng cái lỗ trên nền đất. Hàng rào nhốt bầy gia súc cũng được rút đi, để lại mảnh đất lạnh lùng

cô quạnh. Lều của hai người vẫn còn ở đó, lạc lõng nổi bật giữa thảo nguyên.

Núi tuyết đằng xa vẫn trập trùng san sát nhau, yên tĩnh nằm đó như nữ thần tạo nhã mà lãnh đạm.

Đó là một ngọn núi tuyết khiến người ta kính sợ, cất giấu vô số vui buồn của con người.

Hành trình quay về dường như dài hơn, chiếc xe buýt mini cà tàng chở vài khách ít ỏi đến sân bay, đường hơi khó đi, cứ xóc nảy mãi.

Nam Tinh bị dẫn xóc đến mệt mỏi, tựa vào cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi, vừa chớp mắt thì nghe thấy tiếng Khưu Từ bên cạnh: “Đưa ba lô cho tôi.”

Anh vừa dứt lời, ngực Nam Tinh bỗng nhẹ bẫng, ba lô đã bị Khưu Từ lấy đi. Cô mở mắt ra nhìn anh chốc lát rồi tựa vào cửa sổ, nhìn cảnh sắc liên tục lướt qua bên ngoài.

Cô không ngủ được. Bao lâu nay chiếc ba lô nặng trĩu luôn ở trước ngực cô, chưa từng có ai ôm giúp. Kể cả khi nhét ba lô lên kệ hành lý, cô cũng chưa bao giờ có cảm giác trống rỗng đến chóng chệnh như bây giờ. Cô nghiêng người lấy lại nó. “Quen rồi.”

Khưu Từ cười xòa. “Dần dần thay đổi thói quen là được mà, Tinh Tinh.”

“Không cần.” Nam Tinh quả quyết cự tuyệt.

Khưu Từ nghĩ ngợi một lát bèn đề nghị: “Cô có thiếu người giúp việc không, nuôi tôi ba bữa cơm là được, tôi không cần

lương”

“Không thiếu.”

Khưu Từ lại cười rộ lên. “Eo ôi, tôi nguyện đi theo cô khắp thế gian không cần tiền lương mà cô lại từ chối thẳng thừng thế kia, ngốc à.”

Anh như đang trêu chọc một cô bé, nhưng Nam Tinh đã không còn là cô bé từ lâu lắm rồi. Ban đầu cô không biết phải đáp lại thế nào, qua hồi lâu mới nói: “Anh đi theo tôi, rồi không cần làm việc của anh à?”

“Cần chứ, nhưng không xung đột là bao.”

Nam Tinh hỏi thẳng: “Rốt cuộc những việc anh làm có mục đích gì?”

Cô biết đây là bí mật to lớn với Khưu Từ, cô không tin anh sẽ nói cho cô biết. Cũng như cô, dù không ghét anh nhưng sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật của mình.

Khưu Từ nhìn ánh mắt thoáng lạnh lùng của cô, biết cô chắc rằng anh sẽ không trả lời. Cô như đang ngầm nói với anh, anh không tin tôi, tôi cũng không tin anh, hai chúng ta hoàn toàn không thể thân thiết với nhau.

“Tìm một người.” Khưu Từ chậm rãi cất lời. “Tôi cũng không biết đó là ai, nhưng bà Lệ nhận nuôi tôi, dạy tôi những thứ này cũng vì muốn tôi tìm được người đó.”

Nam Tinh ngây dại, dăm dăm nhìn anh, đôi mắt dần ánh lên vẻ tức giận.

Anh đã nói cho cô biết.

Anh muốn cô biết rằng anh tin tưởng cô, nên anh sẽ tiết lộ cho cô hết cả bí mật cô muốn biết.

Nếu so sánh, cô đã thua Khưu Từ ở lòng chân thành.

Nam Tinh bỗng cảm thấy mình thật bạc.

Khưu Từ kể tiếp: “Tôi nhận lời làm việc cho người ta ở mộ cổ hay Cục Văn vật chỉ để đổi lấy một yêu cầu, chính là được xem tất cả đồ cổ họ sưu tầm. Bởi vì trên đồ cổ có manh mối về người mà tôi muốn tìm. Tôi phải tìm kiếm từng chút manh mối như gom góp từng phân tử của vật chất, xâu chuỗi từng viên một, đến khi thu thập đủ thông tin của người kia là có thể tìm ra. Nhưng giờ tôi không biết đó là ai, đang ở đâu..”

“Đừng nói nữa.” Nam Tinh đau khổ vì thái độ bình thản tự nhiên của Khưu Từ, cô thì thào. “Đừng nói nữa.”

Khưu Từ muốn nắm lấy tay cô, muốn nói cho cô biết rất nhiều điều, không mấy may tức giận vì cô luôn giấu anh mọi việc. Anh biết rõ Nam Tinh đang dựng lên bức tường che chắn quanh mình, đến gần còn khó, mong gì phá vỡ được lớp phòng ngự ấy.

Giữa họ luôn phải có người tiến lên một bước trước. Cô không làm, thì anh làm.

Anh thích Nam Tinh.

Thích ngắm nhìn Nam Tinh lạnh lùng, thực dụng nhưng cũng rất lương thiện, ấm áp.

“Ừ, tôi không nói nữa, bao giờ cô muốn nghe thì tôi sẽ kể.” Khưu Từ từ bỏ ý định lấy ba lô của cô, làm vậy cứ như cưỡng ép cô phải nhổ cái gai trên người mình đi, đây mới là điều khiến người ta đau khổ.

Từ lúc rời thảo nguyên về thành phố lớn, Nam Tinh không hề nói thêm câu nào với Khưu Từ. Đến bệnh viện, cô đi thẳng

đến phòng bệnh mà không buồn đoái hoài đến anh.

Đến hành lang, cô thấy khá nhiều người tụ tập trước phòng bệnh của Thành Lạc Gia.

Một người đàn ông chừng năm mươi tuổi, mặc bộ quần áo thường ngày lên tiếng: “Không ngờ lại xảy ra chuyện thế này, chúng tôi nên đến đây từ sớm mới phải.”

Ông Thành tiếp lời: “Không có gì to tát, chẳng qua tôi nghe nói anh tình cờ đang ở đây nên mới thông báo. Thế A Kỳ không ở đây à, tôi tưởng cậu ấy cũng theo ông đến đây.”

“Nó sẽ quay về nhanh thôi.”

Nam Tinh chỉ đứng từ xa quan sát, chờ đến khi họ trò chuyện xong, rời khỏi phòng bệnh, cô mới đi vào.

Thành Lạc Gia vẫn một mực chờ cô, vừa thấy cô, hai mắt đã sáng ngời phấn chấn.

Có lẽ do hợp tác điều trị, mới hai ngày không gặp mà sắc mặt Thành Lạc Gia đã hồng hào hơn hẳn. Nam Tinh lấy chuỗi bồ đề ra đặt trên chiếc chăn trắng, thông báo: “Có thể hồi sinh A Khổng rồi. Nhưng trước khi hồi sinh A Khổng, tôi muốn kể cho anh nghe câu chuyện về chuỗi vòng tay này.”

Thành Lạc Gia tò mò. “Câu chuyện thế nào?”

“Câu chuyện về Ni Trân và Thương Quỳnh.”

Có tiếng bước chân bên ngoài phòng bệnh. Bà Thành chiến tranh lạnh với con trai hai ngày, nghe chồng nói con trai đã chịu ăn uống, hồi phục rất tốt, không đành lòng được, vẫn phải đến thăm con.

Đến trước cửa, bà nhìn ghé vào trong nhưng không thấy gì cả. Khung cửa sổ này vốn là kính trong suốt, thế mà hôm nay

lại chẳng nhìn được gì. Bà dụi mắt, nghĩ mắt mình có vấn đề.

Lúc này trong phòng, Thành Lạc Gia vừa nghe xong chuyện của Ni Trân và Thương Quỳnh, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Bà Thương Quỳnh thực sự rất vui vẻ sao?”

“Ừ.”

“Hàng năm bà ấy đều mang loài hoa Ni Trân thích nhất đến đặt trước mộ, còn có thể bình thản nói chuyện với người bạn đã khuất à?”

“Đúng vậy.” Nam Tinh nói rõ. “Chuỗi vòng tay bồ đề nghìn mắt này hồi sinh được A Khổng, như muốn nhắn gửi với anh rằng, A Khổng giống Ni Trân, nhưng anh lại không sống vui vẻ hạnh phúc như Thương Quỳnh. Anh đã phụ lòng A Khổng.”

Thành Lạc Gia trầm tư thật lâu. “Tôi vẫn muốn gặp lại A Khổng một lần.”

Nam Tinh không ngăn cản, có những việc phải tự mình nghe thấy, nhìn thấy mới hoàn toàn buông bỏ được.

“Anh muốn A Khổng sống lại làm gì?”

“Chỉ làm được một việc thôi sao?”

“Chỉ có thể làm một việc duy nhất.”

“Tôi muốn A Khổng nghe tôi nói vài câu.”

Nam Tinh hơi bất ngờ. “Chẳng phải anh muốn chính A Khổng xác nhận có oán giận anh vì anh đã bỏ rơi anh ta hay không sao?”

Thành Lạc Gia chậm chậm lắc đầu, anh đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu A Khổng hận mình vì đã không đi theo cậu ấy lúc đó, thì không phải là A Khổng nữa. A Khổng giống Ni Trân, chưa bao giờ oán hận vì bạn thân sống sót một mình.

Nghìn con mắt trên chuỗi bồ đề mở ra, lan tỏa tia sáng vô tận, bao phủ cả phòng bệnh, phản chiếu lên vách tường trắng một bóng người.

Nhìn thấy khuôn mặt in trên tường, tim Thành Lạc Gia thất lại. Đó chính là A Khổng, người bạn thân nhất của anh đã qua đời từ hai năm trước.

A Khổng nhìn anh, anh nhìn lại A Khổng. Mắt Thành Lạc Gia hoe đỏ, nhưng anh vẫn gượng cười chào bạn. “A Khổng, cậu ở bên đó sống tốt không?”

A Khổng chỉ mỉm cười không đáp, nụ cười vẫn trẻ trung như ngày nào.

Thành Lạc Gia gần như không nén nổi nước mắt, nhưng vẫn kiên cường cười nói: “A Khổng chờ vết thương lành lại, sức khỏe hồi phục hoàn toàn, tôi sẽ hoàn thành hết những kế hoạch còn dang dở của chúng ta. Có lẽ phải mất rất nhiều thời gian, nhưng hãy chờ tôi, nhất định tôi sẽ không để cậu thất vọng không sống vô nghĩa như vậy nữa.”

Nụ cười của A Khổng rạng rỡ hơn, mắt ánh lên vẻ tán thưởng. Tay anh ta siết lại thành nắm đấm, vốn là cử chỉ họ khích lệ nhau trước mỗi thử thách. Thành Lạc Gia từ từ vươn tay ra, chạm vào quả đấm của ảo ảnh kia.

Mười năm bầu bạn ấy chính là những năm tháng tươi đẹp nhất trong cuộc đời. Họ đã cùng nhau đi hết muôn sông nghìn núi để không phải nuối tiếc khoảng thời gian rục rở ấy.

“A Lạc, A Lạc?”

Mẹ Thành Lạc Gia đứng bên ngoài cất giọng lo lắng. Bà không mở cửa vào được, như bị chặn từ bên trong.

Ảo ảnh của A Khổng tan biến, Thành Lạc Gia thần thờ hồi lâu. Nam Tinh nghe thấy tiếng gõ cửa, bèn nhắc nhở: “Anh còn có một việc chưa làm.”

Thành Lạc Gia nghiêng đầu nhìn ra, đứng dậy đi ra cửa. Anh cũng nghe thấy giọng nói lo lắng của mẹ mình. Nhớ năm xưa, khi được cứu khỏi núi tuyết, anh chờ đợi nhìn thi thể A Khổng, mẹ cũng hoảng loạn nhìn anh, nắm chặt lấy tay anh, run rẩy gọi tên anh.

Anh chưa bao giờ thấy mẹ sợ hãi đến vậy.

Mẹ sợ mất anh, không có đêm nào được yên giấc, cứ quanh quẩn trước cửa phòng anh, mãi đến khuya mới trở về ngủ.

Anh phiền lòng chán ghét, nhưng không nói cho mẹ biết.

Anh mở cửa ra, đau lòng nhìn thấy nét mặt lo âu của bà Thành trở nên dè dặt khi gặp anh.

Bà Thành thấy anh mạnh khỏe, quay người toan rời đi lại bị con trai giữ tay lại. Bà kinh ngạc nhìn khuôn mặt con trai bình tĩnh đến lạ. “Mẹ, con xin lỗi.”

Bà Thành sững người, nước mắt bỗng tuôn trào.

Thành Lạc Gia tin rằng khi mẹ con họ ngồi nói chuyện thẳng thắn đàng hoàng với nhau, mọi thứ đều có thể thay đổi được.

Không trốn tránh nữa mới có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Phần 6

Sao và trăng

Chương 1

Khưu Từ biết Nam Tinh không muốn nhìn mặt mình nên không vào phòng bệnh cùng cô. Nhưng anh vẫn đứng dưới cửa sổ, dù không thể kề cạnh, anh vẫn muốn gần cô hơn một chút.

Nào ngờ Nam Tinh lại nhảy thẳng từ cửa sổ tầng hai xuống đất.

Nam Tinh thoáng sửng sờ khi thấy Khưu Từ. Đúng là oan gia, cô đã nhảy cửa sổ rồi mà vẫn lao đến trước mặt anh được. Chắc chắn Khưu Từ sẽ... Quả nhiên, anh vừa hết bất ngờ đã nở nụ cười.

Cô mấp máy môi, giải thích: “Mẹ Thành Lạc Gia đột nhiên vào phòng”

“Cho nên cô đành phải nhảy qua cửa sổ.” Khưu Từ nhìn sắc trời. “Chúng ta đi ăn tối đi.”

Nam Tinh lắc đầu.

Khưu Từ vẫn cố vớt vát: “Vậy tôi đi trả chuỗi vòng tay với cô.”

“Tự tôi đi được.”

Khưu Từ còn định nài nỉ thêm thì chuông điện thoại của Nam Tinh vang lên. Cô bắt máy, là Thành Lạc Gia gọi đến.

“Nam Tinh, cảm ơn cô.”

“Không cần cảm ơn, chúng ta trao đổi sòng phẳng, tôi đã lấy đôi mắt kiếp sau của anh rồi.”

“Vẫn phải cảm ơn cô.” Thành Lạc Gia khẳng khái. “Tôi muốn báo đáp cô một việc nữa. Tôi nhờ ba tôi gọi điện cho bác Triệu, lấy cớ tôi ốm nên nhắn bác Triệu và Triệu Kỳ đến thăm, nhưng chỉ có bác Triệu đến. Có lẽ Triệu Kỳ sẽ đến sau, chỉ không biết khi nào.”

Nam Tinh thoáng nín thở. “Cảm ơn anh.”

Cô cúp máy, thầm nhắc lại lời Thành Lạc Gia vừa nói.

Có lẽ Triệu Kỳ sẽ đến.

Nghĩa là cô sẽ được gặp vị hôn thê tên Thang Mễ của anh ta phải không?

Hóa ra người đàn ông đứng trước phòng bệnh khi nãy là ba của Triệu Kỳ. Đúng là Thành Lạc Gia đã viện cớ để gọi cha con Triệu Kỳ đến.

“A Từ...”

Có người vỗ tay rối rít với họ, cất giọng hân hoan êm ái, cảm giác như âm thanh ấy lúc nào cũng tươi vui như vậy.

Lâm Man và Lê Viễn đến đây từ trước, thấy không khí giữa hai người họ có vẻ không được tự nhiên nên mới vỗ tay gọi. Lâm Man bỏ Lê Viễn lại đằng sau, chạy đến trước mặt Nam Tinh rủ rê: “Nam Tinh, Nam Tinh, chúng ta cùng đi ăn tối đi.”

“Không cần, tôi...”

“Vậy chỉ hai chúng ta đi với nhau thôi, không đi chung với họ.” Lâm Man vừa nói vừa khoác tay Nam Tinh rời đi, thực sự bỏ rơi hai anh em Khư Từ.

Nam Tinh muốn rút tay ra, song đã bị Lâm Man ôm chặt lấy. Cô nàng này dáng không cao, nhưng sức không hề yếu. Cô bị lôi đi vài bước, vẫn một mực từ chối: “Tôi còn có việc cần làm.”

“Tôi biết cô bạn, bạn mấy cũng phải ăn tối chứ. Không ăn uống đúng giờ sẽ bị đau dạ dày đấy.”

Người có tính cách như Lâm Man là khó đối phó nhất. Nếu là đàn ông thì cô đã bẻ gãy tay đối phương rồi, nhưng đây lại là phụ nữ. Cô biết Lâm Man có ý tốt, thậm chí còn biết cô ấy đang giải vây giúp mình.

Lê Viễn thấy mình và Khưu Từ bị bỏ rơi, dỗi mắt nhìn theo Lâm Man lôi Nam Tinh đi hồi lâu mới nhận xét: “Man Man rất quan tâm đến chuyện của chú. Sao vậy, lại làm Nam Tinh giận à?”

“Ừ.” Khưu Từ cũng đang hướng mắt nhìn theo hai người con gái, lát sau mới hỏi. “A Lạc thế nào rồi?”

“Đã giảng hòa với mẹ cậu ta rồi, nhưng về sau thế nào thì không ai biết chắc.” Lê Viễn lại thắc mắc. “Nhưng sao bác Triệu lại đến đây? Đúng là bác ấy có làm ăn qua lại với nhà họ Thành, nhưng bác Thành vốn không phải người kiêu cách, cố tình bần tin cho đối tác đến thăm con trai mình.”

Khưu Từ loáng thoáng đoán ra liền hỏi lại: “Triệu Kỳ có đến không?”

“Không thấy, nghe nói cậu ta đi du lịch mà, về rồi à?”

“Có lẽ là..” Khưu Từ nghĩ ngợi, Thành Lạc Gia trong lúc chờ A Khổng hồi sinh mà vẫn viện cớ mình bị ốm để mời người nhà họ Triệu đến, quả thật cũng rất để tâm đến chuyện của Nam Tinh.

Nam Tinh không đi quá xa mà chọn một quán cơm đối diện cổng chính bệnh viện, cô ngồi gần cổng để có thể nhìn thấy Triệu Kỳ bất cứ lúc nào.

Lâm Man tò mò hỏi: “Nam Tinh, cô đang chờ ai thế? Tôi canh chừng cùng cô.”

Nam Tinh không trả lời, Lâm Man vẫn nhiệt tình hỏi han: “Nam Tinh, cô thích ăn gì?”

Nam Tinh chỉ vào món đầu tiên trong thực đơn. Lâm Man biết cô chỉ chọn bữa nhưng vẫn gọi món đầu tiên và thêm ba món trông khá hấp dẫn, hỏi thêm: “Nam Tinh...”

Nam Tinh không nhin nổi nữa, quay sang liếc nhìn cô ấy. Lâm Man lập tức cười tươi rói. “Trời ơi, cuối cùng cô cũng chịu nhìn tôi rồi, làm tôi cứ tưởng mình xấu như ma lem không nhìn chứ.”

Nam Tinh khẽ thở dài, Lâm Man rõ ràng là phiên bản nâng cấp của Khư Từ, cô hỏi thẳng: “Cô là chị ruột của Khư Từ hả? Nói nhiều thế.”

Lâm Man kinh ngạc. “A Từ nói nhiều lắm à? Chú ấy xưa nay kiệm lời lắm, khi có việc mới lên tiếng.” Cô ấy mím môi, cười vô cùng đáng yêu. “Hồi mới quen A Từ mấy năm trước, chú ấy cũng giống cô, không thích nói chuyện. A Viễn kể lúc mới đón chú ấy về nhà, trên tay trên người đầy vết thương, nghe nói do bà Lệ kia đánh. Nhưng A Từ kỳ lạ lắm, trước giờ chưa bao giờ nói xấu bà Lệ, còn bảo bà ấy rất tốt với mình, đôi khi hơi nghiêm khắc một chút thôi.”

Nam Tinh nhướn mày, *Khư Từ là người trầm lặng thế sao? Sao cô không nhìn ra nhỉ?*

Lâm Man huyên thuyên nói về Khư Từ, như muốn kể bằng hết những chuyện mình biết. Ngược lại, Nam Tinh chỉ lẳng lẳng nghe, không góp lời.

Đến khi món ăn được bưng lên, Lâm Man vẫn dài dòng giải thích: “Vừa ăn vừa nói không tốt cho dạ dày, A Viễn mà biết sẽ mắng tôi to đầu mất.”

Quả thật lúc ăn cơm, Lâm Man không nói gì nữa, cả hai lặng lẽ ăn cơm. Nam Tinh chợt cảm thấy Lâm Man khá giống Nam Nguyệt, cô em họ hoạt bát hay cười của cô.

Chẳng qua, Lâm Man gan dạ hơn, còn Nam Nguyệt nhát như thỏ đế. Từ bé Nam Nguyệt đã thích bám đuôi cô, túm gấu áo cô lẻo đẻo đi muôn nơi, hơi tí là gọi “chị ơi, chị à”.

Hai người họ thân thiết như chị em ruột.

Nam Tinh hy vọng Nam Nguyệt còn sống, hy vọng bút chu sa của Triệu Kỳ là do Nam Nguyệt tặng. Trên hết, Thang Mễ chính là Nam Nguyệt, chứ không phải con cháu của cô ấy.

Nghĩ đến đây, Nam Tinh bỗng thấy bức bối, gần như không thở nổi. Cô đặt đĩa xuống, khẽ ôm ngực.

Ngay lúc đó, một bóng dáng quen thuộc cất bước nhẹ nhàng bên người đàn ông cao lớn đi ngang qua cửa kính.

Cô thảng thốt đứng bật dậy, làm Lâm Man giật cả mình. Lúc Lâm Man kịp nuốt thức ăn trong miệng thì Nam Tinh đã xông ra ngoài, đuổi theo bóng người kia.

“Nam Tinh...” Lâm Man vội vàng đuổi theo, chủ quán đánh hơi được vội sai bước đến cản đường Lâm Man.

“Cô à, cô chưa trả tiền.”

Người qua kẻ lại đông nghịt trước cổng bệnh viện, Nam Tinh chỉ để lộ một ánh mắt, bóng dáng kia đã khuất dạng. Cô

thở hồng hộc, đảo đảo nhìn quanh, chỉ mong tìm được người kia.

Hơi thở của cô càng lúc càng dồn dập, ngay cả đôi mắt cũng trở nên khô rát.

“A Nguyệt...” Nam Tinh vô vọng tìm bóng dáng kia.

Cô chợt nhớ ra, đoán được A Nguyệt sẽ đi đâu.

Nam Tinh gấp rút chạy vào khu phòng bệnh của Thành Lạc Gia, len qua đám người huyên náo, quan sát từng người trước mắt.

Một bóng dáng không thể quen thuộc hơn in vào đáy mắt cô.

“A Nguyệt...”

Người đang đi trên con đường rợp bóng cây bỗng dừng bước.

Triệu Kỳ cũng vội dừng lại, cúi đầu hỏi: “Sao vậy?”

Cô gái bên cạnh anh ta mới hơn hai mươi, khuôn mặt búng ra sữa, da dẻ hồng hào xinh xắn, mắt đen lay láy như chứa cả vầng trăng. Cô ta chậm rãi ngược lên đáp: “Anh đi trước đi, em đi rửa tay.”

Triệu Kỳ đồng ý. “Ừ, ở đây hơi phức tạp, em và Thành Lạc Gia không thân thiết, đi thăm cũng lúng túng. lát nữa..” Anh ta nhìn quanh. “lát nữa em đến đình hóng mát kia chờ anh, xong việc anh sẽ ra đó.”

“Ừ.” Thang Mễ gật đầu, nhìn theo bóng anh ta đi vào khu nội trú của bệnh viện.

Anh ta vừa quay lưng, nụ cười trên khuôn mặt Thang Mễ dần cứng đờ. Cô ta từ từ quay người lại, trông thấy một cô gái

không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi.

Người chị họ của cô vẫn mang khí chất hiên ngang tựa hoa mộc lan hệt như những ngày tháng cũ, ánh mắt luôn lạnh nhạt và tự tin, xuất sắc trên mọi phương diện.

Người mà cô lúc nào cũng lẻo đẻo bám theo, luôn miệng gọi “chị”.

Nam Tinh nhìn Nam Nguyệt với vẻ khó tin. Hằng mong mãi, mà đến khi gặp được lại không biết phải nói gì, dù trong thâm tâm cô có rất nhiều lời muốn hỏi.

“Đừng quấy rầy tôi.”

Nam Tinh sửng sốt, không thể ngờ đây lại là câu đầu tiên Nam Nguyệt nói với mình.

Thang Mễ nhìn cô chăm chăm, gằn rõ từng từ: “Tôi đang sống rất tốt, chị đừng quấy rầy tôi. Triệu Kỳ không hay biết gì hết. Tôi không cho phép chị xuất hiện như vậy.” Từng câu từng chữ buông ra sắc nhọn, cô ta chất vấn. “Bao lâu không gặp, tại sao lại xuất hiện vào đúng lúc này?”

Nam Tinh bình tĩnh lại, chợt nhớ ra mình muốn nói gì rồi. “Triệu Kỳ không biết gì cả sao?”

Thang Mễ lập tức cảm thấy như mình bị dồn nén. “Chị định làm gì? Chị rút đi! Kể cả chị có nói hết cho Triệu Kỳ, kể cả khi anh ta không cần tôi nữa, tôi cũng sẽ không liều mạng giống chị! Ông nội không thể sống lại được, cho dù chị tìm ra Bành Phương Nguyên cũng không thể mang người nhà họ Nam quay về!”

Không biết đã bao nhiêu năm Nam Tinh chưa nghe lại cái tên này, thoát cái trái tim cô lạnh toát như bị nhiễm độc. Cô

nhìn cô em họ đang rất kiên quyết. “Vậy nên em không đi tìm Bành Phương Nguyên.”

“Không!” Thang Mễ nghiêng răng. “Chị quên rồi à? Năm đó người ông nội chọn là chị, ông bảo tất cả người nhà họ Nam giao tính mệnh cho chị, ông chọn chị là người sống sót mà không phải tôi! Mạng của tôi là mẹ tôi cho, mẹ tôi mất mười kiếp mới bảo vệ được tôi, tại sao tôi phải liều mạng vì nhà họ Nam? Chị phải là người liều mạng vì nhà họ Nam mới đúng.”

Nam Tinh lẳng lẳng nhìn Nam Nguyệt đã không còn là cô em họ ngoan ngoãn năm xưa. Cô chỉ muốn nói rằng, kể từ lúc đoán được Nam Nguyệt còn sống, cô chưa từng nghĩ đến việc ép cô ta phải gánh vác món nợ máu như mình.

Cô chỉ muốn gặp lại Nam Nguyệt, gặp lại người thân duy nhất của cô còn trên cõi đời này.

Nhưng hiện tại, em cô không hề nghĩ vậy, thậm chí còn... xua đuổi cô!

Nam Tinh chưa bao giờ thấy tim mình lạnh lẽo đến thế.

Chương 2

Trong mắt Nam Tinh, Nam Nguyệt vẫn là cô bé chưa trưởng thành, kể cả bây giờ vẫn vậy. Cô ta sợ thay đổi, sợ chết, vì vậy sợ hãi bất kỳ mối liên hệ nào với nhà họ Nam.

Thậm chí còn phải đổi cả tên họ.

Kể từ ngày quyết định mai danh ẩn tích, Nam Nguyệt đã biến mất khỏi cõi đời này. Cô ta không táng thân nơi biển lửa, mà chôn vùi mình trong dòng thời gian vô tận.

Nam Tinh không hận, cũng không trách cô ta.

Cô là chị cả, cô sẽ gánh vác toàn bộ trọng trách này.

Thang Mễ thấy Nam Tinh dần với đi vẻ hiu quạnh đau buồn, trái tim cũng bắt đầu run rẩy. Cô ta biết Nam Tinh cũng đau khổ, nhưng cô ta thực sự không muốn quay lại. Nhà họ Nam đã là quá khứ rồi, khó khăn lắm cô ta mới được an ổn, bây giờ chỉ muốn bình an sống cho qua ngày đoạn tháng.

Cô ta khẽ khẩn cầu: “Chị, chị bỏ qua cho tôi đi, đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, tôi xin chị...”

Nam Tinh im lặng hồi lâu mới nói: “Tại sao không nói cho Triệu Kỳ biết?”

Thang Mễ tròn tròn mắt hỏi vặn: “Sao Triệu Kỳ có thể chấp nhận được chuyện này?”

“Nếu không chấp nhận được, chúng tao anh ta không hợp với em. Em không có can đảm nói cho anh ta biết, lẽ nào định đóng kịch cả đời sao? Đến lúc dung mạo em phải già đi thì làm sao?”

“Tôi không nghĩ đến những việc này.” Thang Mễ thẳng thắn thừa nhận. “Cũng không muốn nghĩ đến. Bao năm qua vì nghĩ quá nhiều nên tôi đã bỏ lỡ rất nhiều thứ.”

Nam Tinh hiểu rằng Nam Nguyệt sẽ không quay về, cũng không muốn dính líu đến cô, không còn tia hy vọng nào nữa rồi. Nam Tinh ngược mắt nhìn Nam Nguyệt, chân thành nói: “A Nguyệt, chị rất vui khi thấy em còn sống.”

Thang Mễ này giờ vẫn “xù gai” quyết liệt, bỗng ngậy người, nhìn người chị họ mình kính nể từ bé, không khỏi chạnh lòng. Song phút mềm lòng này đã bị lý trí gạt phăng đi trong nháy mắt, cô ta lạnh giọng đáp: “Có thể gặp lại chị, tôi cũng rất vui.”

Hai người gần trong gang tấc nhưng lại như xa tận chân trời. Quá khứ đã là quá khứ, hết thủy đã trôi qua, không còn gì ở hiện tại nữa.

Nam Tinh khuyên nhủ: “Chị sẽ không quấy rầy cuộc sống của em. Nhưng chị muốn nhắc em, muốn sống yên bình thì đừng dạy Triệu Kỳ bất cứ thuật huyền học nào của nhà họ Nam, bằng không sẽ lại tự chuốc lấy phiền phức. Em cũng biết Bành Phương Nguyên vẫn còn sống rồi đấy.”

Thang Mễ thoáng do dự rồi gạt đầu. Cô ta yêu Triệu Kỳ, thấy Triệu Kỳ thích mấy thứ này nên mới chỉ dạy. Đúng là cô ta đã quá sơ suất, nghe Nam Tinh nhắc nhở, cô ta càng nghĩ càng sợ.

“Nhưng mà chị...” Thang Mễ do dự. “Tôi nghe anh ấy kể về thôn Kiều Gia, bây giờ chị đang làm gì? Tại sao chị vẫn dùng tên thật, chị không sợ Bành Phương Nguyên tìm ra chị sao?”

“Chị sợ hắn không tìm được chị ấy chứ.” Nam Tinh lạnh mặt, tỏ vẻ không hề sợ hãi.

“Chị đang tự lấy mình làm mỗi nhủ.” Thang Mễ cười bất lực, từ bé cô ta đã không so bì được với Nam Tinh, từ thiên phú, lòng can đảm, hay sự hiểu biết. Cô ta miễn cưỡng thừa nhận. “Năm xưa ông nội đã đúng khi chọn chị là người sống sót, chứ không phải là tôi.”

“Ông nội thương em và chị như nhau.”

“VẬY TẠI SAO NĂM ĐÓ ÔNG LẠI CHỌN CHỊ?”

Nam Tinh cũng không biết, cô chỉ biết tình thương ông nội dành cho cô và A Nguyệt là như nhau, không mấy may khác biệt. Mặc dù đến tận bây giờ, cô vẫn không tin ông nội chỉ chọn để mình cô sống mà bỏ qua A Nguyệt.

Hai người nói chuyện rất lâu. Triệu Kỳ thăm bệnh xong, đi đến đình nghỉ mát nhưng không gặp Thang Mễ, tìm một vòng mới thấy Thang Mễ đang đứng dưới tán cây nói chuyện với ai đó. Anh ta rảo bước đi đến, nhận ra người kia chính là Nam Tinh.

Nhận thấy nét mặt khó chịu của Thang Mễ, hàng mày anh ta tức khắc chau lại. Lúc ở thôn Kiều Gia, cô Nam Tinh này đã có thái độ kì lạ với anh ta, bây giờ còn làm khó bạn gái của anh ta nữa.

“A Mễ.”

Thang Mễ nghe có người gọi, lập tức quay mặt giấu đi biểu cảm kích động, cố tỏ ra bình thường trở lại. Cô ta chợt nhớ đến lời Nam Tinh vừa nói, giật thót mình, sợ Nam Tinh sẽ để lộ chuyện của nhà họ Nam cho Triệu Kỳ biết.

Triệu Kỳ đi đến bên cạnh Thang Mễ, thấy vẻ mặt cô ta bối rối, càng khẳng định Nam Tinh đã gây khó dễ cho bạn gái

mình. Anh ta liền cau mày nói với Nam Tinh: “Vị hôn thê của tôi không làm phiền gì cô, sao cô lại làm khó cô ấy?”

Thang Mễ vội bắt lấy tay anh ta, lắc đầu. “Chị ấy không làm khó em.”

Nghe cô ta giải thích lại càng làm Triệu Kỳ hiểu lầm Nam Tinh nhiều hơn, anh ta cất tiếng cảnh cáo: “Sau này cô đừng tiếp cận vị hôn thê của tôi nữa.”

“Được, tôi không tiếp cận cô ấy.” Nam Tinh nhìn Nam Nguyệt, không, là nhìn Thang Mễ mới đúng. “Tôi sẽ không quấy rầy cuộc sống của hai người.”

Thang Mễ sững sờ, cổ nuốt xuống tiếng “chị” đang chực chờ bên môi.

Nam Tinh quả quyết quay người rời khỏi, nào ngờ gió cuối thu cũng lạnh cóng đến thế này.

Người thân duy nhất của cô xua đuổi cô, nhưng ít ra cô vẫn còn có người thân trên cõi đời này.

Nam Tinh đi hồi lâu mới dừng lại, ngồi xuống băng ghế trong đình nghỉ mát, thẫn thờ nhìn chiếc lá lay động trước gió.

Lúc Khưu Từ tìm được cô, cô đã ngồi chờ đợi nơi đó hồi lâu.

Khưu Từ đang ăn cơm với Lê Viễn, nhận được điện thoại của Lâm Man bèn vội vã quay về bệnh viện. Thế nhưng anh lại đi vào bằng cổng khác, nên tìm mãi mà không thấy cô. Bây giờ gặp rồi, còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã thấy cô ngồi như tượng đá, không biết đang nghĩ gì. Khưu Từ lập tức cảm nhận được ở Nam Tinh toát lên vẻ cô đơn lạnh lẽo, như thể vừa gặp chuyện gì đó khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng.

Anh bước chậm lại, từ từ đi đến trước mặt cô, khom người khẽ gọi.

“Nam Tinh.”

Nam Tinh khẽ ngược lên, nhìn thấy anh thì chột ngẩn ngơ. Cô cứ nhìn anh như thế, để lộ nỗi đau hằn sâu trong đôi mắt tĩnh lặng.

Trái tim Khư Từ nặng trĩu trước nỗi đau ấy.

“Tôi mới gặp Thang Mễ, hôn thê của Triệu Kỳ.” Nam Tinh bình tĩnh kể lại. “Đó là em họ tôi, là người thân duy nhất trên đời này của tôi.”

Lát sau cô nói tiếp: “Em ấy bảo tôi rút đi.”

Khư Từ bàng hoàng.

“Tôi chưa từng có ý định ép em ấy đi theo tôi, gánh món nợ máu trên lưng cùng tôi.” Nam Tinh cúi gằm, giọng nói thều thào như bị mũi dao nhọn đâm vào cổ họng, câu chữ cất lên khó nhọc như nhuộm máu. “Từ lúc dấy lên suy đoán em ấy còn sống, tôi chỉ mong em ấy mạnh khỏe, để ít ra tôi vẫn còn có một người thân trên đời.”

Khư Từ ngơ ngàng nhìn Nam Tinh chìm trong đau khổ, muốn an ủi cô, nhưng bây giờ nói gì cũng vô ích. Tổn thương trong lòng Nam Tinh đâu thể vỗ về chỉ bằng vài ba câu nói.

“Người thân duy nhất yêu cầu tôi đừng quấy rầy cuộc sống của mình, em ấy không muốn gặp lại tôi, thậm chí còn hận tôi, hận tôi cướp đi tính mệnh của cả gia tộc.” Nam Tinh dờ dẫm nói tiếp. “Nhưng em ấy không biết tôi đau khổ nhường nào.”

“Nam Tinh.” Khư Từ khẽ khàng an ủi. “Cô không sai, cô đã làm rất tốt, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được.”

Tuy anh không biết cô đang gánh món nợ máu gì trên lưng, cũng không biết vì sao cô cứ phải liên tục đi tìm đôi mắt, nhưng anh biết Nam Tinh dốc rất nhiều công sức gom góp mắt, gần như không lúc nào ngơi nghỉ.

Chứng kiến Nam Tinh như vậy suốt thời gian qua, anh không thể chấp nhận để người khác chỉ trích cô, dù chỉ một chút cũng không.

Nam Tinh cup mắt, lắng nghe Khưu Từ nói. Tuy lời anh không đủ an ủi nỗi đau trong lòng, nhưng ít ra cô cũng không còn cảm thấy khó chịu đến ngạt thở nữa. Cô ngược lên nhìn Khưu Từ, ánh mắt đăm đăm khiến Khưu Từ vừa sửng sốt vừa ngỡ ngàng. Anh phải đánh mắt đi rồi mới nhìn lại cô. “Man Man bảo cô chưa ăn đã bỏ chạy, có đói không, tôi dẫn cô đi ăn.”

Nam Tinh lắc đầu.

“Vậy cứ ngồi đây, tôi ngồi với cô.”

Nói rồi, Khưu Từ ngồi xuống bên cạnh, không lên tiếng, chỉ lặng lẽ ở bên. Nam Tinh cảm thấy vậy cũng rất tốt, bây giờ có nói gì cũng vô nghĩa cả.

Thành Lạc Gia xuất viện. Anh đã tâm sự thâu đêm với ba mẹ về rất nhiều việc. Anh hứa sẽ quý trọng bản thân, không mạo hiểm bừa bãi, đổi lại anh muốn sống một mình ở nội thành, không muốn ở khu biệt thự nữa.

Ông bà Thành liền đồng ý.

Còn đồng ý đến bao giờ thì Thành Lạc Gia chưa biết, nhưng ít ra lần này không ai còn vẻ mặt bình tĩnh. Hai bên đều thỏa

hiệp nhượng bộ, không ai ép buộc ai.

Khi ra viện, Thành Lạc Gia lướt mắt nhìn một lượt những người đến tiễn, ngay cả Triệu Kỳ, Thang Mễ cũng có mặt, chỉ riêng bóng dáng anh mong ngóng lại không thấy đâu. Bà Thành thấy anh như đang tìm kiếm ai, bèn hỏi: “A Lạc, con đang tìm ai à?”

“Một người bạn.”

Bà Thành thoáng nghĩ ngợi, không hiểu sao lại nghĩ đến cô gái anh chịu nói chuyện điện thoại năm phút đồng hồ, suýt nữa thì hỏi con trai người bạn kia có phải là Nam Tinh không. May mà bà kìm lại được, nói vậy chẳng khác nào tự khai mình lén lút kiểm tra điện thoại của con trai.

Trái lại Lâm Man khá tò mò, lẽ nào Thành Lạc Gia thích Nam Tinh? Cô ấy bất an hỏi dò: “Tìm Nam Tinh sao?”

Cô ấy vừa thốt lên, nghi vấn trong lòng bà Thành được xác minh. Song Triệu Kỳ lại sững sờ, sao Nam Tinh cũng xuất hiện ở đây, đến thăm bệnh ư? Cô quen Thành Lạc Gia?

Riêng Thang Mễ bỗng tái mét mặt khi nghe đến cái tên đó.

Thành Lạc Gia không đáp, cuối cùng vẫn không thấy Nam Tinh đâu. Anh định bụng đến khi hoàn toàn hồi phục, nhất định sẽ đi tìm Nam Tinh. Trong anh có một thôi thúc mạnh mẽ, cần phải gặp lại cô.

Lúc này Nam Tinh đang ở cửa hàng Đào Gia. Bây giờ ông chủ Đào đã thuê giúp việc đến nấu ngày ba bữa cơm, ngoài thời gian này ra thì không cần có mặt.

Vậy nên Nam Tinh vừa quay về đã có cơm ăn. Cô ném thử một miếng, liền khen: “Ngon hơn ông nấu, sau này cứ để dì ấy nấu đi.”

“Thật à?” Ông chủ Đào ném thử. “Làm sao ngon bằng tôi nấu được.”

Ông chợt hiểu, Nam Tinh cố tình tâng bốc tay nghề nấu nướng của dì giúp việc, để ông cam tâm tình nguyện thuê người, không phải vào bếp nấu cơm nữa. Cô gái này cứ thích nói chuyện vòng vo. Ông ân cần hỏi: “Sao cô đi có một chuyến mà thay đổi nhiều thế?”

“Tôi đã gặp A Nguyệt.”

Ông chủ Đào sửng sốt. “Nam Nguyệt?”

“Là Thang Mễ, vị hôn thê của Triệu Kỳ.” Nét mặt Nam Tinh không gợn chút buồn bã, mà vô cảm như đang nói về một người xa lạ, về một việc đã qua, không còn quan trọng nữa. “Em ấy bảo tôi đừng quấy rầy cuộc sống của mình, tôi đã đồng ý.”

Ông chủ Đào bỗng nổi cáu. “Đừng quấy rầy? Cô ta có biết cô bị giày vò đến thế nào không? Mấy đôi mắt kia lấy không được à?”

Nam Tinh thản nhiên nhìn ông. “Đừng tức giận, chú ý bệnh của mình.”

Ông chủ Đào thở dài. “Cô hiền quá, hai người các cô chung sức với nhau vẫn tốt hơn cô chiến đấu một mình.”

“Như thế này tốt mà. Không làm liên lụy đến em ấy, biết em ấy sống yên ổn, cũng rất tốt...” Nam Tinh cất giọng khàn khàn. “Tôi nợ em ấy. Năm đó ông nội chọn tôi, Nam Nguyệt đau khổ thế nào, tôi cũng hiểu được.”

“Vậy cô phải sống vất vả thế nào, cô ta có biết không? Đó là lựa chọn của ông nội cô, cũng là gánh nặng cả đời cô. Nếu cô ta gánh vác được thì nhường cơ hội đó cho cô ta, để cô ta gánh vác đi!”

Nam Tinh nghe ra ông càng lúc càng giận, nhúu mày không hài lòng. “Đã nói đừng giận rồi mà, ông còn giận nữa, tôi không biết phải nói gì đâu.”

Nghe chuyện này làm sao mà không giận được, giận đến mức nuốt không nổi nữa ấy chứ! Ông chủ Đào đứng dậy đi ra ngoài, Nam Tinh cau mày. “Không ăn nữa hả?”

“Không ăn nữa, tưới cây!”

Nam Tinh chỉ mới ăn một đĩa, nhìn cả bàn thức ăn, lại ăn thêm một miếng, thấy dạ dày nhộn nhạo, đành buông đĩa xuống.

Ông chủ Đào tưới hoa xong quay vào, phát hiện đồ ăn trên bàn vẫn còn nguyên. Ông đi đến trước cửa phòng Nam Tinh, gõ cửa gọi cô ra ăn chung, ông hết giận rồi.

Nhưng gọi thế nào cũng không thấy có động tĩnh gì, ông bèn nhìn qua cửa sổ. Chăn hơi gồ lên, rõ ràng Nam Tinh vẫn đang ở trong phòng mà nhỉ.

Ông đột nhiên cảm thấy bất an, xô cửa đi vào, một luồng khí lạnh lập tức ập đến. Trong phòng lạnh cóng như động băng, tim ông trĩu nặng. “Nam Tinh!”

Chương 3

Những năm cuối thời Đại Tống không hề yên bình, khởi nghĩa vũ trang nổi lên khắp nơi hòng chống lại triều đình hủ bại vô năng, chống lại Thát Đát [2E] dã tâm bưng bưng.

Tại lãnh thổ Thường Châu xa xôi, cô con dâu thứ hai nhà thế gia [3E] sắp lâm bồn.

“Đi chuẩn bị nước nóng, kéo bạc và chần sạch đến đây. Còn ngây ra đó làm gì, mau đến phòng bếp canh chừng đi.”

Trần thị nhanh nhẹn chỉ đạo người hầu làm việc, gọi cả nhóm vú già và em dâu đến chờ sai bảo. Giao phó việc cho kẻ dưới xong, bà thấy con gái đứng trước cửa định lén vào, bèn khom người vuốt bím tóc của con. “Con đi tìm cha con chơi đi, đừng ở đây làm gì.”

Cô bé chưa đến ba tuổi ngẩng đầu nhìn mẹ, non nớt nói: “Thím đang đau lắm, cứ rên rĩ suốt.”

Vú già đứng bên cạnh cười tiếp lời: “Thím con sẽ nhanh chóng sinh cho con thêm một đứa em trai.”

“Em trai thì hay quá, con muốn có em trai. Em gái nhà bên hễ tí là khóc, em gái chán phèo, thích em trai cơ.”

Người lớn cười vang làm Nam Tinh hơi khó hiểu, mọi người cười gì thế nhỉ. Cô đang nghiêng đầu suy nghĩ, mẹ lại đỡ dành bế cô ra ngoài, không cho vào phòng.

Cô ôm tượng gỗ đi qua đi lại trong sân, kiễng chân ló vào xem nhưng quá thấp nên chẳng nhìn thấy gì. Cô ngồi xổm trên đất, đặt tượng gỗ xuống, vẽ bùa xung quanh nó, vẽ một hồi lại quên mất phải vẽ tiếp thế nào. Cô gãi đầu, lại vẽ thêm hai nét, tượng gỗ cử động cánh tay. Cô cười khúc khích, vẽ thêm hai nét nữa, tượng gỗ lại cử động chân.

Nam Tinh thích thú cười tít mắt, lại vẽ thêm ba bốn nét. Tượng gỗ bỗng đứng bật dậy làm cô giật mình hét lên. Cô nhìn nó chăm chăm, thấy nó khua tay múa chân loạng choạng như say rượu đi về phía mình.

"Aaaa."

Nam Tinh hoảng sợ ngồi bệt xuống đất, bị tượng gỗ chạm vào mặt, tay chân tìm cách bò lên người cô. Nam Tinh òa khóc, chột cả người nhẹ bẫng, cô được ai đó bế lên, tượng gỗ cũng bị tóm lại, không bò lên người cô nữa.

"Tinh Nhi nín đi nào, con cho tượng gỗ tính mệnh, nó sẽ không làm hại con đâu."

Giọng nói ôn hòa của ông nội vang lên bên tai, Nam Tinh lau nước mắt, ẩm ức sứt sứt mách: "Ông nội."

Nam Tử An khẽ hỏi: "Sao con lại chơi tượng gỗ một mình ở đây?"

"Mẹ bảo thím sắp sinh cho con một đứa em trai, không cho con đi thăm thím. Nhưng con lo cho thím, nên muốn điều khiển nó vào xem thử."

Nam Tử An bật cười. "Là em gái, không phải em trai. Ai dạy con bùa này?"

“Hôm qua lúc ông đang dạy các sư huynh, con tình cờ đi ngang qua.”

Đi ngang qua? Nam Tử An cười thâm, đúng vậy, đi ngang qua thôi, vậy mà chốc chốc lại lướt qua một lần, nào là giả vờ nhặt cầu, nào là bắt bướm, bắt sâu trong bụi cỏ. Biết vậy nhưng ông không vạch trần cô cháu gái. “Tình Nhi có khiếu lắm, ngày mai bắt đầu theo ông nội học huyền học nhé, chịu không?”

Nam Tinh nín khóc, vỗ tay reo lên: “Vâng, vâng, nhưng chẳng phải ông chỉ nhận mấy trẻ năm tuổi làm đệ tử thôi sao, con mới được ba tuổi.”

Nam Tử An vuốt tóc cô. “Là Tình Nhi thì được, Tình Nhi có thiên bẩm. Trong đám cháu nội ngoại, Tình Nhi giống ông nhất. Chờ con lớn lên, ông nội sẽ giao nhà họ Nam cho con, nhé?”

“Giao nhà họ Nam cho con là sao ạ?”

Nam Tử An cười nói: “Chờ Tình Nhi lớn hơn chút nữa sẽ hiểu.”

Nam Tinh cực ghét từ “lớn lên” này. Hầu hết những chuyện cô hỏi, người lớn đều bảo chờ con lớn lên sẽ biết. Cô nghiêm túc hỏi: “Ông ơi, làm sao mới có thể lớn lên, con muốn lớn nhanh một chút.”

Lời con trẻ ngây ngô khiến Nam Tử An cười sang sảng càng thêm yêu thích cô cháu gái này.

“Oe...oe...” Tiếng khóc của trẻ sơ sinh vang vọng khắp nhà họ Nam.

Nam Tử An nhìn về căn phòng phát ra tiếng khóc. “Nhà họ Nam lại có thêm một cô cháu gái rồi.”

“Em gái thật ạ?” Nam Tinh thoáng không vui, cô thích em trai cơ, không thích em gái hay khóc nhè chút nào. Em trai còn véo má được, em gái có khi còn véo má lại má cô.

Nam Tinh bắt giác sờ lên gương mặt mồm mím của mình, *sắp bị véo rồi...*

Thế nhưng trẻ mới sinh không biết véo người khác, mắt còn chưa mở được, chỉ một mực gào khóc. Nam Tinh không chịu nổi, bịt kín hai tai, phàn nàn nói với thím đang cạn kiệt sức lực: “Thím, em ồn quá.”

Trần thị nghe con nói vậy thì cười rộ lên. “Tinh Nhi mà cũng dám nói em à, lúc mới ra đời con khóc rền cả trời đấy.”

Nam Tinh đang ngồi trên ghế đong đưa chân, nghe thế thì hoảng sợ. “Không hề, cha bảo con ngoan nhất nhà.”

Mấy người phụ nữ trong phòng cười khanh khách, Nam Tinh bị cười đến chột dạ, *mình đâu khóc dữ dội vậy đâu nhỉ, là thật à? Cô thoáng ử rữ, ôi, hóa ra mình là đứa con nít hay khóc nhè sao?*

“Tinh Nhi, sang đây ngắm em này, sau này phải chăm sóc em đấy, biết không?”

Nam Tinh đi đến cạnh giường, ngắm đứa trẻ nhăn nhúm, nhẹ nhàng sờ lên mặt em, bắt giác nói khẽ: “Chị sẽ dẫn em đi chơi nhé.”

Nam Tinh nói là làm, hằng ngày cứ rời khỏi học đường của ông nội là lại đến thăm em gái.

Có lúc em gái khóc, có lúc em gái “ê a”, còn có khi em gái trở sữa. Em gái có tên rồi.

Tên là Nguyệt.

Nam Nguyệt.

Hai cô cháu gái nhà họ Nam một cô tên Tinh, một cô tên Nguyệt. Có nghĩa là sao và trăng, soi chiếu lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau, vĩnh viễn không tách rời.

Em gái biết bò, em gái biết đi, em gái biết chạy, em gái biết nói.

Em gái biết gọi cô là chị.

“Chị ơi, chị à.” Giọng em gái vừa non nớt vừa đáng yêu, chỉ là hơi nhát gan, gặp sâu cũng sợ phát khóc, bị mấy tên lưu manh tròng mắt cũng khóc, thậm chí chỉ vì mấy chuyện lặt vặt mà khóc cả dòng sông.

Nhưng Nam Tinh không hề ghét bỏ em, đi đâu cũng dẫn em theo cùng.

Nam Nguyệt cũng cứ lẻo đẹo đi theo, nắm tay áo cô gọi “chị ơi, chị à”.

“Chị..”

Giọng nói lãnh lút làm Nam Tinh quay đầu lại, nhưng cô không thấy gì cả. Cô sững người, hoảng sợ toát mồ hôi lạnh.

“Nam Tinh, Nam Tinh.”

Có người đang gọi cô, còn cô đang tìm Nam Nguyệt, em gái cô.

Nhưng tìm thế nào cũng không thấy.

“Nam Tinh, Nam Tinh.”

Ông chủ Đào gọi cô cả chục lần đến khản cả giọng nhưng Nam Tinh vẫn chìm sâu trong ác mộng, không thể thức giấc. Căn phòng càng lúc càng lạnh như hầm chứa băng. Cuối cùng,

ông không chịu nổi nữa, chạy về phòng quần chần rồi sang phòng Nam Tinh, tiếp tục gọi cô tỉnh lại.

Thế nhưng gọi thế nào Nam Tinh vẫn không thể thoát khỏi cơn mơ.

“Chị, sao chị có thể làm tờ giấy này cử động vậy, em cũng muốn học.”

Nam Tinh quay đầu lại lần nữa, giờ đã nhìn thấy Nam Nguyệt rồi. Nam Nguyệt gục trên bàn cô, ngậm bút hí hoáy. “Chị, học mấy cái này chẳng vui chút nào, khó học quá, lát nữa chúng ta đi ăn bánh được không?”

Nam Tinh cúi xuống nhìn tờ giấy trắng nghiêng nghiêng ngả ngả trên bàn như kiệt sức vì không có ai dìu. Cô suy nghĩ chốc lát, *nơi này... là đâu...*

Là cô và Nam Nguyệt khi còn bé.

“Chị, chị, sao chị không trả lời em?”

“Hả?” Nam Tinh bảy tuổi thẳng thốt. “Sao em không hỏi ông nội?”

“Có chị rồi mà, có chị là đủ rồi. Lúc nào ông nội cũng khen chị có khiếu nhất, cả nhóm đệ tử đông đúc của ông không ai bằng chị, ngay cả đại sư huynh Trường Không cũng không sánh kịp.”

“Nhưng mà..” Nam Tinh nhìn ra cửa sổ, cây lá tàn tạ xơ xác giữa mùa đông rét lạnh. Trời lạnh căm căm đến mức ngón tay cô đau buốt, đầu đau nhức nhối, không cầm nổi bút vẽ bùa để tờ giấy có thể tiếp tục đứng thẳng. “Nhưng mà... hình như gần

đây ông nội rất phiền muộn. Kể từ ngày tính ra số mệnh của nhà họ Nam, ông không còn cười nữa, nhốt mình trong phòng suốt ba ngày rồi.”

Nam Nguyệt đứng bật dậy. “VẬY chị em mình mang thức ăn ngon đến tìm ông nội đi. Ông nội thương chị em mình nhất, đi thôi.”

Nam Tinh còn đang ngây người, Nam Nguyệt đã nắm tay cô đi xuống bếp tìm thức ăn cho ông.

Nam Nguyệt bốn tuổi cho rằng trên đời này không có việc gì mà thức ăn ngon không giải quyết được. Cô bé muốn mang món ngon nhất cho ông nội để ông vui vẻ trở lại.

Trái lại, Nam Tinh không nghĩ đơn giản như vậy. Ông nội rất hiếm khi phiền muộn, song lần này lại lâu quá.

Hai cô bé đến trước cửa phòng ông nội, Nam Nguyệt vươn tay nắm lấy vòng sắt gỗ vào cửa, lạnh lót gọi: “Ông nội, ông nội ơi, Nguyệt Nhi và chị mang thức ăn ngon đến cho ông đây.”

Căn phòng vẫn im lìm, không có tiếng đáp. Nam Tinh thoáng lo lắng, nói khẽ: “Có lẽ ông nội đang suy nghĩ chuyện quan trọng, chúng ta đừng làm phiền ông.”

“Nhưng cha nói đã ba ngày rồi ông nội không ra ngoài, không ăn gì sẽ đói đấy.” Nam Nguyệt lại nắm bàn cơ tay thành quả đấm gỗ cửa. “Ông nội, ông nội ơi, Nguyệt Nhi và chị mang thức ăn ngon đến cho ông đây.”

Bên trong vẫn tĩnh lặng như tờ, hồi lâu sau, cửa phòng mới từ từ mở ra.

Sau vài ngày ông nội lánh mặt, hôm nay Nam Tinh mới được thấy ông. Mái tóc dài của ông giờ đây rối bù, vẻ mặt tiêu

tụ, không còn khí chất cao sang quyền uy như thần tiên thường ngày nữa. Ông nhìn hai đứa trẻ, gắng gượng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Ông nội nghe rồi.”

“Ơ, ông nội bị ốm rồi, Nguyệt Nhi đi gọi thầy thuốc.” Nam Nguyệt nhét bánh vào ngực ông, cuống quýt chạy đi tìm thầy thuốc.

Nam Tinh vẫn đứng yên, ngẩng đầu nhìn ông nội. “Ông nội có chuyện gì phiền lòng ạ?”

Nam Tử An lẳng lặng nhìn cô, hồi lâu sau mới trả lời: “Không có gì, con về đi.”

Trong lòng cô, ông nội như ông tiên, chuyện gì cũng có thể giải quyết được. Nam Tinh không thể nghĩ ra có chuyện gì làm khó được ông.

Cô không đi, cũng không hỏi đến cùng, chỉ thở thê: “Ông nội, ông bảo sẽ giao nhà họ Nam cho Tinh Nhi, nếu Tinh Nhi có thể làm được, Tinh Nhi bằng lòng san sẻ với ông nội. Tinh Nhi bảy tuổi rồi, đã lớn rồi, cha con luôn bảo con là bà cụ non đấy.”

Nam Tử An giật mình, đôi mắt hiền hậu ánh lên vẻ vui mừng. Ông cúi người vuốt ve mái đầu nhỏ bé của cô cháu gái, ôn hòa đáp: “Ông nội biết rồi.”

Ấy thế mà, Nam Tinh vẫn không được ông nội giao phó trách nhiệm. Hai ngày sau, ông nội lại ra ngoài, nhưng hàng chân mày vẫn nhíu chặt như có mây đen bao phủ.

Cô nghĩ, có lẽ nhà họ Nam sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

“Nam Tinh, Nam Tinh.”

Ông chủ Đào miệt mài gọi đến khản cả cổ, cô vẫn không tỉnh dậy. Ông chưa từng gặp tình huống này bao giờ, chuyện

này gọi cấp cứu cũng vô ích. Ông còn chưa nghĩ ra cách, đã nghe thấy Cậu Vàng sủa gâu gâu, sau đó chuông đồng vang lên, có người vào cửa hàng.

“Xin hỏi ở đây có ai tên Nam Tinh không?”

Giọng nói xa lạ, không biết người đến là ai. Ông chủ Đào trấn tĩnh lại, quay ra cửa hàng tiếp vị khách vừa đến.

Chương 4

“**H**aiiz...”

Mới ngủ có hai tiếng mà người bên cạnh đã thở dài mười mấy lần trong mơ, tư thế ngủ giữ nguyên nhưng người run rẩy như đang gặp ác mộng.

Triệu Kỳ không nỡ để Thang Mễ cứ mộng mị mãi, khẽ lay vai cô ta, gọi: “A Mễ? A Mễ, em tỉnh lại đi.”

Thang Mễ thở hắt ra, tỉnh khỏi cơn mơ. Cô ta hoang mang mở mắt, nhất thời ngơ ngác không biết mình đang ở đâu. Triệu Kỳ bật đèn lên. “Em cứ mơ thấy ác mộng suốt.”

Anh ta lau mồ hôi trên trán vị hôn thê, thấy cổ cô ta cũng có mồ hôi bèn đưa tay kiểm tra. Đồ ngủ cũng ướt đẫm mồ hôi rồi, anh ta nhú mày. “Mơ thấy gì mà sợ thế này?”

“Không có gì.” Thang Mễ ngồi dậy, nghĩ ngợi chốc lát mới nhớ ra mình vừa mơ thấy toàn là chuyện nhà họ Nam và chị họ. Cô ta co gối, gục trán vào đầu gối, càng nhớ lại càng đau khổ.

Triệu Kỳ lấy đồ ngủ sạch đến, quỳ bên giường định thay cho cô. Thang Mễ gạt tay anh ta ra. “Để em bình tĩnh chút đã, giờ em hơi khó chịu.”

“Em khó chịu ở đâu? Anh đi lấy thuốc cho em.”

“Anh kệ em đi.”

Giọng nói cáu kỉnh rõ rệt khiến Triệu Kỳ kinh ngạc.

Thang Mễ chưa từng nói chuyện với anh ta như vậy bao giờ. Lúc nào Thang Mễ cũng vui vẻ, anh ta còn nghĩ trước giờ hôn

thê của mình chưa bao giờ phải buồn bã vì chuyện gì. Ấy vậy mà cô bây giờ như biến thành một người khác.

Sự thay đổi này khiến anh ta liên tưởng đến một người, Nam Tinh.

Sau buổi nói chuyện với Nam Tinh hôm đó, Thang Mễ trở nên khác thường, lát lát ngẩn ngơ, chốc chốc mất hồn, như bị trúng tà vậy.

Anh ta giữ vai Thang Mễ, khẽ hỏi: “Rốt cuộc em bị sao thế? Kể từ ngày Nam Tinh tìm em, em cứ dờ dẩn mãi thôi, có phải cô ta nói gì với em không?” Dứt lời, anh ta chợt nghĩ đến gì đó. “Cô ta biết mấy thuật huyền môn phức tạp kia, có phải cô ta đã làm gì em không?”

“Không không có.” Thang Mễ không muốn nhắc đến cái tên đó chút nào, cũng không muốn Triệu Kỳ đi tìm Nam Tinh.

Cô ta yêu cầu Nam Tinh đừng quấy rầy cuộc sống của mình, Nam Tinh đã làm theo đúng như vậy. Nhưng thấy co Nam Tinh chấp nhận quả dứt khoát lại khiến Thang Mễ cảm thấy mình là một kẻ khốn nạn.

Nỗi áy náy trong lòng cô ta như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, đè nén đến không sao thở nổi.

Triệu Kỳ chắc chắn Thang Mễ thật sự bị Nam Tinh gây áp lực, chỉ không chịu thừa nhận mà thôi.

Khi đỡ được Thang Mễ ngủ lại rồi, Triệu Kỳ lại thao thức. Anh ta nằm hồi lâu, đến khi trời hửng sáng mới lặng lẽ đứng dậy, mặc quần áo đi ra phòng khách, bấm gọi một dãy số.

“Xin lỗi A Lạc, mới sáng sớm đã gọi cho anh.”

“Không sao, tôi cũng dậy rồi, cậu gọi tôi sớm vậy có việc gì không?”

Triệu Kỳ hỏi thẳng: “Anh cũng quen biết Nam Tinh đúng không?”

Thành Lạc Gia khá bất ngờ, “cũng” ư, anh thừa nhận: “Biết.”

“Cô ta làm rơi một món đồ hôm chúng tôi gặp nhau ở bệnh viện, tôi định trả lại nhưng quên khuấy đi mất, mang lên máy bay luôn. Giờ định gửi trả cô ta, nhưng không biết địa chỉ.”

“Tôi cũng không biết, cậu chờ một chút, tôi hỏi quản lý Phòng xem.”

Triệu Kỳ sợ Phùng Nguyên không chịu nói, nghĩ ngợi một lát chợt nhớ ra hình như Nam Tinh rất quan tâm đến cây bút chu sa của anh ta, bèn bổ sung. “Đánh rơi một cây bút.”

Thành Lạc Gia không hề nghi ngờ, cúp máy xong liền gọi điện cho Phùng Nguyên, nói rằng Nam Tinh đánh rơi một cây bút. Phùng Nguyên nghĩ ngay đến bút chu sa, kinh ngạc thốt lên: “Cô ấy đánh rơi vật quan trọng thế kia à, anh bảo bạn anh gửi đồ đến... Đợi đã, anh bảo bạn anh gửi cho tôi, tôi sẽ chuyển cho cô ấy.”

Lát sau Thành Lạc Gia gọi lại, chuyển lời: “Bạn tôi không an tâm, sợ anh lừa đảo, bảo cây bút kia quý giá lắm.”

Phùng Nguyên hết cách, đành nói: “Vậy bảo bạn anh đến Thượng Hải, đích thân tôi sẽ dẫn anh ta đi. Nam Tinh không cho phép tôi tùy tiện tiết lộ địa chỉ của cô ấy.”

Thành Lạc Gia cúp máy, nghĩ ngợi rồi gọi điện cho Triệu Kỳ, thuật lại lời Phùng Nguyên, còn dặn thêm: “Cậu biết địa chỉ của Nam Tinh thì cũng báo cho tôi biết nhé!”

Anh cũng muốn đến Thượng Hải gặp Nam Tinh.

Lát sau anh thắc mắc: “Quản lý Phùng căng thẳng lắm, bảo món đồ đó rất quan trọng với Nam Tinh, rốt cuộc là bút gì mà quan trọng thế?”

Triệu Kỳ vốn không nghĩ nhiều, cúp máy xong nghĩ lại mới sửng sốt.

Bút chu sa rất quan trọng với Nam Tinh?

Sao nghe cứ như cây bút này vốn là của ta thế nhỉ?

Triệu Kỳ nhú mày, rõ ràng Thang Mễ nói hồi bé có duyên được một thầy tướng số tặng cho cây bút mà.

Lẽ nào thầy tướng số kia cũng tặng một cây cho Nam Tinh?

Phùng Nguyên xem đồng hồ. Trời còn chưa sáng hẳn, anh ta không dám gọi điện thoại cho Nam Tinh, sợ bị cô đánh chết.

Người kia phải bốn tiếng sau mới xuất hiện. Phùng Nguyên không cảm nhận được điều gì khác lạ, nhận định đây là người bình thường, đồng thời xác thực bút chu sa quả thật của Nam Tinh, bèn dẫn đối phương đến cửa hàng Đào Gia. Đến ngõ, Phùng Nguyên nói: “Anh đưa đồ cho tôi đi.”

“Cô Nam Tinh đâu?”

“Cô ấy đang ở trong đó.”

“Tôi muốn đích thân gặp cô ấy, làm sao tôi biết anh không phải lừa đảo.”

Phùng Nguyên cau mày, người này thật đông dài. Anh ta đi vào cửa hàng Đào Gia, không thấy Nam Tinh, đoán chừng cô đã ra ngoài, ông chủ Đào hình như cũng không có ở cửa hàng. Anh ta nghĩ ngợi một hồi, quyết định đi ra thông báo Nam Tinh đi vắng cho người kia biết rồi mới tính tiếp. Nhưng khi Phùng

Nguyên đi về ngõ hẻm đã không thấy người kia đâu, không biết đang giở trò gì. Không lấy lại được bút chu sa, phải ăn nói với Nam Tinh thế nào đây.

Người kia cầm bút chu sa chạy ra đầu ngõ, đến cạnh cửa sổ một chiếc xe hơi, khom người báo cáo: “Anh Triệu, cô Nam Tinh kia ở trong cửa hàng Đào Gia trong ngõ đó.”

Triệu Kỳ lấy bút chu sa lại, lúc này mới xuống xe, tự mình đi đến cửa hàng Đào Gia.

Phùng Nguyên từng gặp anh ta, thấy mặt anh ta chắc chắn sẽ không chịu dẫn đường. Mọi chuyện đang tiến triển khá thuận lợi, không biết lát nữa gặp Nam Tinh có hỏi được rốt cuộc cô nói gì mà Thang Mễ phải lo lắng gặp ác mộng cả đêm vậy không.

Còn Thang Mễ ở nơi xa ngủ mê mệt thẳng đến trưa mới dậy, không thấy Triệu Kỳ đâu. Anh ta chỉ để lại tờ giấy nhắn, nói mình đi công chuyện đến tối mới về, còn dặn dò cô ta ăn uống đúng giờ.

Thang Mễ nằm thêm cả buổi, không hiểu sao cứ thấy bất an. Cô ta vội vàng gọi điện cho Triệu Kỳ. “Anh đang ở đâu?”

“Đang đi làm chút việc.”

“Anh đi tìm Nam Tinh đúng không?”

Bên kia nín thinh không trả lời, Thang Mễ đã biết câu trả lời, tức khắc nổi giận. “Em đã bảo cô ấy không nói gì với em rồi! Tại sao anh lại đi tìm cô ấy, tại sao phải dính líu đến cô ấy!”

Thấy vị hôn thê tức giận suýt khóc, Triệu Kỳ ngỡ ngàng, vội trấn an: “Em đừng giận mà, anh về sẽ từ từ giải thích với em.”

“Anh đang ở đâu? Em qua đó tìm anh.”

Triệu Kỳ biết cô ta giận thật rồi, đành gửi định vị cho cô. Không chờ Triệu Kỳ xin lỗi, Thang Mễ đã thô lỗ cúp máy, không giống phong cách dịu dàng thường ngày chút nào.

Không hiểu sao, Triệu Kỳ lại có cảm giác đây mới chính là con người thật của Thang Mễ. Trên đời này làm gì có cô gái nào dịu dàng chu đáo không bao giờ giận dỗi chứ. Lẽ nào... tất cả mọi chuyện đều là giả tạo?

Triệu Kỳ thở dài, bước chân dừng trước cửa hàng Đào Gia. Anh ta vừa vào cửa hàng đã nghe thấy chuông vang, nhưng trong cửa hàng không có ai.

“Xin hỏi ở đây có ai tên Nam Tinh không?”

Chốc lát sau, một ông bác sắc mặt sa sầm đi ra, nhìn anh ta một lượt từ trên xuống dưới, hỏi lại: “Cậu là ai?”

“Tôi tên Triệu Kỳ, đến tìm Nam Tinh.”

Ông chủ Đào đang lo lắng vì gọi Nam Tinh mãi không được, bây giờ nghe nói đến cái tên Triệu Kỳ, chột giật mình. Đây chính là người Nam Tinh muốn tìm. Ông nhớ đến câu chuyện Nam Tinh kể về cô em họ trong lúc ăn cơm, bỗng hiểu ra. Ông đổi sắc mặt, trở nên bình thản lãnh đạm. “Ở đây không có ai tên Nam Tinh, tôi tên Đào Đại Vệ, là chủ cửa hàng này.”

“Tôi biết cô ta đang ở đây.” Triệu Kỳ không khoan nhượng. “Tôi muốn gặp cô ta, nói chuyện với cô ta về việc vị hôn thê của tôi.”

“Cô ấy không ở đây, nếu cậu vẫn khăng khăng không đi, tôi báo cảnh sát đấy.”

Triệu Kỳ lấy làm khó hiểu, cười đáp lời: “Cô ta đâu phải báu vật quốc gia, sao gặp một lần cũng không được? Cô ta quá rầy

vị hôn thê của tôi, làm tâm lý của cô ấy bị ảnh hưởng nặng nề. Tôi nghi ngờ cô ta đã nặng lời với hôn thê của tôi, nên tôi phải gặp hỏi cho rõ.”

Anh ta ngừng lại chốc lát rồi nói tiếp: “Ông báo cảnh sát đi, ông không báo thì tôi cũng báo. Tôi sẽ tố cáo ông bắt cóc con gái nhà người ta.”

Ông chủ Đào lăn lộn giang hồ đã lâu, không hề chùn bước trước kiểu đòn gió này. “VẬY CẬU BÁO CẢNH SÁT ĐI.”

Triệu Kỳ không ngờ ông thẳng thừng như vậy. Lẽ nào Nam Tinh không ở đây thật? Anh ta vốn không có ý định báo cảnh sát, gây chuyện âm ỉ quá mất mặt. Anh ta đành đi ra ngoài nhìn vào cửa hàng đồ cổ lâu đời, bỗng chốc cảm thấy tính cách lạnh lùng của Nam Tinh rất hợp với nơi này. Trực giác anh ta mách bảo, Nam Tinh nhất định đang ở đây.

Nhưng anh ta không thể chấp nhận hạ mình trèo tường vào thám thính đến cùng được.

Ông chủ Đào lại quay về phòng Nam Tinh. Cô vẫn chưa tỉnh, mặt trắng bệch như tờ giấy, rõ ràng vẫn chìm sâu trong ác mộng.

“Ôiiii...” Ông chủ Đào thở dài, rốt cuộc Nam Tinh bị làm sao, phải cứu cô thế nào đây. Ông suy đi nghĩ lại, chỉ nghĩ ra được Phùng Nguyên. Xét về thuộc tính, dù sao hai người họ cũng đều là “yêu vật”, có lẽ Phùng Nguyên có cách.

Lúc Phùng Nguyên chạy như bay đến cửa hàng Đào Gia, Nam Tinh vẫn chìm trong cơn mơ, chưa thoát ra được.

“Bóng đèn rồi.” Phùng Nguyên hít sâu nặng nề. “Bị mộng ma ám, có lẽ chính cô ấy cũng không muốn tỉnh lại. Có phải cô ấy bị

kích động hay tổn thương vì chuyện gì không?”

“Không rõ, có lẽ liên quan đến em họ cô ấy.” Ông chủ Đào lo lắng. “Làm sao gọi cô ấy tỉnh lại đây?”

Phùng Nguyên nghĩ nát óc mới ra. “Có hai cách, một là để cô ấy tự tỉnh, có nghĩa là chúng ta chỉ có thể ngồi chờ được thôi, rất nguy hiểm; hai là tìm người đi vào giấc mơ, dẫn cô ấy ra ngoài, nhưng việc này khó lắm.”

“Cậu làm được không?”

Phùng Nguyên lắc đầu, anh ta cũng muốn giúp lắm nhưng lực bất tòng tâm. “Tôi quay về cõi âm được, nhưng rất khó quay về cõi dương. Âm khí tôi quá nặng, sợ rằng có đi không có về, đến lúc đó ông phải cứu luôn cả tôi.”

Ông chủ Đào thấy Phùng Nguyên bó tay hết cách, biết việc này không ổn, nhưng không thể trơ mắt để Nam Tinh chìm vào ác mộng như thế được. Phải nghĩ cách cứu cô ra.

Phùng Nguyên lại vắt óc suy nghĩ. “Nếu thực sự không được, tôi đành nhờ sếp tôi ra tay vậy. Anh ta rất cao tay, chỉ không biết có chịu giúp không.”

“Cậu đi hỏi thử xem.”

Bỗng chuông cửa hàng vang lên leng keng, lại có người đi vào.

Ông chủ Đào cuống cuống hỏi: “Ai thế?!”

Ông hỏn hển chạy ra ngoài, thấy người đến là một người quen.

“Khư Từ? Sao cậu đến đây?”

Khư Từ nhìn ông chủ Đào, bình thản nói: “Cá tôi bơi đến đây.”

Chương 5

Nam Tinh bị vụt vào tay, Nam Nguyệt còn tệ hơn, bàn tay bị đánh sưng vù.

Ông nội càng lúc càng hà khắc, ép hai chị em học như nhồi vẹt, khiến họ vô cùng căng thẳng.

Đêm đó Trần thị dỗ con gái ngủ xong, lo lắng nói với chồng: “Cha dạo này sao thế, kể từ khi ra ngoài sau ba ngày đóng cửa ở lì trong phòng, cha như biến thành người khác vậy. Ông xem tay Tinh Nhi đi, toàn là vết xước.”

Trần thị oán trách, một lòng xót xa con gái, không hề quan tâm tại sao cha chồng lại làm vậy. Cha chồng bà là người uy nghiêm nhất nhà họ Nam, không ai dám trực tiếp chất vấn, bởi ai cũng hiểu, dù Nam Tử An làm gì đi nữa thì cũng vì muốn tốt cho nhà họ Nam, từ việc nhỏ đến việc lớn chưa bao giờ xảy ra sai sót.

Là mẹ, Trần thị chỉ có thể dỗ dành con gái nhiều hơn, khuyên răn con gái hãy vâng lời ông nội.

Ngoài ra, Trần thị chẳng làm được gì hơn, chỉ ngấm ngấm đau lòng thương con.

Con trai cả nhà họ Nam nghe vậy thở dài. “Cha làm vậy cũng vì tốt cho nhà chúng ta. Nhà họ Nam là đại gia tộc huyền môn, trách nhiệm người chủ gia đình càng nặng nề. Huống chi hiện giờ thế cục triều đình bất ổn, Đại Tổng này đã bị vó sắt giày xéo

nát bươm rồi, e rằng khói lửa chiến tranh sẽ sớm lan đến nhà họ Nam thôi.”

Trần thị cúi gằm, nhìn con gái ngày nào cũng ngủ mê mệt vì kiệt sức, không ngăn được dòng lệ. “Cũng phải có chừng mực thôi chứ... Tinh Nhi mới bảy tuổi, mấy thứ cha dạy ngay cả Trường Không còn chưa chắc đã biết.”

Trường Không là đại đệ tử, cũng là đệ tử chân truyền của Nam Tử An, là người có thiên phú bậc nhất trong nhóm đệ tử. Người con trai cả cũng hết cách, đành vỗ vai vợ trấn an. “Yên tâm đi.”

Ngày nào Nam Tinh và Nam Nguyệt cũng phải thức dậy từ giờ Dần^[4E], đầu tiên chạy trong sân năm vòng, sau đó luyện kiếm, xong ăn sáng, vẽ bùa, đọc sách. Buổi chiều Nam Tử An sẽ đích thân đến kiểm tra tiến độ học tập của họ, đây là thời điểm hai chị em căng thẳng nhất.

Khi không đạt được yêu cầu ông nội đặt ra, hai chị em sẽ bị đòn.

Nam Tinh còn ít khi bị đánh, chỉ có Nam Nguyệt tư chất kém, học nửa tháng đã ngất xỉu ngay trong sân vì cực nhọc. Con trai thứ hai nhà họ Nam sợ hãi, dẫn theo vợ quỳ gối xin cha tha cho con gái Nam Nguyệt.

Nhưng Nam Tử An không đồng ý.

Nam Nguyệt biết bị ốm sẽ không cần học mấy thứ khó nhằn kia, ngày nào cũng giả ốm với sự “trợ giúp” của mẹ.

Giả ốm đến ngày thứ sáu, Nam Tử An xách roi đến, quát Nam Nguyệt hết bệnh ngay trên giường. Nam Nguyệt khóc lóc om sòm, trốn xuống dưới gầm bàn vẫn bị đánh, trốn vào góc nhà cũng không tránh nổi đòn roi, trốn vào lòng mẹ thì làm mẹ bị đòn lây.

Nam Nguyệt khóc lóc chạy ra ngoài, suýt nữa bị ép nhảy xuống hồ cá. Nước đã dâng đến eo, nhưng Nam Nguyệt không dám đi sâu hơn, đành đứng trong nước, nhìn ông nội cầm roi, nhìn mẹ bị đánh, cuối cùng bắt lực gào thét với ông nội: “Con ghét ông! Ghét ông! Con không mang thức ăn đến cho ông nữa đâu!”

Nam Tử An chết sững, đờ đẫn nhìn đứa trẻ mới vài tuổi, nhìn sang tất cả người thân đang đứng trên bờ quan sát, chiếc roi trong tay lặng lẽ rơi xuống, lồng ngực quặn thắt rồi phun ra một ngụm máu.

Con trai thứ hai kinh hoàng, chạy đến dìu cha mình, quát Nam Nguyệt: “Sao con dám ăn nói như vậy?! Cha nhất định đánh chết con!”

“Thôi đi.” Nam Tử An khẽ lắc đầu, ôm lấy ngực rồi cất bước loạng choạng quay về thư phòng, không cho bất cứ ai đi theo, cũng không cho bất cứ ai vào.

Kể cả tì nữ Phát Tụ ông tin tưởng nhất, luôn ở bên cạnh chăm sóc ông cũng không được phép vào.

Phát Tụ theo hầu Nam Tử An từ bé. Nam Tử An rất coi trọng cô, vì cô ấy làm việc cẩn thận, chững chạc hơn bạn bè cùng trang lứa. Phát Tụ có thiên phú với huyền học, nên Nam Tử An cũng dạy cho không ít thứ.

Mọi người đều kính sợ Nam Tử An, khi nói chuyện đều khách sáo lễ phép, khiến ông cảm thấy mọi người quá xa cách, không thể tâm sự được. Chỉ có Phát Tụ ăn nói điềm đạm, không nịnh nọt, hợp ý ông nhất. Có những chuyện Nam Tử An vốn không thể nói với mọi người, song lại có thể chuyện trò với Phát Tụ đôi câu.

Thế mà bây giờ đến cả Phát Tụ ông cũng không chịu gặp.

Con trai thứ hai biết nhà mình đã gây họa, vội chạy đến nhờ anh cả đưa tới tạ tội với cha.

Anh cả trách: “E rằng cha có điều khó nói, em lại giúp Nguyệt Nhi trốn học, quả thật quá đáng.”

“Cha có ẩn tình gì không thể nói ra được sao?”

“Những việc cha biết đều là thiên cơ, nói ra sẽ bị trời phạt.” Anh cả thẳng thắn nói. “Hơn nữa em biết đấy, anh và em tư chất bình thường khó có thể thừa kế nhà họ Nam. Trong khi đó Tinh Nhi và Nguyệt Nhi đều có năng khiếu, có lẽ cha muốn giao trọng trách nhà họ Nam lại cho hai chị em nó.”

“Nóng vội quá.” Người con trai thứ xót con gái, nhưng nghe anh cả nói thế lại thấy có lý.

Cuối cùng hai anh em thở dài thườn thượt, cùng nhau bàn xem phải đi tạ tội với cha thế nào.

Lúc này Nam Tử An ở trong phòng, Phát Tụ canh giữ ngoài cửa, không cho bất cứ ai vào quấy rầy ông.

Nam Tinh muốn đi vào cũng bị cản lại, Phát Tụ cười nói với cô: “Hôm nay tiên sinh có chuyện phiên lòng, hôm khác tiểu thư hãy đến, được không?”

Nam Tinh ngược nhìn Phát Tụ xinh đẹp và dịu dàng, nài nỉ: “Chị Phát Tụ cho em vào đi, em muốn xem có phải ông nội đang tức giận không, có còn nôn ra máu không.”

“Không đâu, tiểu thư mau về nhà đi thôi.”

“Lần trước ông nội cũng giận mất ba ngày, em và Nguyệt Nhi phải đến dỗ dành ông mới chịu ra ngoài đấy. Bây giờ Nguyệt Nhi đã sợ đến ngây dại, chân cũng không nhắc lên nổi, nên em đến đây xem ông thế nào.”

Phát Tụ còn chưa kịp đáp lời, người bên trong đã lên tiếng: “Tinh Nhi vào đi.”

Nam Tử An ngồi trước cửa sổ nhìn lên vòm không mây trắng bồng bênh trôi mãi không ngừng trên nền trời xanh, vô thường y như cuộc đời con người vậy.

“Ông nội.” Nam Tinh đi đến bên Nam Tử An, thủ thủ. “Con vừa gặp Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi cứ khóc mãi, em ấy nói không nên làm ông giận, em ấy hối hận rồi.”

“Ừ.” Nam Tử An chậm rãi rời mắt khỏi bầu trời, nhìn xuống khuôn mặt non nớt của Nam Tinh, dịu giọng hỏi. “Tinh Nhi, Nguyệt Nhi không chịu gánh vác trọng trách tương lai của nhà họ Nam, ông nội không thể ép buộc, cũng không thể thay đổi số mệnh của con bé. Con có bằng lòng nhận trọng trách của nhà họ Nam không?”

“Tinh Nhi bằng lòng.” Nam Tinh đồng dạc đáp. “Tuy rằng con thấy rất vất vả, tay cũng rất đau, nhưng Tinh Nhi biết, ông nội làm vậy là vì muốn tốt cho con, tốt cho nhà họ Nam.”

Nam Tử An nghe thấy vậy, tâm trạng dịu đi phần nhiều, nói tiếp: “Nhưng từ nay về sau, con sẽ cực khổ hơn, không phải chỉ

một kiếp, ba kiếp, mà thậm chí là mười kiếp.”

Nam Tinh kinh ngạc. “Sao phải cực khổ đến vậy ạ?”

“Bởi vì đây là số mệnh của nhà họ Nam.” Dù có chống lại mệnh trời, cuối cùng vẫn không thoát được kiếp nạn này.

Nam Tinh không có khái niệm gì về một kiếp hay ba kiếp. “Tinh Nhi không hiểu, nhưng Tinh Nhi sẵn lòng chia sẻ ưu sầu với ông nội. Chuyện Nguyệt Nhi không muốn làm, Tinh Nhi sẽ làm gấp đôi. Nguyệt Nhi nhát gan, cũng sợ đau hơn con, sau này ông nội đừng đánh em ấy nữa.”

“Ông nội sẽ không đánh con bé nữa.” Nam Tử An khẽ vuốt tóc Nam Tinh. “Cũng sẽ không đánh con nữa. Từ nay về sau, chỉ trông cậy vào tính tự giác của con. Nếu con không muốn dốc sức, ông nội cũng sẽ không ép buộc.”

Nam Tinh gật đầu quyết đoán. “Tinh Nhi sẽ cố gắng.”

Cô sẽ cố gắng học cho bằng hết mọi phép thuật ông nội chỉ dạy, cố gắng để Nam Nguyệt vui vẻ, cố gắng... bảo vệ nhà họ Nam.

Cô sẽ bảo vệ nhà họ Nam an toàn.

Đây là giao hẹn của cô và ông nội.

Cho dù chỉ có một mình cô...

Nhưng cô đơn quá!

Suốt một trăm năm, năm trăm năm, thậm chí một nghìn năm vẫn chỉ có mình cô.

Cô đơn lắm!

Thời gian như vô tận, thậm chí giờ đây cô không còn nhớ rõ dáng vẻ của người thân nữa. Nam Tinh rất sợ phải tiếp tục trải qua năm tháng dài đằng đẵng này một mình.

Thật lẻ loi!

Rời khỏi thư phòng ông nội, ánh nắng gay gắt chiếu vào mắt cô đau nhói. Cô ngược lên trời, mây trắng lênh đênh vô tận, ánh nắng lúc chói chang lúc êm dịu, nhức mắt vô cùng. Bỗng cô thoáng nhìn thấy hai con cá đang bơi trong tầng mây ấy.

Một đen một trắng, vô cùng quen thuộc.

Ông chủ Đào ra cửa thấy người đến là Khưu Từ thì hơi bất ngờ. “Sao cậu đến đây?”

“Cá tôi bơi đến đây.” Không hiểu sao Khưu Từ cảm thấy vô cùng bất an, “Nam Tinh đâu?”

“Cô ấy...”

“Có phải cô ấy gặp chuyện rồi không?”

Ông chủ Đào sững sờ, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Sao bỗng dưng cậu lại đến đây?”

Khưu Từ biết nếu không giải thích, nhất định ông chủ Đào sẽ không tiết lộ tình hình của Nam Tinh cho anh biết, đành nói rõ: “Cá của tôi báo với tôi rằng Nam Tinh đang gặp nguy hiểm, nhưng tôi không biết nơi chúng chỉ là đâu, cũng không vào được.”

“Ý cậu là, cá âm dương của cậu ấy à?” Ông chủ Đào chột nẩy ra ý tưởng. “Cậu theo tôi vào đây.”

Phùng Nguyên đang chờ ngoài cửa phòng, thấy ông chủ Đào dẫn thêm người vào, không ngờ đó lại là Khưu Từ. Ông chủ Đào cho biết: “Nam Tinh bị bóng đè đã một ngày một đêm, mãi chưa thấy có dấu hiệu thoát ra được.”

“Bóng đèn?” Khưu Từ từng nghe nói đến bóng đèn, nhưng đây là lần đầu tiên biết bóng đèn có thể giam hãm con người trong ác mộng lâu như vậy.

Người trong phòng vẫn chìm sâu trong mộng mị, không hề hay biết những gì đang xảy ra bên ngoài.

Sắc mặt cô trắng bệch, ngay cả môi cũng tái nhợt. Với Khưu Từ, Nam Tinh như một tờ giấy trắng, bị cắt vào người cũng đau lắm chứ.

Khưu Từ không biết giấc mộng này là gì mà có thể khiến một người kiên cường như Nam Tinh không muốn thoát ra.

Căn phòng lạnh lẽo đến mức cả Phùng Nguyên cũng không chịu nổi, rúm ró thiếu não trông vô cùng buồn cười. Anh ta run giọng hỏi: “Khưu Từ à, anh có thể mang Nam Tinh về không, tình hình có vẻ không ổn rồi.”

Khưu Từ không dám chắc, nhưng cá của anh chỉ rõ Nam Tinh đang ở trong mơ, không tự mình thoát ra được, cũng không cho anh vào. Anh suy tính chốc lát mới nói: “Cá của tôi cần đồ để mở mắt.”

Mắt cá trắng đi thông đến cõi âm, mắt cá đen đi thông trên cõi dương, nhưng muốn dùng mắt cá đi xuyên âm dương thì cần một món đồ dẫn dắt.

Ông chủ Đào nghĩ ngợi. “Bút chu sa, đó là thứ cô ấy mang theo bên người từ tấm bé.”

Phùng Nguyên thẳng thốt. “Bút chu sa? Không phải cô ấy làm mất bút à?”

Ông chủ Đào lục tìm trong ba lô của Nam Tinh. “Mất làm sao được, Nam Tinh luôn mang theo nó bên người, chỉ cần cách xa

mười mét là biết ngay.”

Phùng Nguyên như bị điểm huyết, không nói nên lời. Tôi rồi, anh ta bị người ta gài bẫy rồi.

Là ai muốn biết địa chỉ của Nam Tinh?

Lỡ như gây ra họa gì, Nam Tinh tỉnh lại sẽ tát chết mình mất.

Ông chủ Đào tìm được chiếc hộp hẹp dài, giao cho Khưu Từ. Khưu Từ lấy cây bút ra xem, con cá bên cạnh lập tức có phản ứng. Anh vội đặt bút lên bàn, vẽ Bát Quái đồ.

Thường ngày anh luôn điêm đạm, làm việc gì cũng từ tốn chắc chắn. Vậy mà giờ phút này tay anh không ngừng khua bút, chỉ muốn mau chóng tìm được Nam Tinh đang chìm sâu trong ác mộng, đưa cô thoát ra.

Chương 6

Mười năm thắm thoát trôi qua, Nam Nguyệt vẫn ngây thơ hồn nhiên như thuở thơ ấu, sống vui vẻ mỗi ngày, đúng nghĩa thiên kim tiểu thư không chút ưu tư.

Ngược lại, Nam Tinh đã không còn là cô bé ngây thơ năm nào. Sau mười năm khắc khổ tôi luyện, cô đã trút bỏ nét hồn nhiên non nớt, tự mình có thể đảm đương việc lớn.

Người ngoài đều biết nhà họ Nam có hai cô tiểu thư, một người khí khái hiên ngang, một người xinh đẹp yêu kiều.

Cả hai đều có dung mạo tuyệt sắc, là con dâu chuẩn mực trong mắt mọi người. Thế nên, người cầu hôn nườm nượp đến nhà họ Nam, cha mẹ hai nàng cũng tận tâm chọn rể, thế nhưng chưa chọn được ai thì đã bị Nam Tử An ngăn cản, không cho hai chị em họ lấy chồng.

Hai anh em nhà họ Nam bàn bạc, đoán rằng cha mình muốn tìm người ở rể, song vừa nhắc tới đã bị Nam Tử An gạt đi.

Hai người lấy làm lạ, nghĩ làm vậy là có lỗi với con gái, cuối cùng đành to gan phản đối cha mình.

Thế nhưng sau khi ba cha con nói chuyện thấu đêm, hai anh em nhà họ không còn nhắc đến hôn sự của con gái nữa. Hai người vợ sốt ruột truy hỏi, biết được lý do rồi cũng không nhắc đến chuyện cưới hỏi thêm.

Kể từ ngày đó, Nam Tinh cảm thấy không khí trong nhà rất kì quái.

Ánh mắt cha mẹ nhìn cô có vẻ xót xa hơn.

Cùng một kiểu ánh mắt ông nội nhìn cô suốt mười năm nay.

Nam Tinh không hiểu lý do tại sao, cô chỉ biết thừa kế nhà họ Nam không phải chuyện dễ dàng, việc của cô là không ngừng cố gắng, còn chuyện gì nên biết thì sớm muộn cũng sẽ được biết.

Lại thêm ba năm, đến gần ngày sinh nhật, Nam Tinh được ông nội gọi đến thư phòng.

Thư phòng như một mê cung chỉ toàn là sách. Cô đã đọc hơn nửa số sách này nhưng vẫn còn lại rất nhiều cuốn chưa xem đến. Cô men theo mùi sách, len qua từng giá, đi đến cuối thư phòng.

Ông nội ngồi trước bàn sách, ánh mắt trầm tư, ánh trăng cửa sổ phía sau phủ lên người ông như một pho tượng đá lặng lẽ.

“Ngồi đi.”

Nam Tử An nhìn cháu gái đã trưởng thành. Đây là cô cháu gái ông thương yêu nhất, cũng là đệ tử ông tâm đắc nhất. Tiếc rằng ông không còn nhiều thời gian để dìu dắt cô thêm một đoạn đường nữa. Nếu có thêm thời gian, tài nghệ của cô chắc chắn không thua gì ông nhà họ Nam ắt hẳn sẽ tốt hơn.

Có điều, không còn nhiều thời gian nữa.

“Ông nội, ông có gì muốn nói với Tinh Nhi ạ?” Nam Tinh nhìn ra được nỗi niềm tịch mịch trong mắt ông nội, ông cô vẫn trầm tư như vậy suốt bao năm qua.

Nam Tử An lặng thinh chốc lát mới lên tiếng: “Tinh Nhi, nhà họ Nam sắp bị hủy hoại rồi.”

Ánh trăng tịch liêu, cơn gió rét đầu đông thổi qua song cửa sổ, cái lạnh thấu xương thoát cái thấm vào tim Nam Tinh. Cô mãi mãi không bao giờ quên được giây phút buốt giá đến tâm can ấy.

Lạ thay lúc này cô lại nhìn thấy đôi cá một trắng một đen chậm rãi bơi ngang qua cửa sổ như đang du ngoạn trong làn nước.

Trước mắt Nam Tinh không còn bóng dáng ông nội, không còn xà nhà họ Nam, không còn hình bóng người thân đâu nữa. Cô đứng giữa vùng ngoại ô trống trải, chỉ có hai con cá không ngừng bơi quanh.

“Nam Tinh.”

Cô quay người lại nơi phát ra tiếng gọi, trông thấy một khuôn mặt rất đỗi quen thuộc.

Khưu Từ cũng nhìn thấy cô. Cô không mặc quần áo như thường ngày, mà mặc chiếc váy dài, trong tay cầm một thanh kiếm. Khuôn mặt cô lạnh lùng, nhưng mang vẻ đẹp hiên ngang mạnh mẽ. Anh từng thấy trang phục này trong màn sương của lò huân hương hoa văn cá, hóa ra người con gái đó chính là Nam Tinh.

Anh nhất thời không biết đây là Nam Tinh trong ảo ảnh hay là Nam Tinh thật. Thấy cô nhìn anh không hề xa lạ, ánh mắt vẫn kiên định điềm tĩnh, anh mới xác định được đây là Nam Tinh thật. Anh rảo bước chạy đến, sợ cô biến mất, vội nắm lấy cổ tay cô. “Tôi đến đưa cô đi.”

Nam Tinh không trả lời, chậm rãi quay đầu lại, cảnh tượng nhà họ Nam đã tan biến rồi. Cô trầm mặc hồi lâu mới cất tiếng:

“Tôi có thể tự mình ra ngoài, không để bản thân mù mịt trong giấc mơ này đâu.”

Khư Từ khẽ nhắc: “Cô đã hôn mê một ngày một đêm rồi.”

“Ừ.” Nam Tinh nghiêng đầu nhìn anh. “Tôi đang mơ một giấc mơ rất đẹp.”

Khư Từ không khỏi ngạc nhiên. “Đẹp?”

“Tôi vốn đã quên mất mặt mũi của ông nội, cha mẹ và toàn bộ mọi người nhà họ Nam, ngay cả giọng nói của họ cũng không còn nhớ nữa. Nhưng giờ tôi đã nhớ lại, có thể lưu lại ký ức này được một thời gian rất lâu.” Nam Tinh bình thản, khẽ nói. “Thật là may.”

Khư Từ ngây người, Nam Tinh...

Không phải cô không thể rời khỏi nơi này, cô đâu cần người giải cứu, chỉ là chính cô chưa muốn rời đi mà thôi. Hiếm khi mới bị bóng đè, cô muốn tranh thủ ghi nhớ lại tất cả khuôn mặt người thân của mình. Trong những năm tháng dài đằng đẵng, cô đã quên mất giọng nói và dáng vẻ của người thân rồi.

Thế nên cô mới vui vẻ bước vào cơn ác mộng có thể giam hãm trong đó.

Nam Tinh nhận thấy Khư Từ hơi siết tay cô lại. Cô biết anh lo cho mình nên không rút tay ra, chỉ phàn nàn: “Cá của anh đáng ghét chết đi được.”

Khư Từ thấy cô có thể nói sang chuyện khác, chứng tỏ chuyện không nghiêm trọng như anh tưởng. Cũng đúng, Nam Tinh kiên cường thế kia, sao có thể để ác mộng giam chân được. Anh bỗng nở nụ cười xán lạn, lây lan sang cả Nam Tinh.

Cô thích ngắm Khưu Từ cười thế này, nụ cười của anh như có thể truyền cho người ta sức mạnh rất lớn.

“Về chưa?” Khưu Từ hỏi dò. “Ông chủ Đào và Phùng Nguyên lo đến phát ốm lên rồi.”

Nam Tinh khẽ gật đầu, còn chìm trong giấc mơ này thì nó sẽ biến thành ác mộng thực sự mất.

Bên tai bỗng truyền đến âm thanh chát chúa của đao kiếm và vó ngựa, khung cảnh biến đổi trước khi Nam Tinh kịp thoát ra.

Mấy nghìn binh sĩ cầm khiên cầm giáo vây kín nhà họ Nam. Người đàn ông trung niên ngồi trên yên ngựa nhìn nhà họ Nam trong biển lửa với ánh mắt sắc lạnh.

Khưu Từ thấy Nam Tinh nhìn chăm chăm người đàn ông kia. Đối phương mặc áo giáp, đeo bảo kiếm bên hông ngồi trên lưng con ngựa đen, nhìn cảnh tàn khốc trước mặt mà không lộ chút thương xót. Ánh mắt quá bình thản, in hằn sự tàn nhẫn.

Ngọn lửa dần tàn, tên tướng quân giơ tay lên, cả đội quân rời khỏi nhà họ Nam.

Khưu Từ chú ý đến một người đi theo tên tướng kia, y trong ngực ôm một chiếc bình nhỏ nồng nặc mùi máu.

Mùi máu tanh tràn ngập giấc mơ.

Cổ tay Nam Tinh lạnh ngắt, làm tay Khưu Từ cũng lạnh theo. Anh không biết người kia là ai, cũng không biết máu trong bình là của ai, chỉ biết nếu còn tiếp tục, Nam Tinh sẽ bị cơn ác mộng bám chặt không tha.

Anh cất giọng kiên quyết: “Nam Tinh, chúng ta ra ngoài thôi.”

Nam Tinh đang ngẩn ngơ, chỉ thấy con cá trước mắt càng lúc càng to lớn, con mắt trắng sâu hun hút như vòng nước xoáy. Khưu Từ dẫn cô bước vào con mắt trắng, ánh sáng chói lòa bỗng ập đến, khiến cô không còn nhìn thấy cảnh nhà họ Nam trong biển lửa nữa.

“Nam Tinh?”

Cô chậm chậm mở mắt ra, nghe thấy tiếng ông chủ Đào, cũng nhìn thấy ông.

“Cô Nam Tinh, cuối cùng cô đã tỉnh lại rồi.” Phùng Nguyên vội đi rót nước mang đến cho cô. Nhưng cô không hề để ý, chỉ đảo dác quanh phòng như tìm ai đó.

Khưu Từ loáng thoáng cảm thấy cô đang tìm mình, bèn lộ đầu ra nhìn cô. Nam Tinh thấy anh mới chịu rời mắt đi, nhận lấy trà từ tay Phùng Nguyên.

Mọi hành động cử chỉ đều không thể qua mắt được ông chủ Đào. Ông nhìn Khưu Từ, cậu thanh niên này rất lợi hại, nhìn có vẻ cũng thần bí. Ông hơi lo, không biết Khưu Từ có phải là trở ngại không cần thiết cho Nam Tinh hay không.

Khưu Từ thấy Nam Tinh đã tỉnh lại, dường như không có gì đáng ngại, mới tạm yên tâm đi ra cửa hàng chờ chứ không về luôn. Cửa hàng có lối đi dẫn đến phòng ốc ở sân sau cách đó không xa, có động tĩnh gì sẽ nghe thấy ngay.

Lát sau Phùng Nguyên cũng đi ra, vẫn lo ngay ngáy việc bút chu sa, chốc chốc lại nhìn ra ngoài, như sợ mấy tên đàn ông bỗng nhiên xuất hiện quấy rối. Ôi, ngốc quá, sao lại dễ dàng bị người ta gài bẫy thế kia.

Người kia hỏi thăm địa chỉ của Nam Tinh có mục đích gì?

Phùng Nguyên phiền muộn không thôi, Khưu Từ thấy anh ta buồn rầu, bèn hỏi thăm: “Quản lý Phùng sao vậy?”

Phùng Nguyên than vắn thở dài: “Chắc tôi sắp bị cô Nam Tinh đánh chết rồi.”

“... Nghiêm trọng thế à?”

“Đúng vậy.” Phùng Nguyên ôm đầu lắc nguầy nguậy. “Là do tôi ngốc, do tôi ngốc.”

Khưu Từ nghe anh ta lảm bảm tự mắng mình cả buổi, nhưng không hề nhắc đến nguyên nhân.

“Gâu...”

Cậu Vàng đang canh cửa bỗng đứng phắt dậy, nhìn ra con ngõ, sửa vang. Khưu Từ và Phùng Nguyên đồng thời đi ra ngoài xem, bắt gặp một người ăn mặc như nhân viên giao hàng vừa xem biển hiệu vừa nhìn vào cửa hàng. “Xin hỏi cô Nam Tinh có ở đây không? Có người tặng hoa ạ.”

Phùng Nguyên kinh ngạc. “Cô Nam Tinh lạnh lùng thế mà cũng có người tặng hoa á, ai mà gan thế?”

Khưu Từ định bảo ở đây không có ai tên Nam Tinh, song nhìn cái tên trên tấm thiệp có vẻ quen quen bèn cầm lấy xem. Tên viết trên thiệp... là Thành Lạc Gia. Anh cũng người chốc lát mới hỏi: “Ai bảo anh đưa hoa đến đây?”

“Đặt qua mạng, bảo chúng tôi viết thiệp hộ, người đặt là anh Thành. Chắc là anh Thành Lạc Gia trên thiệp này rồi.”

Phùng Nguyên sấp lại. “Thân đến thế cơ á? Nói luôn địa chỉ cho anh ta biết, lạ nhỉ.”

Khưu Từ nhìn lại bó hoa oải hương màu tím to đùng. Oải hương rất đẹp, còn thoang thoảng hương thơm, chẳng qua anh

không biết gì về hoa cỏ, không biết hoa oải hương có ý nghĩa gì.

Có lẽ là... cảm ơn nhỉ?

Phùng Nguyên nhận lấy hoa, toan đưa vào cho Nam Tinh, bỗng nghĩ ra gì đó, khựng bước. Không phải Thành Lạc Gia chính là người gài bẫy anh ta để lấy địa chỉ của Nam Tinh đấy chứ?

Nếu Nam Tinh không báo địa chỉ cho Thành Lạc Gia, chứng tỏ anh ta chính là người để lộ thông tin rồi.

Nam Tinh truy cứu ra là anh ta toi đời luôn.

Anh ta không thể tự đưa đầu cho người ta chém thế được.

Phùng Nguyên sờ lên cần cổ lạnh toát của mình, nhét bó hoa vào tay Khưu Từ, nói dối không chớp mắt. “Tôi nhớ ra còn việc phải làm, đi trước nhé!”

“Này..” Khưu Từ ôm bó hoa, cảm giác đau nhói như bị gai nhím đâm vào tay.

Anh đành cầm bó hoa đi vòng ra sân sau, có điều, nhìn cái tên trên thiệp lại cứ thấy... mất tự nhiên.

Nam Tinh một ngày một đêm không uống ăn gì giờ hơi đuối sức, cô rửa mặt rồi ngồi trong sân sau ăn cơm. Ông chủ Đào vừa nấu thức ăn nóng hổi mang lên cho cô. Một bát cơm trắng và một đĩa rau xào, hết sức thanh đạm.

Nam Tinh thấy anh đi vào, liếc mắt nhìn bó hoa trên tay anh. Cô hơi cúi mặt xuống, vẫn gấp thức ăn ăn cơm.

“Thành Lạc Gia gửi đến.”

“Vụt...” Miếng rau tuột khỏi đĩa, Nam Tinh không gấp lại, cũng không ngược mắt lên. “À.”

“Cô không đọc lời chúc trên thiệp à?”

“Anh đọc đi.”

Khứu Từ không muốn đọc chút nào. Anh mang hoa vào đã là quá lắm rồi, còn bắt anh đọc cả thiệp thế này...

Tim anh như có cả một đàn nhím chen chúc nhau.

“Cô Nam Tinh, chúc cô mỗi ngày hạnh phúc vui vẻ. Thành Lạc Gia.” Khứu Từ miễn cưỡng đọc đều đều. “Xong rồi, để đâu?”

Nam Tinh tiện tay chỉ vào một góc khuất, Khứu Từ mang hoa qua đặt đúng chỗ cô chỉ. Khi quay lại, thấy Nam Tinh ăn uống thanh đạm chẳng khác nào bò gặm cỏ, không nhìn được tìm đến phòng bếp. Thấy ông chủ Đào đang bận bịu bên trong, anh hỏi: “Ông chủ Đào, có thịt không?”

“Có, trong tủ lạnh.”

Khứu Từ xua xua tay. “Ông ra ngoài đi, để tôi nấu cho.”

Nam Tinh động tai lên nghe ngóng, ông chủ Đào cũng nhìn anh đầy nghi ngại. “Cậu biết nấu ăn à?”

“Biết.”

“Có ngon không đấy?”

“Đảm bảo ngon.”

Ông chủ Đào thấy anh có vẻ huênh hoang, đoán chắc anh nấu dở tệ, song vẫn bỏ muôi xào xuống, đi ra ngoài. Ông thấy Nam Tinh hướng mắt về phía này, rõ ràng đang tò mò.

Ông khá bất ngờ, Nam Tinh mà cũng có ngày tò mò về người khác sao?

Khứu Từ đến tủ lạnh tìm một lượt, nguyên liệu khá nhiều, cũng khá tươi. Anh lấy hai quả dưa chuột làm món rau trộn, xào một đĩa thịt gà, chiên một đĩa thịt bao bột. Anh nấu nướng cực nhanh, chỉ hai mươi phút đã xong ba món.

Ông chủ Đào nhìn thành phẩm, nếm thử miếng thịt gà, vừa mềm vừa thơm, gia vị vừa miệng, lúc này mới tin rằng Khưu Từ biết nấu ăn thật. Ông tám tắc khen: “Chàng trai trẻ nấu ăn không tệ nhỉ!”

“Tôi biết nấu ăn từ bé rồi, không nấu tử tế là ăn đòn.” Khưu Từ thản nhiên kể, rồi dặn dò. “Dạ dày ông không tốt, đừng ăn dưa muối. Nam Tinh, cô mới tỉnh lại, ăn dưa muối vào sẽ phản chấn hơn.”

Ông chủ Đào nở nụ cười. “Hóa ra là làm riêng cho Nam Tinh à.”

Còn nghĩ đến chuyện làm món ăn cho cô khỏe lên, cậu thanh niên này đúng là chu đáo.

Nam Tinh chỉ mãi nghĩ đến câu anh nói, không biết nấu ăn sẽ bị đánh đòn. *Có phải là bà Lệ kia đánh không?* Nghe có vẻ cũng hà khắc y như ông nội cô vậy.

Nhưng Khưu Từ không hề hận bà Lệ, cũng như cô không hận ông nội mình.

Chắc hẳn vì biết ông muốn tốt cho mình, tốt cho nhà họ Nam, nên cô chưa bao giờ có cảm xúc hận thù.

Liệu Khưu Từ có giống vậy không?

Khưu Từ thấy Nam Tinh chỉ lặng lẽ ăn, không có bất cứ nhận xét nào, bèn hỏi khẽ: “Ngon không?”

“Ừ.”

Một chữ “ừ” đã xua hết mọi nghi ngờ của Khưu Từ.

Nam Tinh không nói thêm, không hiểu sao cô lại rất muốn tận hưởng không khí yên bình này.

Nếu sau này có thể sống yên ả thế này thì tốt biết mấy.

Chương 7

Khưu Từ ăn xong, dọn dẹp bát đũa rồi mới ra về. Ông chủ Đào pha một bình trà bưng ra, thấy Khưu Từ đi rồi bèn hỏi Nam Tinh: “Cô không giữ cậu ấy lại à?”

“Không!”

“Phũ quá.” Ông chủ Đào ngồi trước bàn, rót cho cô một cốc trà. “Cậu thanh niên kia được đấy.” Ông liếc thấy bó hoa ở góc tường, cười tán thưởng. “Hoa tặng cũng rất đẹp.

Nam Tinh không buồn liếc sang bó hoa, đính chính: “Không phải anh ấy tặng.”

“Vậy là ai?”

“Thành Lạc Gia.”

Ông chủ Đào nhíu mày. “Chuyện này không ổn rồi.”

Nam Tinh lập tức cảnh giác. “Sao không ổn?”

“Cô có biết ý nghĩa của hoa oải hương tím là gì không?” Hai ngày trước ông chủ Đào mới ra chợ mua một đống hoa cỏ về trồng, được bổ túc một khóa kiến thức về ngôn ngữ các loài hoa, nay được dịp áp dụng.

“Là gì?”

“Tình yêu đợi chờ.”

Tim Nam Tinh giật thót, đứng bật dậy đi đến góc sân, cầm bó hoa xông xộc bước ra ngoài, nhét bó hoa vào thùng rác ngoài cửa, sau đó gọi điện cho Thành Lạc Gia.

Bên kia vừa bắt máy, Nam Tinh đã lạnh giọng thông báo: “Tôi vút hoa rồi, sau này anh đừng tặng nữa.”

Rồi cúp máy luôn.

Thành Lạc Gia ngơ ngác nghe tiếng tút tút lạnh lẽo vang dài, đến tận khi mẹ ngồi cạnh gọi, anh mới buông điện thoại xuống.

Bà Thành nghe loáng thoáng tiếng con gái ở đầu dây bên kia, bèn thăm dò: “Sao vậy, ai gọi điện thế?”

“Nam Tinh.” Thành Lạc Gia quyết định luôn. “Mẹ, con muốn đi Thượng Hải.”

Bà Thành sửng sốt, định cấm cản, song nghĩ đến nguyên nhân hai mẹ con xích mích, đành nhịn lại. Bà dịu giọng khuyên: “Vậy chờ khi nào chân con lành rồi hãy đi.”

“Vâng, mẹ.” Thành Lạc Gia tiếp lời. “Mẹ muốn sắp xếp ai đi với con cũng được.”

Lúc này bà Thành mới yên tâm hơn một chút, con trai chịu cho người đi theo là được rồi, chỉ sợ anh phản đối. Bà cười dịu dàng. “Vậy để mẹ thu xếp.”

Hôm sau trời trong vắt, Nam Tinh ra mở cửa hàng. Cửa hàng Đào Gia yên tĩnh trang nghiêm như một món đồ cổ xưa cũ tọa lạc giữa chốn đô thị, hoàn toàn đối lập với vẻ phồn hoa sầm uất bên ngoài.

Năm xưa Nam Tinh chọn cửa hàng Đào Gia vì ưng ý đặc điểm này, chính là cảm giác thư thái mà nó mang lại.

Cô ngồi xuống ghế bập bênh trước cửa, Cậu Vàng ngồi bên cạnh, một người một chó phơi tia nắng mùa đông đầu tiên.

Trong con ngõ yên tĩnh vọng đến tiếng bước chân, Cậu Vàng đang ăn dở liền bỏ đó chạy đến, quẫy đuôi sủa vang. Nam Tinh

chỉ nghe tiếng sủa mừng rỡ của Cậu Vàng đã biết được ai đến.

Cô từ từ mở mắt ra, nhìn thấy người đi đến từ con ngõ dài hun hút.

Người đàn ông đắm mình trong nắng sớm càng thêm vẻ sáng sủa rạng ngời.

Khứu Từ thấy Nam Tinh đang phơi nắng, thần sắc khá hơn hẳn, có lẽ tối qua cô ngủ rất ngon. Trái lại, anh trần trọc suốt đêm, không sao thôi nghĩ về Nam Tinh đến từ triều đại xa xôi, cũng hiểu tại sao Nam Tinh lại cư xử với mọi người mọi vật lạnh nhạt như vậy.

Dòng thời gian dài đằng đẵng đã bào mòn cảm xúc trong trái tim, khiến cô phải gắng sức dồn nén hết thủy tình cảm thực sự của mình.

Nam Tinh bản tính thiện lương, nhưng cô luôn chôn chặt cảm xúc của mình, tạo cho mọi người ấn tượng cô là một người vô cùng lạnh lùng.

Khứu Từ đi đến trước mặt cô, lắc lư chiếc túi trong tay. “Mua bữa sáng cho cô này.”

Nam Tinh hỏi ngay: “Có bánh bao không?”

“Có.”

“Nhân thịt à?”

“Ừ.” Khứu Từ tìm bánh bao nhân thịt trong bốn năm món anh mua, cười rạng rỡ nhìn cô ăn. “Có lần cô bảo không ăn thịt, còn nhớ không?”

“Lừa anh thôi.” Nam Tinh cắn hai miếng, khá ngon đấy.

Khứu Từ cũng cầm lấy một chiếc bánh cuộn lên ăn. “Ông chủ Đào đâu?”

“Xách lồng chim đi dạo rồi.”

“Còn Phùng Nguyên?”

“Anh ta không ở đây.”

Hai người trò chuyện câu được câu chăng, tán gẫu mấy việc thường ngày. Trong lòng Khưu Từ có rất nhiều thắc mắc, chẳng hạn sau đó nhà họ Nam thế nào, sao Nam Tinh có thể sống được đến bây giờ, Nam Tinh thu gom mắt để làm gì.

Nam Tinh chắc chắn không bắt tử, nếu không cô đã không sợ núi tuyết. Nhưng tại sao cô sống lâu như vậy mà không để mình chết đi?

Tuy nhiên, anh không hỏi câu nào.

Hỏi ra chẳng khác nào đâm vào tim Nam Tinh, anh không muốn tổn thương cô dù chỉ một chút.

Nam Tinh ăn hết chiếc bánh bao, thấy chiếc bánh cuộn Khưu Từ đang ăn có vẻ cũng ngon, bèn lấy một cái ra ăn thêm. Mới ăn được một nửa đã no, cảm thấy tràn trề năng lượng, lúc này cô mới hỏi: “Anh không sợ tôi à?”

“Sao phải sợ cô?”

“Thầy ma.”

Khưu Từ nghe cô hình dung mình như thế, bèn nắm ngón tay cô giơ lên. “Có hơi ấm, mềm mại, là một người hoàn toàn bình thường.”

Nam Tinh làm thinh, quả nhiên anh không sợ gì cả. Anh không sợ vì vốn đã hiểu rõ những chuyện này, hay chỉ không sợ một mình cô? Lát sau cô lại nói: “Không được nắm tay, tôi đánh đấy.”

Khưu Từ bật cười, bỗng thấy bó hoa trong thùng rác ngay cửa. Bó oải hương Thành Lạc Gia tặng hôm qua đây mà. Anh thắc mắc: “Sao lại vứt hoa đi?”

“Không thích.”

“Ồ..” Khưu Từ đã biết ý nghĩa của hoa oải hương. Anh canh cánh chuyện này từ lúc về khách sạn, nên gọi điện hỏi từ điển sống Lâm Man, mới biết thông điệp của hoa oải hương là tình yêu đợi chờ.

Ý của Thành Lạc Gia quá rõ, anh ta thích Nam Tinh, muốn theo đuổi Nam Tinh.

Nhưng chưa chắc Nam Tinh đã biết, có lẽ cô không thích hoa nên vứt đi thôi.

Nam Tinh vừa nuốt miếng bánh cuộn cuối cùng, Khưu Từ đã đưa cho cô cốc sữa đậu nành. Nam Tinh không nhận được liếc cái túi to dùng anh mang đến, chứa đầy đồ ăn hết như chiếc túi thần kỳ của Doraemon vậy.

Đậu nành chắc mới xay, hơi lợn cợn một chút nhưng hương vị thơm nồng, không phải sữa pha hương liệu. Cô tu một hơi gần nửa cốc, bụng tròn như cái trống, cảm thấy sức lực bị mất hôm qua đã được bổ sung lại.

Tiếng bước chân vang lên trong con ngõ nhỏ, có hai người đang đi về phía này. Nam Tinh nhìn lên, nhận ra người đến là ai bỗng thấy bụng dạ nhộn nhạo khó chịu. Cô nhìn chăm chăm một nam một nữ đang đi đến, không biết vì sao họ lại tìm được nơi này.

Thang Mễ thấy cô, ánh mắt thoáng e sợ, liền níu lấy cánh tay Triệu Kỳ làm điểm tựa. Triệu Kỳ cũng lập tức nhận ra ánh mắt

sợ hãi của Thang Mễ hướng về Nam Tinh.

Quả thực anh ta không nên đưa Thang Mễ đến đây, dù cô ta có tức giận cũng không nên mềm lòng.

Hai người đi đến cửa hàng Đào Gia, thấy Khưu Từ cũng có mặt thì hơi bất ngờ. Triệu Kỳ không rào trước đón sau, khẳng định luôn: “Anh và Nam Tinh đã quen biết nhau từ trước.”

Thậm chí anh ta còn nghi ngờ hai người sống chung với nhau, đang bình thường làm gì có chuyện bỗng dưng người ngoài có mặt ở đây từ sáng sớm.

Nam Tinh không buồn đính chính, hờ hững hỏi: “Hai người đến đây làm gì?”

Thang Mễ dè dặt nói: “Tôi đã nói là chị không làm gì tôi cả, nhưng anh ấy không tin.”

Nam Tinh vẫn ngồi tựa vào lưng ghế, không có ý muốn tiếp đón. “Vì sao anh ta lại nghĩ chị làm gì em?”

Thang Mễ ngập ngừng, không lên tiếng. Triệu Kỳ chất vấn: “Tôi chỉ biết sau hôm hai người gặp mặt nhau ở bệnh viện, cô ấy không bao giờ được ngon giấc, thường xuyên gọi mớ tên cô. Tôi không thấy có lý do nào để tự thuyết phục rằng việc này không liên quan gì đến cô.”

Nghe nói Thang Mễ gặp ác mộng, Nam Tinh cảm thấy đỡ đau lòng hơn, ít nhất cô em họ của cô vẫn còn chút lương tâm, dù mong cầu được sống an nhàn nhưng chưa bao giờ quên nhà họ Nam.

Khúc mắc trong lòng Nam Tinh âm thầm được cởi bỏ. Cô khẽ gõ mười ngón tay lên bàn, hồi lâu sau mới nói: “Bất tự vị

hôn thê nhà anh không tốt, không nên đến mấy chỗ như bệnh viện.”

Triệu Kỳ thắng thốt, không ngờ Nam Tinh lại đưa ra lời giải thích này. Thang Mễ cũng không ngờ chị họ cô chẳng tiết lộ điều gì, thậm chí còn cố ý che giấu cho cô ta.

Rõ ràng... cô ta xua đuổi chị, còn thốt lên những lời nói vô cùng tuyệt tình.

Nam Tinh nói tiếp: “Anh không tin thì cứ nghĩ ngược lại xem. Nếu muốn hại vị hôn thê của anh, chẳng lẽ tôi lại để anh phát hiện ra sao? Không đời nào, tôi sẽ làm rất bí mật. Nên nhớ, xét về năng lực huyền môn, anh chẳng bằng một phần vạn của tôi.”

Triệu Kỳ ngỡ ngàng, người luôn ngạo mạn tự tin như anh ta mà cũng có ngày bị chê thẳng mặt, thậm chí còn bị giễu cợt. Anh ta thừa nhận Nam Tinh lợi hại hơn mình, nhưng... không bằng cả một phần vạn thì quá đáng lắm rồi.

“Ngay cả chuyện bát tự của vị hôn thê không tốt, không thể đi đến mấy chỗ như bệnh viện mà anh cũng không biết, cơ chồng chưa cưới thế này cũng buồn cười quá.” Nam Tinh châm chọc. “Đã thế lại còn dám đến chất vấn tôi.”

Triệu Kỳ tức đến nổi mặt đỏ gay, cổ kiềm chế cơn giận đang chực trào. “Được, tôi hiểu rồi, hy vọng đúng như cô nói, cô không làm gì vị hôn thê của tôi. Bằng không, tôi sẽ quay lại tìm cô, lật tung cửa hàng Đào Gia này lên.”

Anh ta nắm tay Thang Mễ toan rời đi, lại nhận ra nét mặt Thang Mễ có gì đó khác thường, như có chút lưu luyến.

Sao lại phải lưu luyến? Nam Tinh này nói chuyện chua ngoa như thế mà cô ấy không tức giận à?

Thang Mễ ngẩn ngơ nhìn Nam Tinh thờ ơ lãnh đạm. Cô ta biết tại sao chị lại nói vậy. Chỉ có cách chọc tức làm Triệu Kỳ bỏ đi, không bao giờ muốn gặp lại chị nữa, cô ta mới có thể “an toàn”, không bị Triệu Kỳ nghi ngờ thân phận.

Người chị này của cô ta xưa nay luôn cư xử ôn hòa lương thiện, không bao giờ nói năng đanh đá gay gắt. Không ngờ bây giờ chị ấy lại làm thế vì cô.

Cô ta bỗng hiểu ra, Nam Tinh tìm đến không phải để ép cô ta đi tìm Bành Phương Nguyên, mà chỉ muốn gặp mặt người em gái của mình.

Thế mà cô ta lại hiểu nhầm chị...

“A Mễ?” Triệu Kỳ có phần khó tin, sao Thang Mễ lại có vẻ mặt này.

Thang Mễ bưng tỉnh, suýt chút nữa đã buột miệng gọi Nam Tinh một tiếng “chị”. Nhưng cô ta vẫn không thể buông bỏ cuộc sống an nhàn hiện tại. Cô ta không biết chắc, nếu Triệu Kỳ biết sự thật thì có còn đối xử tốt với mình như vậy nữa không.

Cô ta không muốn mạo hiểm.

“Còn nữa.” Nam Tinh nói thêm. “Anh đừng cho người dò la về tôi, đừng tưởng tôi không biết.”

Triệu Kỳ chau mày. “Tôi cho người đi dò la cô khi nào?” Anh ta vô cùng ác cảm với Nam Tinh, thẳng thừng nói. “Tôi chưa bao giờ hỏi đến việc của cô, nếu không vì A Mễ, tôi cũng không nghĩ đến chuyện tìm gặp cô.”

Nam Tinh kinh ngạc, nhìn Triệu Kỳ không giống nói dối, cũng không có lý do gì phải nói dối.

Phùng Nguyên từng thông báo sắp lớn ở Sở Môi giới yêu cầu anh ta đưa hồ sơ của cô.

Cô những tưởng Triệu Kỳ nhờ người ở Sở Môi giới, xem ra không phải rồi.

Triệu Kỳ tự cao, là người dám làm dám nhận, thẳng thắn sòng phẳng không có lý gì phải che giấu việc mình làm.

Cô không truy hỏi nữa, tốt hơn hết cứ để Phùng Nguyên điều tra thêm, nói tiếp với Triệu Kỳ chẳng khác gì nối lại mối quan hệ vừa mới cắt đứt.

Cuối cùng Thang Mễ vẫn theo Triệu Kỳ rời đi.

Cũng có nghĩa là cô ta đã hoàn toàn từ bỏ quá khứ.

Nam Tinh nhìn bóng dáng em gái càng lúc càng xa. Người thân duy nhất của cô đã rời đi, chỉ còn một mình ở lại. Nhưng không sao, nghìn năm qua, cô vẫn chỉ có một mình mà thôi.

Khư Từ nhận ra bây giờ tâm trạng Nam Tinh đã bình ổn trở lại, không còn buồn bã nặng nề nữa. lát sau Nam Tinh bỗng hỏi: “Có phải vừa rồi tôi nói quá đáng lắm không?”

Khư Từ đáp lời: “Ừ, nhưng như vậy Triệu Kỳ mới không quấy rầy cô, từ nay về sau cô sẽ không có bất cứ quan hệ nào với Thang Mễ nữa.”

Nam Tinh khẽ chớp mắt, lòng bỗng nao nao.

Khư Từ hiểu cô.

Hóa ra trên đời này còn có người hiểu cô đến thế.

Nam Tinh ngả người lên chiếc ghế dài, phơi mặt dưới ánh nắng mùa đông ấm áp.

Thời tiết thật đẹp.

Chương 8

Phùng Nguyên bị Nam Tinh gọi điện triệu tập, chưa kịp ăn trưa đã lao thẳng đến.

Lúc anh ta đến nơi, ông chủ Đào đang chuẩn bị ăn cơm. Nhìn thấy bữa ăn hiếm khi nhiều món như vậy, bụng anh ta sôi lên ùng ục.

Ông chủ Đào hỏi thăm: “Ăn cơm chưa?”

Phùng Nguyên lắc đầu. “Chưa ạ.”

Ông chủ Đào cười hiền. “Vậy ăn chung đi.”

“Được, được.” Phùng Nguyên lập tức ngồi xuống, còn chưa nhắc đĩa đã thấy một người bưng đĩa thức ăn từ phòng bếp đi ra. Anh ta kinh ngạc. “Khư Từ... Ơ, mấy món này là anh nấu à?”

“Ừ.” Khư Từ đặt đĩa xuống. “Tay nghề của tôi cũng được đấy, anh nếm thử xem.”

Phùng Nguyên nửa tin nửa ngờ gắp một miếng lên nếm thử, khen nức nở: “Ngon.” Anh ta vừa ăn vừa hỏi. “Ông chủ Đào, chậu hoa ở cửa là ông mua à? Trồng thế nào mà héo hết thế.”

“Hoa oải hương à?”

“Đúng thế.”

Ông chủ Đào đính chính: “Đó là thùng rác, không phải chậu hoa.”

“... Sao lại vứt hoa vào thùng rác, ôi chao, ai lại tặng cả bó hoa cho một ông lão như ông thế?”

Ông chủ Đào chỉ muốn giật phăng đôi đũa của Phùng Nguyên, đuổi anh ta ra khỏi nhà. Già thì không được nhận hoa à? Ông gằn giọng. “Là người ta tặng cho Nam Tinh.”

Phùng Nguyên toan phản bác, sao có người tặng hoa cho Nam Tinh được, nhưng lại nhớ đến chuyện Thành Lạc Gia tặng hoa cho Nam Tinh hai ngày trước. Đúng là hoa oải hương thật, vậy mà anh ta suýt quên mất. Anh ta nhìn ông chủ Đào, chê bai người ta mà không bị đuổi cuốn xéo là phúc đức lắm rồi. Phùng Nguyên thậm thở phào, cũng bội phục Thành Lạc Gia gan dạ không bị Nam Tinh dọa bỏ chạy.

Đổi lại là anh ta thì đã chạy mất dép từ lâu rồi.

Phùng Nguyên thậm ngưỡng mộ một hồi mới nói thành tiếng: “Thành Lạc Gia đúng là rất có lòng, chọn hoa cũng tinh tế. Tình yêu chờ đợi, lãng mạn thật.”

Khưu Từ xen lời nhằm chuyển đề tài: “Quản lý Phùng cũng biết ngôn ngữ các loài hoa à?”

“Gần đây tôi thường đi chợ hoa nên biết sơ sơ.” Phùng Nguyên giải thích. “Tôi định trồng hoa, cô Nam Tinh khuyến khích đấy.”

Nam Tinh đang chuyên tâm ăn cơm ngược mắt lên hỏi: “Tôi khuyến khích anh cái gì?”

“Cụ thể thế nào thì không nhớ, đại khái ý cô là người xấu xí cũng có thể trồng hoa, vui vẻ là được.”

“...” Nam Tinh chắc chắn mình không hề nói mấy câu như người xấu xí gì gì đó, tiếp tục chú tâm ăn cơm, không buồn đếm xỉa đến tên Phùng Nguyên “trẻ trâu” này.

Cậu Vàng đang nằm gục dưới gầm bàn bỗng đứng phắt dậy phi ra ngoài, ngay sau đó chuông đồng vang lên. Ông chủ Đào đứng dậy đi ra, lát sau quay vào với một bó hoa oải hương trong tay, chưa kịp nói gì đã bị Nam Tinh phủ đầu. “Vứt đi.”

Ông chủ Đào cười khở, nhét bó hoa vào thùng rác ở cửa. Bó hoa quá to, thùng rác thì nhỏ xíu, nhưng sự mất cân đối này lại tạo được hiệu ứng rất nghệ thuật, cứ như có thêm một chậu hoa oải hương trước cửa hàng vậy. Mắt ông liếc qua tấm thiệp.

Thành Lạc Gia.

Là vị khách lần trước.

Trước đây cũng có khách hàng nảy sinh tình cảm với Nam Tinh, dù sao cô cũng xinh đẹp, lại rất cá tính. Nhưng khi thấy Nam Tinh tỏ ra lạnh lùng, bọn họ đều nhanh chóng từ bỏ ý định. Không biết người này có thể kiên trì được bao lâu.

Phùng Nguyên vẫn khá tiếc rẻ bó hoa, định nhân lúc người thu gom rác chưa đến sẽ ra xem thử trong bó hoa kia nữ có thiệp gì không, có phải lại là Thành Lạc Gia tặng không. Anh ta nóng lòng muốn hóng chuyện, nhưng còn chưa kịp đứng dậy đã nghe Nam Tinh kể: “Sáng nay Thạch Bát Lâu đến đây.”

Phùng Nguyên lập tức từ bỏ ý nghĩ đi xem thiệp, vội hỏi: “Anh ta đến đây làm gì?”

“Không làm gì cả, anh ta không phải là người nhờ sếp của anh lấy hồ sơ của tôi.”

“Lạ nhỉ, vậy sao sếp tôi lại đòi tôi hồ sơ của cô?” Phùng Nguyên hoang mang nghĩ mãi không ra. “Đúng là sếp tôi khá hứng thú với nhà ngoại cảm như cô. Sau hôm đó tôi cũng hỏi thăm rồi, quản lý các nhóm khác cũng bị sếp yêu cầu đưa hồ sơ

của khách hàng chẳng qua trùng với thời điểm xảy ra chuyện Thạch Bát Lâu, nên tôi tưởng anh ta hỏi xin.”

Nam Tinh khẽ chau mày, Khưu Từ tò mò. “Sếp anh là người thế nào?”

Nhắc đến ông chủ Sở Môi giới, giọng điệu Phùng Nguyên đầy vẻ ngưỡng mộ. “Cừ lắm, một tay gây dựng Sở Môi giới Âm Dương, đi thông cả hai giới, đây là chuyện trước nay chưa từng có.”

Nam Tinh hỏi: “Nếu muốn tiếp cận sếp anh thì phải làm sao?”

Phùng Nguyên tỏ vẻ khó xử. “Sở chúng tôi đã thành lập mấy trăm năm, hệ thống hoàn thiện, quy trình cũng đâu ra đấy, hoàn toàn không cần sếp tôi ra tay. Tính ra, anh ta đã một, hai trăm năm chưa đích thân bàn chuyện làm ăn rồi, bởi vì chỉ cần chúng tôi là đã có thể xử lý êm đẹp mọi việc.”

“Không có cách nào à?”

Phùng Nguyên do dự, cuối cùng lắc đầu.

Nam Tinh và Khưu Từ đều nhận ra không phải không có cách, có điều anh ta không chịu nói, có lẽ có rủi ro. Nam Tinh cũng chỉ là một trong nhiều đối tác của Phùng Nguyên, mạo hiểm vì đối tác thì không đáng chút nào.

Nam Tinh không làm khó anh ta. Nếu sếp anh ta vẫn tiếp tục có hứng thú với việc của cô thì sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, trước sau gì cô cũng gặp được thôi.

Trong biệt thự nhà họ Thành, Lý Nhụy đang đích thân thu dọn hành lý, chọn quần áo cho con trai đi Thượng Hải.

Bà muốn chọn một vài bộ đồ tôn dáng con trai, vì bà biết, anh muốn đi gặp cô gái mà mình thích. Chọn qua chọn lại, bà thấy con mình mặc gì cũng đẹp, nhưng lại không thể quá tùy tiện, loay hoay đến trưa vẫn chưa chọn đủ quần áo cho vào va li.

Lát sau, người giúp việc lên tầng báo: “Bà chủ, ông Lê đến ạ.”

Lý Nhụy giật mình buông quần áo xuống, trước khi ra khỏi phòng còn soi gương, ngắm nghía mặt mũi tóc tai, vuốt lại quần áo ngay ngắn mới đi xuống nhà.

Người đàn ông ngồi trên xô pha ăn mặc chỉnh tề, mặt mũi sáng láng, không hề có chút vẻ bệ rạc xuống sắc của tuổi trung niên. Nghe tiếng bước chân đi xuống, ông ta đứng dậy nhìn về phía cầu thang, vừa thấy Lý Nhụy đã hỏi ngay: “Đang bận gì thế?”

“Đang thu dọn hành lý cho A Lạc.” Lý Nhụy chậm chậm đi đến ngồi xuống xô pha. “Chân A Lạc lành rồi, nó muốn đến Thượng Hải gặp một cô gái.”

Lê Khang Thành cười hỏi lại: “Cô gái? Người A Lạc thích à?”

Lý Nhụy cười xòa. “Chắc là vậy. Gần đây A Lạc đã hoàn toàn thay đổi, em yên tâm hơn nhiều, em đoán là có liên quan đến cô gái kia. Tình yêu luôn dễ dàng thay đổi con người ta, đúng không?”

“Đúng vậy.” Lê Khang Thành uống trà, lại nói. “A Viễn và Lâm Man cũng đang ở Thượng Hải. Anh là bác của chúng, có thể nhờ hai đứa nó trông nom A Lạc giúp, em đỡ phải lo lắng.”

Lý Nhụy thoáng vui mừng. “Vây thì tốt quá, nếu có A Viễn và Man Man thì em cũng yên tâm.”

“Ngày mai anh cũng phải về Thượng Hải.”

“Anh hay đi Thượng Hải nhỉ, cứ cách hai ba ngày lại chạy sang đó.” Lý Nhụy cất giọng hờ hững. “Công ty đó có phải của anh đâu, của A Viễn mà. Anh xuất hiện nhiều bao nhiêu cũng có được nó chia chút quyền lợi gì đâu.”

Trong phòng khách không có ai khác, người giúp việc bưng trà lên xong cũng đi xuống. Thành Lạc Gia không thích đông người, Lý Nhụy cũng bị suy nhược thần kinh nhẹ, sợ ồn ào. Lúc này người giúp việc đều ở ngoài sân hoặc trên tầng, không ai có mặt ở phòng khách.

Lê Khang Thành nắm tay bà, lờ đi câu nói hờn dỗi ẩn ý kia. “Em cũng có thể lấy cớ đưa A Lạc đến Thượng Hải mà.”

Lý Nhụy chột manh nha ý định, song vẫn lắc đầu. “Tuần sau ba nó đi công tác về rồi.”

Lê Khang Thành vẫn khích thêm: “Nói cho cùng cũng do bản thân em có muốn đi hay không thôi, không liên quan đến việc khi nào ông ta về.”

Dĩ nhiên bà muốn đi.

Lý Nhụy chần chờ. “Em nghĩ đã... Chị Hân không đi à?”

Lê Khang Thành chậm rãi buông tay, vẻ mặt lạnh nhạt. “Bà ấy không đi, bao năm nay bất kể anh làm gì, bà ấy cũng không hỏi han lấy một câu. Bà ấy có việc kinh doanh của mình, lại hiếu thắng, không muốn thua kém anh. Có vợ cũng như không.” Ông ta nhìn người phụ nữ đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn còn xuân sắc. “Bà ấy đâu bằng em.”

Lý Nhụy cup mi, giọng đượm buồn: “Ông ấy cũng thua anh.”
Không khí trong phòng khách dần trở nên đặc quánh vị mờ ám.

Lê Khang Thành thích câu này, lát sau nghe thấy tiếng bước chân người giúp việc đi xuống tầng, ông ta mới hỏi lảng sang chuyện khác: “Gần đây A Lạc hồi phục thế nào rồi?”

Lý Nhụy cũng thu lại nét mặt nồng nàn vừa nãy. “Vết thương ở chân không còn gì đáng ngại nữa.”

Lê Khang Thành hỏi tiếp: “Cô gái kia tên gì, có gặp mặt thì anh còn biết.”

“Nam Tinh, nghe A Lạc nói, cô ấy cũng quen biết Lê Viễn và Lâm Man.”

Lê Khang Thành sửng sốt. “Nam... Tinh...”

Lý Nhụy tò mò. “Anh cũng quen à?”

Lê Khang Thành nghĩ ngợi. “Không quen, nghe họ Nam hơi đặc biệt thôi.”

Lý Nhụy mỉm cười. “Đúng là rất đặc biệt, tên cũng hay, có điều nói năng hơi lạnh lùng, không biết tính cách có dịu dàng không, sợ A Lạc gặp phải cô gái không tốt. Khó lắm nó mới thích một người, em sợ nó bị tổn thương.”

Lê Khang Thành trấn an: “Con cái tự có phúc phận của nó, vợ chồng em lo nhiều vậy không hay đâu.”

Nhắc đến con trai, Lý Nhụy không còn lòng dạ nào nghĩ đến tình riêng, chỉ còn nỗi lo lắng tràn trề. Trong lòng bà, con trai là quan trọng nhất, những người khác chỉ là gia vị trong cuộc sống mà thôi.

Bất kể là chồng, hay là nhân tình.

Lê Viễn vừa cúp máy, Lâm Man đã nhận ra nét mặt anh thoáng dao động. Cô buông sách xuống, bước đến ôm cánh tay anh. “Để em đoán xem điện thoại của ai nhé... Bác anh đúng không?”

“Ừ, ông ta sắp đến Thượng Hải.”

Lâm Man bĩu môi. “Lại đến Thượng Hải. Anh đã cố tình tránh mặt, ông ta còn cứ nằng nặc đòi đến công ty. Nhân viên không biết còn tưởng ông ta mới là chủ, còn anh chỉ là người đại diện ấy chứ.”

Cô cực kỳ bất mãn Lê Khang Thành, bắt nguồn từ năm ba Lê Viễn bệnh nặng qua đời. Khi đó Lê Khang Thành lấy cố Lê Viễn còn trẻ, muốn giành lấy tập đoàn nhà họ Lê.

Trên danh nghĩa, đó là gia nghiệp là của ông cụ Lê, nhưng ai cũng biết ba Lê Viễn mới là người phát triển công ty, kéo tập đoàn Viễn Dương trở thành đầu rồng trong giới. Công ty đã sớm thoát khỏi ánh hào quang của ông cụ Lê từ lâu, chẳng liên quan gì đến Lê Khang Thành nữa.

Thế nên, dù là con trai lớn của ông cụ Lê, Lê Khang Thành muốn cướp tập đoàn cũng không được.

Vì vậy năm đó Lê Viễn mới tách khỏi nhóm Thành Lạc Gia và A Khổng, quay về công ty.

Lê Khang Thành không giành được tập đoàn, tự mình gây dựng công ty khác cùng lĩnh vực, có thể nói là cạnh tranh trực tiếp với cháu ruột của mình.

Thế nên Lâm Man rất ghét Lê Khang Thành, chỉ nghe tên thôi đã thấy khó chịu.

“Nếu ông ta còn phiền anh nữa, em sẽ bảo A Từ biến thành quái vật dọa chết ông ta.”

“Vớ vẩn.” Lê Viễn vuốt ve Lâm Man đang hậm hực. “Đi rửa mặt đi, lát nữa gọi A Từ đi ăn chung.”

Lâm Man cười rạng rỡ. “A Từ ra ngoài từ sớm rồi. Chú ấy nhắn tin cho anh lúc anh đang ngủ, em quên nói lại.”

Hai người không hề giữ bí mật riêng, công khai mật khẩu điện thoại cho nhau biết.

Lê Viễn nghĩ đến gì đó, hỏi kĩ. “Chú ấy đi đâu?”

“Đương nhiên là đến chỗ Nam Tinh. A Từ mở mang đầu óc rồi, còn hỏi em hoa oải hương tượng trưng cho điều gì, chắc là muốn tặng hoa cho con gái người ta đây.” Lâm Man nằm nhoài lên người anh ngáp dài. “Nhưng mà, A Viễn, sao anh lại quan tâm A Từ thế? Cứ như lo lắng cho em trai ruột ấy.”

Lê Viễn trêu: “Ồ... ghen hả?”

Lâm Man cười khúc khích. “Bậy bạ!” Rồi cô ngồi dậy. “Em đi rửa mặt, lát nữa chúng ta đến chơi với em dâu tương lai đi. Nam Tinh lạnh lùng quá, em phải làm nóng giúp A Từ, đây là trách nhiệm của người chị dâu như em.”

Lê Viễn thấy cô nhiệt tình, xinh đẹp khả ái, không nhịn được mắng yêu: “Lại hấp tấp rồi, đừng nóng vội.”

Anh chưa dứt lời, phòng tắm đã khóa “cách” một cái.

Lê Viễn nhìn sang, mỉm cười. *Cô bé bộp chộp này!*

Chương 9

Sau bữa ăn, Phùng Nguyên quay về Sở lo liệu việc của khách khác, không quên cam đoan với Nam Tinh: “Tôi sẽ mau chóng tìm được nhiệm vụ cho cô.”

Nam Tinh chẳng chút tin tưởng, thờ ơ “ừ” một tiếng, khiến Phùng Nguyên hết sức đau lòng. Anh ta phải cố gắng hơn nữa mới được.

Phùng Nguyên đi rồi, ông chủ Đào mới thắc mắc: “Đến giờ rồi, cô còn không ngủ trưa à?”

Nam Tinh vẫn lặng thinh từ đầu buổi đến giờ, nghe hỏi mới liếc mắt nhìn ông chủ Đào. Ông chủ Đào lập tức hiểu ý, rõ ràng Khưu Từ còn đang ở đây, vậy mà ông Đứng là không có ý tứ gì cả.

Nhưng đã lỡ nói ra cho Khưu Từ nghe thấy rồi, anh đứng dậy chào. “Đúng lúc tôi cũng phải làm chút việc, tôi về đây.”

Nam Tinh gật đầu, không tiễn anh. Lúc anh ra đến cửa, chuông đồng kêu leng keng.

Nam Tinh nghe tiếng chuông ấy, thoáng ngẩn ngơ. Chuông đồng chưa bao giờ cất tiếng kêu khi cô đi ra đi vào cửa hàng.

Ông chủ Đào nhận lỗi. “Được rồi, tôi biết sai rồi. Mai mốt, dù trăng có mọc cao đến đỉnh đầu tôi cũng sẽ cố giữ cậu ta lại.”

Nam Tinh sực tỉnh, thì thầm: “Tôi muốn thử xem.”

“Thử gì?”

“Thử...” Nam Tinh bình thản buông lời. “Ở bên anh ấy.”

Ông chủ Đào ngỡ ngàng nét mặt dần rạng rỡ, cảm giác nhẹ nhõm y như nhà có con gái lớn bắt đầu biết yêu. Ông khẽ cười. “Được đấy, con người Khưu Từ rất tốt, rất đáng tin.”

Nam Tinh vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế, khẽ hỏi: “Ông nói xem, người thân của tôi có trách tôi không?”

Ông chủ Đào hiền hòa hỏi ngược lại: “Cô nghĩ sao?”

Nếu là trước đây, có lẽ Nam Tinh không thể trả lời được. Nhưng kể từ câu chuyện ở núi tuyết, cô bỗng thông suốt rất nhiều điều.

Người nhà cô đều yêu thương cô, bởi vậy mọi người cũng giống Ni Trân, hy vọng người còn sống có thể hạnh phúc, không phải dằn vặt suốt cả đời. Điều họ mong mỗi nhất không phải báo thù, mà là hạnh phúc của cô.

Bản thân cô không thể bỏ mặc thù nhà, nhưng... có thể thử xem.

Cô muốn thử ở bên Khưu Từ.

Nam Tinh nghiên ngẫm hồi lâu, ngẩng đầu trả lời: “Không đâu.”

Cô tin rằng những người thân đã khuất luôn hy vọng cô sống vui vẻ.

Lâm Man gọi điện hỏi Nam Tinh địa chỉ, khi kéo Lê Viễn đến nơi đã là ba giờ chiều. Khưu Từ không có ở đây, cũng không thấy Nam Tinh đâu cả, chỉ có chú chó vàng ngồi canh trước cửa. Vừa gặp Cậu Vàng, Lâm Man đã cảm thấy chú chó này không hề hung tợn. Thấy nó vui vẻ chạy đến mừng, cô liền ngồi xuống

vuốt ve, tấm tắc khen: “Sao không ai nói cho chị biết nơi này có con vật đáng yêu thế nhỉ, biết trước chị đã mang thức ăn đến cho em rồi.”

Cậu Vàng ngẩng đầu sủa một tiếng, ông chủ Đào nghe động đi ra, thấy hai người lạ mặt bèn đánh tiếng: “Đến mua hàng à?”

Lâm Man đứng dậy cười chào: “Chúng tôi là bạn của Nam Tinh, đến tìm cô ấy.”

Bạn? Nghe từ này cứ là lạ thế nào.

“A Từ cũng là bạn của chúng tôi.”

Lâm Man giới thiệu xong, Nam Tinh cũng ra đến nơi.

Lâm Man giơ chiếc túi trong tay cười với cô. “Nam Tinh, mua đồ ăn đến này.”

Nam Tinh nhìn ba chiếc túi to đùng... nhiều quá rồi. Suy cho cùng, Lâm Man thực sự đúng chuẩn thiếu nữ.

Ông chủ Đào tươi cười. “Vào ngồi đi, tôi đi pha trà.”

“Cảm ơn bác.” Lâm Man thấy hoa oải hương ở cửa, cười tủm tỉm, đoán đó là hoa Khư Từ tặng Nam Tinh. Song nhìn kĩ lại thì thấy có gì đó gờn gợn, *sao cái bình cắm hoa này...*

Cô ấy nghiêng đầu sẫm soi, hóa ra là thùng rác.

“Nam Tinh, sao cô lại bỏ hoa vào đây?”

Nam Tinh thản nhiên đáp: “Không thích.”

“Ơ...” Dù là không thích hoa hay không thích người, Lâm Man cũng thấy chạnh lòng, đành hỏi thẳng. “Cô không thích hoa hay không thích A Từ?”

Nam Tinh sửng người, việc này liên quan gì đến Khư Từ? Cô chau mày. “Gì cơ?”

Lâm Man là người thông minh, lập tức đoán ra vấn đề. “Hoa này không phải A Từ tặng à?”

“Không phải.”

Lâm Man ngờ vực. “Vậy sao chú ấy lại hỏi tôi hoa oải hương có nghĩa là gì nhỉ... À, tôi biết rồi.” Cô ấy cười rộ lên. “Chắc chú ấy thấy người khác tặng hoa cho cô, muốn biết người đó có ý gì đây mà. Tôi tưởng chú hỏi tôi ngôn ngữ các loài hoa để tặng hoa cho cô chứ, tưởng đâu chú ấy đã nghĩ thông suốt rồi, hóa ra là hiểu lầm.”

Nam Tinh không ngờ Khưu Từ lại đi hỏi người khác chuyện này. Quả thực cô không thích mấy thứ ủy mị này. Nếu Khưu Từ có tặng hoa, ắt hẳn cô... cũng sẽ không thích, chỉ không đến nỗi quăng vào thùng rác thôi.

Kể từ ngày ông chủ Đào cai rượu đổi sang uống trà, tay nghề pha trà càng lúc càng tiến bộ, Lâm Man không tiếc lời khen ngợi. Cô ấy ngắm nghía cửa hàng mấy vòng liền, tuy diện tích nhỏ nhưng sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, hoa cỏ được trồng xung quanh mang đến cho người ta cảm giác tao nhã yên bình.

Cô ở nước ngoài mấy năm, đi hết thành phố này đến thành phố khác, không có chỗ ở cố định, cũng không có thời gian rảnh rỗi để ý nhà cửa. Sau khi về nước thì luôn ở khách sạn cùng Lê Viễn, phòng ốc khách sạn quá sạch sẽ nhưng không có cảm giác ấm áp. Cô không hề thích, song chưa bao giờ nói ra.

Ông chủ Đào cảm thán: “Khưu Từ đúng là người có thể kết giao bạn bè năm châu bốn biển, không giống Nam Tinh nhà tôi, không có lấy người bạn nào.”

Nam Tinh liếc nhìn ông, không lên tiếng.

Ông chủ Đào nói thêm: “Nam Tinh chỉ có ba người trong danh sách bạn bè, một người là tôi, một người là môi giới của cô ấy.”

Lâm Man hớn hờ cướp lời: “Người còn lại chắc chắn là A Từ.” Nói rồi, cô lấy điện thoại ra. “Nam Tinh, Nam Tinh, kết bạn nào?”

Nam Tinh thoáng sửng sốt, cuối cùng vẫn gật đầu.

Danh sách bạn bè của cô lại dài ra, như thế... thế giới vắng lặng mấy trăm năm bỗng náo nhiệt hơn hẳn.

Tuy cảm giác này khá xa lạ, nhưng cô vẫn muốn thử. Cô muốn thử mọi thứ, bị thôi thúc bởi sự hiếu kỳ với thế giới này.

Lâm Man kết bạn thành công, tỏ ra rất đặc ý.

Cô ấy hí hoáy điện thoại một lúc, lát sau điện thoại của Nam Tinh vang lên, hóa ra là bị Lâm Man kéo vào một nhóm trò chuyện gồm bốn thành viên, Lê Viễn, Lâm Man, cô, và cả... Khưu Từ.

Lâm Man hí hửng khoe như làm được việc lớn: “Trong nhóm này chỉ có bốn người chúng ta thôi.”

Nam Tinh nghĩ nếu Lâm Man làm việc ở Sở Môi giới, nhất định có thể phấn đấu lên đến cấp quản lý nhóm. Cô lại nhìn lướt qua, ảnh đại diện của Lâm Man là tấm hình chụp toàn thân cô ấy đi trên bờ biển, của Lê Viễn... cũng đi trên bờ biển. Một người đi từ bên phải sang, một người đi từ bên trái sang, ghép hai tấm ảnh lại trông như hai người đang đi về phía nhau.

Đây là... ảnh đại diện đôi trong truyền thuyết sao?

Lê Viễn như đoán được cô đang xem gì, lên tiếng giải thích: “Ảnh đại diện do Man Man chọn.”

Nam Tinh bưng tỉnh, quả thật Lê Viễn không phải tí người sẽ làm chuyện này. Thế nhưng anh ta không hề đổi lại ảnh Lâm Man đã chọn, cứ để thế như thế đó là ý của mình vậy.

Khưu Từ vừa ngủ dậy, đang rửa mặt thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Anh mở ra kiểm tra, thấy mình bị kéo vào nhóm trò chuyện bốn người, còn có cả Nam Tinh trong danh sách thành viên.

Anh suýt thì làm tuột điện thoại xuống bồn rửa mặt. *Nam Tinh mà cũng tham gia nhóm trò chuyện á?*

Lát sau trong nhóm hiện lên một tấm ảnh Lâm Man gửi vào. Cô ấy giơ điện thoại tự chụp, sau khuôn mặt rõ to của cô là ông chủ Đào đang uống trà và anh trai anh, còn có Nam Tinh lặng lẽ ngồi một bên, thậm chí anh còn thấy lấp ló một bàn chân của Cậu Vàng.

Anh mỉm cười, cảm thấy rất thích tấm ảnh này. Anh gõ bàn phím trả lời: *Mọi người muốn ăn gì, tôi mua.*

Lâm Man: *Tôi gọi trà chiều rồi, chú nhanh đi, không là hết phần đấy.*

Được.

Khưu Từ thay quần áo xong ra cửa, đến thang máy, ấn nút đi xuống. Rất nhanh sau đó, thang máy từ trên xuống dừng lại ở tầng mười chín. Có bốn năm người đứng ở trong thang máy, trong đó có một người anh không ưa lắm.

Lê Khang Thành.

Bác của Lê Viễn.

Nhận ra Khưu Từ, Lê Khang Thành chờ anh vào thang máy mới hỏi: “Lê Viễn đi ra ngoài rồi à? Bác đến công ty cũng không gặp nó.”

“Cháu không biết ạ.” Khưu Từ khách sáo hỏi. “Sao bác lại đến Thượng Hải?”

“Đi công tác.”

Khưu Từ không hỏi nữa. Mấy năm qua anh có gặp Lê Khang Thành vài lần song chỉ dừng ở mức quen biết, không hề qua lại. Có thể bởi vì anh thấy Lê Khang Thành quá khó ưa nên cũng không muốn tiếp xúc nhiều.

Xuống đến tầng một, hai người mạnh ai nấy lên xe rời khỏi khách sạn.

Khưu Từ đến cửa hàng Đào Gia, vừa vào cửa, Cậu Vàng đã lon ton chạy ra đón. Vừa vào đến sân đã bị Lâm Man cản nhận: “A Từ, chú lâu la thế, đâu phải giờ tan tầm mà kẹt xe.”

Khưu Từ không khỏi phì cười, ngồi xuống mới phát hiện ra Nam Tinh đang ngồi cạnh mình. Đây là chỗ Lâm Man để sẵn cho anh. Không nhìn thấy Lê Viễn, anh thắc mắc: “Anh tôi đâu?”

“Đi rửa tay rồi.”

Bấy giờ Khưu Từ mới kể: “Tôi gặp Lê Khang Thành ở khách sạn, ông ta đến công ty không tìm được anh tôi nên về tận khách sạn.”

“Dai như đĩa.” Lâm Man mắng. “Trà chiều cũng biến mùi luôn rồi.”

Ông chủ Đào tò mò. Trò chuyện một hồi, ông thấy Lâm Man có vẻ là một cô gái hiền lành, đáng yêu, nên ông rất tò mò

muốn biết người kia thế nào mà có thể làm cô ghét được. “Cô ghét người ta thế cơ à?”

“Đúng vậy.” Lâm Man oán giận. “Lê Khang Thành là bác cả của A Viễn, trước kia không đến nỗi nào, cư xử với A Viễn khá ôn hòa. Kể từ năm năm trước, khi ba A Viễn qua đời, ông ta lập tức hiện nguyên hình, nhằm nhe giành lấy giang sơn ba A Viễn gây dựng.”

“Đáng ghét thế sao?”

“Vâng!” Lâm Man kể tiếp. “Ông ta không tranh được, bèn tự mở công ty, mượn danh tiếng của ba A Viễn, còn lấy thân phận là anh ruột của ba A Viễn để thu hút không ít nhà đầu tư, hai năm qua kinh doanh lên như điều gặp gió.”

Năm đó, Lê Khang Thành đã đâm Lê Viễn một dao thật đau. Người ruột thịt mà lại nháy ra giành giật đúng lúc anh đang đau khổ vì mất cha, không giận mới là lạ. Dù đang tức tối, nhưng thấy Lê Viễn đã đi ra, Lâm Man liền im bật.

Khưu Từ kịp thời chuyển đề tài: “Tối ăn gì?”

Nam Tinh lên tiếng: “Anh nấu hả?”

Khưu Từ mỉm cười. “Ừ, cô muốn ăn gì?”

Nam Tinh nghĩ ngợi. “Thịt bao bột lần trước.”

“Vậy lát nữa tôi đi mua thịt. Buổi chiều thịt không còn tươi như buổi sáng, nhưng cũng vẫn ngon.”

“Ừ.”

Lâm Man ngồi nhìn hai người trò chuyện với nhau cũng thấy vui lây.

Sao không khí giữa hai người họ hòa hợp thế nhỉ?

Bên ngoài cửa hàng Đào Gia có một vị khách không mời mà đến. Vừa xuống máy bay, anh đã đến đây ngay, mắt lóe lên khác thường khi nhìn thấy bó hoa oải hương đáng thương nằm trong thùng rác trước cửa.

Cô bảo vứt hoa, hóa ra là vứt thật.

Cự tuyệt thật dứt khoát.

Đang mãi nghĩ ngợi, Thành Lạc Gia bỗng nghe được tiếng trò chuyện trong cửa hàng.

Là tiếng của Nam Tinh.

Còn có... Khuu Từ.

Chỉ là câu chuyện vụn vặt thường ngày mà lại gần gũi ấm áp lạ thường. Thành Lạc Gia chột ngẩng đầu, nét mặt không giấu nổi nỗi niềm mất mát.

Chương 10

Đang ăn tối, Lê Viễn nhận được điện thoại báo công ty có việc cần giải quyết. Thấy anh đứng lên ra về, Lâm Man cũng đi theo. Ông chủ Đào tấm tắc: “Hai người họ gắn bó thật.”

Khưu Từ kể: “Từ bé đã như cây và dây leo, chưa bao giờ tách rời.”

Ông chủ Đào gật gù khen: “Tình cảm từ bé vô tư là đẹp nhất.”

Khưu Từ lại bật cười, thở dài. “Tôi nghe anh tôi than, trước kia cứ thấy Man Man là đau đầu, đi đâu cũng bị Man Man bám đuôi, đuổi thế nào cũng không đi, bền bỉ y như cỏ dại, cứ nhổ lại mọc lên.”

“Ồ? Xem ra trước kia Lê Viễn không thích Lâm Man lắm nhỉ? Sau này sao lại ở bên nhau?”

“Nghe anh tôi kể, năm năm trước nhân lúc ba anh ấy qua đời, Lê Khang Thành mua chuộc không ít cổ đông, làm anh ấy phải chịu áp lực rất lớn. Có lần Lê Khang Thành cố tình quở trách anh ấy trước mặt các đối tác của nhà họ Lê, than phiền anh ấy suốt ngày ăn chơi sa đà với nhóm Thành Lạc Gia, không quan tâm đến gia nghiệp nhà họ Lê, bắt chọt Man Man xông đến, ra sức bảo vệ anh ấy. Lâm Man bình thường luôn nói năng nhỏ nhẹ, vậy mà hôm đó dám khẩu chiến trước bao người.”

Ông chủ Đào nghe xong, cười sang sảng. “Bản lĩnh quá, từ sau lần đó Lê Viễn thay đổi à?”

Khưu Từ cười. “Đúng vậy, anh tôi kể, từ khoảnh khắc đó, anh ấy chỉ muốn nắm tay Man Man, không bao giờ buông ra nữa.” Khưu Từ nhớ lại nét mặt Lê Viễn khi nói những lời này, lần đầu tiên không hề thấy mấy câu này sến súa, mà rất ấm áp.

“Chắc không phải đến lúc đó mới nảy sinh tình cảm đâu.” Nam Tinh lẳng lặng uống trà nghe kể chuyện cả buổi, giờ mới lên tiếng. “Có thể đã tích tụ từ lâu rồi, chẳng qua Lê Viễn không biết thôi.”

“Có lẽ vậy.” Khưu Từ khá bất ngờ khi Nam Tinh cũng tham gia vào đề tài này.

Ông chủ Đào nhìn trộm Nam Tinh, khá ngạc nhiên khi thấy cô góp lời. Ông khẽ cười. “Mặt trời sắp lặn rồi, tôi tranh thủ xách lồng chim đi dạo đây. Hai người dọn dẹp bát đĩa đi, nếu rảnh thì rửa luôn.”

Ông biết thừa Nam Tinh không biết nấu cơm rửa bát, nhưng người ông này muốn tạo cơ hội cho họ ở bên nhau.

Ông đúng là một người ông đạt chuẩn mà.

Trước khi đi, ông còn dắt Cậu Vàng theo, cố gắng tạo cơ hội cho hai người.

Hai người dọn dẹp khá nhiều bát đĩa năm người họ vừa ăn xong. Nam Tinh định để giúp việc ngày mai đến rửa, nhưng vừa dợm bước đi ra đã thấy Khưu Từ lấy nước rửa chén. Cô đành quay lại, thẳng thắn nói: “Tôi không biết rửa bát.”

“Vậy cô đứng bên cạnh sắp bát đĩa đi.”

Việc này thì Nam Tinh làm được.

Cô tựa vào cạnh bồn rửa, nghe tiếng nước chảy, ngẫm lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Hết sức bình thường, nhưng vô cùng thích thú.

Bát đĩa lần lượt rửa xong, Nam Tinh ít vào bếp, cứ tiện tay cất bừa, không cần biết có đúng chỗ hay không.

Khi cô và Khưu Từ ra đến sân thì trà đã nguội. Khưu Từ lại quay vào đun một bình nước, Nam Tinh thắc mắc: “Anh biết làm hết mọi việc à?”

“Tôi thông thạo từ trước khi lên mười rồi, bà Lệ bắt phải vậy.” Khưu Từ cười trù. “Bà ấy luôn sợ tôi lớn lên vô dụng, nên ép tôi việc gì cũng phải biết.”

“Tuổi thơ gặp được một người nghiêm khắc cũng tốt mà.”

“Ừ, chỉ ăn hơi nhiều đòn thôi.”

“Giống tôi, tôi cũng hay bị ông nội đánh.”

Khưu Từ thẳng thốt hỏi: “Đau không?”

Nam Tinh nhìn anh. “Đau, nhưng giờ thì hết rồi.”

“Tôi cũng vậy. Thật ra đôi khi tôi rất nhớ bà Lệ, có hôm ngủ cũng mong thức dậy được gặp bà.”

Nam Tinh thấu hiểu, cô cũng rất muốn có một sáng thức dậy được gặp lại ông nội vô cùng nghiêm khắc, đốc thúc cô chăm chỉ rèn luyện.

Song cơ hội này không còn nữa rồi.

Khưu Từ chợt hỏi: “Mai có nhiệm vụ không?”

Nam Tinh nghĩ đến tốc độ rùa bò của Phùng Nguyên, liền trả lời: “Chắc là không.”

Khưu Từ cười tươi rói. “Vậy sáng mai cô muốn ăn gì, tôi mua cho.”

Nam Tinh không quá thèm món nào cụ thể, nói đại món nghĩ ra đầu tiên: “Bánh quây.”

“Thêm một cốc sữa đậu nành nhé?”

“Ừ.”

“Một bát cháo thịt băm nữa đi, cho ấm bụng.”

“Ừ.” Nam Tinh chọn thêm. “Một đĩa hủ tiếu xào nữa.”

Khưu Từ không nhịn được bật cười. “Ăn khỏe phết nhỉ!”

“Cho ông chủ Đào.”

Khưu Từ hiểu ra, không cười cô nữa. “Sau này lúc cô không có nhiệm vụ, chỉ ở cửa hàng, tôi sẽ mua bữa sáng cho cô, đấy là nếu tôi cũng không phải đi xa nhé.”

Nam Tinh dán mắt vào chiếc bàn, khẽ hỏi: “Sao anh tốt với tôi vậy?”

Khưu Từ nhìn cô dăm dăm. “Vẫn phải hỏi à, chẳng nhẽ tình cảm tôi dành cho cô chưa đủ rõ hay sao?”

Ánh mắt Nam Tinh xao động, cô không nhìn anh, cố giữ vẻ mặt thản nhiên, nhưng lời nói của anh dội thẳng vào tim cô. Hồi lâu sau, cô mới ngẩng lên nhìn vào mắt anh, hỏi lại lần nữa: “Sao anh không sợ tôi, tôi là một thầy ma mà?”

Khưu Từ suy nghĩ chốc lát, rồi đứng đưng trả lời: “Tôi gan lì.”

Nam Tinh không nhịn được nhếch khóe môi, câu giải thích này, nói ra cũng như không. Thật ra, suy cho cùng anh hoàn toàn không đếm xỉa đến mấy chuyện này. Lát sau cô lại hỏi: “Anh có bao giờ nghĩ đến chuyện, anh sẽ già đi, trong khi tôi vẫn trẻ, anh rồi sẽ chết, còn tôi vẫn sống mãi không. Mấy chục năm sắp tới, anh phải đối mặt với tôi như thế nào?”

Khưu Từ bỗng cười rộ lên làm Nam Tinh thấy khó hiểu, anh ngả ngớn đáp: “Ồ.. cô đã nghĩ đến chuyện mấy chục năm sau

rồi á? Tôi biết tâm ý của cô rồi, Tinh Tinh”

Nam Tinh sửng sốt, không nói lại anh. Cô không biết Khưu Từ cho rằng cô đang nói đùa, hay anh cố tình nói đùa để xoa dịu không khí như anh vẫn thường làm?

Nam Tinh trầm mặc khá lâu. “Tôi đã từng nghĩ đến chúng ta của sau này.”

Khưu Từ đang cười cợt bỗng ngẩn ngơ. “Hả?”

Nam Tinh né tránh ánh mắt anh, Khưu Từ chợt hiểu ra.

“Nam Tinh?”

Nam Tinh không nhìn anh.

Khưu Từ lại gọi tên cô: “Nam Tinh, Nam Tinh?”

Nam Tinh không nhận được hỏi lại: “Gì cơ?”

Khưu Từ nở nụ cười xán lạn, cúi người nâng mặt cô lên, hôn vào trán cô.

Anh chỉ muốn bế cô lên xoay vòng vòng.

Nam Tinh đón nhận tình cảm của anh, cũng hồi đáp lại tấm lòng của anh rồi.

Trái tim Khưu Từ như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Khó mà bình tĩnh nổi.

Nam Tinh bị hôn bất ngờ thì ngây ra như phỗng giơ tay lên che trán, phát hiện mặt mình bỏng rát. Trong giây lát cô không biết phải làm sao, ngồi không được, đứng không xong, bỏ đi thì kì, mà nhìn anh thì ngại.

“Nam Tinh.” Khưu Từ thủ thủ gọi tên cô, vô cùng nghiêm túc. “Đừng bận tâm đến chuyện mai sau, mai sau của anh đều là của em.”

Nam Tinh ngược lên nhìn anh, lần đầu tiên cảm thấy “mai sau” như thế nào không còn quan trọng nữa. Cô thận trọng gật đầu. “Ừ.”

Mắt Khưu Từ sáng rực, dò hỏi: “Vậy anh có thể hôn em một cái nữa không?”

“... Không được.”

Khưu Từ bật cười. “À.”

Không vội, bởi vì bắt đầu từ bây giờ, họ đã có “mai sau” rồi.

Là mai sau thuộc về anh và Nam Tinh.

“Nam Tinh, anh vui lắm!”

Lời nói chân tình vang lên bên tai sưởi ấm trái tim giá lạnh bao năm của Nam Tinh.

Cô cũng vậy, cô đang rất vui.

Cũng cảm thấy... thật ấm áp.

Lê Viễn và Lâm Man bước xuống xe đi về phía tòa nhà công ty, vào thang máy ấn tầng 29. Lê Viễn cất lời: “Chúng ta mua một căn biệt thự có vườn hoa đi. Mai anh không rảnh, em cứ đi xem, ưng căn nào thì mua luôn.”

Đôi mắt Lâm Man ngời sáng. “Anh muốn ổn định, không ở khách sạn nữa hả?”

“Ừ, đằng nào cuối năm chúng ta cũng kết hôn rồi.”

Lâm Man lại cười, hỏi: “Anh nhận ra em thích cửa hàng của ông chủ Đào à?”

Lê Viễn gật đầu, đương nhiên anh thấy được.

Lâm Man yên lặng hồi lâu mới nói: “Thật ra em cố tình thích ra mặt cho anh thấy đấy. Khách sạn không phải là nhà, em muốn một căn nhà chỉ thuộc về anh và em, chỉ có hai chúng ta mà thôi.”

Lê Viễn khẽ mỉm cười, cúi đầu hỏi: “Chỉ cần hai người thôi hả?”

Lâm Man ngẫm nghĩ, chợt hiểu ra, vẻ mặt tươi tắn như hoa. “Thêm hai người nữa, một trai một gái là tốt nhất.”

Lê Viễn quyết định. “Kể từ ngày hôm nay anh sẽ kiêng rượu, em cũng giữ gìn sức khỏe cho tốt, mình chuẩn bị có con đi, Man Man.”

Lâm Man tươi cười hỏi lại: “Anh là dân kinh doanh, có kiêng được không?”

“Anh sẽ cố hết sức.”

Lâm Man lại nũng nịu. “Lỡ như có thai, cuối năm em bê bụng to mặc váy cưới à, không đẹp đâu.”

Mới tưởng tượng đến cảnh này cô đã thấy không ưng mắt, nhưng trong lòng vẫn xốn xang khi anh nhắc đến chuyện có con.

Con người đúng là một sinh vật mâu thuẫn.

Hôm sau nắng mai vừa hửng, Nam Tinh đã ngồi ở cửa phơi nắng, mười phút nữa Khưu Từ sẽ đến.

Thế nhưng, Khưu Từ còn chưa xuất hiện thì điện thoại của cô đã đổ chuông, vừa bắt máy đã nghe thấy giọng lạnh lạnh của Lâm Man: “Nam Tinh, Nam Tinh, hôm nay cô rảnh không?”

“Hiện tại thì rảnh.”

“Vậy cô đi mua đồ với tôi được không?”

“Đi dạo phố? Mua quần áo, giày dép, túi xách à? Tôi không đi đâu.”

“Không phải đâu, tôi thề đấy.”

Nam Tinh chưa kịp đáp đã thấy Khưu Từ đi đến, cô “ừ” một tiếng rồi cúp máy. Khưu Từ thấy cô sáng sớm đã nghe điện thoại, bèn cười trêu: “Người đẹp có hẹn hả?”

“Lâm Man hẹn em đi mua sắm.”

Khưu Từ đưa bữa sáng cho cô. “Em từ chối rồi à?”

“Không.”

Khưu Từ khá bất ngờ, cô không từ chối thật ư?

Nam Tinh cũng không hiểu sao mình lại đồng ý. Có lẽ vì cô cảm thấy Lê Viễn và Lâm Man rất tốt với hưu Từ, cũng tốt với cô, nhất là Lâm Man không tiếc sức tác hợp cô với Khưu Từ. Cô cảm nhận rõ rệt sự nhiệt tình của cô ấy.

Khưu Từ khích lệ: “Chiều nay anh có việc phải làm, em đi với Lâm Man đi, anh đỡ phải lo bữa trưa cho em. Man Man sành ăn lắm, món cô ấy giới thiệu sẽ không bạc đãi dạ dày của em đâu.”

Nam Tinh thấy anh giao mình cho Lâm Man, định nói cô không cần anh giao cô cho ai lo, cô hoàn toàn có thể tự chăm sóc bản thân.

Cô đã không còn là cô bé, không còn mang trái tim thiếu nữ từ rất lâu rồi.

Bỗng nhân viên giao hàng từ đằng xa chạy lại, trong tay vẫn là bó hoa oải hương to đùng, vội vã gọi: “Cô Nam Tinh, phiền cô ký nhận.”

Nam Tinh khó chịu. “Không nhận, anh mang về đi.”

Nhân viên giao hàng khó xử. “Đã giao đến rồi, phiền cô ký nhận đi.” Thấy cô vẫn kiên quyết, anh ta đành bỏ sung. “Tôi sẽ bị trừ lương mất, cảm phiền cô.”

Nam Tinh sững người, cuối cùng vẫn ký nhận, rồi thẳng tay nhét hoa vào thùng rác. Cô thực sự muốn gọi cho Thành Lạc Gia, nói thẳng rằng mình không nhận hoa, cũng không đón nhận tình cảm của anh ta.

Cô khá bức dọc. “Lâm Man bảo đến đón em, chắc sắp đến rồi.”

“Vậy chúng ta đi dần ra thôi.” Lúc đi ngang qua, Khưu Từ khẽ liếc bỏ qua. Thành Lạc Gia quả thật rất kiên trì, nhưng Nam Tinh từ chối cũng dứt khoát không kém.

Lâm Man đến đón Nam Tinh, trước khi đi còn trấn an Khưu Từ: “Tôi sẽ chăm sóc cho Tinh Tinh của chú, chúng tôi đi đây.”

Khưu Từ dặn dò: “Phải ăn trưa đúng giờ đấy.”

“Yên tâm.” Lâm Man kéo Nam Tinh vào xe. “Tôi không mua quần áo thật mà, cô đừng sợ, tôi biết cô không thích dạo phố.”

Nam Tinh vẫn nửa tin nửa ngờ, lúc đến nơi mới tin Lâm Man không nói dối. Cô nhìn cả dãy biệt thự riêng biệt nơi xa, *như thế này là... định mua biệt thự sao?*

“Man Man?”

Trong dòng người qua lại, chợt có giọng nói cất lên từ phía sau. Lâm Man nhận ra giọng nói này lập tức sa sầm sắc mặt, nhưng khi quay người lại đã đổi nét mặt ngay, cười giả lả. “Cháu chào bác Lê.”

Lê Khang Thành nhìn cô ấy một lượt. “Sao cháu lại ở đây?”

“Đi dạo thôi ạ.”

Lê Khang Thành gạt đầu, nhận ra bên cạnh Lâm Man còn có một cô gái cao ráo, bất giác liếc sang. Vừa nhìn thấy cô, ánh mắt ông ta liền kích động.

Nam Tinh chau mày khó chịu khi bị người lạ nhìn chằm chằm. Lâm Man cho rằng ông ta nổi máu dê xồm, vội cáo từ. “VẬY BỌN CHÁU ĐI TRƯỚC NHÉ BÁC LÊ.”

“À ĐƯỢC.” Lê Khang Thành hỏi thêm. “CHÁU KHÔNG GIỚI THIỆU BẠN CHÁU CHO BÁC BIẾT À?”

Lâm Man xua tay. “KHÔNG CẦN ĐẦU BÁC LÊ.”

Lê Khang Thành vẫn không chịu từ bỏ. “NHÌN DÁNG DẬP RẤT GIỐNG CÔ GÁI A LẠC NHẮC ĐẾN, ĐỂ BÁC NHỚ XEM... NAM TINH ĐÚNG KHÔNG?”

Lâm Man dẫu môi, Thành Lạc Gia lắm lời thật, tự nhiên thấy anh ta đáng ghét hẳn. Lê Khang Thành thấy như phản ứng của Lâm Man, nở nụ cười ra chiều đôn hậu. “HÓA RA LÀ NAM TINH THẬT.” Ông ta khẽ gạt đầu, khách sáo chào Nam Tinh.

Không hiểu sao, gặp người này, Nam Tinh lại thấy khó chịu bứt rứt.

Phần 7
Hồ phù đồng thau

Chương 1

Đặt cốc biệt thự xong, Lâm Man và Nam Tinh đi ăn trưa. Lâm Man còn phải chọn công ty trang trí nội thất, lần này cô ấy không lôi Nam Tinh theo cùng. Đưa Nam Tinh về đến ngõ, cô ấy hớn hờ gọi điện khoe Lê Viễn: “Em chọn xong rồi, mua thêm một căn bên cạnh nữa.”

“Em thích sao cũng được.”

“Em mua cho A Từ và Nam Tinh, nhưng khoan nói với họ, sau này họ muốn ở thì dọn vào, không thì em để cho thuê.”

Lê Viễn bên kia khẽ cười. “Được.”

Lúc sắp cúp máy, Lâm Man chợt nhớ ra. “Khi nãy em gặp Lê Khang Thành, hình như ông ta rất để ý Nam Tinh, thật không biết sao ông ta lại biết cô ấy là Nam Tinh nữa. À... có lẽ là A Lạc nhắc đến.”

“A Lạc?” Lê Viễn ngạc nhiên. “Cậu ấy đang ở công ty, anh vừa họp xong, định đi gặp cậu ấy đây.”

Lâm Man kinh ngạc, cảm thấy mừng thay cho Thành Lạc Gia. Giờ đây anh có thể đi khắp nơi, xem ra đã làm lành với mẹ thật rồi. “Vậy em chọn công ty nội thất rồi sang đó tìm bọn anh.”

“Ừ.”

Trở về cửa hàng Đào Gia, Nam Tinh không thấy Khưu Từ đâu, nghĩ chắc buổi chiều anh phải đi làm, không có ở đây.

Nam Tinh vào cửa hàng cũng không thấy ông chủ Đào, đoán ông đang bận nấu cơm trưa, bèn đi đến phòng bếp sân sau, quả nhiên thấy ông đang xào nấu. Cô lập tức đi đến hỏi: “Giúp việc đâu?”

Ông chủ Đào cười nói: “Hôm nay bà ấy có việc xin nghỉ, nấu cho một người thì qua loa cũng được. Cô ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Nam Tinh giúp ông lấy bát đũa, ngăn người ngồi bên cạnh ông.

Ông chủ Đào thấy vậy liền hỏi han: “Có chuyện gì à?”

“Hôm nay tôi gặp một người, cảm thấy rất kì quặc.” Nam Tinh nghĩ đến Lê Khang Thành, không sao xua đi được cảm giác khó chịu. “Lê Khang Thành, bác của Lê Viễn.”

“Tình cờ vậy à?”

“Ừ.” Nam Tinh hỏi lại. “Có bao nhiêu đôi mắt rồi.”

“973 đôi. Còn thiếu 27 đôi.”

Nam Tinh trầm mặc trong giây lát. “Ba mươi năm, còn chưa gom đủ một nghìn đôi.”

Ông chủ Đào sốt ruột. “Bình quân mỗi tháng tìm được ba đôi mắt, đã bạt mạng lắm rồi.”

Nam Tinh lắc đầu, không đủ, còn kém nhiều lắm.

“Ít nhất cô đã biết được Bành Phương Nguyên đang ở trong nước rồi còn gì.” Ông chủ Đào nói xong cũng tự cảm thấy mơ hồ, phạm vi trong nước... không hề nhỏ.

Nam Tinh chẳng thấy được an ủi chút nào, định cầm điện thoại lên gọi cho Phùng Nguyên thì đúng lúc này điện thoại lại

đổ chuông. Trùng hợp là Phùng Nguyên gọi tới. Cô vừa bắt máy đã hỏi ngay: “Có nhiệm vụ à?”

“À? Chưa..” Phùng Nguyên hơi chột dạ, giọng lí nhí như muỗi kêu, Nam Tinh căng hết cả tai ra mới nghe được tiếng rì rầm của anh ta. “Sếp tôi lại đòi hồ sơ của cô, tôi vẫn đưa tài liệu lần trước, sếp hỏi có phải thông tin thật không đương nhiên tôi nói là thật rồi. Nhưng lạ là sếp tôi có vẻ không tin cho lắm, tôi sợ mình còn qua lại với cô nữa sẽ lộ tẩy mất.”

Nam Tinh nhú mày. “Anh có thể sắp xếp cho tôi gặp sếp của anh không?”

“Sếp tôi không gặp khách hàng.

“Sếp anh hay lui tới chỗ nào?”

“Việc này...” Phùng Nguyên chân chờ giây lát mới nói. “Sếp tôi rất thích đọc sách, hay đến thư viện trên trần gian. Ngày nào sếp tôi cũng đến đây trong giờ làm việc, từ bốn giờ chiều đến sáu giờ tối.”

“Thư viện nào? Bình thường sếp anh ăn mặc ra sao, có ảnh không?”

“Không có ảnh, máy chụp ảnh có thể chụp được bọn tôi còn chưa được phát minh. Cô chờ một lát, tôi vẽ cho cô.”

Nam Tinh nghi ngờ. “Anh biết vẽ tranh à?”

Phùng Nguyên hết sức tự tin, tiếng vỗ ngực bôm bốp vang lên từ đầu dây bên kia. “Đương nhiên rồi.”

Nửa tiếng sau, ông chủ Đào ăn cơm xong, Phùng Nguyên mới gửi đến một tấm ảnh. Nam Tinh vừa liếc qua đã vút điện thoại sang một bên. Ông chủ Đào ló đầu nhìn, lập tức thò tay gõ một hàng chữ hồi âm giúp Nam Tinh.

Anh miêu tả thì hơn.

Ba giờ chiều, Nam Tinh đi đến thư viện, tranh thủ đọc miêu tả của Phùng Nguyên lần nữa, lơ đãng liếc bức tranh anh ta vẽ. Quả thật là họa sĩ trường phái “trừu tượng”, không biết vẽ quái thú gì đây.

Chưa đến cuối tuần, cũng đã gần bốn giờ chiều, người đến thư viện nội thành không đông lắm.

Nam Tinh đi vào trong mới biết nơi này rộng lớn vô cùng, dù không có nhiều người cũng không dễ gì tìm được sếp sòng của Sở Môi giới.

Theo miêu tả của Phùng Nguyên, sếp anh ta còn trẻ, chỉ trung thành với một kiểu trang phục trong tủ, nên dễ dàng đoán được hôm nay anh ta mặc gì. Kể từ lúc vào thu, hằng ngày anh ta sẽ mặc áo phong tay dài, đa số là màu xanh và xám, quần phối theo màu áo. Nếu áo màu xanh đen thì nhất định sẽ mặc quần dài màu kaki, nếu áo màu xám thì sẽ là quần jeans xanh.

Nam Tinh chắc mẩm đi vào sẽ nhận ra được ngay, ai dè đàn ông con trai trong này đều mặc áo phong tay dài và quần dài.

Đây là phong cách thanh niên nghiêm túc... trong truyền thuyết sao?

Cô nhìn đồng hồ thấy chưa đến bốn giờ, bèn cầm một quyển sách đứng tựa vào lan can tầng hai, mắt nhìn ra cửa. Tầng một là khu quản lý, tầng hai là phòng đọc và mượn sách, cửa ra vào duy nhất chính là cánh cửa đối diện cô.

Từng giây từng phút trôi qua, Nam Tinh gần như không hề chớp mắt. Cô muốn xem rốt cuộc người dò la về mình đến hai lần là ai.

Cô không loại trừ khả năng người kia chính là Bành Phương Nguyên.

Nhiều năm trôi qua, cô không biết Bành Phương Nguyên trốn đi đâu, nhưng chắc chắn hẳn sẽ sống bằng thân phận khác.

Với năng lực của hẳn, gây dựng Sở Môi giới chỉ là chuyện nhỏ.

Đến bốn giờ.

Nam Tinh tập trung cao độ nhìn ra cửa, không bỏ sót bất cứ ai.

“Chị.”

Giọng trẻ con non nớt bỗng vang lên bên cạnh, Nam Tinh cúi xuống, chợt thấy một cậu bé. Cậu ngược lên chỉ vào cuốn sách trong tay cô, nhắc nhở: “Chị, chị cầm ngược sách rồi.”

Nam Tinh sửng sốt, là cầm ngược rồi. Được cô nói cảm ơn, cậu bé đắc ý chạy đi như mới làm được một việc lớn. Nam Tinh rời mắt, tiếp tục theo dõi cửa ra vào.

Thế nhưng đợi nửa tiếng vẫn không thấy sếp của Phùng Nguyên đâu. Chẳng lẽ đối phương đã đi vào trong đúng ba mươi giây cô nói chuyện với cậu bé kia?

Nam Tinh nhú mày, vào phòng đọc sách tìm thử.

Giá sách thư viện cao vút, thẳng tắp như một rừng cây, từng dãy sách được bày ngay ngắn trật tự trên giá sách màu đỏ, tỏa ra mùi mực thơm nồng, vừa cổ kính vừa trang trọng.

Cô đi qua một loạt dãy giá sách nhưng vẫn không tìm được người.

Bất chợt cô nghe thấy giọng trẻ con non nớt phát ra từ một góc, hình như là... cậu bé khi nãy. Cô ló đầu nhìn sang quả nhiên vẫn là cậu bé đó.

Cậu bé ngẩng đầu ra hiệu cho hai người phía trước im lặng, miệng thì thào: “Đây là thư viện, hai chị không được nói chuyện ồn ào.”

Một cô gái trừng mắt lườm cậu, nạt nộ: “Ai cần em lo”

Cậu bé đỏ ửng mặt, vừa bực vừa thẹn, cãi lại: “Cô giáo dặn không được làm ồn ở đây. Trước cửa cũng dán bảng thông báo, em biết ít chữ hơn các chị còn đọc được hết chữ trên đó, vậy mà hai chị không hiểu à?”

Nét mặt cậu bé cực kỳ nghiêm túc, không hề có ý châm chọc, nhưng đối với người trưởng thành thì đó lại là một giọng điệu mang đầy ý châm biếm. Cô gái kia định xô cậu dạy dỗ một trận, song bàn tay vừa vươn ra đã bị giữ chặt lại.

Cô ta định ngẩng mặt lên mắng thì bắt gặp một anh chàng đẹp trai đeo kính cận trông rất trí thức. Được trai đẹp chủ động nắm tay, mặt cô ta đỏ ửng, không mắng được nữa.

“Mỗi nơi đều có quy định riêng, hai cô không tuân thủ còn định bắt nạt người làm đúng quy định à?”

Hai cô gái lúc này mới nhận ra không chỉ mình anh ta ra mặt, người khác cũng đang đổ dồn ánh mắt về phía này như muốn cảnh cáo bọn họ. Họ bỗng chợt dạ, giận dữ. “Buông tay ra, chúng tôi đi chỗ khác là được chứ gì?”

“Dĩ nhiên không được, ít ra cô phải xin lỗi cậu bé, nếu không cậu bé sẽ nghĩ rằng mình làm sai.”

Cô ta không còn cách nào, đành nói: “Xin lỗi nhé em trai.”

Cậu bé vốn đang hơi hoang mang nghe vậy mắt sáng rỡ. “Sau này mấy chị đừng tái phạm nữa.”

Cô gái nóng lòng thoát thân, gật gù “được, được” cho qua chuyện. Tay vừa được thả ra, cô ta lập tức rời đi, tụt cả hứng.

Người đàn ông xoa đầu cậu bé, cười khen: “Em làm đúng lắm.”

Cậu bé gật đầu, lại đưa tay lên miệng “suyt” một tiếng với anh ta. Người đàn ông mỉm cười, cũng “suyt” lại, thư viện khôi phục trạng thái yên tĩnh.

Đứng từ góc này, Nam Tinh chỉ thấy được bóng lưng người kia. Anh ta mặc áo phong dài tay phối với quần dài, cực giống miêu tả của Phùng Nguyên, nhưng không rõ mặt mũi, dáng dấp như thế nào. Có điều anh ta không phải là Bàn Phương Nguyên. Bàn Phương Nguyên đã bốn mươi tuổi, dáng vóc cũng vạm vỡ hơn, kể cả giọng nói cũng hoàn toàn khác.

Chỉ là, cô đã từng nghe giọng nói này ở đâu rồi...

Không hoàn toàn xa lạ.

Tuy nhiên, sống trên đời cả trăm, nghìn năm, cô đã gặp vô số người, nghe vô số giọng nói, không thể nhớ ra nổi.

Cô rón rén đi về phía đó, bước chân nhẹ hết sức có thể để không bị phát hiện, cũng chưa chắc đây là sếp của Sở Môi giới.

Bỗng người kia quay lại, nét mặt thoáng cảnh giác như cảm nhận được có người đang rình mò mình. Nhưng tất cả mọi người ở lối đi trước mặt đều đang đứng trước giá đọc sách,

không có ai đang nhìn anh ta cả. Anh ta chau mày, vẫn có cảm giác bị theo dõi.

Nam Tinh núp sau giá sách thấy người kia rời mắt đi, tính toán một lát bèn đi vòng sang bên kia, chuẩn bị bước tới từ phía chính diện.

Cô vòng qua giá sách, càng lúc càng gần người kia.

Cô vừa đi vừa cố lục lọi trong trí nhớ xem giọng nói kia là của ai mà không nhớ ra được, chỉ biết chắc chắn cô quen biết người này.

Sau khi đi vòng qua giá sách, Nam Tinh nhìn lại lối đi ở giữa, lại không thấy bóng dáng người kia đâu nữa.

“Có vẻ cô đang tìm tôi nhỉ?”

Giọng nói vang lên ngay sau lưng Nam Tinh giật mình, chậm chậm quay người lại, đối diện với một khuôn mặt trẻ trung... và quen thuộc.

Người kia nhìn thấy cô cũng thảng thốt.

“Nam Tinh?”

Nam Tinh đứng ngây ra, gương mặt vừa xa xôi vừa quen thuộc này là đệ tử xuất sắc nhất, cũng là đệ tử chân truyền duy nhất của ông nội cô.

Trường Không.

Người năm đó bị ông nội đuổi ra khỏi nhà họ Nam, cắt đứt quan hệ.

Chương 2

Gặp được người không ngờ đến, cả hai cùng sống người mất một lúc. Hồi lâu sau, Trường Không mới cất lời: “Em còn sống, quả nhiên em còn sống.”

Đây cũng là câu Nam Tinh muốn nói, hóa ra anh còn sống.

Nhưng sao anh lại còn sống được.

Trường sinh là điều rất nhiều người theo đuổi, nhưng cũng là điều cấm kỵ trong huyền môn. Để được trường sinh, nếu không phải trả giá bằng sự đau khổ của mình thì sẽ đánh đổi bằng chính sự đau khổ của người khác.

Cô hy vọng sư huynh Trường Không đi theo con đường thứ nhất.

“Năm đó, anh nghe nói nhà họ Nam gặp chuyện, quay về tìm thì chỉ còn lại đồng tro tàn, xác chết nằm la liệt khắp nơi. Anh định tìm em, nhưng không sao tìm nổi.” Dùng kỳ môn ảo thuật để tìm người trong đám đông không hề khó, nhưng Trường Không không tìm được Nam Tinh trong nhà họ Nam. “Không thấy em trong đồng đồ nát, anh cho rằng em còn sống. Thế mà suốt từ Đại Tống, trải qua thời Nguyên vẫn không thấy bóng dáng em đâu... tìm kiếm thế nào cũng không ra.”

Ở đây ít người qua lại, cũng rất yên tĩnh, anh ta nói một câu thật dài, tuy giọng điệu nhẹ nhàng nhưng vẫn có vẻ ồn ào. Nam Tinh dẫn lại bao lời muốn nói lúc tương phùng, đề nghị: “Ra ngoài rồi nói.”

Phía sau thư viện là một rừng cây, tốp năm tốp ba người cầm sách ngồi trên băng ghế.

Ở đây không ai quấy rầy cuộc trùng phùng của họ.

Trường Không hỏi dồn dập: “Rốt cuộc mấy năm qua em đi đâu? Sao... còn sống đến bây giờ?”

“Sư huynh thì sao?” Nam Tinh hỏi ngược lại. “Sao sư huynh có thể sống đến bây giờ?”

“Sau khi sư phụ đuổi cả đám đệ tử bọn anh ra khỏi sư môn, anh đã theo học chỗ khác, sau khi bá sư mới phát hiện nơi đó không phải danh môn chính phái.” Trường Không ngại ngần thanh minh. “Họ có vài bí thuật giúp con người trường sinh, mà tuyệt đối không tổn hại đến tính mạng người khác. Tuy sư phụ từ anh, nhưng anh không hề quên sư phụ, cũng không quên sư môn.”

Nam Tinh khẽ gật đầu. Trên đời có vô số chuyện kì bí huyền diệu, kể cả phương pháp giúp con người trường sinh. Cô lại hỏi: “Sư huynh còn hận ông nội em không?”

Năm đó sau khi nhóm đệ tử nhà họ Nam bị đuổi ra khỏi sư môn, có rất nhiều đệ tử không muốn rời đi song không cưỡng được lệnh sư phụ, đành phải khuất phục. Chỉ riêng mình anh ta ngoan cố chống đối, quỳ ba ngày ba đêm trước cửa nhà họ Nam cho đến khi ngất lịm đi vì đói khát. Sau khi tỉnh lại, biết đã vô vọng, anh ta thề độc sẽ không bao giờ bước chân vào cửa nhà họ Nam nữa, khi gặp lại sẽ trở thành kẻ thù.

Khi đó Nam Tinh đã lớn, đứng bên cạnh ông nội nhìn sư huynh thề độc trong mưa, cũng nhìn thấy ông nội đứng quay lưng lại nhưng mắt ngân ngấn nước.

Đệ tử ông nội tin quý nhất chính là sư huynh Trường Không.

Khi ấy cô không rõ tại sao ông nội lại muốn đuổi anh ta đi. Đến tận nửa tháng sau, khi nhà họ Nam bị tàn sát, cô mới hiểu ra ông nội đã sớm tính được đại nạn, không muốn đệ tử chịu liên lụy nên mới đuổi họ đi, bảo toàn tính mạng cho họ.

“Không hận.” Trường Không bùi ngùi. “Chuyện trôi qua đã lâu, không còn hận nữa.”

Nam Tinh “ừ” một tiếng, nhắc đến chuyện cũ luôn khiến lòng người trĩu nặng. “Ông nội biết nhà họ Nam sẽ gặp nạn, không muốn liên lụy các anh, nên mới đuổi các anh đi.”

Trường Không lặng thinh hồi lâu mới cất tiếng đáp: “Sư phụ nói... người đã chọn em làm người thừa kế nhà họ Nam, em đã học thành tài, không cần bọn anh nữa. Người còn nói, một mình em có thể chèo chống cả nhà họ Nam, bọn anh chỉ là đồ vô tích sự.”

Nam Tinh không biết chuyện này. Cô chỉ biết, nếu ông nội không buông lời cay độc, họ tuyệt nhiên không chịu bỏ đi. Thực tế là nói đến mức này rồi mà vẫn có đệ tử lưu luyến muốn ở lại.

Trường Không thở hắt ra. “Bất kể thế nào, em còn sống là tốt rồi. Ngoại trừ em, nhà họ Nam có ai còn sống không?”

Nam Tinh không muốn Nam Nguyệt dính líu vào việc này nữa, bèn nói dối: “Không còn ai nữa.”

“Vậy giờ em đang ở đâu?” Trường Không do dự chốc lát mới khẽ hỏi. “Em... kết hôn chưa?”

Nam Tinh sửng sốt, lắc đầu.

“Anh cũng chưa.”

Nam Tinh biết anh ta muốn nói gì. Năm xưa người lớn trong nhà cô rất thích Trường Không, hay nói chờ hai người lớn lên thì hứa hôn cho họ. Trường Không lớn hơn cô năm tuổi, từ khi biết được ý định của người lớn đã luôn chăm sóc chu đáo cho Nam Tinh. Tài năng của hai người ngang nhau, thường xuyên nghiên cứu, trợ giúp nhau tập luyện huyền học.

Thế nhưng, Nam Tinh chỉ một lòng gánh vác trách nhiệm nặng nề của nhà họ Nam, chưa nghĩ đến chuyện khác. Trường Không lớn tuổi hơn, trưởng thành trước, nên đã thâm thương trộm nhớ Nam Tinh từ hồi ấy.

Bây giờ anh ta hỏi như vậy, rõ ràng là vẫn chưa quên cô.

Nam Tinh cũng không có ý định như người nhà mong muốn, bởi vì cô đã có người trong lòng.

Trường Không thấy cô không có ý định nói nhiều, cũng dùng đề tài. Tâm ý đã tỏ, chuyện tình cảm không thể quá vô vậ. Anh ta lại hỏi lần nữa: “Giờ em đang ở đâu?”

Nam Tinh vẫn không trả lời. Đúng lúc này điện thoại đổ chuông, cô mở ra xem, là tin nhắn từ Phùng Nguyên.

Có tin mới, đồng nghiệp của tôi bảo trưa nay gặp sếp, sếp mặc áo xanh đen và quần kaki, đang định đến thư viện trả sách, tên sách là...

Nhìn tin nhắn, Nam Tinh liếc quyển sách trong tay Trường Không theo phản xạ, chính là quyển sách đó.

Cô ngỡ ngàng, ngẩng đầu nhìn anh ta. “Sở Môi giới Âm Dương là do anh gây dựng?”

Trường Không cũng ngạc nhiên. “Sao em biết?”

Nam Tinh chợt thấy Phùng Nguyên tốt bụng lại làm nhờ việc rồi.

Nếu ngay từ lần đầu tiên Trường Không hỏi hồ sơ của cô, Phùng Nguyên cứ thẳng thừng đưa ra thì họ đã không phải chờ đến hôm nay mới gặp lại nhau.

Trường Không thoáng nghĩ ngợi, chợt nhớ ra. “Quản lý Phùng? Là anh ta à?”

“Sao lại đoán là anh ta?”

“Trực giác mách bảo.” Trường Không bật cười. “Anh nghe nói đến thầy trộm mệnh, thấy tò mò nên hỏi anh ta xin hồ sơ. Không ngờ, anh ta lại dám cho anh hồ sơ giả.”

“Không phải anh ta cho anh hồ sơ giả, là em đưa anh ta hồ sơ giả.” Nam Tinh không muốn Phùng Nguyên bị liên lụy, còn cố tình nói giọng châm chọc. “Em có cách làm hồ sơ giả trông “thật” trăm phần trăm đưa cho anh ta.”

Trường Không nhìn nét mặt cô, ngầm thừa nhận. “Nếu là em thì quả thật có thể. Phùng Nguyên làm việc rất nghiêm túc, kiểu gì cũng thẩm định đối chiếu không để xảy ra sai lầm. Lần này bỏ sót, không phải anh ta bất tài, mà là em quá cừ.”

Nam Tinh sợ Trường Không hỏi mình chi tiết hồ sơ giả, không trả lời được sẽ để lộ việc Phùng Nguyên lừa dối anh ta, bèn lảng sang chuyện khác. “Tại sao sư huynh lại gây dựng Sở Môi giới?”

Trường Không cũng đáp lời: “Rảnh quá... Còn em, sao lại làm thầy trộm mệnh? Nghe nói khách hàng phải trả giá một đôi mắt? Em cần mắt làm gì?”

Nam Tinh không trả lời. Càng là người thân hay bạn bè cũ, cô càng quý trọng, không muốn cuộc đời bình yên của họ bị cuốn vào sự việc này. Năm đó ông nội đuổi họ đi cũng vì nguyên nhân ấy.

Trường Không không biết bao năm qua cô đã trải qua những gì, nhưng một cô gái sống qua mấy triều đại không phải là việc dễ dàng. Anh ta thấy tóc mái của Nam Tinh rũ xuống che mắt mi mắt, đưa tay định vén lên cho cô.

Vừa thấy tay anh ta đưa đến, Nam Tinh lập tức tránh né. Cử chỉ chộp nhoáng ấy khiến Trường Không lúng túng khựng lại.

Anh ta hắng giọng, rút tay về. “Cho anh số điện thoại của em đi, biết người bao la, quay đi sẽ không còn gặp lại nữa được nữa. Những chuyện kia em không muốn nói cũng không sao, biết đâu sẽ có ngày em muốn cho anh biết.”

Nam Tinh cũng không muốn mất liên lạc với Trường Không, liền đọc số điện thoại cho anh rồi hỏi: “Anh quen Triệu Kỳ à? Lúc ở thôn Kiều Gia, em đã gặp anh ta, anh ta cũng được Sở Môi giới giới thiệu.”

Trường Không phủ nhận. “Không quen, anh ta là người quen của bạn anh. Người kia nói Triệu Kỳ thích mấy thứ này, nhờ anh xem có cơ hội nào thích hợp cho Triệu Kỳ tập luyện không”

Nam Tinh đoán chắc Trường Không không biết vật Triệu Kỳ mang ra tập luyện chính là bút chu sa, nếu không đã lần ra Nam Nguyệt từ sớm rồi. Cô thuận miệng hỏi: “Người bạn kia là ai?”

Trường Không nhìn xoáy vào cô, hỏi ngược lại: “Em đang quan tâm anh, quan tâm bạn anh, hay quan tâm Triệu Kỳ?”

Nam Tinh bị hỏi vặn, không biết anh ta chỉ thuần túy thắc mắc, hay chủ đích muốn bảo mật thân phận người bạn kia.

Trường Không không hỏi nữa, lảng sang việc khác: “Anh đưa em về nhé!”

“Không cần, em tự về được.”

“Anh biết em tự về được.”

Nam Tinh khựng lại, ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói thẳng: “Em có người mình thích rồi.”

Trường Không bàng hoàng hồi lâu mới hỏi: “Anh ta có biết em trường sinh không?”

“Biết.”

Trường Không càng kinh ngạc hơn, hỏi tiếp: “Anh ta có thể chấp nhận mọi thứ ở em sao?”

Nam Tinh không nói hết tất cả với Khưu Từ, nên không biết phải trả lời Trường Không thế nào. Thấy cô giữ im lặng, Trường Không lập tức sốt ruột truy hỏi: “Anh ta biết em trường sinh, nhưng không biết hết thấy những gì liên quan đến em, cho nên em cũng không dám chắc anh ta có thể chấp nhận được hay không. Nam Tinh, chúng ta sống qua nhiều triều đại, tiếp xúc với vô số người, em không ngại thơ khờ dại cho rằng người bình thường có thể chấp nhận thân phận và tuổi tác của chúng ta chứ? Trên đời này chỉ có anh và em thích hợp với nhau nhất, không phải sao?”

Nam Tinh không muốn tranh luận với anh ta. Dù sao cô cũng không biết Khưu Từ có thể tiếp nhận cô đến mức độ nào, nên trong lòng có chút bất an. Cô hờ hững đánh trống lảng.

“Phiên sư huynh giữ bí mật chuyện tài liệu của em ở Sở Môi giới, tránh để Phùng Nguyên biết thân phận kia của em là giả.”

Trường Không thấy cô lại tránh né vấn đề lần nữa, đành phải im lặng. Có một số việc không thể nóng vội, mặc dù anh ta luôn dễ trở nên nôn nóng với chuyện liên quan đến Nam Tinh. Anh ta khẽ thở dài. “Được, anh sẽ làm như không biết gì về việc hồ sơ, em cứ tiếp tục dùng thân phận kia đi.”

“Cảm ơn sư huynh.” Nam Tinh nhắc nhở. “Anh đi trả sách đi, em về nhà đây.”

“Ừ.”

Trường Không dõi mắt tiễn Nam Tinh rời đi. Hôm nay Nam Tinh không mặc váy, nhưng anh ta vẫn như thấy được cô thiếu nữ trong chiếc váy lụa bay người múa kiếm dưới cây đào năm xưa.

Đẹp đến mức làm người ta si mê.

Nam Tinh vừa rời khỏi thư viện đã gọi điện kể ngay cho Phùng Nguyên biết. Phùng Nguyên sợ hết cả hồn, suýt nữa khóc thét. Nghe đến cuối, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm. “Được, được, tôi sẽ cẩn thận. Tôi gửi hồ sơ giả kia sang cho cô, cô nhớ học thuộc lòng đấy, đừng lộ tẩy.”

Nam Tinh thắc mắc: “Anh sợ sếp anh vậy à?”

“Dĩ nhiên sợ rồi, trên đời này có lính nào không sợ sếp chứ. Cô đừng thấy bề ngoài sếp tôi lịch lãm mà lầm tưởng. Người có thể lẫn lộn cả hai giới âm dương làm sao là nhân vật đơn giản được?”

Nam Tinh nghĩ ngợi. “Ừ, sư huynh quả thật không phải người đơn giản.”

Phùng Nguyên cảm thán. “Giờ tôi đã hiểu vì sao cô lại hung dữ như vậy rồi, giống sếp tôi! Hai người cùng một giuộc.”

Nam Tinh mím môi, Phùng Nguyên lại ngựa đòn rồi, cô dọa: “Nhanh đi tìm nhiệm vụ đi.”

Vừa nhắc đến nhiệm vụ, Phùng Nguyên liền ỉu xìu, không còn sức đi soi mói nữa. “À à...”

Ngồi trên xe quay về phường Điền Tử, Nam Tinh tính toán không biết có thể nhờ vào quan hệ của Trường Không để nghe ngóng chuyện Bàn Phương Nguyên không.

Nhưng cô không thực sự muốn nhờ vả, một khi đã bắt đầu thì sau này sẽ phải dính líu đến nhau. Món nợ khó trả nhất trên đời chính là ân tình.

Cô biết rõ Trường Không có tình cảm với mình.

Trường Không trước đây vô cùng cố chấp, hôm nay gặp lại hình như không hề thay đổi.

Cuối cùng, Nam Tinh vẫn từ bỏ ý định nhờ anh ta thăm dò tin tức.

Chương 3

Nam Tinh về đến ngõ đã là sáu giờ chiều, không ít gia đình đã bắt đầu nấu bữa tối. Cô nhớ đến mấy món Khưu Từ nấu, ngon tuyệt, rất hợp khẩu vị của cô.

Không biết giờ Khưu Từ đang ở đâu.

Nam Tinh nghĩ ngợi một lát, bèn nhắn tin cho anh, hỏi anh ăn tối chưa.

Khưu Từ hồi âm ngay lập tức: “Chưa, còn em?”

“Cũng chưa.”

“Anh sắp xong rồi, đói quá! Em đói chưa?”

“Chưa đói.” Nam Tinh định kể cho anh nghe về Trường Không, bèn nhắn hỏi: “Khi nào anh về?”

“Nhanh lắm.”

Nam Tinh đáp “ừ” một tiếng, đúng lúc về đến cửa tiệm. Cậu Vàng nhào ra đón, cô xoa đầu nó, tranh thủ liếc qua màn hình trước khi cất điện thoại. Khưu Từ vẫn chưa nhắn lại.

“Nam Tinh.”

Trước cửa hàng có người gọi tên cô. Cô nghe giọng biết ngay là ai, bước chân khựng lại, ngẩng đầu hờ hững nhìn vị khách không mời mà đến đang ôm một bó hoa trên tay.

Thành Lạc Gia nhận ra nét mặt cô khi xem điện thoại rất dịu dàng, nhưng khi nhìn mình thì lại xa cách lạnh lùng, biết rõ Nam Tinh không hề có tình cảm với mình.

Nhưng anh thì có.

Anh thích Nam Tinh, ngay từ lần đầu gặp mặt anh đã có cảm tình với người con gái lương thiện đã nhờ tài xế chở một người xa lạ bị thương về nhà. Sau này anh càng thêm ấn tượng vì sự thấu hiểu của cô, khi cô không hề ngăn cản anh quay lại núi tuyết. Tiếp đó anh biết cô là thầy trộm mệnh, đã gửi gắm thông điệp từ câu chuyện của Thương Quỳnh và Ni Trân đến anh, còn giúp anh gặp lại A Khổng.

Anh biết, mình thích Nam Tinh, thích cô gái cá tính hào hiệp có bản lĩnh kiên cường này.

Cho dù biết cô không thích mình, anh vẫn muốn thử theo đuổi cô, để không phải tiếc nuối hối hận.

Dù đoán được cô thích Khưu Từ, anh vẫn không muốn từ bỏ trước khi bắt đầu.

Thành Lạc Gia rảo bước tới gần, đưa bó hoa đến trước mặt cô. “Hình như em không thích hoa oải hương, tôi đổi loại khác này.”

Nam Tinh nhìn bó hoa trong tay Thành Lạc Gia. Cúc họa mi, cô không biết ý nghĩa của nó là gì. Đã từ lâu cô không còn nghĩ mình là thiếu nữ, cô đã quen với cuộc sống máy móc khô khan rồi.

Thấy cô không nhận, Thành Lạc Gia cười giả lả. “Xem ra em không thích hoa thật.”

“Không phải tôi không thích hoa, tôi chỉ không thích anh thôi.” Nam Tinh thẳng thừng đáp. “Anh là khách hàng của tôi, giao dịch xong là trở thành khách hàng cũ. Ngoài ra, chúng ta không có bất cứ quan hệ nào khác, tôi không còn liên quan gì đến anh nữa.”

Thành Lạc Gia chưa từng gặp cô gái nào từ chối thẳng thừng dứt khoát thế này, bất giác không biết phải phản ứng ra sao.

Nam Tinh nói tiếp: “Tôi không thích, nhưng cũng không đến nỗi ghét anh. Tuy nhiên, nếu anh cứ tiếp tục thế này thì tôi ghét thật đấy.”

Thành Lạc Gia sượng sùng rút bó hoa về, cười gượng. “Em không cho tôi tiếp cận thì có khác gì ghét tôi đâu?”

Nam Tinh phủ nhận. “Khác chứ. Làm bạn với nhau trong sáng sòng phẳng thì tôi không thấy ghét.”

“Vậy là chỉ có thể làm bạn thôi sao?”

“Đúng!”

Thành Lạc Gia im lặng. Nếu nói tình yêu rực rỡ như pháo hoa, thì pháo hoa tình yêu của anh đã bị Nam Tinh làm cho dập tắt từ trước khi nó kịp bắt lửa. Anh thực sự khó chịu, nhưng không trách cô được, thậm chí còn thấy thích cô hơn. Anh thích sự thẳng thắn bộc trực của cô, thích thái độ dứt khoát không dèn dứ, đùa giỡn tình cảm người khác.

Thành Lạc Gia cười bình thản. “Nam Tinh, tôi thích em hơn mất rồi, nhưng tôi biết mình nên làm thế nào. Tôi không muốn bị em ghét nên sẽ không làm những việc này nữa. Nhưng nếu sau này có cơ hội, em nhất định phải nói cho tôi biết. Dù là lúc nào, tôi cũng sẽ xuất hiện ngay lập tức.”

Anh thâm thở dài, để lại bó hoa rồi quay người bước đi.

Chỉ cần có cơ hội, anh nhất định sẽ trở lại.

Thấy Thành Lạc Gia cuối cùng cũng rời đi, Nam Tinh không hề cảm thấy tiếc nuối. Trước nay có rất nhiều người như anh đã bị cô xua đuổi thế này.

Cô vào cửa hàng, không buồn đưa mắt nhìn người đang rình mò bên cửa, lên tiếng chầm chọc: “Ông thích nghe lén từ bao giờ vậy?”

Ông chủ Đào đang núp trong chỗ tối sau cánh cửa, nở nụ cười cầu hòa. “Trùng hợp nghe được thôi. Cô vẫn y như trước, lạnh lùng dứt khoát. Nhưng chuyện này phải lạnh lùng như thế mới tốt.” Ông tức khắc nổi máu hóng hớt, hỏi nhỏ: “Ban đầu Khưu Từ cũng bị cô huých toẹt thế này hả, sao cậu ta nhẫn nại thế nhỉ?”

Nam Tinh nghĩ ngợi một lát cũng không nghĩ ra câu trả lời. Nhưng quả thật Khưu Từ không hề bỏ cửa chạy lấy người.

Ông chủ Đào cũng không đoán ra, buột miệng nói: “Đúng là duyên phận nhỉ!” Ông lại nhìn bó cúc họa mi ngoài cửa. Phải thừa nhận Thành Lạc Gia rất tinh tế, cúc họa mi là biểu tượng của tình yêu thâm kín.

Tiếc là, nó hoàn toàn vô nghĩa trong mắt Nam Tinh.

Gần ba giờ sáng Khưu Từ mới về, chưa đến bảy giờ đã thức dậy, xuống tầng gặp ngay Lê Viễn đang đi thang máy xuống sảnh. Lê Viễn nhìn thấy anh cũng hơi bất ngờ. “Tối qua mười một giờ mới lên máy bay quay về, giờ đã lại ra ngoài sao? Tính ra chú ngủ được có mấy tiếng thôi đấy.”

Khưu Từ mỉm cười. “Em đi mua bữa sáng cho Nam Tinh, lúc này chắc cô ấy đang phơi nắng, hy vọng kịp.”

Lê Viễn hiểu ra, cười trêu: “Chu đáo thế, cứ như thế đi mua bữa sáng cho bạn gái ấy.”

Khư Từ bình thản thừa nhận: “Ừ, Nam Tinh là bạn gái của em mà.”

Lê Viễn càng bất ngờ hơn. “Hả? Từ khi nào, sao chú không kể gì với anh thế?”

Khư Từ chỉ cười trừ. Nam Tinh là bạn gái của anh, cứ nghĩ đến mấy chữ này là lại thấy vui vẻ.

Lê Viễn bật cười, không truy hỏi nữa. “Chú chuyển đến gần phường Điện Tử đi, nơi này hơi xa.”

“Để sau đi anh, cô ấy vẫn chưa quen người khác quá gần gũi với mình.” Trong suy nghĩ của Khư Từ, Nam Tinh là cô gái không hề có cảm giác an toàn, bỗng nhiên gần gũi quá sẽ khiến cô cảm thấy bức bối khó chịu.

Có lẽ hôm nay là thứ hai nên đường đông hơn, gần tám giờ Khư Từ mới đến cửa hàng Đào Gia.

Không thấy Nam Tinh ngồi trên ghế dài, nhưng cửa để mở.

Khư Từ đi vào trong, tiếng chuông vang lên leng keng, gợi cho anh nhớ đến lần đầu tiên gặp Nam Tinh ở đây. Khi ấy anh ra khỏi cửa hàng, còn Nam Tinh xếp ô đi vào.

Lúc cô bước vào, chuông không hề vang.

Anh ngược lên nhìn chiếc chuông đồng, bình thường chuông được treo trên trần, không có gió, nhưng vẫn nhẹ nhàng đung đưa, reo vang lạnh lót.

Ông chủ Đào nghe tiếng chuông đi ra, thấy Khư Từ liền cười tươi rói. “Sao thế, về mà không báo trước với Nam Tinh à?”

Khưu Từ mỉm cười đáp: “Hôm qua tôi về muộn, sáng nay lại dậy sớm quá nên mới không báo. Tưởng đâu cô ấy vẫn chưa ra ngoài, xem ra tôi thất sách rồi. Đây, tôi mua mấy món ăn sáng, đường tắc nên đến hơi muộn. Ông chủ Đào ăn chưa?”

“Ăn rồi, Nam Tinh thì chưa.” Ông chủ Đào nói thêm. “Nam Tinh ra ngoài rồi, bảo là đi dạo quanh đây một lát rồi về.”

“Ồ, hôm nay hăng hái thế à?” Trong ấn tượng của Khưu Từ, Nam Tinh như một chú rùa, không có việc gì làm thì chỉ nằm bất động, đừng hòng bắt cô nhúc nhích. Vậy mà không ngờ hôm nay cô lại chịu đi dạo trong ngõ.

Ông chủ Đào gõ điệu cày không có thuốc cho đỡ cơn nghiện. “Không phải cô ấy muốn đi dạo, mà vì có một người bạn cũ đến thăm, nói muốn đi quanh đây một lát, tìm hiểu xem mấy năm qua chỗ cô ấy ở thế nào, nên cô ấy đành đi theo.”

Bạn cũ... Bạn cũ của Nam Tinh ư? Khưu Từ không biết định nghĩa “cũ” này là từ bao nhiêu năm trước. Nghĩ rằng phải lát nữa cô mới quay về, anh bèn đi ra cửa chơi ném bóng với Cậu Vàng.

Chơi được hơn mười phút, Cậu Vàng chạy đi nhặt bóng bỗng mất tăm mất tích, lát sau mới tung tăng chạy về, phía sau còn dẫn theo Nam Tinh.

Khưu Từ đứng dậy, nhìn về phía cô.

Anh nhận ra đi cạnh cô còn có một người thanh niên. Lúc đầu anh cứ tưởng đó là Thành Lạc Gia, đến khi họ đến gần hơn mới biết là không phải.

“Nơi này rất yên tĩnh, có cảm giác vô cùng an toàn, thích hợp với em.” Trường Không nhìn ngắm nhà cửa xung quanh.

Con ngõ hẻm vắng lặng cổ kính, gạch trên mặt đất đã cũ kĩ, trời mưa vắng nước đầy quần.

Anh ta rời tầm mắt, bắt gặp một người đang đứng trước cửa hàng đồ cổ. Anh ta vốn không để ý, lại chợt phát giác nét mặt Nam Tinh thoáng thay đổi khi nhìn thấy người kia.

Ấm áp hơn. Khuôn mặt cô không còn phủ sương lạnh nữa, ngay cả đáy mắt cũng tan băng, đong đầy hơi ấm.

Trường Không sững người, nhìn kĩ người đàn ông kia.

Khưu Từ cười tủm tỉm nhìn Nam Tinh. “Ăn sáng chưa?”

“Chưa.” Nam Tinh chìa tay. “Bữa sáng của em đâu.”

“Em chắc là anh sẽ mua cho em à?”

Khưu Từ đưa bữa sáng cho cô, Nam Tinh nhìn lướt qua, thấy toàn là món cô thích. Cô hỏi: “Anh về khi nào?”

“Hồi khuya, để anh đi hâm nóng cho, hơi nguội rồi.”

Nam Tinh thấy tinh thần anh phấn chấn, không hỏi vì sao mới sáng sớm anh đã đến đây, chỉ nói: “Anh chơi với Cậu Vàng đi, em đi hâm nóng.” Đi được hai bước, cô mới nhớ ra còn chưa giới thiệu anh với người bên cạnh, bèn quay lại. “Đây là sư huynh của em, Trường Không, cũng là sếp của Phùng Nguyên. Sư huynh, người này là bạn em, Khưu Từ.”

Khưu Từ hết sức kinh ngạc, *sư huynh* à?

Trường Không cũng thâm ngạc nhiên, Nam Tinh giới thiệu anh ta với người ngoài, còn nói rõ cả hai thân phận, là sư huynh của cô và là sếp của Sở Môi giới. Anh chàng tên Khưu Từ này biết chuyện của Nam Tinh ư? Thậm chí còn biết khá nhiều?

Đây là... cộng sự của cô sao?

Nhưng có vẻ không phải. Vừa rồi Nam Tinh kể, bao năm qua cô luôn thui thủi một mình, sao giờ lại có cộng sự xuất hiện? Đâu có lý do gì mà cô phải nói dối?

Nhưng anh ta đoán chắc người này không chỉ là bạn, ít nhất không phải là bạn bè bình thường.

Trường Không chưa từng thấy Nam Tinh tỏ ra nhu mì ấm áp với bất cứ người đàn ông nào, thậm chí với cả người thân thiết nhất như anh ta.

Nam Tinh đi hâm nóng bữa sáng, Khưu Từ và Trường Không cũng theo vào cửa hàng. Khưu Từ phát hiện lúc Trường Không bước qua cửa, chuông cũng không reo. *Quả nhiên là... “bạn cũ”.*

Trường Không thấy Khưu Từ thành thạo châm nước nóng pha trà, chứng tỏ không phải lần đầu tiên đến đây. Anh ta nhìn một vòng trong cửa hàng, toàn là đồ cổ các triều đại. Những thứ không hề đáng giá và các món đồ có giá trị cao ngất ngưỡng đều được xếp chung với nhau, không hề được phân loại. Anh ta nhấp một hớp trà Khưu Từ pha, rồi mới từ tốn hỏi: “Cậu quen biết Nam Tinh từ khi nào?”

Câu hỏi khá thẳng thừng cũng không quá khách sáo. Khưu Từ lấy làm lạ, không hiểu sao giọng điệu người này lại mang ý thù địch, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Năm nay.”

“Năm nay?” Đáp án quá xa so với dự liệu, Trường Không hỏi thẳng. “Cậu hiểu Nam Tinh đến đâu?”

Khưu Từ nhìn thẳng vào mắt Trường Không, cười nói: “Không nhiều lắm, nhưng đủ hiểu cô ấy.”

Trường Không không biết Khưu Từ biết bao nhiêu chuyện về Nam Tinh, nóng lòng muốn hỏi phải anh chưa biết hết về Nam Tinh hay không. Nếu biết hết, tại sao lại chấp nhận cô, dù gì bất tử cũng không phải chuyện bình thường. Còn nếu chưa biết hết, thì anh đã biết những gì về cô?

Trường Không cất lời: “Nam Tinh không phải cô gái đơn giản, cậu chỉ mới quen cô ấy trong năm nay, không đủ để hiểu rõ cô ấy. Dễ dàng gần gũi với một người mình không biết rõ là rất nông nổi, thiếu lý trí.”

“Nam Tinh cũng đã hiểu hết về tôi đâu.” Khưu Từ thản nhiên đối đáp. “Ngay từ đầu không thể hiểu nhau hết được. Cô ấy rất lương thiện, cũng rất kiên cường, chỉ cần hai điều này là đủ để tôi tiếp tục tìm hiểu rồi.”

Trường Không lặng thinh nhìn Khưu Từ, thoáng thấy Nam Tinh đang đứng gần đó nghe ngóng, bèn cười nhạt kết thúc chủ đề. “Nam Tinh có người bạn như cậu, tôi cũng vui thay cô ấy.”

Khưu Từ đang băn khoăn không hiểu sao Trường Không lại đột nhiên thay đổi thái độ thì nhìn thấy Nam Tinh đi ra.

Trường Không cũng lập tức đứng dậy. “Anh phải về rồi.”

“Em tiễn anh.” Nam Tinh đưa anh ta ra đến cửa, thấy anh ta vẫn chưa có ý từ biệt bèn đưa đến đầu ngõ.

Đến đầu ngõ, Trường Không mới nói: “Em thích người tên Khưu Từ kia à?”

Nam Tinh ngập ngừng cứ ngỡ mình đủ kín kẽ để không ai nhận ra, không ngờ mọi người đều cảm nhận được. Cô hỏi lại: “Rõ ràng vậy sao?”

Trường Không sửng sốt, hóa ra sư muội vốn không để ý gì ngoài chuyện nhà họ Nam lại thẳng thắn thừa nhận tình cảm của mình thế này. “Cậu ta biết được những gì về em?”

“Ý sư huynh là sao? Nếu là chuyện nhà họ Nam, anh ấy biết; chuyện em trường sinh, anh ấy cũng biết; chuyện em gánh vác mối thù sâu như biển, anh ấy cũng biết.”

Trường Không thoáng ngỡ ngàng, biết những việc này thì cũng coi như đã biết rõ về cô rồi, vậy mà Khưu Từ lại không bỏ chạy. “Em thích cậu ta, cậu ta cũng thích em. Em có nghĩ đến chuyện cậu ta sẽ chết không?”

Ánh mắt Nam Tinh âm đạm phần nào. “Em biết.”

“Cậu ta sẽ chết, anh thì không, em cũng không. Em với anh mới phù hợp nhất, đúng không?”

“Phù hợp hay không, không phụ thuộc vào tuổi thọ, mà là tính cách.”

“Vậy nên em chọn cậu ta?”

Nam Tinh bình tĩnh cất lời: “Em vốn không hề chọn giữa anh ấy và ai cả.”

Trường Không lặng im hồi lâu. “Anh hiểu rồi. Có nghĩa là giữa chúng ta không có cơ hội nào, đúng không?”

“Đúng.”

Trường Không cười khổ, gật đầu. “Anh hiểu rồi. Tuy không cam tâm, nhưng vẫn chúc phúc cho hai em.”

Nam Tinh khá ngạc nhiên khi thấy Trường Không từ bỏ nhanh như vậy. Anh ta và Thành Lạc Gia có điểm tương đồng, chẳng hạn như cố chấp, song bản lĩnh lại khác nhau. Thành Lạc

Gia bị từ chối sẽ không có đường theo đuổi, nhưng với Trường Không, Nam Tinh cho rằng anh ta sẽ không bỏ cuộc.

Hóa ra thời gian thực sự thay đổi cả bản tính con người.

Trường Không không hề tỏ ra quá lưu luyến. “Tạm biệt, Nam Tinh.”

“Lần sau gặp, sư huynh.”

Trường Không cười cười rồi rời khỏi phòng Điền Tử, rời khỏi con ngõ yên tĩnh đến nhàm chán này.

Tạm biệt Nam Tinh, sư muội anh ta từng yêu.

Chương 4

Nam Tinh còn chưa bước vào cửa hàng, Khưu Từ đã thông báo: “Bữa sáng của em lại nguội rồi, hâm lần nữa mát ngon, gần đây có hàng ăn sáng, anh đi ăn với em.”

Nam Tinh hỏi: “Anh ăn rồi à?”

Khưu Từ cảnh giác. “Chưa.”

Nam Tinh không nhịn được, thẳng thừng bóc mẽ: “Có mà anh muốn em đi ăn với anh thì có.”

“Ôi chao, bị nhìn thấu rồi.” Khưu Từ cười ngả ngớn. “Đi thôi Tinh Tinh, em đi ăn sáng với anh, anh cũng ăn sáng với em.”

“Ừ.” Nam Tinh đi cùng anh ra ngoài, không thấy ông chủ Đào đâu, hình như đang cố tình tránh mặt để tạo không gian riêng cho hai người. Lúc ra cửa, cô xoa đầu Cậu Vàng ra lệnh. “Đi gọi ông chủ Đào ra trông cửa hàng đi.”

Thấy cô không định dẫn mình đi, Cậu Vàng miễn cưỡng chạy vào trong gọi ông chủ Đào.

Nam Tinh lại lần nữa băng qua con ngõ. Nhiều năm sống ở đây, con ngõ này đã vô cùng quen thuộc, nhưng lần đầu tiên đi với Khưu Từ lại có cảm giác khác lạ.

Đã quá thời gian ăn sáng, trong quán vắng hoe.

Lúc này Khưu Từ mới ướm lời: “Sư huynh của em không thích anh lắm, vặn hỏi như là... tình địch vậy.”

Nam Tinh mấp má môi chốc lát mới đáp lời: “Anh ấy thích em. Trước kia người lớn trong nhà muốn đính hôn cho hai đứa

từ lúc còn bé, nhưng ông nội không đồng ý. Đến khi hai đứa trưởng thành, người lớn muốn tác hợp song ông nội vẫn không bằng lòng.”

Khưu Từ cười hớn hở. “Anh phải cảm ơn ông nội rồi.”

“Em rất bất ngờ vì sư huynh còn sống, hơn nữa còn... sống vô cùng khỏe mạnh.”

Người không biết Nam Tinh nghe vậy có thể cảm thấy lời này có chút ác ý. Nhưng Khưu Từ biết Nam Tinh không phải người như vậy, anh hỏi dò: “Sao em nói vậy?”

Nam Tinh khẽ chau mày. “Để được trường sinh, ắt hẳn sẽ phải trả giá. Không phải hại mình thì là hại người.”

Trường sinh mà không phải trả giá quả thật không bình thường. Khưu Từ mặc định đương nhiên Nam Tinh trường sinh bằng phương pháp thứ nhất, bởi vì cô tuyệt đối không làm chuyện hại người.

“Nếu hại mình, chắc chắn sẽ không khỏe mạnh được.”

Nhìn sắc mặt luôn tái nhợt của Nam Tinh, Khưu Từ càng khẳng định cô đã phải chịu khổ rất nhiều.

“Vậy mà từ ngoại hình đến hơi thở, em cảm nhận được, sư huynh đều rất khỏe mạnh.” Đây cũng là lý do cô không thấy vui khi gặp lại Trường Không như lúc biết Nam Nguyệt còn sống. Trong thâm tâm, cô vẫn canh cánh nghi ngờ Trường Không, khiến cô không thể thân thiết với anh ta. Nỗi ngờ vực này không cách nào xua đi được, cứ mắc nghẹn nơi cổ họng. “Năm đó, ông nội biết trước nhà họ Nam sắp xảy ra chuyện nên đuổi hết nhóm đệ tử đã thu nhận, trong đó có sư huynh. Lúc rời đi,

anh ta còn thể độc sẽ không bước qua cửa nhà họ Nam nữa, có gặp lại cũng sẽ là kẻ thù.”

Khư Từ vô cùng kinh ngạc. “Thể độc? Dù nhà họ Nam đuổi anh ta đi, anh ta vẫn là đệ tử của nhà họ Nam mà.”

“Ừ. Giờ gặp lại, anh ta kể rằng sau khi nhà họ Nam bị tàn sát, anh ta từng quay lại tìm.” Nam Tinh phân tích. “Khi gặp lại, em chỉ chú ý đến một chuyện, anh ta hoàn toàn không hỏi em tại sao nhà họ Nam bị tàn sát, không hề nhắc đến dù chỉ một lần.”

Khư Từ chợt hiểu ra. Đệ tử xuất thân từ nhà họ Nam không hỏi nguyên do bị kịch từ người biết chuyện, quay về tìm người nhà họ Nam lại chẳng mấy may để tâm đến khúc mắc này.

Như thế... đã biết trước tại sao nhà họ Nam bị tàn sát.

Nếu đúng là như vậy thì mọi việc thực đáng sợ.

Như vậy có nghĩa là Trường Không có liên quan đến nơ vụ thẩm sát nhà họ Nam.

Nam Tinh lo lắng, không mong đây là sự thật chút nào. Khư Từ nhận ra nỗi phiền muộn của cô, an ủi: “Có lẽ năm đó anh ta đã biết sự thật đằng sau vụ thẩm sát nhà họ Nam, nên khi gặp lại em mới không nhắc đến nữa.”

“Không thể nào.” Nam Tinh phản bác. “Vì ngay cả em cũng phải đến phút cuối mới được ông nội tiết lộ vì sao nhà họ Nam bị tuyệt diệt. Lúc đó sư huynh không có mặt, không thể biết được.”

Nam Tinh đã nói đến thế, Khư Từ không tìm được lý do nào trấn an cô được nữa. Nếu Trường Không thực sự là một trong những hung thủ gây ra vụ thẩm sát đó, thì nỗi đau trong lòng cô sẽ lại bị cửa sâu hơn.

Nam Tinh... thực sự phải gánh vác quá nhiều, anh muốn san sẻ với cô những gánh nặng này.

“Nam Tinh, em cần tìm ai, anh tìm với em.”

Nam Tinh lặng thinh chốc lát mới trả lời: “Hắn rất gian xảo, cũng rất tàn độc, kết cục của chúng ta... có thể là cái chết.”

Khưu Từ khẽ cười. “Anh nói rồi, anh rất gan, không sợ chết.”

Nam Tinh tin anh không phải là người tham sống sợ chết. Cô do dự hồi lâu mới nói: “Hắn là Bành Phương Nguyên, là kẻ chiêu binh mãi mã tự lập quân đội thời Tống”

Khưu Từ nhớ cảnh mơ của Nam Tinh, phút cuối có nhìn thấy một gã đàn ông mặc áo giáp ngồi trên lưng ngựa.

“Tại sao hắn lại nhắm vào nhà họ Nam?”

Nam Tinh siết chặt đôi đũa. “Bởi vì có người mách hắn, uống đan dược chế từ máu người nhà họ Nam có thể trường sinh bất lão.”

Khưu Từ bàng hoàng. “Vậy nên...” Nhà họ Nam bị diệt vong chỉ vì một lời truyền miệng thôi sao?

Nghĩ đến đoàn kỵ binh và người ôm lọ máu bên cạnh Bành Phương Nguyên trong giấc mơ, dạ dày Khưu Từ chột nhọn nhạo.

Anh không ngờ, vì niềm tin trường sinh bất lão vô căn cứ mà có người ra tay tàn sát cả một gia tộc như vậy.

Phải tàn độc đến thế nào mới có thể nuốt vào bụng thứ đan dược được chế bằng máu người vô tội?

“Nhưng chắc chắn Bành Phương Nguyên sống không hề dễ dàng.” Nói đến đây, mắt Nam tinh lóe lên vẻ hả hê. “Ông nội biết nhà họ Nam khó thoát khỏi kiếp nạn, nên dốc hết nội lực

để bảo vệ em an toàn ra ngoài. Ông nội ếm lời nguyên vào máu của những người còn lại, Bành Phương Nguyên uống vào tuy trường sinh nhưng chỉ như cái xác biết đi, phải trú trong địa cung tăm tối mới sống được.”

Khưu Từ như hiểu ra. “Em bôn ba khắp nơi tìm đồ cổ cũng vì nguyên nhân này à?”

“Một nửa thôi.”

Hàng ăn sáng nằm ở hướng đón nắng, giờ này còn vắng khách nên trông cửa hàng thêm rộng rãi sáng sủa. Hai người họ trầm mặc kể cho nhau nghe câu chuyện xưa cũ, tuy khung cảnh ngoài sáng mà tâm trạng nặng nề ảm đạm như đang bị bao phủ trong màn đêm không lối thoát.

Khưu Từ hồi tưởng lại toàn bộ hành động của Nam Tinh, loáng thoáng hiểu ra tại sao cô lại muốn thu gom nhiều mắt như vậy.

Mắt có thể làm được gì? Đương nhiên là tìm người.

“Nam Tinh... Em muốn dùng mấy đôi mắt kia tìm Bành Phương Nguyên sống chui lủi ở địa cung sao?”

Nam Tinh dự tính sẽ nói hết cho anh biết, ai dè Khưu Từ tự đoán ra trước, mà còn đoán trúng phóc. Cô nhìn Khưu Từ, không hiểu sao gánh nặng trên vai nhẹ đi rất nhiều, áp lực ngàn cân chèn ép cô đến ngộp thở chợt nhẹ bằng.

“Đúng” Xác nhận điều này chứng tỏ Nam Tinh đã hoàn toàn tin tưởng anh, những ngờ vực còn sót lại đã hoàn toàn tiêu tan trong khoảnh khắc này. “Mỗi đôi mắt có thể giúp em thu hẹp phạm vi của Bành Phương Nguyên một chút. Cứ gom đủ một

trăm đôi mắt là em có thể xác định phương hướng nơi ở của hần một lần.”

Một nghìn đôi mắt sẽ...

Đôi mắt có được từ thuật trộm mệnh có thể làm rất nhiều việc, thậm chí biến thành vũ khí, song không thể giải thích rõ trong đôi ba câu được.

Nhưng muốn truy tìm dấu vết kẻ một mực sống chui lủi trong bóng tối là vô cùng khó khăn.

Gần nghìn năm qua, cô đã đi qua vô số nơi, Bành Phương Nguyên cũng di chuyển liên tục, chưa bao giờ dừng chân lâu ở nơi nào.

Nhưng gần đây, cô phát hiện mình đã đến gần hần hơn, có lẽ lần này cô sẽ không bị mất dấu nữa.

“Lúc trước quản lý Phùng nói mắt phải đổi lấy bằng sinh mệnh của em, chuyện này là sao?” Cuối cùng, Khưu Từ cũng hỏi điều anh muốn biết nhất, cũng là chuyện anh mãi canh cánh trong lòng. Anh vẫn nhớ như in câu Phùng Nguyên lỡ miệng nói ra, không cách nào xua đi được.

Nam Tinh im lặng hồi lâu mới nói: “Phùng Nguyên hay nói linh tinh, anh biết rõ còn gì.”

“Nam Tinh.” Khưu Từ chau mày nhìn cô, không chấp nhận câu trả lời qua loa này. “Chính em vừa nói, muốn trường sinh chỉ có hai cách, một là hại mình, hai là hại người. Anh không tin em là người sẽ hại người khác, nên muốn biết cách thức đầu.”

Nam Tinh vẫn lặng thinh, nhất quyết không nói. Hóa ra cô vẫn có bí mật không muốn nói với Khưu Từ, vì biết anh sẽ lo

lặng đau khổ.

Quả nhiên cô thích Khưu Từ rồi, nên mới không muốn anh phải lo lắng.

Cô nhượng mày, Khưu Từ thấy rõ giữa hàng mày cô đã vơi đi vẻ nặng nề, thậm chí... còn có vẻ thoải mái. Khưu Từ sững sốt, Nam Tinh cầm thực đơn lên hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

“Nam Tinh..”

Nam Tinh lắc đầu, vẫn không muốn nói.

Khưu Từ trầm mặc nhìn cô, hồi lâu mới nói: “Em như vậy chỉ làm anh càng lo hơn.”

“Khưu Từ.” Nam Tinh nhìn xoáy vào anh. “Em sẽ cố gắng sống sót.”

Cô không nỡ bỏ anh lại khi họ mới đến với nhau. Anh còn chưa già, cô sao dám chết.

Khưu Từ thở dài thườn thượt, không vặn hỏi nữa.

Ăn sáng xong, hai người đi về cửa hàng Đào Gia. Dân cư qua lại trong ngõ, hầu hết mới từ chợ về. Khưu Từ im lặng cả quãng đường, giờ mới chuyển đề tài: “Trưa em muốn ăn gì?”

“Em không thèm gì cả.”

“Gần đây có siêu thị không?”

“Có.”

Khưu Từ mỉm cười rủ: “Mình vào siêu thị chút đi, mua thức ăn.”

Nam Tinh khựng bước, còn chưa kịp nghĩ đã thấy Khưu Từ chìa tay về phía mình. Cô thẳng thốt, *nắm tay ư? Nắm tay...* Cô đã quên mất cảm giác được người ta nắm tay là thế nào rồi.

Cô nhớ mang máng, hồi loạng choạng tập đi, cha mẹ có nắm tay cô.

Ký ức từ thuở ấu thơ quá xa xôi, cô không nhớ nổi cảm giác gì ngoài sự ấm áp khiến cô an ổn khôn cùng.

Khưu Từ thấy cô ngỡ ngẩn, lại đi đến gần cô hơn, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay mình. Anh thoáng nín thở, bắt đầu dẫn cô đi.

Nam Tinh vẫn còn ngây người, không rút tay ra, máy móc bước theo anh.

Tay Khưu Từ vừa ấm áp vừa to lớn, mang đến cho cô cảm giác quá đổi an ổn.

Sự an ổn đã bao lâu rồi mới lại có được.

Ông chủ Đào bị Cậu Vàng gọi ra canh cửa, bèn bật ti vi lên, chọn kênh hí khúc nghe nhạc. Nghĩ đến Nam Tinh đang đi chơi với Khưu Từ, ông bất giác mỉm cười, miệng ngâm nga ca hát, tâm trạng vui phơi phới.

Ông vừa hát nghêu ngao vừa rời mắt nhìn lên bức chân dung ông nội được treo trên tường. “Ông nội, ông cháu mình có thể yên tâm được rồi.”

Ông chủ Đào nói xong lại bật cười hân hoan.

“Leng keng, leng keng...”

Tiếng chuông vang lên, có người đi vào cửa hàng.

Ông chủ Đào ngược mắt nhìn người bước vào, tắt tiếng ti vi, thản nhiên mời: “Cứ xem thoải mái.”

Người kia hơn ba mươi tuổi, mũi hơi tẹt, còn tổng thể khá ưa nhìn, trông có vẻ là người đàn ông hoàng, không có gì khác

thường. Anh ta đứng ở cửa khách sạn hỏi: “Xin hỏi ông là ông chủ Đào đúng không?”

“Đúng.”

Lúc này anh ta mới đi đến trước bàn, đặt chiếc hộp trong ngực xuống. “Chào ông chủ Đào, tôi tên Hàn Gia muốn nhờ ông xem thử đây là vật gì, có đáng giá không.”

Ông chủ Đào nhận lấy chiếc hộp, mở ổ khóa nhỏ ra, nhìn thấy vật bên trong.

Món đồ cổ hình con hổ bằng đồng thau chỉ to cỡ lòng bàn tay, chia ra hai nửa nằm yên trong hộp.

Đây rõ ràng là một miếng hổ phù đồng thau, loại lệnh bài có thể điều binh khiển tướng thời cổ đại.

Chương 5

Ông chủ Đào sẫm soi miếng hổ phù, khớp ghép^[5E] vẫn còn nguyên, tuy mặt ngoài hơi bong tróc nhưng xem ra được bảo quản rất kỹ càng. Ông phán đoán. “Thông thường phần lớn hổ phù đều có trước thời Tùy, nhưng hổ phù này lại có sau thời Tùy.”

Hàn Gia nghe mà không hiểu mấy. “Còn phân chia thế sao?”

“Hổ phù rất thịnh hành trước thời Tùy, đến thời Tùy thì đổi sang dùng lân phù. Nhưng đến thời Đường, do kiêng dè Lý Hổ...”

“Lý Hổ là ai mà máu mặt vậy?”

Ông chủ Đào cười nhạt. “Ông nội của Đường Cao Tổ.”

Hàn Gia lúc này mới sực nhớ ra.

“Cho nên, đến thời Đường thì đổi thành hổ phù, ngư phù. Càng về sau, hiệu lực lệnh bài càng giảm sút, rồi dần dà rơi vào quên lãng.”

Hàn Gia nửa hiểu nửa không, hỏi: “Vậy sau thời Tùy ai tạo ra hổ phù này, còn dùng chất liệu đồng thau? Chỉ cho vui thôi sao?”

“Có lẽ vậy.”

Hàn Gia vội hỏi: “Vậy miếng hổ phù này được tạo ra khi nào?”

“Cậu chờ một chút.” Ông chủ Đào không trả lời ngay, có nhiều thứ không thể phân biệt được bằng mắt thường, cần nhờ đến máy móc công nghệ.

Hàn Gia thấy ông lấy máy ra, yên lặng chờ kết quả giám định. Chốc lát sau, anh ta nghe tiếng chuông đồng và tiếng bước chân vang lên đằng sau bèn quay đầu lại, thấy một đôi nam nữ đi vào, tay cầm hai túi thức ăn.

Khư Từ và Nam Tinh thấy ông chủ Đào có khách bèn đi thẳng vào bếp tự rửa rau củ, không quấy rầy ông tiếp khách.

Nam Tinh rửa xong mang ra, thấy ông chủ Đào vẫn đang nói chuyện dở, định đặt đĩa nho xuống rồi rời đi. Nhưng khi đến gần, cô chợt nhìn thấy hồ phù đặt trên bàn.

Ánh mắt Nam Tinh chấn động, đưa tay chộp ngay lấy.

Hai người đang ngồi trên bàn giật nảy mình, Hàn Gia tức khắc nổi nóng. “Cô làm gì vậy, đây là đồ của tôi, quý lắm, hỏng thì sao?”

Anh ta định giật lại, song vừa thò tay ra đã bị Nam Tinh gạt đi, cách một lớp áo khoác mỏng mà vẫn thấy cánh tay đau rát. Anh ta nhịn đau rút tay về. “Ăn cướp à?”

Ông chủ Đào không hiểu vì sao Nam Tinh lại lấy đồ của người khác, nhưng vẫn trấn an Hàn Gia: “Thật ra cô ấy là thầy tôi, còn tài hơn tôi nữa, đang giám định giúp cậu đấy, đừng hoảng hốt.”

Hàn Gia nửa tin nửa ngờ, chăm chăm nhìn Nam Tinh, *tuổi còn trẻ... đâu ra dáng sư phụ tài giỏi như ông chủ Đào nói.* Anh ta cả giận. “Mau trả hồ phù cho tôi, nếu không tôi báo cảnh sát đấy.”

“Hổ phù này anh tìm được từ đâu?” Nam Tinh nhìn anh ta chăm chăm, thấy anh ta không chịu nói liền túm lấy áo của anh ta, gằn giọng. “Tôi hỏi anh, anh tìm được hổ phù này ở đâu?”

Mắt cô mở trừng trừng, ánh mắt phừng phừng lửa giận làm Hàn Gia sợ bay hồn vía, trả lời theo phản xạ: “Trước đây ông ngoại tôi dùng hai con gà đổi với người ta.”

“Người kia trông thế nào?”

“Không.... không biết.”

“Không biết?”

Khí thế Nam Tinh quá át người, Hàn Gia chưa từng gặp người đẹp nào hùng hổ như vậy, càng thấy sợ, lắp ba lắp bắp: “Tôi, tôi thực sự không biết. Ông nói người kia có lẽ là tên ăn mày lưu lạc đã lâu, tối nọ ông vừa đi săn về, hăn bỗng nhào đến đòi ăn. Ông ngoại kể hăn mặc một bộ đồ rách tả tơi, cả người hôi thối. Ông ngoại đuổi nhưng hăn không chịu đi, cuối cùng cầm một cái hộp nói bên trong có vật báu, muốn đổi lấy thức ăn. Ông ngoại thấy hăn đáng thương, bèn đưa hai con gà mới săn được cho hăn. Đến khi về nhà, ông mở hộp ra xem mới biết đây là hổ phù.”

Ông chủ Đào nghĩ ngợi. “Chuyện xảy ra bao lâu rồi?”

“Hơn năm mươi năm trước, cụ thể là năm nào thì tôi không biết, ông ngoại chỉ nói khi ấy ông còn trẻ. Hồi đó chính phủ quản lý nghiêm ngặt nên ông ngoại tôi không dám để lộ, phải chôn dưới nền nhà. Tuần trước ông tôi hấp hối mới tiết lộ ra nhưng mấy cậu tôi không tin, cho rằng ông ngoại tôi mê sảng. Tôi đang không có việc gì làm, bèn mang xẻng đi đào, thế mà tìm được thật.”

Hàn Gia thấy mình kể một tràng mà cô vẫn không buông tay, dường như vẫn đang mãi suy nghĩ. Anh ta thử dè dặt kéo áo ra khỏi tay cô từng chút, sắp sửa thành công thì ngón tay cô bỗng níu chặt lại, chộp lấy áo anh ta. Anh ta thâm kêu trời, chuyện này là sao đây?

Nam Tinh ra lệnh: “Bán hổ phù cho tôi.”

“Hả? Được... nhưng giá cả phải thỏa thuận, cô đừng hòng ăn cướp trắng trợn của tôi.”

Nam Tinh gật đầu, cuối cùng cũng buông tay, lấy hổ phù rồi bỏ đi. Hàn Gia trợn to mắt, vừa định la làng “ăn cướp” thì bị ông chủ Đào cản lại.

“Nào, chúng ta bàn giá tiền đi.”

Khưu Từ nghe động tĩnh ngoài cửa hàng vốn định ra xem thì thấy Nam Tinh thất thần cầm hổ phù đi vào sân sau. Thấy nét mặt cô không ổn, anh kéo băng ghế đến ngồi trước mặt cô. “Sao vậy?”

“Hổ phù.” Nam Tinh xòe tay ra, để lộ lệnh bài bằng đồng đã bong tróc nước sơn, khàn giọng như bị nghẹn. “Là hổ phù của Bành Phương Nguyên.”

Khưu Từ kinh ngạc, xem kỹ miếng hổ phù, không nhận ra điều gì khác thường. Nam Tinh nói tiếp: “Em nhận ra miếng hổ phù này, nhận ra mùi máu trên đó, cả đời không thể quên được.”

Nhiều năm trôi qua, cô vẫn không sao quên được cảnh Bành Phương Nguyên ra lệnh tàn sát cả gia tộc họ Nam.

“Năm đó triều đình bốn bề thọ địch, không quản nổi từng địa phương. Bành Phương Nguyên thừa dịp tự xưng vương, cát

cứ một phương. Để thể hiện quyền lực tuyệt đối của mình, hắn lệnh cho thợ rèn làm hồ phù bằng đồng thau như thời Tiên Tần, mặc dù hồ phù đã sớm bị triều đình bãi bỏ.” Mắt Nam Tinh lại dán vào hồ phù, lòng nặng trĩu. “Em chắc chắn không nhận lầm, đây là đồ của Bành Phương Nguyên.”

Khưu Từ thấy tay cô dường như không chịu được sức nặng kia, bèn cầm lấy hồ phù, cất tiếng hỏi: “Có thể dùng hồ phù tìm Bành Phương Nguyên không?”

Nam Tinh lắc đầu. “Bành Phương Nguyên khác với người thường. Hắn bị nhà họ Nam nguyên rửa biến thành xác sống, không có hơi thở của con người, đây cũng là nguyên nhân suốt bao năm qua em không lần ra hắn.” Cô chợt nghĩ đến điều gì đó, lại rảo bước ra cửa hàng.

Ông chủ Đào vừa thương lượng tiền nong xong xuôi. Đồ đã về tay mình, nhưng tên Hàn Gia này vẫn moi được của ông một khoản kha khá. Ông vừa giải quyết gọn lại thấy Nam Tinh xông ra, chớp lấy cổ tay Hàn Gia, truy hỏi: “Ông ngoại anh gặp Bành Phương Nguyên ở đâu?”

Hàn Gia nhăn mặt, đau đớn trả lời: “Ông ngoại tôi khi hấp hối đã không còn tỉnh táo, nói chuyện không rõ ràng, tôi nghe chẳng được mấy.”

Ông chủ Đào thấy mặt Hàn Gia tái mét, đành lên tiếng giải nguy: “Cậu ta có vẻ không biết thật, cô buông người ta ra đi.”

Nam Tinh thấy quả thật Hàn Gia không nói dối, mới chậm rãi buông tay. Hàn Gia vô cùng ám ức, vừa lo vừa sợ, không nhin được mắng nhiếc: “Cô bị tâm thần à, đẹp vậy mà khùng.”

“Hử?” Khưu Từ chau mày. Nam Tinh chớp tay Hàn Gia là sai, nhưng vậy cũng không có nghĩa là Hàn Gia có quyền mắng Nam Tinh. Anh gằn giọng. “Anh xin lỗi cho tôi.”

Hàn Gia á khẩu, *mấy tên côn đồ này!*

Hàn Gia biết thân phận mình như trứng chọi đá, đành hậm hực xin lỗi Nam Tinh.

Nam Tinh không tìm được manh mối mấu chốt. Bao năm qua rất hiếm người từng chạm trán Bành Phương Nguyên, nếu biết được ông ngoại Hàn Gia gặp hắn trong bối cảnh nào, có lẽ sẽ thu được nhiều manh mối hơn.

Thấy cô trầm ngâm ngồi trong sân, Khưu Từ đi đến hỏi: “Em vẫn chưa dứt được chuyện hổ phù à?”

“Ừ.” Nam Tinh tựa vào lưng ghế, nhìn anh. “Nếu biết được ông ngoại Hàn Gia gặp Bành Phương Nguyên ở đâu thì tốt.”

Khưu Từ nghĩ đến những lời Hàn Gia nói ban nãy. “Nhưng đã hơn năm mươi năm rồi, còn có ích không?”

“Có. Đối với bọn em, năm mươi năm chỉ như cái chớp mắt mà thôi. Hơn nữa, nhất định em sẽ tìm được chút manh mối ở nơi họ gặp nhau. Dù chỉ một đầu mối nhỏ thôi cũng sẽ có ích, em không muốn bỏ sót.”

Nếu không sẽ tiếc nuối khôn nguôi, có lẽ đây là lần cô tiếp cận được Bành Phương Nguyên gần nhất.

Khưu Từ trầm ngâm chốc lát. “Nam Tinh, em có thể mượn vật để quay lại quá khứ của chủ nhân nó đúng không?”

“Ừ, nhưng phải là chuyện có ấn tượng khắc sâu nhất trong ký ức của món đồ cổ đó.”

“Vậy chúng ta đi tìm di vật của ông ngoại Hàn Gia đi, biết đâu lại tìm thấy vật nào đó lưu trữ ký ức kia.”

Nam Tinh nhíu mày. “Sao lại có thể lưu trữ ký ức đó được?”

Khưu Từ nhắc nhở: “Em quên rồi sao, trước khi lâm chung, ông ngoại Hàn Gia đã nhắc đến việc này, chứng tỏ việc này luôn canh cánh trong lòng ông ấy, không hề phai mờ. Vậy những vật ông ta từng dùng cũng sẽ đồng cảm và lưu trữ lại ký ức này. Có lẽ... hồ phù này cũng vậy.”

Nam Tinh yên lặng nhìn miếng hồ phù trên bàn rồi cầm nó lên.

Hồ phù rất yên tĩnh, không hề có phản ứng gì với cô. Nam Tinh hơi thất vọng. “Hồ phù này đã là vật chết, không lưu giữ bất cứ ký ức sâu sắc nào, e là chỉ vài năm nữa sẽ bị phong hóa.”

Không phải đồ cổ nào cũng có ký ức. Ký ức chính là sinh mệnh của chúng, một khi không có ký ức đặc biệt thì chúng sẽ bị ăn mòn. Hoặc cũng có thể chúng cảm thấy mình không có gì cần truyền đạt lại cho người khác, cũng không còn ý nghĩa sinh tồn, nên tự tiêu vong.

“Vậy chúng ta đến nhà ông ngoại Hàn Gia xem di vật của ông ấy đi.” Khưu Từ ngẫm nghĩ. “Theo tục lệ của người Trung Quốc, có lẽ di vật đã được mang đi hỏa táng hết hoặc chôn cùng với quan tài rồi.”

Nếu là hỏa táng thì coi như manh mối lại đứt đoạn, nhưng nếu chôn cùng quan tài là có thể tìm được.

Nam Tinh đồng tình với ý kiến của Khưu Từ. Thay vì ở đây âu sầu suy nghĩ, chi bằng đến mộ của ông ngoại Hàn Gia xem có thứ gì lưu trữ ký ức đêm đó không.

Khưu Từ thấy cô gật đầu đồng ý, lập tức sắp xếp. “Bây giờ anh đi điều tra thông tin về Hàn Gia.”

“Không cần, có người có thể hoàn thành việc này một cách nhanh chóng hai ngày qua anh ta lười chảnh lắm rồi.” Nam Tinh bấm một dãy số. “Rảnh không? Điều tra giúp tôi một người, cần tài liệu trong vòng ba đời, đặc biệt là vị trí mộ của ông ngoại anh ta, nhất định phải tìm được vị trí cụ thể”

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói: “... Cô lại muốn đi đào mộ người khác á!” Dường như cảm nhận được sự khó chịu của Nam Tinh, anh ta vội chữa lời. “Được! Cô gửi thông tin qua đây, tôi nhận được sẽ đi điều tra ngay!”

Nam Tinh cúp máy, Khưu Từ mới tò mò hỏi: “Ai thế?”

“Phùng Nguyên.” Nam Tinh nhìn sang miếng hổ phù.

Hổ phù bề mặt loang lổ, dính đầy mùi máu tanh khiến người ta ớn lạnh.

Chương 6

Thượng Hải dày đặc cao ốc, vô số các khu dân cư nằm tản mác mọi nơi, chung cư cũ dần được phá bỏ và di dời, thay bằng chung cư mới. Đâu đó vẫn còn những tòa nhà xưa cũ, cao bảy tám tầng nhưng không có thang máy.

Nhà Nam Tinh cần tìm cũng không có thang máy, ngay cả Tiểu Hắc cũng phải bay một hồi mới quay về. Chờ Tiểu Hắc xác nhận hiện không có ai đang ở trong căn hộ ông ngoại của Hàn Gia, bấy giờ Nam Tinh mới đi lên.

Tài liệu thu được cho thấy, ông ngoại Hàn Gia hơn sáu mươi tuổi mới dọn về đây ở, con cháu đã thuê giúp việc chăm sóc đỡ dần nên bình thường ông không hề xuống tầng. Dù sao tầng tám cũng là quá cao đối với một ông cụ.

Kể từ khi ông ngoại Hàn Gia qua đời, không còn ai sinh sống ở căn hộ này nữa.

Tiểu Hắc mở khóa từ bên trong cho Nam Tinh đi vào. Căn hộ trống huếch đập vào mắt cô, đồ đạc đã bị thu dọn sạch sẽ. Bộ xô pha và bàn trà còn nguyên, nhưng toàn bộ vật dụng cá nhân đã được mang đi hết. Bình trà, tách trà, ảnh chụp, đồ trang trí... không còn thứ gì sót lại.

Căn hộ rộng hơn bảy mươi mét vuông, Nam Tinh đi một vòng mà không tìm được vật gì có giá trị.

Cô gọi điện thoại báo với Khưu Từ: “Trống huơ trống hoác.”

“Ừ. Anh sắp đến mộ của ông ngoại Hàn Gia rồi, em từ đó chạy qua luôn đi, chắc chúng ta sẽ đến nơi cùng lúc.”

“Được.”

Nam Tinh cúp máy, lại nhìn quanh một lượt, quả thật có hơi thở của tử hồn.

Bao năm qua, cô đã quen cần trọng đa nghi với toàn bộ sự việc. Cô ngoài sáng, Bành Phương Nguyên trong tối, sẵn tìm Bành Phương Nguyên đồng nghĩa với việc phải tự mang mình ra làm mồi nhử để tăng khả năng lần ra hấn.

Vậy nên, tình cảnh của cô thật ra khá nguy hiểm, chỉ sơ suất chút thôi là sẽ cho Bành Phương Nguyên cơ hội đánh úp.

Cẩn tắc vô áy náy.

Cô xuống tầng, bắt xe đến mộ của ông ngoại Hàn Gia.

Sinh thời, mười năm cuối đời ông cụ hoàn toàn không được xuống tầng, trong lòng ít nhiều có oán khí. Vậy nên trước khi đi, ông cụ lập di chúc yêu cầu con cháu xây mộ mình rộng rãi thông thoáng, tựa núi gần sông, nếu không sẽ quyên căn hộ này cho tổ chức từ thiện.

Hiện giờ, nhà cũ chờ giải tỏa ở Thượng Hải có giá vô cùng, dĩ nhiên con cháu phải tận tâm tìm vị trí theo ý ông cụ. Ông cụ nhìn thấy địa điểm, hài lòng rồi mới an tâm nhắm mắt xuôi tay.

Phàm những nơi non xanh nước biếc đều tọa lạc ở ngoại ô. Nam Tinh báo tuyến đường sẽ đi, ngay cả tài xế cũng thắc mắc một cô gái như cô sao lại đến nơi xa xôi toàn núi để làm gì.

Nam Tinh xuống xe, thấy Khưu Từ đã chờ sẵn ở đó. Cô rảo bước đi đến, Khưu Từ nhìn thấy, cũng đi về phía cô.

Chờ anh đến gần, Nam Tinh mới trách: “Đằng nào em cũng đang đi đến chỗ anh, anh mất công ra đây làm gì.”

Khưu Từ cười toe toét. “Em cho rằng anh yếu ớt trói gà không chặt, đi vài chục bước cũng mất sức à?” Anh chìa tay ra. “Đường núi nhấp nhô, nắm tay anh đi.”

Nam Tinh nhìn con đường phía trước, từ chối. “Cũng thường thôi, đâu đến nỗi.”

Nói rồi cô tự mình đi trước. Khưu Từ nhìn bàn tay mình bị phớt lờ, bỗng mỉm cười. Anh chợt hiểu ra, Nam Tinh cô đơn đến bây giờ cũng có lý riêng.

Nam Tinh nghe tiếng bước chân anh đuổi theo cũng không hề ngoảnh đầu, nhưng tay thì bị anh nắm lấy. Cô chau mày nhìn anh. “Đường có khó đi đâu.”

“Anh muốn nắm.”

Nam Tinh thảng thốt, không hất ra nữa. Được anh nắm tay dắt đi cả chặng đường, cô cũng dần quen, nhưng mà... cứ cảm thấy bước đi không vững. Cô quen tự giữ thăng bằng để lên núi, đây là lần đầu tiên được nắm tay dẫn đi.

Đi thêm một đoạn nữa, đường hẹp chỉ đủ cho một người, Khưu Từ buông tay, đi phía sau cô.

Nam Tinh thấy anh quá chu đáo, bất mãn cắn nhai: “Em có phải nhóc con nữa đâu.”

Khưu Từ cười tươi rói. “Đúng, đúng, đúng, em là siêu tân tinh, rất cừ khôi, đi thôi, cẩn thận nhìn đường”

Nam Tinh mấp má môi, không nói gì nữa.

Hai người căn cứ theo tài liệu tìm đến mộ của ông ngoại Hàn Gia. Ngôi mộ vẫn còn mới, chữ khắc trên bia rõ mồn một.

Nam Tinh đối chiếu thông tin thêm một lần nữa, chính xác là ở đây.

Nam Tinh lấy tờ giấy trắng ra, sai nó đi vào tìm. Khưu Từ tò mò. “Tiểu Hắc, Tiểu Bạch của em cũng phân chia công việc à?”

“Ừ, Tiểu Hắc nhát gan hơn, dễ xấu hổ, nhưng làm việc cẩn thận. Bình thường nếu cần đột nhập vào nơi nào, Tiểu Hắc sẽ đi tiên phong. Ngược lại, Tiểu Bạch gan dạ song tính tình bộp chộp, hợp thăm dò địa cung.”

Khưu Từ nhớ có lần Tiểu Bạch giận dỗi giẫm lên chân mình, cười khà khà. “Hóa ra là vậy, vậy xem như chúng nó cũng là bạn của em à?”

Nam Tinh gật đầu. “Từ bé, ông nội đã truyền dạy huyền học nhà họ Nam cho em, nhưng ông cũng khuyến khích em tự sáng tạo. Tiểu Hắc và Tiểu Bạch là do em tạo ra từ hồi nhỏ, vẫn bầu bạn cùng em từ bấy đến giờ. Chúng cũng có linh hồn, có thể điều khiển vô số trang giấy trắng đen. Vì là linh hồn, nên dù tờ giấy bị đốt cháy, thậm chí cả khi thế giới này không còn tờ giấy nào, chúng vẫn không chết. Có điều chúng đã quen bám vào giấy trắng hoặc giấy đen, nếu bám vào vật thể khác thì sẽ như Cậ Vàng nhập vào trẻ con, bước đi còn không nổi, sao có thể điều khiển vật chủ.”

Khưu Từ hiểu ra, nghĩ ngợi lại nói: “Tự sáng tạo... Bà Lệ cũng nói, tất cả những thứ bà dạy anh đều do bà tự sáng tạo.”

“Thảo nào những thứ anh dùng em đều chưa thấy bao giờ.”

“Ừ. Bà Lệ hành sự vô cùng cẩn thận, cũng rất sợ gặp người lạ. Bà nói bà có kẻ thù, sợ chưa dạy anh xong đã chết. Bà cũng bảo

bà từng nuôi rất nhiều đứa trẻ, nhưng đứa nào đến cuối cùng cũng có lòng tham.”

“Lòng tham?”

“Biết làm phép, lại thường tiếp xúc với những đồ đáng giá, rất khó giữ được liêm khiết.”

Nghe anh giải thích, Nam Tinh cũng hiểu, thực tế là cô đã từng gặp không ít người như vậy. Cô nhớ lần đầu tiên Khưu Từ vô tình quay về đất nước cổ đại cùng cô, anh không hề lộ vẻ tham lam khi nhìn thấy vàng bạc châu báu.

Có lẽ vì nguyên nhân này nên cô mới không cố chấp giữ khoảng cách với anh như những người khác.

Cô thắc mắc: “Vậy mấy đứa trẻ kia đâu?”

“Bà Lệ xóa trí nhớ của họ, để họ trở về với cuộc sống bình thường.” Khưu Từ kể. “Bà Lệ nhận nuôi anh lúc sức khỏe đã kém hơn trước. Bà nói nếu anh không thành tài, bà chỉ đành chết đi trong tiếc nuối.”

“Bà Lệ lớn tuổi lắm hả?”

“Ừ, hơn bảy mươi, lưng đã còng, lọng khòm lắm. Chỉ là...” Khưu Từ nhớ lại dáng vẻ của bà. “Thi thoảng nhìn vào mắt bà, anh vẫn cảm thấy bà còn rất trẻ. Mắt bà đẹp lắm, nhưng luôn đong đầy ưu tư, nhìn lâu cũng bị buồn theo.”

“Anh cũng không biết người bà Lệ bảo anh tìm là ai, đúng không? Vậy tìm được để làm gì, bà ấy có nói cho anh biết không?”

“Không biết là ai cả, bà cũng không nói sau khi tìm được người kia rồi sẽ phải làm gì. Bà dặn, chỉ cần tìm được, người đó sẽ nói cho anh biết cần anh làm gì.”

“Bà cụ thân bí nhỉ!” Nam Tinh vừa dứt lời, phát hiện Tiểu Bạch chạy ra khỏi mộ.

Tiểu Bạch nhảy nhót, bốn góc giấy không ngừng khua khoắng, xoay qua xoay lại dưới nền đất.

Khư Từ không hiểu ý nó, Nam Tinh vỗ về Tiểu Bạch, đứng dậy nói: “Nó nói bên trong có rất nhiều đồ, có một địa cung nhỏ, chúng ta phải tự đi vào.”

“Để anh mở cửa.” Khư Từ nhặt cành cây khô, vẽ một Bát Quái đồ trên mặt đất.

Nam Tinh đứng bên cạnh quan sát, quả thật mỗi khi Khư Từ vào việc đều rất nghiêm túc. Cặp mày của anh không thả lỏng như bình thường mà khẽ chau lại, vừa nghiêm nghị, vừa chăm chú.

Bát Quái đồ vẽ xong, hai con cá âm dương xuất hiện, lượn một vòng bên cạnh hai người rồi mới chui vào địa cung. Lát sau chúng bơi ra, lần nữa quay về Bát Quái đồ.

Khư Từ giải thích: “Đi vào từ mắt đen của cá trắng sẽ đến thẳng địa cung.”

Nam Tinh nghĩ ngợi, hỏi lại: “Ngược lại, đi vào mắt trắng cá đen là trở về trần gian à?”

Khư Từ cười khen: “Thông minh!”

Nam Tinh nhớ hôm mình bị bóng đè, anh đến tìm cô và dẫn cô ra từ mắt trắng. Hai con cá âm dương này thật thần kì, bà Lê sáng tạo ra chúng hẳn cũng không đơn giản.

Huyệt mộ của ông ngoại Hàn Gia lớn hơn người bình thường. Người hiện đại chỉ cần đủ chỗ đặt quan tài là được, nhưng huyệt mộ này lại được xây như căn phòng nhỏ rộng cả

mười mét vuông, quan tài đặt chính giữa, xung quanh không có gì.

Nam Tinh soi đèn pin xem đinh đóng trên quan tài, Khưu Từ lấy dụng cụ trong ba lô, lầm bầm một tiếng “xin lỗi” rồi bắt đầu nhổ đinh ra.

Quan tài và tường xây bằng gạch đều rất mới, hơi thở tử hồn toát ra từ quan tài gỗ cũng hợp với khí trường ở nơi có người vừa tạ thế. Nam Tinh lấy dụng cụ ra định nhổ đinh, nhưng vừa rút được ba cây bỗng nghe loáng thoáng âm thanh khác lạ vang vọng trong địa cung.

Cô lẳng tai nghe ngóng, quay đầu lại nhìn bức tường lạnh lẽo sau lưng, hỏi Khưu Từ: “Anh có nghe thấy tiếng gì không?”

Khưu Từ đang nạy đinh phía bên kia trả lời: “Khi nãy hả? Không có. Giờ cũng không.”

“Giờ em cũng không nghe thấy.” Nam Tinh rà soát lại. “Em nhớ lúc mới xuống, xung quanh có rất nhiều cây trúc thì phải? Chắc là chuột dúi [6E] nhỉ.”

“Ừ.” Khưu Từ nghe cô nói cũng để ý hơn. Đúng là lát sau cũng nghe được âm thanh kì lạ, không giống như con vật nào đó đang đào hầm.

Nam Tinh cũng nghe thấy lần nữa, chạm tay lên bức tường có tiếng động. Cô chăm chú thăm dò, kiểm tra thật kĩ nhưng lại không thấy có động tĩnh gì.

Nam Tinh thấy Khưu Từ đã nhổ hết đinh đóng hòm, bèn tạm thời bỏ qua tiếng động lạ kia, quay lại mở nắp hòm ra cùng Khưu Từ.

Sau khi qua đời, ông ngoại Hàn Gia được đưa đi hỏa táng, hộp tro cốt bằng gỗ đàn được đặt trong chiếc quan tài rộng rãi, rất nhiều đồ vật cũng được để vào cùng. Nam Tinh phân loại, hơi thở trên di vật trùng khớp với tử hồn của ông ngoại Hàn Gia, ắt là đồ ông cụ thường dùng khi còn sống.

Cô xem kỹ từng món mà không tìm được thứ có thể xem được ký ức, nói gì đến ký ức khi ông cụ gặp Bành Phương Nguyên.

Khưu Từ thấy nét mặt hệt hăng của cô, bèn ân cần hỏi: “Không có hả?”

“Ừ.” Nam Tinh xem món cuối cùng, vô cùng thất vọng. “Không có gì liên quan đến Bành Phương Nguyên cả.”

Cô vừa dứt lời, bên tường gạch thành linh vang lên tiếng động đinh tai, vách tường nứt ra một khe hở to bằng cành cây khô, như bị đập vỡ.

Sức người tuyệt đối không thể làm được điều này.

Chẳng lẽ trong huyết mộ nhỏ bé này còn cất giấu thứ gì mang sức mạnh to lớn?

Khưu Từ phản ứng cực nhanh, tức tốc sai cá âm dương bơi xuyên qua vách tường, chặn thứ kia lại. Nhưng chúng vừa xuyên qua vách, bên kia bỗng vang lên tiếng gầm giận dữ, cá âm dương bị hất văng ra ngoài, mang theo mùi thối rửa nồng nặc.

Hai người bàng hoàng, đây là mùi xác thối.

Phía sau vách tường có thi quái.

Chương 7

Hai người nhanh chóng phản ứng, Nam Tinh trở tay rút bút chu sa ra, vẽ một tấm bùa lên mặt tường, sau đó nắm tay Khưu Từ lùi về sau.

Ký hiệu màu đỏ làm cho vách tường nổ tung trong chớp mắt, cát đá văng tán loạn, đèn pin cũng không thể soi xuyên qua lớp bụi mịn mù, không thấy được có gì ở bên kia. Chỉ có mùi thối rữa càng lúc càng nồng nặc, ngập ngụa cả mười mét vuông.

Ngay cả hai con cá cũng bồn chồn bất an, vùng vẫy khắp các góc ngách tìm chỗ ẩn núp.

Thấy Nam Tinh dọm bước về phía đó, Khưu Từ lập tức kéo tay cô lại, ra hiệu cô chờ một chút. “Thì khí có độc.”

Sau một phút lưỡng lự, quái vật kia bắt đầu chạy trốn. Hai người nghe được tiếng bước chân, lập tức đuổi theo.

Không ngờ nơi này còn có một con đường hầm rất dài, mùi xác thối nồng nặc hai bên. Tổng vệt xanh loang lổ trên cơ đường hầm chứng tỏ quái vật kia đã ẩn náu ở đây một thời gian rồi.

Băng qua đường hầm, họ đến một căn phòng đá chất đầy rác, toàn là thức ăn của con người, trông không khác gì một bãi rác lưu cữu bao năm không được dọn dẹp. Khắp nơi đều là những thứ mốc meo thối rữa, họ chưa chết ngạt vì mùi xác thối, nhưng suýt nôn vì đồng rác này.

Khưu Từ và Nam Tinh cố chịu đựng, băng qua đồng rác rời khỏi phòng đá, lại là một con đường hầm nữa.

Đến khi đi hết đường hầm, họ phát hiện lại quay trở về chính căn phòng đá. Đường hầm này là một vòng tròn.

Khưu Từ nghĩ ngợi một lát rồi quyết định: “Em ở đây, anh đuổi theo nó, nếu nó không biết đến mảnh “thỏ khôn có ba hang” thì kiểu gì cũng sẽ chạy về đây.”

Nam Tinh đồng ý ngay, cũng chỉ còn cách này mới có thể bắt được quái vật kia.

Trước khi đi, Khưu Từ dặn dò: “Em phải cẩn thận đấy.”

Nam Tinh không hề sợ hãi, chỉ có điều nơi này mùi thối ngút trời làm cô khó chịu, nôn nao bức bối cực độ. Khi soi đèn pin quan sát kỹ phòng đá, cô mới nhìn thấy hai con cá ẩn hiện trong ánh đèn.

Khưu Từ không dẫn cá đi, anh để chúng lại cho cô.

Hai con cá không ngừng bơi trong phòng, dường như đã thích ứng với mùi hôi thối nơi này.

Nam Tinh ngồi xuống nhìn đồng rác dưới đất, đa số là đồ hộp và bánh quy, trên bao bì còn dán tem giá kèm tên siêu thị. Cô lên mạng tìm, siêu thị kia ở gần đây.

Quái vật thối um như thế chắc chắn không thể nào tự đi siêu thị được.

Nói cách khác, có người cho nó ăn, thậm chí còn nuôi nó ở đây.

Ai lại nuôi quái vật ở đây, còn xây hẳn một đường hầm dưới lòng đất? Đường hầm thông đến vách tường kế bên mộ ông ngoại Hàn Gia, là vô tình hay cố ý đây?

Nam Tinh đang trầm ngâm suy nghĩ, hai con cá bỗng quẫy đuôi rồi rít như báo động có người đến. Cô động tai nghe, quả nhiên có tiếng bước chân chạy dồn dập về phía này.

Cô lập tức lấy chu sa kết thành lưới chặn đường thoát, giăng sợi đỏ đầy phòng, chờ quái vật kia đến.

Dường như quái vật kia cũng lường trước được cạm bẫy, lúc chạy đến cửa thoáng lưỡng lự, định quay người chạy ngược lại nhưng không kịp nữa. Sợi đỏ khắp phòng đã nhanh chóng quấn lấy thân thể nó.

Bộ quần áo trên người nó không biết đã mặc bao lâu, tấm vải bông màu đen tả tơi rách toạc ra trong lúc nó ra sức vùng vẫy hòng thoát khỏi sợi chỉ đỏ.

Bên dưới lớp quần áo, là một thân thể rửa nát.

Lúc này Nam Tinh mới thấy rõ hẳn có tay chân, nhưng vì lưng còng hẳn xuống nên đầu lâu gần như dán vào chân, làm mất đi hình người vốn có của mình.

Sợi đỏ lần nữa cuốn lấy thân thể hẳn. Sợi dây màu đỏ tươi vừa dính vào người hẳn đã bị biến thành màu đen nơ trong tích tắc như châm bạc bị nhiễm độc.

Một tấm Thái Cực Bát Quái đồ khổng lồ chụp vào người quái vật, ghim chặt hẳn lên vách tường, khiến hẳn không còn đường vẫy vùng chạy trốn.

Quái vật gào thét găm gù, tóc dài đến chân, mặt mày rửa nát không còn hình tướng ban đầu.

Có lẽ vì hẳn giãy giụa nên mùi hôi thối càng thêm nồng nặc.

Khư Từ nghĩ cả đời cũng không sao quên được mùi này.

Nam Tinh đứng trước mặt quái vật, ngẩng đầu nhìn hấn bị ghim chặt lên tường, thoát nhìn giống người, nhưng càng nhìn lại càng thấy không giống. Khưu Từ ở bên cạnh nói: “Xương tay chân của hấn rất lạ thường, như người bị tra tấn vậy.”

Đúng vậy, xương cổ tay của hấn đã lệch, bàn tay vắn qua một bên rất kì dị, cả bắp đùi cũng vậy. Tư thế tay chân đều quái gở, không giống dị tật bẩm sinh mà do bị thương nặng mà trở nên như vậy.

Nam Tinh nhìn hấn chăm chăm, bất chợt nhìn thẳng vào mắt hấn.

Hốc mắt đã rửa ra, nhưng tròng mắt vẫn còn nguyên vẹn.

Nam Tinh sửng sốt, sắc mặt tức khắc trắng bệch. Cô khó tin dán mắt nhìn kẻ người không ra người, ma không ra ma này, muốn nói nhưng không thể thốt nên lời.

Việc này... không thể nào....

“Bành... Phương Nguyên.”

Khưu Từ thoáng bàng hoàng khi nghe cô thốt lên cái tên này. “Nam Tinh, em nói hấn là ai?”

Nam Tinh chưa kịp trả lời, quái vật đã liều mạng giãy giụa, sợi đở đút phòn phụt, nếu không Bát Quái đồ, e rằng đã không trấn giữ được.

Nam Tinh vô cùng chấn động, môi và răng cô run lên, nhìn chăm chăm vào mắt quái vật, gằn từng chữ: “Người là Bành Phương Nguyên?”

Quái vật gầm thét dữ dội, Bát Quái đồ cũng dao động đến nứt vỡ.

“Người là Bành Phương Nguyên!” Nam Tinh bước đến định giết hẳn ra khỏi tường, giết chết hẳn!

Khưu Từ thấy Nam Tinh định xông đến thì liền cản cô lại. “Nam Tinh, nguy hiểm. Bình tĩnh đi, em nghĩ xem sao hẳn lại ở đây, sao lại biến thành thế này. Nơi này toàn là đồ hộp, rõ ràng có người mua cho hẳn. Người đó là ai, tại sao phải giúp hẳn?”

Nam Tinh phẫn nộ nhìn Bành Phương Nguyên chòng chọc. Cô chỉ muốn ngay lập tức giết chết kẻ đã dẫn mấy nghìn binh lính cướp đoạt tính mệnh của cả gia tộc họ Nam. Cô siết chặt tay, run lên vì phẫn nộ, nhưng cuối cùng vẫn cố giữ bình tĩnh. Cô ngẩng đầu nhìn chăm chăm Bành Phương Nguyên, gặng hỏi: “Sao người lại ở đây?”

Bành Phương Nguyên bỗng “nhận ra” đây là người nhà họ Nam.

Người nhà... họ Nam.

Hắn gào thét, muốn đến gần Nam Tinh, nhưng không cách nào thoát ra khỏi thú trời buộc mình. Hắn thét thật lâu, càng về sau càng rõ ràng, Nam Tinh và Khưu Từ cuối cùng cũng nghe được hẳn đang cố nói gì.

“Giết... giết...”

Nam Tinh lại nổi cơn thịnh nộ. “Người còn muốn giết ta!”

“Giết... giết tôi.”

Khưu Từ sửng sốt, Nam Tinh cũng kinh ngạc, lắng tai nghe lại lần nữa, câu hẳn nói vẫn là “giết tôi.”

Bành Phương Nguyên không ngừng lặp lại hai chữ kia. Thấy Nam Tinh không ra tay, hẳn cố hồi tưởng lại “tiếng người”, cố

họng nhúc nhích theo ký ức hồi lâu mới thốt lên được câu thứ hai họ hiểu được.

“Xin... xin... lỗi.”

Nam Tinh dự liệu gần nghìn năm, không thể ngờ sẽ được nghe Bành Nguyên Phương nói câu này khi gặp lại. Cô nhìn hẳn vẻ khó tin, run giọng nói: “Xin lỗi là có thể trả lại tính mệnh người nhà họ Nam ta sao? Một câu “giết” của người năm đó có thể bù đắp bằng câu “xin lỗi” hôm nay à? Bành Phương Nguyên, cho dù người có chết cả trăm nghìn kiếp cũng không thể đền mạng người nhà họ Nam bọn ta!”

“Không phải... tôi.” Bành Phương Nguyên khó nhọc cất lời, muốn nói rất nhiều, nhưng vì quá lâu không nói chuyện nên hẳn đã quên mất phải nói thế nào.

“Không phải người là sao?” Nam Tinh giận dữ chất vấn. “Người muốn nói nhà họ Nam không phải do người giết?” Cô cười lạnh. “Đúng vậy, quả thật người không tự mình ra tay, nhưng người hạ lệnh chính là người, binh lính nghe theo lệnh người. Không có lệnh của người, sao bọn họ dám ra tay giết người? Năm đó người lấy máu người nhà họ Nam bọn ta chế thuốc trường sinh, còn tìm cao nhân bày tử trận, khiến cả nhà ta suốt đời không thể đầu thai chuyển kiếp. Tàn độc như vậy mà giờ không dám nhận sao?”

Khư Từ giật mình, tử trận ư?

Tàn sát cả gia tộc đã là vô cùng ác độc, không ngờ Bành Phương Nguyên sợ nhà họ Nam trả thù, còn bày tử trận, khiến người nhà họ Nam không thể đầu thai chuyển kiếp.

Mức độ tàn độc này vượt xa trí tưởng tượng của anh rồi.

Bành Phương Nguyên lắc đầu nguầy nguậy, cuống quýt ú ớ, vô cùng nôn nóng nhưng không thể xoay sở cất nên lời, tuyệt vọng lắc đầu điên cuồng, bật ra tiếng nức nở.

Hắn càng giãy giụa muốn trốn, sợi mực đỏ càng siết chặt hơn, hằn sâu vào người hắn.

Sợi dây quấn quanh đồng thịt rữa nát như lọt vào ao đầm sâu hút, không còn chút sắc đỏ nào.

Nam Tinh bỗng nhận ra điều khác thường. Cô nhìn sợi dây siết chặt kia, lúc này mới phát hiện thân thể Bành Phương Nguyên không có máu.

Căn bản chỉ là cái xác đã bị rút cạn máu.

Song trên người hắn không có mùi tử hôn, rõ ràng vẫn còn sống.

Nhưng người không có máu sao có thể sống được?

Nam Tinh càng lúc càng cảm thấy chuyện này không giống với suy tính của mình. Rõ ràng Bành Phương Nguyên ở đây, rõ ràng giết hắn là có thể giải được lời nguyện bằng máu của nhà họ Nam, nhưng lời nói của Bành Phương Nguyên lại khiến cô khó có thể ra tay.

Giết tôi.

Xin lỗi.

Không phải tôi.

Dường như hắn đang cố cho cô biết hắn đang đau khổ áy náy, thậm chí còn nói người tàn sát cả nhà cô không phải mình.

Rõ ràng người ngồi trên yên ngựa, lạnh lùng nhìn thuộc hạ lấy máu người nhà họ Nam, đốt trụ biệt phủ nhà họ Nam là hắn.

Bành Phương Nguyên vẫn rất đau đớn, sợi mực đỏ siết vào tậ xương khiến hấn đau đến không thiết sống. Hấn gồng sức rướn người về trước như muốn tránh khỏi sợi dây, nhưng vô vọng. Khi hấn phát hiện sợi dây này chính là vũ khí sắc bén có thể chặt đứt xương cốt của hấn thì rụt phắt tay lại.

Ngón tay hấn lập tức bị sợi dây đang cuộn chặt cắt đứt, đứt lìa rơi xuống.

Nam Tinh lưỡng lự, Khưu Từ nhìn thấy làn khói đen thui bốc lên từ ngón tay đứt kia, dường như vẫn còn sống.

“Giết hấn... rồi dùng máu của hấn để giải tử trận hấn ém lên người nhà họ Nam năm đó, thì ông nội và mọi người có thể vãng sinh. Nhưng bây giờ... không có máu, máu của người đâu?” Nam Tinh truy hỏi, muốn tìm ra dù chỉ một giọt máu trên người hấn. Nhưng sợi đỏ đang nói cho cô biết, trên người Bành Phương Nguyên không còn chút máu nào, chỉ là một cái xác sống khô cạn.

“Nam Tinh.” Khưu Từ nhặt ngón tay bị đứt lên, xương trắng hếu, không hề có máu nhưng vẫn còn “sống”. “Trên ngón tay có một sẹo lỗ đã có từ lâu.”

Trên xương ngón tay có một lỗ như bị đâm thủng, để lại vết sẹo không lành được.

Nam Tinh nhìn ngón tay đứt kia, biết Bành Phương Nguyên muốn dùng nó để nói điều gì đó. Cô phân vân chốc lát mới cố nén ghê tởm, cầm lấy ngón tay đứt tiến lại gần Bành Phương Nguyên.

Chiếc lỗ trên ngón tay đứt trong tay Nam Tinh bỗng nở to ra, làn khói đen thoát cái hóa thành một thôn làng dày đặc

sương khói.

Tiếng khóc của trẻ con, tiếng thét của phụ nữ tràn ngập ba mươi dặm vào cuối thời Tống.

Năm đó, Bành Phương Nguyên sáu tuổi.

Chương 8

Trai tráng của thôn Bành Gia đều bị bắt, nhưng không phải để sung quân. Triều đình vừa thất trận. Trong quân có mật thám bán kế hoạch tác chiến cho địch, khiến quân triều đình liên tục thất bại phải thối lui, từ đó lòng quân tan rã.

Tên mật thám kia xuất thân từ thôn Bành Gia.

Triều đình nổi cơn thịnh nộ, lệnh cho quan viên địa phương điều tra rõ ràng.

Toàn bộ đàn ông con trai trên mười bốn tuổi đều bị bắt đến cửa thôn, xét hỏi từng người một, hễ có chút khả nghi là lập tức bị lôi đến nha môn thẩm vấn.

Nói là thẩm vấn, nhưng dân làng đều biết đã dính dáng đến việc mưu phản thì chỉ có con đường chết, sống được cũng nằm liệt giường.

Bành Phương Nguyên và mẹ cùng quỳ trong thôn, hấn nhỏm người dậy nhưng không nhìn thấy cha mình quỳ gối ở cửa thôn. Vừa định đứng dậy, hấn đã bị mẹ giữ chặt lại.

“Đừng xem, con không muốn sống nữa hả?”

“Nhưng cha đang ở đằng trước, con muốn đi tìm cha.”

Mẹ kéo tay hấn, không cho hấn đứng dậy, khẽ nạt: “Lát nữa cha con sẽ quay về.”

Bành Phương Nguyên ngây thơ hỏi: “Mẹ, họ đang làm gì vậy, sao lại bắt cha quỳ ở đó?”

“Không có gì, chỉ hỏi chút chuyện thôi.” Chu thị vừa nói vừa dỗ đứa con gái vẫn còn đang quẩn tã, thoáng bất an trong lòng. Khi này bốn người đã bị lôi đi, người nhà bên cạnh khóc đến đứt ruột. Hy vọng chồng bà có thể bình an, để tai ương không ập lên người nhà họ Bành.

“Ngươi..” Quan sai quan sát Bành Đại Lang, chiếu mắt vào đôi chân bị thương của ông ta, hơi sững lại, hỏi: “Trên chân ngươi đang quẩn gì thế?”

Bành Đại Lang trả lời: “Khi này lên núi đi săn, không cẩn thận bị thương ở chân.”

Quan sai khó chịu. “Ta hỏi là trên chân ngươi quẩn cái gì?”

Bành Đại Lang cũng không nhớ, liếc mắt nhìn chân rồi trả lời: “Trên đường gặp được hàng xóm đi bán hàng trở về, người ta tiện tay xé tờ giấy quẩn cho tôi. Tôi còn chưa về đến nhà, các quan gia đã đến ạ.”

Quan sai cúi người, giật phất dây mây và giấy nhuộm máu trên chân Bành Đại Lang, nhìn kỹ hơn thì lập tức nổi giận phùng phùng. “Mật thám! Bắt lại!”

Bành Đại Lang còn đang ngơ ngác trước hai chữ “mật thám” thành linh giáng xuống đầu, đã bị quan sai ghì cánh như tay xuống đất. Ông ta hoảng sợ hét toáng lên: “Tôi không phải mật thám, không phải đầu. Tôi chỉ cày cuốc kiếm sống trên hai mẫu đất ông nội và cha tôi để lại, sao làm mật thám được!”

“Hừ, ta cho ngươi biết rõ lý do vì sao bị tội chết.” Quan sai vờ tờ giấy đầy máu vào mặt Bành Đại Lang. “Nhìn cho kỹ chữ trên này đi, toàn là chuyện về Thát Đát. Một người Hán như ngươi học điển tịch của nước địch làm gì? Quả nhiên thôn Bành Gia

các người có không ít mật thám, mầm mống bán nước đã ngấm vào xương tủy rồi.”

Bành Đại Lang quynh quáng. “Đây là người ta tiện tay xé sách băng vết thương cho tôi để cầm máu. Thảo dân không biết chữ, hoàn toàn không hiểu trên giấy này viết gì.”

“Ai băng vết thương cho người? Người lôi hẳn ra đây, hẳn chính là mật thám.”

Bành Đại Lang sửng sốt, nhìn vết thương trên chân, lại quay đầu nhìn dân làng đang quỳ đầy trên đất. Khi ông ta chạm phải ánh mắt của người hàng xóm, sắc mặt người đó tái nhợt hẳn đi, trông như sắp ngất đến nơi.

Quan sai thấy Bành Đại Lang chậm chạp không chịu chỉ điểm, lớn tiếng đe dọa: “Ta cho người cơ hội cuối cùng, khai ra tên mật thám kia, ta sẽ thả người. Bằng không, coi như người chính là mật thám.”

Bành Đại Lang ngồi bệt xuống đất, không thể nhấc tay chỉ ra người kia được. Quan sai lập tức khẳng định ông ta nói dối, sai người lôi ông ta đi. Hẳn vừa ra lệnh, một người đàn bà bỗng lao ra, ôm lấy chân Bành Đại Lang không cho quân lính kéo ông ta đi, khóc ròn: “Chồng tôi không phải quân bán nước, nhà tôi ba đời đều là dân quê, sao là mật thám được?”

“Vậy bảo chồng người chỉ ra mật thám đi.”

Chu thị vừa khóc vừa cuống quýt giục chồng: “Ông nói nhanh đi, mau nói ra đi, nói rồi ông sẽ không sao.”

Bành Đại Lang ngơ ngác nhìn vợ, nước mắt khóc nhưng vẫn không nói câu nào.

Chu thị càng khóc lớn hơn. “Tôi xin ông, nói ra đi, ông không cần tôi, không cần Phương Nguyên, không cần An An nữa sao?”

Bành Phương Nguyên thấy mẹ mình chạy ra cũng lao theo, nhưng giữa chừng bị dân làng giữ chặt, sợ quan sai bực lên sẽ chém giết không ghê tay. Bành Đại Lang e rằng lành ít dữ nhiều, không thể liên lụy đến Bành Phương Nguyên nữa.

Bành Đại Lang biết mình vô cùng có lỗi với vợ, nhưng ông ta thực sự không thể chỉ điểm người hàng xóm tốt bụng đã vớt hàng hóa sang một bên mà băng bó vết thương cho ông.

Bình thường người hàng xóm này cũng luôn chăm sóc, quan tâm cả nhà họ rất nhiều.

Bành Đại Lang muốn nói, nhưng lương tâm khiến trách khiến ông ta không thể thốt nên lời. Ông ta mâu thuẫn đến bật khóc, quan sai đã mất hết kiên nhẫn, một mực lôi ông ta đi, Chu thị bám theo cũng bị đá văng ra.

Màn trả thù thôn Bành Gia kéo dài đến tận chạng vạng mới hạ.

Chu thị bị đá đến ngất xỉu, tỉnh lại mới biết đây không phải giấc mơ, tuyệt vọng òa khóc.

Mấy người phụ nữ trong thôn nghe thấy tiếng khóc của bà cũng phải rơi lệ xót thương, họ bế con gái đi vào nhà, động viên an ủi: “Chị đừng đau khổ quá, con còn nhỏ, chị... chị phải gắng gượng vì con.”

“Đại Lang đâu?” Chu thị nức nở hỏi.

Mấy người phụ nữ kia lệ tuôn tràn, không nói nên lời. Ngày hôm sau, thi thể của Bành Đại Lang được đưa về. Trưởng thôn

phải cầu xin nha môn cho Đại Lang được an táng toàn thân, họ mới bằng lòng trả lại.

Thi thể Bành Đại Lang không còn chỗ nào lành lặn, nghe nói ông ta phải chịu rất nhiều cực hình, bị tra hỏi xem đã cấu kết với nước địch như thế nào. Bành Đại Lang luôn miệng bảo mình vô tội, nên càng bị đánh đập, tra tấn dã man.

Cho đến lúc ông ta chết, nha môn cũng không ép hỏi được gì.

Chuyện mình chưa từng làm, dù đau đến chết cũng không thể thừa nhận. Chỉ có vậy vợ con mình mới có thể bình an.

Bành Đại Lang nhát gan nhưng vẫn trung kiên bám vào ý nghĩ này, cực hình nào cũng không thể bức cung ông.

Chu thị nhìn thấy thi thể chồng lại khóc đến ngất xỉu. Bành Phương Nguyên định đi xem cha cũng bị người trong thôn ngăn cản.

Hắn biết, cha sẽ không bao giờ nói chuyện với hắn, sẽ không còn chắt chiu dành dụm từng đồng tiền mua kẹo cho hắn nữa.

Hắn cũng biết, cha hắn bị triều đình hại chết.

Hắn mới sáu tuổi đã không còn cha nữa.

Chu thị tái giá, gửi con trai và con gái cho hàng xóm nuôi nấng, không hề biết hàng xóm chính là kẻ “hại chết” chồng mình. Lúc bà mai đến cửa, hàng xóm thấy bà do dự nên chủ động nhận nuôi con giúp bà.

Năm Chu thị tái giá, Bành Phương Nguyên tám tuổi, em gái ba tuổi, đã biết đi.

Lúc hấn nắm tay em gái tiễn mẹ ra cửa, chỉ thấy mẹ ăn vận rất đẹp, nhưng không biết tại sao mẹ lại khóc. Bà cho hai anh em mỗi người một viên kẹo hoa quả rồi bỏ đi.

Chờ bà đi xa, Bành Phương Nguyên mới bừng tỉnh, chợt hỏi hàng xóm: “Mẹ cháu còn quay về không?”

Người trong thôn lặng thinh, chỉ có một người cười khẩy nói thẳng: “Mẹ cháu không quay về nữa đâu.”

Bành Phương Nguyên kinh hãi, lập tức đuổi theo mẹ, nhưng không sao đuổi kịp. Hấn cứ mãi miết chạy, đến khi trời tối sầm mà vẫn không thấy bóng dáng mẹ đâu. Hấn lầm lũi quay về thôn, hàng xóm vừa trông thấy vội vàng nói với hấn: “An An bị cảm rồi, sốt cao lắm, chú lên núi hái thuốc đây, cháu đừng chạy lung tung”

Bành Phương Nguyên vội chạy đến bên cạnh em gái, sờ trán em thấy nóng đến bỏng tay. Em gái nhắm chặt hai mắt, hàng mày nhỏ nhỏ nhíu lại như rất đau đớn. Hấn nắm bàn tay bé nhỏ của em, em lại luôn miệng gọi “mẹ, mẹ”.

Người lớn nhanh chóng hái thuốc quay về, sắc thuốc cho Bành An An uống những cơn sốt không hề thuyên giảm. Thấy vậy, họ sốt ruột chạy ra trấn mời thầy thuốc.

Thế nhưng khi thầy thuốc vẫn đang trên đường đến, Bành Phương Nguyên phát hiện tay em gái đã lạnh.

Người em gái lạnh lẽo cùng cực, không còn gọi “mẹ”, gọi “anh” nữa.

Bành Phương Nguyên ngây dại.

Khi người hàng xóm quay về, Bành Phương Nguyên và Bành An An đều đã biến mất.

Bành Phương Nguyên công em gái đã không còn hơi thở đi vào rừng, tìm thần linh cứu sống em gái mình. Người lớn nói trong rừng có thần linh, dịp lễ tết nào họ cũng mang thức ăn đến cúng bái.

“Xin hãy cứu em con, xin các vị chư thần hãy ra tay cứu em con với.” Hấn đau khổ cầu khẩn những vị thần ẩn náu trong núi rừng, nhưng không ai xuất hiện.

Là do thường ngày hấn không ngoan ngoãn vái lạy thần linh, không mang đồ ăn cúng cho họ, nên không có vị thần nào hiển linh?

“Con van xin các vị chư thần, cứu em gái con đi mà.” Hấn bắt lực òa khóc, nhưng em gái trên lưng vẫn không chút hơi ấm.

“Con van xin các vị... con xin các vị...”

Hấn cạn kiệt sức lực quỳ dưới đất gào khóc, cơ thể lạnh lẽo cứng đờ của em gái tuột khỏi lưng hấn, khuôn mặt bé nhỏ tái nhợt trên mặt đất.

“Em tôi...”

Bành Phương Nguyên tám tuổi không còn mẹ, cũng không còn em gái.

Chỉ còn lại mình hấn.

“Anh muốn rèn sắt à? Vậy cậu hỏi đúng người rồi, cậu men theo con đường này đến đầu phố có một lò rèn tên là Nhất Chùy Tử, nơi đó có một thợ rèn trẻ, khỏe lắm, binh khí rèn ra vừa dễ sử dụng vừa sắc bén, giá thành lại rẻ, không thiệt thòi đâu.”

Cát Hồng nghe người qua đường giới thiệu, cười hỏi: “Thợ rèn trẻ? Bao nhiêu tuổi? Có đáng tin không?”

“Đáng tin lắm, mới mười tám thôi, theo sư phụ học nghề mười năm rồi, tay nghề khá đấy.” Người đi đường thấy Cát Hồng giống thương nhân lỗ đường, tốt bụng nhắc nhở. “Ra khỏi trấn này là đường núi, nhiều cướp bóc, loạn lạc, anh sắm lấy một thanh kiếm sắc, cướp có thấy cũng phải kiêng dè.”

Cát Hồng cảm ơn đối phương, lát sau lại hỏi: “Người thợ rèn trẻ tuổi kia họ Bành đúng không?”

Người đi đường xác nhận. “Đúng vậy, họ Bành.”

Nói rồi, anh ta bỗng cảnh giác, một người đến từ nơi khác sao biết được người thợ rèn kia họ Bành? Kỳ lạ quá. Anh ta nhíu mày, nhìn theo vị thương nhân đã đi đến đầu phố. Người này trạc ba mươi tuổi, dáng vóc dong dỏng cao, không có gì đặc biệt, ngoại trừ chuỗi đồng tiền trang trí đeo bên hông nom như quẻ bói.

Quả nhiên đầu phố có một lò rèn tên Nhất Chùy Tử, Cát Hồng nghe được tiếng đập sắt, cũng nhìn thấy người thợ rèn.

Chàng trai mặt mày còn trẻ nhưng dáng vóc rất vạm vỡ, hai bả vai dày rộng. Cánh tay ngăm ngăm trắng kiện của người thợ rèn không ngừng lên xuống nện vào miếng sắt nung đỏ. Lò lửa lập lòe bên cạnh đang nung miếng sắt chưa thành hình tỏa ra hơi nóng, trán và cả người chàng trai đầm đìa mồ hôi.

Cát Hồng quan sát một hồi mới lên tiếng: “Cậu là ông chủ Bành à?”

Bành Phương Nguyên ngẩng đầu nhìn Cát Hồng, phủ nhận. “Ông chủ gì chứ, chỉ là thợ rèn bán sắt thôi, anh muốn mua đồ

sắt à? Ở đây món gì cũng có, đồ trông trọt, đồ phòng thân, anh chọn đi.”

Cát Hồng cười nói: “Tôi muốn mua một thanh kiếm phòng thân, Bành tiểu ca có gì tốt giới thiệu không?”

“Kiếm nào cũng sắc, xem cái nào vừa mắt anh thôi.”

Cát Hồng nhìn mấy thanh kiếm treo trên giá gỗ đang va vào nhau leng keng, tiện tay chọn một thanh kiếm dài. “Vậy lấy thanh kiếm dài này đi.”

“Được.” Bành Phương Nguyên nhúng miếng sắt đã gõ xong vào nước lạnh, nước bốc khói trắng xèo xèo bay lên từ chậu nước xây bằng gạch.

Bành Phương Nguyên nhận tiền, Cát Hồng cầm kiếm rời đi.

Hôm sau Cát Hồng lại đến, nói muốn mua một con dao găm phòng thân.

Ngày thứ ba Cát Hồng ghé qua, Bành Phương Nguyên vừa gặp đã hỏi ngay: “Hôm nay còn thiếu gì à Cát tiên sinh?”

Cát Hồng cười giả lả. “Tôi đủ đồ rồi, chỉ muốn đến trò chuyện với cậu thôi.”

Bành Phương Nguyên thản nhiên tiếp lời: “Tôi là thợ rèn, chỉ biết nói chuyện binh khí thôi.”

“Thì nói chuyện binh khí.” Cát Hồng tiện tay cầm một thanh kiếm thon dài sắc bén lên, cảm thán: “Kiếm tốt, đáng tiếc là...”

“Đáng tiếc điều gì?”

“Đôi tay này của cậu rất hợp cầm kiếm, nhưng không phải mấy thanh kiếm trong lò rèn này. Cậu nên có một thanh kiếm phù hợp với mình, một thanh kiếm có thể hiệu triệu thiên hạ.”

“Ầm...” Búa sắt trong tay Bành Phương Nguyên suýt tuột khỏi tay. “Cát tiên sinh đừng nói vậy, cẩn thận bị quan phủ bắt đi đấy.”

Cát Hồng cười xòa. “Quan phủ? Bành tiểu ca sợ quan phủ à? Chẳng phải cậu hận quan phủ, hận triều đình sao?”

Bành Phương Nguyên khựng lại, Cát Hồng nói tiếp: “Cha cậu chết thế nào? Mẹ cậu sao lại tái giá? Em gái cậu chết ra sao? Không phải đều tại triều đình này ư? Vậy mà cậu lại sợ chứ không hề hận, thật vừa buồn cười vừa bi ai.”

Bành Phương Nguyên nắm chặt búa sắt trong tay, nhìn chăm chăm người xa lạ kia. “Anh là ai, sao lại biết thân thế của tôi?”

Cát Hồng nói tiếp: “Tôi chỉ là một thuật sĩ ngao du bốn phương biết mệnh trời. Thiên cơ cho tôi biết, cậu là người có long khí, có thể làm việc lớn. Triều đình này đã mục rữa nát bươm, còn có tác dụng gì nữa? Cậu...”

“Câm miệng.” Bành Phương Nguyên tức giận, nhìn dáo dác xung quanh, may mà không có ai. Hắn gằn giọng: “Tôi chỉ muốn sống yên ổn, tên đạo sĩ lừa đảo như anh đừng đến xúi giục tôi làm chuyện mất mạng.”

Hắn lập tức đuổi Cát Hồng đi, Cát Hồng bị hắn xua đuổi vẫn cố nói thêm: “Chờ đi, ít ngày nữa, triều đình này sẽ khiến cậu của nát nhà tan lần nữa.”

Bành Phương Nguyên không tin, xô mạnh làm Cát Hồng ngã xuống, xước cả trán.

Ba ngày sau đó không thấy Cát Hồng xuất hiện, Bành Phương Nguyên an tâm thở phào nhẹ nhõm, xem ra chỉ là một

tên đạo sĩ thần trí hỗn loạn đi xúi giục hấn tạo phản.

Tuy hấn hận quan sai thật, nhưng... hấn chỉ muốn sống an phận cho qua ngày đoạ thán. Hấn chờ để dành đủ tiền sẽ cưới vợ. Thợ rèn là một nghề thủ công cần kỹ thuật, hấn không sợ chết đói.

Bành Phương Nguyên nằm trên giường ngẫm nghĩ, nhìn sắc trời dần sáng ngoài cửa sổ bèn đứng dậy xỏ giày, chuẩn bị rửa mặt ăn bát mì rồi mở cửa tiệm.

Nhưng hấn còn chưa kịp xỏ giày đã nghe thấy tiếng huyên náo bên ngoài vọng vào. Hấn mở cửa ra xem, thấy một đám quan binh xông tới, vừa gặp hấn đã lớn tiếng quát tháo: “Bành Phương Nguyên, ngươi thật to gan, dám lén lút chế tạo binh khí giúp nước địch!”

Bành Phương Nguyên sững sốt, vội vã phân trần: “Đâu có, mấy binh khí này đều có chủ, danh sách còn ở nhà tôi, tôi đi lấy.”

Nhưng quan sai chặn hấn lại. “Còn muốn nói dối hả? Tên mật thám bọn ta vừa tóm được đã chỉ đích danh ngươi, đừng hòng nhân cơ hội chạy trốn.”

Bành Phương Nguyên chợt nhớ đến lời Cát Hồng, rằng triều đình sẽ lần nữa khiến hấn cửa nát nhà tan. Hấn hoảng loạn không biết đây là thật hay là mơ, sao lại khiến hấn nhớ tới ngày cha hấn bị bắt đi năm đó.

Giống hệt như nhau...

Có phải hấn cũng bị bắt vào tù chịu cực hình, ôm uất ức đến chết hay không?

Không, hấn không muốn.

Tại sao triều đình vẫn không chịu buông tha hẳn?

Bành Phương Nguyên tuyệt vọng sụp đổ, bỗng trên phố sầm uất có người cưỡi ngựa vung kiếm chạy đến, đám quan sai rối rít tránh né. Người đến chính là Cát Hồng.

Cát Hồng cúi người lúi húi lên ngựa.

Ngựa chạy xa rồi, Cát Hồng mới dừng lại, cho hẳn xuống ngựa.

Bành Phương Nguyên không ngờ Cát Hồng đến cứu mình, ngỡ ngàng nhìn tên đạo sĩ, hồi lâu mới hoàn hồn nói: “Cát tiên sinh, sau này tôi sẽ thế nào? Sẽ trở thành tội phạm tha hương sao?”

“Dĩ nhiên không rồi.” Cát Hồng nói chắc như đinh đóng cột. “Cậu là người có long khí, thân phận của cậu sau này chính là vua chúa, đứng trên vạn người.”

“Không thể nào...” Bành Phương Nguyên lắc đầu. “Tôi không có tiền, không có quyền, đừng nói là đứng trên vạn người, ngay cả trăm người cũng không triệu tập được.”

“Việc này cậu không cần nôn nóng.” Cát Hồng khẳng định. “Tướng mạo của cậu là tướng đế vương, có tôi phò tá, cậu đừng lo. Cậu còn nhớ người hàng xóm được mẹ cậu nhờ chăm sóc anh em cậu trước khi tái giá không?”

Bành Phương Nguyên thảng thốt. “Nhớ chứ.”

“Ngày nay ông ta đã trở nên giàu có, đủ tiền cho cậu chiêu binh mãi mã. Chờ tôi đắp nặn cậu thành chiến thần vững chãi, được vạn dân nường tựa, đương nhiên lúc đó sẽ được nhiều người ủng hộ, tôn thờ cậu như thần, chiêu mộ mấy nghìn người dưới trướng là chuyện dễ như bỡn.”

“Ông ta không thân không thích, sao lại đưa tiền cho tôi?”

Cát Hồng cười khẽ. “Đương nhiên ông ta sẽ cho, vì năm đó cha cậu chết vì che giấu cho ông ta.”

Bành Phương Nguyên nghe thấy vậy thì cả người đờ đẫn.

Có Cát Hồng phò tá, Bành Phương Nguyên có được một số tiền lớn. Hắn nghe lời xúi bẩy của Cát Hồng, lệnh cho thợ thủ công chế tạo một miếng hồ phù giống thời Tần Hán, ghi dấu ấn đặc trưng của mình cho khác với triều đình hiện tại.

Để xây dựng hình tượng đại tướng thời Hán chuyển kiếp cho Bành Phương Nguyên, Cát Hồng dùng hồ phù làm bằng chứng, chính thức bắt đầu chiêu binh mãi mã. Triều đình hiện tại bốn bề thọ địch, nội bộ mục nát, khởi nghĩa vũ trang nổi lên khắp nơi, dân chúng chìm trong lầm than đói khổ. Bành Phương Nguyên vừa dũng cảm vừa thận trọng, lại chiến đấu can trường, chẳng bao lâu gây được tiếng vang ở địa phương, người đến nương nhờ quân Bành Gia ngày càng nhiều.

Người đông, tiền của hao tổn nhiều không kể xiết, Bành Phương Nguyên nghe theo kế sách của Cát Hồng, đi đến đâu cướp sạch tiền của phủ hộ đến đó, bắt họ hoặc giao tiền hoặc nộp mạng.

Có tiền, người ủng hộ hắn càng thêm đông đảo, Bành Phương Nguyên càng chìm đắm trong cảm giác được hô mưa gọi gió, cũng dần quên mình từng là người bị triều đình hãm hại.

Có quyền lực, con người ắt thay đổi, hấn không còn là chàng trai thợ rèn hiền lành xưa kia nữa.

Hấn muốn có nhiều hơn, tiền tài, mỹ nhân và sinh mệnh lâu dài.

Cuối cùng, Cát Hồng rủ rỉ bên tai hấn, chỉ có trường sinh bất lão mới giữ được quyền lực muôn đời.

Bành Phương Nguyên thấy mình đạt được nhiều thứ, nhưng vẫn có một thứ dần bị hao mòn bởi thời gian, đó chính là tính mạng.

Năm nay hấn đã hơn ba mươi, tiền tài danh vọng nắm hết trong tay, quân đội dưới trướng cũng bảy tám chục nghìn người, duy chỉ có tuổi thọ là càng lúc càng ngắn.

Cát Hồng nhận ra sự lo lắng của hấn, an ủi: “Tướng quân vẫn còn trẻ, không vội.”

“Đã ba mươi rồi, trẻ chỗ nào nữa.” Buổi sáng Bành Phương Nguyên soi gương thấy vài sợi tóc bạc, như đang được nhắc nhở, người già rồi, dù sau này có được làm hoàng đế cũng không hưởng thụ được mấy năm. Hấn hỏi: “Quân sư thực sự không có cách nào kéo dài tuổi thọ sao?”

Trong thâm tâm hấn, Cát Hồng là một thuật sĩ có thể hô mưa gọi gió, mỗi khi hấn nhắc đến chuyện này, gã cứ có vẻ do dự. Nhất định Cát Hồng có cách, chẳng qua gã không chịu tiết lộ thiên cơ.

“Haiz...” Cát Hồng thở dài. “Có cách, nhưng rất tàn nhẫn, chỉ sợ tướng quân mềm lòng thương hại, không muốn làm.”

“Cách gì?”

“Nghe đồn ở Tây Thành có một gia tộc họ Nam, cả nhà tinh thông tiên thuật, hiểu biết huyền học, có thể chống lại số trời, triệu hồi thần linh.”

Bành Phương Nguyên vội nói: “Ý quân sư là, họ có thể khiến tôi bất tử?”

“Dĩ nhiên là không, họ không thể.” Cát Hồng phủ nhận.

“Vậy sao quân sư nhắc đến nhà họ Nam?”

“Tự họ không làm được, nhưng có thể lợi dụng họ.” Ánh mắt Cát Hồng sáng quắc. “Theo lời đồn, người nhà họ Nam là hậu duệ của thần linh, trong máu huyết của họ có thần lực luyện được đan dược trường sinh bất lão.”

Bành Phương Nguyên khẽ gật đầu. “Vậy lấy chút máu thử xem.”

“Không phải một chút, mà là...” Cát Hồng khẽ nói. “Là toàn bộ máu của cả gia tộc họ.”

Bành Phương Nguyên sửng sốt, không ngờ cần nhiều máu đến vậy, khác nào... tàn sát cả gia tộc.

“Máu người nhà họ Nam có thể kéo dài sinh mệnh, giúp tướng quân hưởng thụ giang sơn lâu dài, sánh ngang trời đất. Lấy máu họ là vì hàng nghìn hàng vạn lê dân bách tính. Nếu tướng quân không trấn giữ giang sơn này, đời sau lỡ xuất hiện hôn quân, vậy sẽ phí hoài tấm lòng vì lê dân bách tính của tướng quân.”

Bành Phương Nguyên dao động, hoàn toàn bị thuyết phục. Hắn tự huyễn hoặc mình. “Ta bất tử không phải vì bản thân mình, cũng không phải vì quyền lực, mà vì muôn trăm họ muôn đời ăn cư lạc nghiệp, để triều đình mãi liêm khiết, tuyệt

đổi không tái hiện bi kịch như nhà họ Bành. Hy sinh một gia tộc để cứu dân chúng muốn đời, ta không hề sai.”

“Đúng, tướng quân không sai, không làm gì sai cả.”

Bành Phương Nguyên đứng phắt dậy, dục vọng sục sôi.
“Quân sư đi triệu tập nhân mã đi.”

Đến nhà họ Nam lấy máu luyện đan, vì dân chúng muôn đời!

Chương 9

Trước khi đến Tây Thành, Bành Phương Nguyên vẫn còn lẩn tránh một chuyện phải hỏi Cát Hồng: “Quân sư nói nhà họ Nam là thế gia huyền môn, vậy họ phản kháng thì sao? Lỡ như ta bị họ nguyên rủa, vậy chẳng phải lợi bất cập hại à?”

“Tướng quân yên tâm.” Cát Hồng trấn an. “Nhà họ Nam tuy lợi hại, nhưng không phải bất khả xâm phạm. Tôi đã mua chuộc người nhà họ, biết nên đối phó với họ thế nào. Chờ khi họ chết hết, tôi và người kia sẽ bày trận giam hãm linh hồn người nhà họ Nam đời đời kiếp kiếp, khiến họ không thể đầu thai chuyển kiếp, tướng quân có thể yên tâm suốt đời. Ít ngày nữa tôi sẽ dẫn người kia đến gặp tướng quân, tướng quân cứ làm theo lời tôi là được.”

Lúc này Bành Phương Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm. “Không ngờ quân sư quyết đoán đến thế, chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước, thậm chí còn mua chuộc được cả người nhà họ Nam.”

Cát Hồng khẽ cười. “Người nhà họ Nam, chứ không mang họ Nam.”

Bành Phương Nguyên thoáng nghĩ ngợi rồi căn dặn: “Người như vậy sau này không thể giữ lại.”

Cát Hồng ngoài mặt vâng dạ, giữ lại hay không, không phải do Bành Phương Nguyên quyết định.

Ba nghìn binh lính xông vào thành, tướng sĩ Tây Thành nghe đến quân Bành Gia lập tức tháo chạy. Dù sao cũng là quân

mình, không phải Thát Đát, không đáng để gây chiến. Hiện giờ triều thần lộn xộn, đến triều đình cũng không màng trừng phạt họ, nếu cố tình kháng cự, có thể sẽ mất mạng.

Bành Phương Nguyên hùng hổ dẫn quân tiến đến nhà họ Nam, lệnh cho binh lính bao vây mấy lớp quanh biệt phủ mới cho người đến gõ cửa.

Cánh cửa đỏ thẫm từ từ hé mở, một người đàn ông chậm rãi đi ra, đưa mắt nhìn người trên yên ngựa, rồi mới rời mắt đến Cát Hồng. “Quả nhiên là người! Đúng như phụ thân ta đã cảnh báo, người sẽ trở thành một thanh kiếm sắc bén, tàn sát hết người nhà họ Nam.”

Bành Phương Nguyên khẽ chau mày, sao Cát Hồng lại biết người nhà họ Nam?

Cát Hồng cười khinh. “Đúng thế, sau khi tính được mệnh trời, sư phụ đã đuổi ta ra khỏi sư môn. Nhưng quá muộn, quá muộn rồi, sư huynh.”

Nam Tử An chấp tay nhìn Cát Hồng không hề có ý e sợ. “Mệnh trời đã vậy, bất kể ta thay đổi thế nào cũng vô ích.”

“Đã là mệnh trời thì sao thay đổi được?” Cát Hồng điềm nhiên buông lời. “Có trách thì trách máu huyết nhà họ Nam các người có thể chế luyện đan dược trường sinh bất lão đi.”

Nam Tử An sừng sững như tảng như vách đứng ở cửa, sau lưng ông là hai đứa con trai và con dâu, cùng cả gia tộc họ Nam.

Họ bình tĩnh nhìn Cát Hồng và binh lính, ánh mắt bình thản đến mức Bành Phương Nguyên phải sững sờ.

“Tướng quân, hạ lệnh đi.”

Bành Phương Nguyên thoáng sửng sốt, Cát Hồng giục: “Lấy máu của họ để chế luyện thuốc trường sinh bất lão! Ngài không muốn hùng mạnh muôn đời sao?”

Bốn chữ này như chứa đầy ma lực, khiến ánh mắt Bành Phương Nguyên dần lạnh lùng đến vô cảm. Đôi mắt băng giá của hắn lướt qua người nhà họ Nam đang đứng đầy sân, giờ phút này họ đã không còn là con người, mà là đan dược có thể khiến hắn trường sinh bất lão.

Hắn giơ tay chỉ lên trời, rồi vung mạnh xuống. “Lấy máu!”

Binh lính chĩa thương giáo tiến về phía người nhà họ Nam vốn chủ yếu là người già, phụ nữ và trẻ em. Đàn ông cầm kiếm phản kháng trong vô vọng trước binh sĩ được huấn luyện bài bản. Lưỡi kiếm lướt ngang yết hầu như giết gà mổ trâu, máu tươi tuôn xối xả.

Máu được đổ đầy hết bình này đến bình khác, mùi máu tanh xộc lên nồng nặc, nhuộm đỏ hai mắt Bành Phương Nguyên.

Cũng nhuộm đỏ mắt Nam Tinh khi phải chứng kiến cái chết của người nhà một lần nữa.

Cô đứng trong sân, dưới lòng bàn chân toàn là máu của người thân. Cô ngây dại nhìn, nước mắt chực trào. Khưu Từ đặt tay lên vai đánh thức Nam Tinh, không cho cô nhìn cảnh tượng này nữa.

Trái tim đen tối tàn ác đến thế nào mới có thể hạ lệnh làm một chuyện kinh thiên động địa như vậy.

Nam Tinh bất giác run rẩy, dù mắt không nhìn thấy, nhưng vẫn không ngăn được mùi máu tanh nồng nặc.

Lấy hết máu người nhà họ Nam, Bành Phương Nguyên mới hoàn hồn, nhìn thi thể la liệt khắp nền đất. Hắn vẫn cảm thấy khó tin, từ đầu đến cuối không có ai trong nhà họ Nam cất lời cầu xin, thậm chí không một tiếng thút thít rên rỉ.

Khí phách kiêu ngạo từ tận cốt tủy của họ khiến Bành Phương Nguyên thoáng áy náy.

Nhiều năm trước, có phải cha hắn trong tù cũng như vậy? Dù bị tra tấn hành hạ vẫn khăng khăng không thừa nhận mình là mật thám.

Lửa bắt đầu thiêu đốt nhà họ Nam, căn nhà bằng gỗ nhanh chóng chìm vào biển lửa. Bành Phương Nguyên dăm chiêu nhìn biệt phủ cháy rục, có phải hắn đã... làm sai điều gì rồi không...

“Tướng quân.” Cát Hồng gọi hắn. “Phải đi rồi. Đã có máu, tôi chỉ cần mười lăm ngày để chế luyện đan dược, dâng cho ngài uống”

Nhắc đến đan dược, chút lương tâm mới nhen nhóm trong lòng Bành Phương Nguyên tắt ngúm. Hắn giết người nhà họ Nam là vì bách tính muôn đời, không có gì sai, làm vậy là xứng đáng.

Nửa tháng sau, quả nhiên Cát Hồng luyện được một viên đan dược duy nhất đựng trong hộp gỗ nhỏ, vô cùng quý báu.

Bành Phương Nguyên nhìn viên đan dược kia, thắc mắc: “Chỉ có một viên này thôi à?”

“Bẩm tướng quân, đúng vậy.”

Bành Phương Nguyên vô cùng cảm động. “Quân sư không uống, nhường lại cho ta, ta sẽ ghi nhớ lòng trung thành của quân sư.”

Cát Hồng mỉm cười. “Cúc cung tận tụy tướng quân là tâm nguyện của thuộc hạ. Sau khi dùng viên đan dược này, tướng quân có thể sống mãi với thời gian rồi.”

Bành Phương Nguyên nhận lấy đan dược, cứ thế uống thẳng mà không hề nghi ngờ. Viên thuốc vương mùi máu tanh lập tức tan ra trong miệng như thể hãn đang uống máu tươi. Bành Phương Nguyên vừa định uống nước để át đi mùi tanh khó chịu này, bỗng nhiên cổ họng như có một con rắn nước vùng vẫy, dạ dày cuộn cuộn như dờn sông lấp biển. Hãn đau đớn quỳ rạp xuống đất, tiếng kêu tắc nghẹn.

Cát Hồng ngồi xổm đưa tay đặt lên dạ dày hãn, cảm nhận cơn cuộn cuộn kia, lạnh lùng cười khẩy. “Nam Tử An, quả nhiên người vẫn chưa lại thủ đoạn.”

“Quân sư... quân sư cứu tôi...”

“Dĩ nhiên ta sẽ cứu người, nếu không làm sao ta lấy được đan dược trường sinh bất lão của ta chứ?”

Bành Phương Nguyên trợn trừng mắt, không hiểu ý của Cát Hồng.

Cát Hồng cười lạnh. “Năm đó lò rèn của người bị hủy, là do ta hối lộ quan sai, khiến người hoàn toàn tuyệt vọng có động lực khởi binh tạo phản. Trời cao đã định, Bành Phương Nguyên người chính là con cờ trong tay ta mà thôi.”

Bành Phương Nguyên nhìn gã quân sư bình thường ôn hòa như biến thành một người khác, giờ đây không khác gì con rắn độc.

Cát Hồng thở dài. “Người đừng trách ta, chỉ trách số mạng và thể trạng của người là độc nhất vô nhị, ta phải tổn rất nhiều

công sức mới tìm được người đây.”

“Tại sao... tại sao người phải làm vậy...”

“Bởi vì ta cần người gánh chịu lời nguyền của nhà họ Nam. Người cho rằng Nam Tử An không biết gì cả sao? Hãn đã tính toán tất cả, sao có thể an phận ngồi chờ chết? Hãn đã ếm lời nguyền vào máu, khiến kẻ uống đan dược này dù bất tử nhưng lại sống không bằng chết. Ta muốn dùng dòng máu đặc biệt của người tinh lọc lời nguyền cho ta.” Cát Hồng cười thỏa mãn, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay gã, không hề có sơ suất. Tàn sát gia tộc họ Nam, Nam Tử An cũng đã chết, chỉ cần lấy máu của Bành Phương Nguyên chế thành đan dược là đại sự thành công.

Đan dược được chế luyện lại sẽ không còn lời nguyền.

Lời nguyền sẽ ở lại cơ thể Bành Phương Nguyên, còn gã sẽ trường sinh bất lão mà không cần phải trả bất kỳ giá nào!

Cát Hồng vỗ về Bành Phương Nguyên đã cạn kiệt sức lực: “Nhưng người yên tâm, người vẫn trường sinh, chỉ... biến thành một cái xác thối mà thôi.”

Nói rồi, gã đắc ý cười to, tiếng cười nham hiểm ấy như vọng lên từ địa ngục.

Gã rút ra một cây kim, đâm thẳng vào ngón trỏ Bành Phương Nguyên.

Mũi kim thoát cái chọc thủng ngón tay, từng giọt máu nhiều ra.

Đây là máu không có lời nguyền, có thể giúp Cát Hồng trường sinh bất lão.

Đây cũng là thứ gã muốn đạt được sau nhiều năm bày mưu tính kế.

Cũng chính là... kết cục mà Nam Tinh không thể dự liệu. Cô thấy Bành Phương Nguyên bị rút cạn từng giọt máu, hiểu được tại sao Bành Phương Nguyên lại sống trong địa cung như vậy, tại sao hắn lại xin lỗi cô.

Hóa ra người gây ra thảm sát cho nhà họ Nam không phải Bành Phương Nguyên, mà là Cát Hồng.

“Aaaa...” Bành Phương Nguyên bị tháo hết máu nhưng không chết được, nằm gục dưới nền đất lạnh lẽo như cái xác không hồn.

Cát Hồng không cho hắn đi, cũng không giết chết hắn, mà đóng đinh, hành hạ hắn hết ngày này đến ngày khác như một trò tiêu khiển. Cát Hồng thấy Bành Phương Nguyên là phần uất nhớ đến bao năm qua mình phải cúc cung hầu hạ, nên phải hành hạ Bành Phương Nguyên, lóc thịt róc xương hắn, nhìn hắn thống khổ mới có thể vui vẻ.

Bành Phương Nguyên bị giam trong lòng đất, không thể nhìn thấy ánh mặt trời, cũng không thể rời khỏi nơi đây. Hắn muốn đi ra ngoài phơi nắng, được chết dưới ánh mặt trời cũng đủ để hắn mãn nguyện.

Thế nhưng, Cát Hồng không cho hắn chết. Gã nhốt hắn vào địa cung, cứ cách ba, năm ngày lại mang thức ăn đến, buộc hắn ăn.

Gã lấy việc hành hạ hắn làm thú vui, hả hê nhìn hắn sống không bằng chết nhưng không thể kết liễu bản thân mình.

Một trăm năm, năm trăm năm, tám trăm năm...

Gã hành hạ hần tám trăm năm tròn, không hề mệt mỏi.

Bành Phương Nguyên đã không còn biết thế nào là phản kháng, cũng không biết phải đi tìm cái chết ra sao. Ngày nào hần cũng hối hận day dứt vì đã ra tay tàn độc với nhà họ Nam. Nếu hần không khởi lòng tham, nhà họ Nam đã không bị tuyệt diệt, có lẽ hần cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Hần hối hận, nhưng đã vô ích, phải đánh đổi mấy đời thống khổ vì lòng tham và dục vọng của mình.

Lớp sương mù tám trăm năm trước dần tan, không còn mùi máu tanh, chỉ còn mùi hôi thối trong mật thất, Nam Tinh quay về thực tại với sự thật bị chôn vùi gần nghìn năm.

Hung thủ không phải là Bành Phương Nguyên người không ra người ma không ra ma kia, mà là Cát Hồng. Cô khẽ hỏi: “Những thức ăn này đều là Cát Hồng mang đến cho người ư? Vậy gã đang ở đâu?”

Bành Phương Nguyên lắc đầu bất lực. Hần sống trong địa cung, bao năm không hề được nhìn thấy ánh sáng, mắt đã gần như mù lòa, chỉ có thể phân biệt được âm thanh, giọng nói. Hần không hề biết nhà họ Nam còn có người sống sót, chỉ biết kể từ khi uống máu người nhà họ Nam, dường như chính hần cũng trở thành người nhà họ Nam rồi. Bởi vậy hần nhận ra Nam Tinh, nhận ra cô gái này chính là người nhà họ Nam.

Hần bức thiết muốn nói cho cô biết sự thật, rửa sạch tội lỗi của mình.

“Cầu xin cô... giết tôi...”

Hần vô cùng đau khổ, chỉ muốn được giải thoát bằng cái chết.

Nam Tinh không ra tay, cô hận không thể tự tay giết hắn. Nhưng giết hắn rồi, manh mối về Cát Hồng sẽ hoàn toàn đứt đoạn.

Cát Hồng đang ở đâu? Năm đó gã cũng là đệ tử nhà họ Nam, là sư đệ của ông nội cô. Muốn tìm gã khác nào mò kim đáy bể.

Khưu Từ bất chợt biến sắc. “Nam Tinh, có lẽ đây là cái bẫy.”

Làm gì có chuyện trùng hợp nào mà hồ phù đồng thau được mang đến tận cửa như vậy, làm sao ông ngoại Hàn Gia lại tình cờ gặp được Bành Phương Nguyên thế kia? Huống chi Bành Phương Nguyên nói mình luôn bị giam trong địa cung làm sao chạy lên mặt đất lấy hồ phù đổi thức ăn được?

Có lẽ tất cả chỉ là cái bẫy Cát Hồng bày ra.

Nam Tinh cũng nghĩ ra, còn chưa kịp quyết định nên làm gì tiếp theo thì huyết mộ ông ngoại Hàn Gia thành linh nổ âm một tiếng đing tai nhức óc.

Có người chôn sẵn thuốc nổ trong mộ, muốn họ bỏ mạng tại nơi này!

Không còn kịp tìm đường ra nữa, Khưu Từ triệu hồi cá âm, quát to: “Mở mắt!”

Mắt dương mở ra, có thể đi thông lên mặt đất.

Bành Phương Nguyên thấy họ toan rời đi, bật lên tiếng nức nở. Hắn muốn chết, hắn không muốn tiếp tục những ngày tháng này nữa. Hắn không muốn bắt tử, đầu thai kiếp khác cũng không cần.

Hắn những tưởng Nam Tinh không ngoảnh lại, nào ngờ cô đã quay lại tự khi nào, đâm mạnh con dao găm dính máu của cô vào trán hắn.

Bành Phương Nguyên bỗng cảm thấy thân thể rữa nát của mình nhẹ bỗng, như... được làm lại cuộc đời.

Hắn khẽ mỉm cười, dốc hết sức lực cuối cùng, khẽ nói: “Cảm ơn...”

Thân thể rữa nát của Bành Phương Nguyên thoáng chốc hóa thành phần vụn, không còn cơ hội vãng sinh, nhưng đây là chuyện hắn mong chờ nhất.

Khư Từ thấy địa cung sắp sửa sụp đổ, bắt lấy tay Nam Tinh nhảy vào mắt dương.

Địa cung sụp đổ gần như trong nháy mắt, tro bụi bốc lên ngút trời như thuốc súng.

Có hai người đứng đằng xa, nhìn chăm chăm vào ngôi mộ đổ sụp.

“Người cuối cùng của nhà họ Nam đã chết, ông có thể an tâm rồi. Để Bành Phương Nguyên chết chung với Nam Tinh, kế hoạch của ông thật chu toàn.”

“Cậu cũng vậy, có thể an tâm rồi. Tiếc là... Bành Phương Nguyên cũng chết.” Gã cười châm chọc, có chút tiếc nuối vì không thể hành hạ Bành Phương Nguyên thêm nữa.

Thật là... đáng tiếc.

Chương 10

Hoàng hôn, ông chủ Đào xách lồng chim đi dạo quay về phát hiện có vết máu trước cửa. Ban đầu ông không để ý, nhưng khi phát hiện cánh cửa mở toang Cậ Vàng mất dạng, máu nhỏ dài từ cửa vào trong, ông mới vội vàng bỏ lồng chim chạy vào, thấy Nam Tinh và Khưu Từ ngồi trong nhà, trên bàn la liệt băng gạc.

Mặt biến sắc, ông lo lắng hỏi: “Nam Tinh, cô bị thương hả?”

“Không phải tôi.” Nam Tinh cúi đầu băng cổ tay cho Khưu Từ, động tác hết sức cẩn thận, cũng tràn ngập áy náy. “Nếu em không quay lại, tay anh đã không bị đá nổ văng vào.”

Khưu Từ cười ngả ngớn. “Xót hả? Hay là em hôn anh một cái đi, hôn là hết đau ngay.”

Nam Tinh lườm anh, cái người này không bao giờ nghiêm túc được, lúc nào cũng sẵn mấy câu nhẹ nhàng băng quơ để người ta không cảm thấy áy náy.

Ông chủ Đào ngồi bên cạnh vội hỏi: “Sao tôi lại nghe thấy chữ “nổ” nhỉ? Cô cậu đi đâu, sao lại bị thương?”

“Tôi tìm được Bành Phương Nguyên rồi.” Ông chủ Đào còn chưa kịp kinh ngạc, Nam Tinh đã nói tiếp. “Tôi đã giết hẳn.”

Ông chủ Đào nhận ra sự điềm tĩnh mình rèn luyện cả nửa đời bỗng bay biến chỉ sau hai câu nói. Ông sửng sốt, kinh ngạc, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, dịu giọng. “Bành Phương Nguyên chết rồi, tử trận của nhà họ Nam cũng được giải.”

Nam Tinh ngừng tay, lắc đầu. “Không giải được...”

“Sao không giải được?”

“Kẻ thực sự mưu sát người nhà họ Nam, bày tử trận tên là Cát Hồng. Gã là sư đệ của ông nội tôi. Kể từ năm bị ông cố tôi đuổi ra khỏi sư môn, gã ôm lòng oán hận, bày kế hơn mười năm, mượn tay Bành Phương Nguyên tàn sát toàn bộ nhà họ Nam. Cho nên muốn giải được tử trận, phải tìm giết được Cát Hồng.”

Ông chủ Đào không ngờ sự việc này lại quanh co lòng vòng như vậy, tìm kiếm mấy trăm năm, kết quả hung thủ lại là kẻ khác. Ông thâm thở dài, nhưng vẫn an ủi: “Sớm muộn gì cũng tìm được hãn thôi.”

Ông thương thay cho Nam Tinh, không biết lần này lại phải kéo dài bao nhiêu năm nữa. Ông sợ mình than vắn thở dài trước mặt cô, bèn nói: “Tôi đi lau dọn vết máu trong cửa hàng đây.”

Sau khi ông chủ Đào ra ngoài, Nam Tinh vẫn lặng thinh, ngay cả băng gạc cũng quên quấn tiếp. Khưu Từ khẽ rút tay ra định tự mình băng bó, lúc này Nam Tinh mới bừng tỉnh, băng tiếp cho anh. Anh đưa tay kia vuốt tóc Nam Tinh. “Người cho nổ mìn có lẽ chính là Cát Hồng hãn phát hiện ra em rồi.”

“Cũng có thể là một người khác.” Nam Tinh suy đoán. “Anh còn nhớ, trong ký ức của Bành Phương Nguyên, Cát Hồng nói đã mua chuộc một người trong nhà họ Nam không?”

Khưu Từ nghĩ lại, bổ sung: “Là người nhà họ Nam, nhưng không mang họ Nam.” Anh thoáng khựng lại, chợt hiểu ra Nam Tinh muốn ám chỉ ai. “Sư huynh em?”

Nam Tinh chau mày. “Em chỉ đoán thôi. Em từng hỏi sư huynh sao lại trường sinh, nhưng anh ta chỉ nói qua loa. Trạng thái của anh ta thực sự rất tốt, hoàn toàn không giống người trường sinh do tự hại bản thân. Dù sao sư huynh cũng rất hiểu ông nội, hiểu rõ nhà họ Nam, em không thể không nghi ngờ. Năm đó người không có mặt trong vụ thảm sát chỉ có đệ tử nhà họ Nam thôi.”

“Bây giờ vẫn còn một manh mối có thể điều tra, chính là Hàn Gia đột nhiên mang hổ phù đến đây.” Khưu Từ phân tích. “Giả dụ chuyện ông ngoại của Hàn Gia kể là giả, hiển nhiên có người đưa hổ phù đồng thau đến tay anh ta. Nếu đó đúng là Cát Hồng thì gã cũng không đích thân ra mặt, nhưng vẫn phải lần từ manh mối này.”

“Ừ.”

Nam Tinh lấy điện thoại di động gọi cho Phùng Nguyên, mới kể đến đoạn huyết mộ họ vừa đặt chân đến bị nổ, Phùng Nguyên đã lo ngay ngáy. “Cô có sao không? Anh Khưu cũng không sao chứ?”

“Không sao.”

“Tôi đã điều tra đi điều tra lại tư liệu nhiều lần, còn đích thân đến nhà và mộ của ông ngoại Hàn Gia xác nhận, không có bất cứ vấn đề gì, sao lại vậy, sao thế nhỉ?”

Nam Tinh sốt ruột ngắt lời: “Anh im lặng đã, tôi có việc muốn nói.”

“... Được.”

“Anh theo dõi Hàn Gia, xem anh ta có động tĩnh gì không đừng bút dây động rừng. Người chôn thuốc nổ đồ rằng chúng

tôi đã mất mạng, nên tạm thời Hàn Gia xem như an toàn.”

“Ơ!”

“Ơ cái gì?”

Phùng Nguyên run rẩy cất tiếng: “Tôi vừa nghe điện thoại vừa thăm dò tin tức của Hàn Gia, kết quả phát hiện anh ta không còn sinh khí nữa.”

“Hả?”

“Nói cách khác, anh ta chết rồi!”

Nam Tinh sửng sốt, Phùng Nguyên tiếp lời: “Thời gian tử vong chưa đến mười phút, cô chờ một chút, tôi chặn anh ta xem.”

“Làm được à?”

“Làm được, nhưng tôi phải xin phép sếp đã, nhanh lắm, chỉ cần nửa phút thôi.”

“Anh đợi đã.” Nam Tinh chợt nghĩ đến một việc. “Nếu đến tìm Trường Không xin phép, anh nhất định phải nói rõ là tôi yêu cầu anh đi điều tra, anh cứ nói tôi vừa gọi đến, bảo có chút việc muốn hỏi anh ta.”

Phùng Nguyên bỗng thấy lạ. “Ơ, sao lại nói vậy, chẳng phải sếp tôi là sư huynh của cô sao?”

“Anh cứ làm theo lời tôi nói là được.”

“Được rồi, sư huynh sư muội hai người đúng là quái nhân.”

Phùng Nguyên cúp máy. Khưu Từ hiểu được dụng ý của Nam Tinh. “Em muốn thăm dò xem Trường Không có phê duyệt chuyện này không à?”

Nam Tinh khẽ gật, thoáng thấy bất an. Cô không mong sư huynh là người thông đồng với Cát Hồng, sát hại nhà họ Nam

năm đó.

Nếu sư huynh thực sự là đồng bọn của Cát Hồng, một khi biết cô còn sống, anh ta nhất định sẽ nảy sinh ý đồ tiêu diệt cô. Cô dặn Phùng Nguyên nói rõ cô chính là người hỏi thăm chuyện Hàn Gia để thăm dò. Nếu Trường Không biết cô chưa chết, chắc chắn sẽ ngăn cản Phùng Nguyên đi tìm Hàn Gia.

Một khi anh ta có động thái ngăn cản, cô xem như có thể xác thực nỗi nghi ngờ về Trường Không.

Nam Tinh bắt an siết chặt điện thoại.

Mười phút trôi qua dài như mười năm, cô đã “mất đi” em gái, cô không muốn mất thêm sư huynh nữa.

Điện thoại đổ chuông, Nam Tinh nhìn tên người gọi đến, hít sâu một hơi mới bắt máy.

“A lô, cô Nam Tinh? Kì lạ thật, sếp tôi không duyệt, anh ta bảo tôi tìm có từ chối cô, còn dặn không được nói ra anh ta chính là người ngăn cản. Anh ta còn hỏi tôi giờ cô đang ở đâu, tôi nói tôi không biết, anh ta bảo tôi hỏi cô, nhưng cũng không được nhắc đến anh ta.”

Trái tim Nam Tinh bỗng lạnh giá, mọi suy đoán đã thành sự thật.

Cô cầm chặt điện thoại, xốc lại tinh thần. “Nếu anh ta hỏi lại, anh cứ nói tôi bị thương nặng, tạm thời không thể gặp ai.”

“Được.”

“Anh có tìm được thi thể Hàn Gia không?” Cô muốn thử hỏi sinh Hàn Gia, xem ai là kẻ đã giết anh ta.

“Không thể.” Phùng Nguyên than thở. “Hơi thở đã biến mất rồi, cứ như bị người ta làm cho hồn phi phách tán, không tìm

được gì nữa.”

Sau khi cúp máy, Nam Tinh im lặng rất lâu, lại chìm vào nỗi đau mênh mang không bao giờ dứt. Khưu Từ ôm cô vào lòng vỗ về: “Đừng buồn, Nam Tinh.”

“Em thà rằng... anh ta hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Nam như A Nguyệt, chứ không đành lòng phát hiện anh ta cũng là chủ mưu tàn sát nhà họ Nam.” Giọng Nam Tinh khản đặc. “Em thà rằng sư huynh đã chết vào năm đó.”

Nhưng giờ sư huynh lại cầu kết với Cát Hồng, thậm chí còn dùng đan dược chế từ máu của người nhà họ Nam để được bắt tử.

Cô vô cùng hận, hận đến muốn phun máu.

Khưu Từ rất hiểu tâm trạng của cô, bản thân anh cũng cảm thấy bị thương. Đều là người bắt tử, một người là cô em họ muốn phủ sạch quan hệ với cô, một người là hung thủ tàn sát nhà họ Nam, anh biết trong lòng Nam Tinh vụn vỡ xiết bao. Anh ôm chặt lấy Nam Tinh, hận mình không có sức mạnh để ngăn cản những việc này.

Ông chủ Đào lau dọn sạch sẽ đi vào, thấy chỉ còn một mình Khưu Từ trong sân, bèn hỏi: “Nam Tinh đâu?”

“Về phòng ngủ rồi.” Nam Tinh nằm lặng lẽ trong lòng anh một lúc lâu, anh cúi đầu xem mới phát hiện cô đã ngủ thiếp đi tự lúc nào. Anh vừa bế cô vào phòng đi ra, đúng lúc ông chủ Đào đi vào.

Lúc này ông chủ Đào mới thở dài thườn thượt, ngồi xuống. “Tìm hung thủ lâu như vậy mà lại không phải thế là chưa thể

giải tử trận của nhà họ Nam, không biết phải tìm thêm bao lâu nữa. Nam Tinh chịu một cú sốc lớn quá.”

Khưu Từ khẽ “vâng” một tiếng. “Còn một việc khác, sư huynh Trường Không của Nam Tinh, sếp trực tiếp của Phùng Nguyên có lẽ cũng là một trong những hung thủ.”

Ông chủ Đào kinh hãi, sau phút bàng hoàng lại cảm thấy vô cùng đau đớn. “Nam Tinh ơi...”

Cô phải đau lòng đến nhường nào đây.

Hai mắt ông chủ Đào hoe đỏ, nửa đời ông dường như chưa từng rơi nước mắt, nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện của Nam Tinh, ông luôn rưng rưng trong lòng. Ông khẽ giọng: “Mỗi lần Nam Tinh có chuyện buồn đều vùi mình vào giấc ngủ. Nỗi đau của cô ấy không ai thấu hiểu được, nên cô ấy đã quen không tâm sự với người khác. Lần trước chuyện Nam Nguyệt cũng vậy, lần này chuyện Trường Không cũng thế...”

Khưu Từ im lặng chốc lát, thuật lại chuyện của ông ngoại Hàn Gia cho ông chủ Đào, cuối cùng kết luận: “Thân phận của Nam Tinh đã bại lộ, cô ấy tiết lộ việc mình chưa chết cho Trường Không thông qua Phùng Nguyên, chính là muốn mang mình ra làm mồi nhử.”

“Cô ấy luôn thế đấy. Để tìm Bành Phương Nguyên, cô ấy không thèm thay tên đổi họ, chỉ chờ một ngày hần tự động tìm đến mình, tặng thêm cơ hội tìm được hần.” Ông chủ Đào thở dài. “Cô bé Nam Tinh này... không phải chưa từng cân nhắc mình làm vậy là tự rước lấy nguy hiểm.”

“Tôi thích Nam Tinh dũng cảm như thế.” Khưu Từ thổ lộ. “Thích mọi điều về cô ấy.”

Lúc này ông chủ Đào mới thấy được an ủi phần nào, ít ra bên cạnh Nam Tinh còn có người như Khưu Từ, mà quan trọng là Nam Tinh cũng thích Khưu Từ. “Từ giờ bất kể ai đến tìm Nam Tinh, tôi cũng sẽ nói là cô ấy không ở đây. Nhưng hai người đã nghĩ ra tiếp theo phải làm thế nào chưa?”

“Còn đang nghĩ.”

Việc khẩn cấp trước mắt là tìm được Cát Hồng ẩn núp phía sau, đồng thời tìm cách giải quyết Trường Không.

Hai tên này vô cùng gian xảo, hơn nữa còn am hiểu huyền học, không hề dễ đối phó.

Hiện tại tình cảnh Nam Tinh như chỉ mảnh treo chuông, sơ sẩy một chút là gặp bất trắc.

Khưu Từ nghiền ngẫm mọi việc một lượt, cố lần ra manh mối có ích. Anh bỗng nghĩ đến một khả năng có thể giúp anh tìm được Cát Hồng.

Trong mật thất của Bàn Phương Nguyên có vô số nhãn tem siêu thị. Tìm được siêu thị kia, lấy được đoạn phim giám sát, có lẽ sẽ tìm được Cát Hồng.

Dù không tìm được gã, cũng có thể biết ai đang làm việc cho Cát Hồng.

Lần theo manh mối này sẽ có thêm cơ hội tìm được gã.

Phần 8

Kết thúc

Chương 1

Nam Tinh tỉnh giấc, đầu đau như muốn nứt ra. Quá nhiều người xuất hiện trong giấc mơ ngắn ngủi của cô, lúc là Bành Phương Nguyên, khi là Cát Hồng, còn có sư huynh và A Nguyệt. Mãi cho đến khi thấy hai con cá âm dương, cô mới bình tâm lại, xoa đầu chúng rủ rủ: “Hai đứa lại vào ác mộng đón chị à?”

Trong mắt cô, hai con cá này đã trở nên đáng yêu, ấm áp giống như Khưu Từ.

Cô mở mắt, thấy cá cũng đã đi ra, bơi qua bơi lại trong phòng. Cô nhìn chốc lát, ngửi được hương thơm lan đến từ phòng bếp, bèn mò lại, quả nhiên Khưu Từ đang nấu ăn.

Phát hiện có người đứng ở cửa, Khưu Từ quay người, dịu dàng hỏi: “Em dậy rồi à?”

“Ừ.” Nam Tinh thoáng nhìn món ăn trong nồi. “Em đói.”

Khưu Từ mỉm cười. “Ra ngoài ngồi đi, sắp xong rồi.”

Nam Tinh đi ra ngồi xuống chiếc bàn ngoài sân, trong lòng bức bối, nghĩ đến là đau đầu. Khưu Từ nhìn ra khoảnh sân tối đen như mực, bật đèn lên mới thấy Nam Tinh đang ngồi ngẩn người. Anh khom người quệt qua chóp mũi cô.

“Em còn nhớ nhãn hiệu siêu thị trên túi thực phẩm chất đầy trong hang của Bành Phương Nguyên không? Anh trai anh quen chủ siêu thị kia, đang xin ông ấy đoạn phim giám sát.

Mình không xác định được ngày tháng cũng không biết nhân dạng của họ, nên cần thời gian kiểm tra từng chút một.”

Nam Tinh cảm kích ngược lên nhìn người đàn ông đã cùng cô tháo gỡ khúc mắc. Cô vươn tay ôm lấy eo anh, vùi đầu vào ngực anh. Cô quá kiệt quệ, không muốn nói câu nào, chỉ muốn vùi vào lòng anh, ngủ thêm một chút.

Khưu Từ đứng yên bất động, thấp thoáng cảm nhận được hơi nóng từ người cô, cả người cũng xốn xang kì lạ. Anh dịu dàng vuốt tóc cô. Cô chịu dựa vào anh, anh đã rất vui rồi. Điều này chứng tỏ Nam Tinh đã bằng lòng chia sẻ với anh một chút gánh nặng cô gánh vác gần nghìn năm nay, cũng có nghĩa là Nam Tinh sẽ bớt vất vả phần nào.

Ông chủ Đào ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng liền đi vào, bắt gặp hai người đang ôm nhau trong sân. Ông vội dừng bước, định quay trở ra, nào ngờ vừa xoay người đã suýt va phải người đằng sau. Ông chau mày nhìn lên, thấy Phùng Nguyên thì lập tức quát khê: “Hấp tấp gì thế?”

Phùng Nguyên cũng không ngờ ông chủ Đào lại đột ngột quay đi như đang nhìn trộm bí mật nào đó. Anh ta kiễng chân ngó vào sân, lập tức hoảng sợ hỏi: “Khưu Từ gan thế, dám cưỡng ôm Nam Tinh, không sợ bị đánh hả?”

“Đi ra, đi ra.” Ông chủ Đào muốn đuổi anh ta ra ngoài, tránh phá hỏng cảnh đẹp hiếm có này.

Nhưng Nam Tinh vừa nghe thấy giọng nói của hai người đã buông tay ra, nhìn sang hỏi: “Chuyện gì thế?”

Phùng Nguyên phớt lờ ông chủ Đào, chạy đến báo: “Sếp bọn tôi kì lạ lắm, anh ta sai mấy trưởng nhóm khác dò la hành tung

của cô.”

Khưu Từ cảnh giác. “Anh đến đây có bị theo dõi không?”

“Dĩ nhiên là không rồi. Đang là giờ tôi đi làm, tôi làm hai nhiệm vụ trước rồi mới đến đây. Quả thật lúc đầu cũng có người theo dõi, có lẽ thấy tôi chăm chỉ làm việc nên rời đi giữa chừng rồi.”

Sắc mặt Nam Tinh dần trở nên lạnh lẽo, cô tựa vào lưng ghế, trầm tư hồi lâu. “Phùng Nguyên, tôi muốn nói với anh một việc.”

“Cô Nam Tinh cứ nói.”

“Tôi muốn gài bẫy, bắt sếp anh.”

Phùng Nguyên sợ đến nắc nhen, mặt mũi trắng bệch, úp mở nói: “Sếp, sếp bọn tôi không phải người bình thường muốn bắt anh ta khó như lên trời, sơ suất là mất mạng như chơi đấy.” Anh ta bỗng ngờ ngợ. “Ơ mà, sếp bọn tôi không phải sư huynh của cô ư, sao cô lại muốn bắt sư huynh?”

“Năm đó anh ta thông đồng với người ngoài tàn sát sư môn, tiêu diệt nhà họ Nam. Vụ thảm sát nhà họ Nam có liên quan đến anh ta.”

Phùng Nguyên ngây dại. “Thật hả? Bằng chứng đâu?”

Anh ta không thể tin được vị sếp lịch lãm của họ lại làm ra chuyện tà trời này, nghe khó tin quá. Anh ta chần chừ chốc lát mới nói: “Ừm, đúng là thủ đoạn của sếp bọn tôi đôi khi quá quyết liệt, để xây dựng Sở Môi giới... cũng hơi tàn ác, nhưng chắc không đến mức tiêu diệt sư môn, tàn sát nhà họ Nam đâu...”

“Tôi không có bằng chứng xác thực, nên sau khi bắt được anh ta, tôi muốn làm một việc.”

“Việc gì?”

Ánh mắt Nam Tinh tối đi. “Lấy ký ức năm xưa của anh ta, tìm ra sự thật.”

Tốt nhất là Trường Không và Cát Hồng không cấu kết với nhau, còn nếu việc đó là thật, có lẽ cô sẽ tìm được tung tích của Cát Hồng từ Trường Không.

Còn sư huynh... cô sẽ không để hắn sống sót. Năm xưa hắn nhẫn tâm như vậy, hôm nay đừng trách cô ra tay tuyệt tình.

Phùng Nguyên khựng lại, anh ta nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu. “Tôi không thể làm được, cô Nam Tinh. Tôi... tôi không muốn bị cuốn vào ân oán của các người.”

Phùng Nguyên bị Nam Tinh chiếu tướng hồi lâu cũng thấy nhồn nhột, đợi mãi mới thấy cô lên tiếng: “Chuyện của tôi và sư huynh tôi sớm muộn sẽ phải giải quyết dứt điểm, chỉ chưa biết kết cục sẽ là gì. Chờ tôi lo xong việc, tôi sẽ đuổi việc anh.”

Phùng Nguyên sững sờ. “Cô Nam Tinh...” Anh ta biết tuyên bố này khác với lời đe dọa lần trước. Anh ta thoáng do dự, nhưng nghĩ đến hậu quả, vẫn không đủ can đảm và quyết tâm giúp đỡ cô. “Xin... xin lỗi.”

Lời vừa dứt, anh ta thấy Nam Tinh chìa tay ra với mình như đang nói lời từ biệt. Anh ta rất buồn, nhưng cuối cùng vẫn bắt lấy tay cô như một cử chỉ tạm biệt, chấm dứt quan hệ hợp tác.

Sau này không còn được hợp tác với cô, cũng không thể đến đây ăn ké hay trao đổi kinh nghiệm làm vườn với ông chủ Đào nữa.

Cảm giác như có gì đó mất mát.

Khoảnh khắc buông tay ra, Phùng Nguyên cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Kể từ lúc Phùng Nguyên ra về, ông chủ Đào vẫn lặng lẽ ngồi một bên. Nam Tinh thấy nét mặt ông là lạ, bèn hỏi: “Ông cho rằng tôi không nên nói như vậy với Phùng Nguyên à?”

Ông chủ Đào khẽ lắc đầu. “Phùng Nguyên nói với tôi, cậu ta rất thích công việc này, rất thích tìm mỗi giúp cô. Không có công việc này, nhất định cậu ta buồn lắm.”

Nam Tinh không ngờ Phùng Nguyên lại tâm sự với ông chủ Đào như vậy. Cô những tưởng Phùng Nguyên sợ cô, chẳng qua vì công việc nên mới cố tìm khách giao dịch.

Không ngờ, Phùng Nguyên thực sự thích hợp tác với cô.

Nam Tinh trầm mặc hồi lâu, điện thoại bỗng vang lên âm báo tin nhắn. Cô thôi nghĩ, cầm điện thoại lên, thấy tin nhắn đến từ Khưu Từ. Cô sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Khưu Từ ngồi gần đó.

Khưu Từ ra hiệu cho cô im lặng xem điện thoại. Nam Tinh mở tin nhắn ra, Khưu Từ chỉ nhắn một câu:

Có người.

Cô khẽ nhướn mày, tập trung quan sát, quả nhiên cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn chăm chăm từ xa. Cô lặng lẽ nhắn tin cho Khưu Từ:

Ai vậy?

Không biết, vừa đến thôi.

Là người Trường Không cử đi theo dõi Phùng Nguyên?

Không giống hơi thở của Phùng Nguyên, là một người sống. Lát sau Khưu Từ nhả thêm. Hắn chưa nhìn thấy chúng ta đâu, đừng lên tiếng.

Nam Tinh ngẩng lên, Khưu Từ đã bố trí một kết giới tự lúc nào. Có lẽ anh đã nhận thấy có người từ lúc cô và ông chủ Đào nói chuyện.

Người kia nhìn chằm chằm khoảnh sân hồi lâu rồi mới bỏ đi. Nam Tinh và Khưu Từ vừa nghe thấy tiếng bước chân, lập tức đuổi theo ra ngõ, đến đường lớn đã thấy người kia gọi taxi rời đi.

Cả đường lớn không có chiếc taxi nào khác, Nam Tinh đành sai Tiểu Hắc bám theo.

Là ai đang theo dõi cửa hàng Đào Gia? Người kia muốn tìm cô hay ông chủ Đào?

Nam Tinh nghĩ ngợi. “Cửa hàng không an toàn nữa, e rằng sẽ liên lụy đến ông chủ Đào, phải đổi nơi khác mới được.”

Khưu Từ ngẫm nghĩ, đề nghị: “Nam Tinh, em qua ở cùng anh đi.”

Nam Tinh sững sờ, lạ lẫm nhìn anh.

Khưu Từ bật cười. “Ý anh là em có thể ở chung khách sạn với anh, từ tầng mười sáu trở lên đều là phòng ở, em có thể chọn bất cứ tầng nào.”

“Chẳng hạn như tầng mười chín?” Tầng anh ở?

Khưu Từ cười xòa. “Thề với trời đất, anh không hề có chút ý nghĩ đen tối nào, em cũng phải trong sáng chút chút, Tinh Tinh.”

Nam Tinh mím môi, anh còn dám đổ vạ cho cô . “Em đi thu dọn quần áo.”

Khưu Từ khá bất ngờ khi cô đồng ý ngay. Tính tình Nam Tinh bảo thủ, nhưng thực sự là một cô gái vô cùng lý trí, biết lấy đại cục làm trọng. Anh vừa đi theo cô vừa trêu. “Anh vốn không có ý gì, giờ thì khó nói rồi đây.”

Nam Tinh quay đầu nhìn anh. “Ngả ngớn hết kể suốt ngày hái hoa ngắt cỏ.”

“Oan quá, sắp đổ tuyết rồi.” Khưu Từ than thở, rảo bước nắm tay cô.

Không phải đi đường núi, càng không có nguyên nhân đặc biệt gì để nắm tay, Nam Tinh thắc mắc. “Làm gì thế?”

Khưu Từ phì cười. “Nắm tay bạn gái cũng cần lý do à?”

Nam Tinh bị hỏi khó, *hình như... không cần*. Giống như lúc cô đột nhiên ôm anh ở trong sân, chỉ để muốn được gần anh hơn một chút mà thôi.

Khi cảm xúc dâng trào thì không cần bất cứ lý do nào cả.

Cô cũng khẽ siết tay nắm lại. Khưu Từ cười tủm tỉm khi cảm nhận được cái nắm tay của cô. Anh thích tính tình thẳng thắn này của Nam Tinh, khi cô thấy hợp lý là sẽ không còn cự nự gì nữa.

Nam Tinh mặc anh dắt mình đi, hồi lâu sau mới nói: “Phùng Nguyên không giúp, em cũng có cách dụ Trường Không ra. Có điều bắt anh ta là chuyện nguy hiểm. Nhiều năm không gặp, em không biết tài nghệ của anh ta đã vượt bậc đến đâu, có lẽ hai chúng ta đều không phải đối thủ của anh ta.”

“Nam Tinh, vừa rồi em thực sự muốn nhờ Phùng Nguyên hỗ trợ sao?”

Nam Tinh ngạc nhiên. “Hả?”

Khư Từ dò hỏi: “Không phải em sợ dính líu đến Phùng Nguyên nên mới dùng cách đó ép anh ta bỏ đi, cắt đứt quan hệ với anh ta trước rồi mới ra tay với Trường Không à?”

Nam Tinh dăm dăm nhìn anh hồi lâu, hỏi ngược lại: “Khả năng diễn xuất của em kém cõi thế à?” Sao lần nào anh cũng dễ dàng nhìn thấu tâm tư cô thế.

Cô không hề ghét bỏ Phùng Nguyên, thậm chí còn cảm kích vì ban đầu anh ta đã giúp cô che giấu thông tin thật. Nếu Trường Không thực sự có liên quan đến việc này, thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Phùng Nguyên. Còn nếu Trường Không vô can, cô đuổi việc Phùng Nguyên cũng không ảnh hưởng xấu gì đến anh ta cả.

“Không kém, em còn lừa được ông chủ Đào cơ mà.” Khư Từ dụ giọng. “Chỉ là anh hiểu rõ em, em vốn vô cùng thiện lương”

Nam Tinh nghe thấy hai chữ thiện lương mà thoáng cảm thấy xa lạ.

Khư Từ nắm tay cô. “Chúng ta cứ thử giăng bẫy xem thế nào, nếu quả thật không liên quan đến chuyện năm đó, anh ta sẽ không ra tay với em. Nhưng nếu ngược lại, anh ta có nhúng tay vào, dù em không chủ động ra tay, anh ta cũng sẽ động thủ trước. Cho nên chọn đánh phủ đầu là thượng sách.”

Nam Tinh hạ quyết tâm muốn bắt Trường Không cưỡng ép hẳn mở ra cánh cửa ký ức năm đó. Lời nói của Khư Từ khiến cô kiên định hơn, không còn thấy lo sợ nữa.

“Nhưng em lấy mình là mỗi nhủ, phải hết sức cẩn thận.”
Khưu Từ vẫn nhẹ nhàng nhắc nhở.

Nam Tinh gật đầu, lấy điện thoại ra gọi vào số của Trường Không.

Điện thoại nhanh chóng được bắt máy, Nam Tinh nghe giọng của Trường Không, bình tĩnh nói.

“Sư huynh, em gặp Bàn Phương Nguyên rồi.”

Chương 2

Nam Tinh biết chắc Trường Không sẽ đến gặp mình. Cho dù không liên quan gì đến vụ nổ huyết mộ, hắn cũng sẽ xuất hiện hỏi thăm chuyện Bành Phương Nguyên.

Nam Tinh chủ động chọn thời gian, cô hỏi Trường Không ở đâu rồi lập tức đi đến, không cho hắn có cơ hội liên lạc với người khác.

Lúc gặp Trường Không ở quán cà phê, hắn đã uống xong cốc của mình, thấy Nam Tinh đến một mình mới ngạc nhiên nói: “Anh tưởng em đi chung với Khưu Từ, nên gọi sẵn hai cốc cho bọn em.”

Nhân viên phục vụ thấy cô vào đã nhanh bung cà phê đến. Nam Tinh không uống, vào thẳng vấn đề: “Em đã gặp Bành Phương Nguyên.”

Trường Không cau mày. “Bành Phương Nguyên còn sống sao? Lâu thế rồi.”

“Hắn còn sống, năm đó hắn tàn sát nhà họ Nam bọn em vì đan dược trường sinh bất lão, vẫn còn sống đến bây giờ. Em đã gặp hắn rồi.”

“Gặp ở đâu?”

“Trong một huyết mộ, có người giam hắn ở đó.” Nam Tinh cầm cốc cà phê lên nhưng không hề uống, chỉ cầm trong tay.

Trường Không dò hỏi: “Ai nhốt hắn ở đó? Huyết mộ đó ở đâu? Anh đi xem cùng em.”

Nam Tinh lắc đầu. “Huyết mộ đã bị người ta cài thuốc nổ tung rồi, em cũng bị thương.”

Trường Không thoáng giật mình, quan sát cô từ trên xuống dưới. “Em bị thương ở đâu?”

Nam Tinh khẽ ngược lên. “Vết thương nhỏ thôi, em xử lý rồi. Có điều kể cho nổ huyết mộ không biết rằng em không những bắt tử mà còn bắt diệt, dù thể xác không còn thì vẫn có thể sống tiếp, cho nên hấn tấn công em cũng không có tác dụng gì.”

Cô cố ý nói dối, chốc chốc lại nhìn vào mắt Trường Không nhưng không thấy hấn thể hiện cảm xúc đặc biệt nào.

“Em còn lợi hại hơn sư phụ nhiều.” Trường Không điềm điềm cảm thán. “Sư phụ không thoát được kiếp nạn, bỏ mình dưới lưỡi dao, còn em thì sao, Nam Tinh? Em sẽ sống muôn đời như thế ư? Được vậy thì tốt, không sợ bị người ta giết hại.”

“Vạn vật đều sẽ chết, em cũng không ngoại lệ.” Nam Tinh bình tĩnh nói. “Lấy tóc em thêm vào cấm thuật bế vong là có thể tiêu diệt được em. Có điều, trên đời này chỉ có ba người có thể lấy được tóc em, cũng như biết cấm thuật kia.”

Trường Không khá bất ngờ. “Em nói cho anh biết mà không sợ à?”

“Sao phải sợ?” Nam Tinh nhìn hấn đầy nghi ngờ. “Ý anh là em không đề phòng anh hả? Anh là sư huynh, cũng là người thân thiết nhất trên đời này của em.”

Trường Không nín lặng hồi lâu mới cất lời: “Nam Tinh, anh đã nói rồi, chúng ta mới thích hợp nhất với nhau.”

“Đừng nói nữa.” Nam Tinh lặng thinh một lát. “Những chuyện này, em chưa từng tiết lộ với Khưu Từ.”

Mùi hương ngọt ngào tràn ngập trong quán cà phê, gợi Trường Không nhớ đến chuyện trước đây của hai người. Nam Tinh nhỏ hơn hẳn vài tuổi, mặc dù cô rất kiên cường độc lập nhưng hẳn vẫn luôn dốc lòng quan tâm, chăm sóc cô mọi mặt. Trong thâm tâm, hẳn coi Nam Tinh là vợ tương lai của mình, bảo vệ cô là trách nhiệm của hẳn.

Không ngờ mọi chuyện lại thay đổi, kể từ lúc hẳn bị đuổi ra khỏi nhà họ Nam.

Năm đó nếu sư phụ chịu tiết lộ chuyện nhà họ Nam gặp nạn, hẳn sẽ không bao giờ rời đi. Thế nhưng, sư phụ không mở lời với hẳn lấy một lần, để hẳn ôm hận ra đi.

Rồi mọi chuyện đi theo chiều hướng khác.

Trường Không đang mải nghĩ chuyện năm đó, Nam Tinh đã buông cốc cà phê xuống. “Trong này ngọt ngọt quá, ra ngoài chút đi.”

“Ừ.”

Bên ngoài quán cà phê là một con phố sầm uất, hôm nay không phải cuối tuần nên ít người qua lại.

Hai người im lặng suốt cả quãng đường, hồi lâu Trường Không mới lên tiếng. “Nếu cần anh giúp đỡ gì, em cứ gọi cho anh bất cứ lúc nào.”

Nam Tinh thản nhiên đáp: “Lần này em hẹn anh, đúng là muốn nhờ anh giúp đỡ.”

“Em nói đi.”

“Anh giao thiệp rộng rãi, thăm dò chuyện Bàn Phương Nguyên giúp em đi. Sau khi thoát khỏi huyết mộ, em cũng mất tung tích của hắn. Lần này em đã bứt dây động rừng, sợ sẽ không dễ tìm nữa.”

“Được, có tin tức gì anh sẽ báo em ngay.” Dứt lời, Trường Không nhìn đồng hồ đeo tay. “Anh về trước đây.”

“Ừ.”

Nam Tinh tạm biệt hắn, khi quay người đi bỗng cảm thấy có bàn tay đằng sau đưa lên như lơ đãng nghịch tóc cô. Tim cô thoát nặng trĩu, Trường Không lấy tóc của cô rồi.

Từng bước chân của cô nặng trĩu như rót chì, mỗi lúc càng nặng nề.

Không phải vì cỗi lòng cô trĩu nặng, mà cô đang bị người ta ếm bùa.

Cô ngừng bước, chậm rãi xoay người, nhìn người đang mấp máy môi đứng đằng kia. “Su huynh, anh có biết lấy tóc em thêm vào cấm thuật bế vong sẽ tác động gì đến em không?”

Kết thúc thần chú cấm thuật, Trường Không liếc nhìn cô, bấy giờ mới nhận ra điều bất thường. Hắn trợn mắt, gằn từng chữ: “Khi này em nói, em sẽ chết.”

Nam Tinh bình thần trả lời: “Không phải đâu, em lừa anh thôi. Trước khi đến đây em đã hạ lời nguyện vào tóc. Nếu tóc em được thêm vào cấm thuật bế vong, nó sẽ biến thành một sợi dây đỏ, trói lấy người yểm cấm thuật.”

Trường Không bàng hoàng, bỗng cảm thấy ngón tay bị siết lại đau đớn. Hắn cúi đầu, trên ngón tay xuất hiện một sợi đỏ

như dây mây, nhanh chóng trói lấy cổ tay hắn, siết vào tận xương thịt. Hắn tức giận gầm lên: “Nam Tinh!”

Hắn giơ tay muốn chặt đứt sợi dây, nhưng chỉ giây lát sau đã phát hiện mình đang giẫm lên một Bát Quái đồ cực lớn. Hắn vừa cử động Bát Tự Càn Khôn kia cũng nhanh chóng thay đổi vị trí, khóa cửa sinh lại, chặn đường thoát của hắn.

Trường Không căm tức nhìn quanh, thấy Khưu Từ đang đứng bên một cây cột, chăm chú nhìn về hướng này.

Sợi dây quấn thêm nhiều vòng, sắp sửa khổng chế được hai tay hắn.

Nam Tinh hờ hững nhìn hắn.

Hắn muốn giết cô, điều này đồng nghĩa hắn có liên quan đến Cát Hồng.

Đây là kết cục cô không hề mong muốn, song đáng tiếc lại là sự thật. Nam Tinh chậm rãi đến gần. “Sư huynh, em muốn lấy trí nhớ của anh để biết chân tướng sự việc năm đó, tìm kiếm Cát Hồng, cũng để hiểu tại sao anh lại bắt tay với Cát Hồng, làm hại ông nội, phá hủy nhà họ Nam.”

“Không được!” Trường Không nổi cơn thịnh nộ. “Anh không cho phép em làm vậy!”

“Nhưng em đã không còn tin lời anh nữa, chỉ có ký ức mới không lừa dối thôi.”

Thấy cô đưa tay đến, Trường Không điên cuồng chống cự, hóa ngón tay thành lưỡi dao, cắt đứt sợi dây hòng chạy trốn. Nhưng hắn không thoát được trận đồ Bát Quái, đành chuyển qua niệm chú, muốn bắt ngược lại Nam Tinh.

Nam Tinh đã sớm cảnh giác, nghiêng người tránh né, nhanh nhẹn điểm vào cổ tay hắn, vẽ thêm một sợi dây trói hắn lại.

Dù Trường Không đã bỏ bê luyện tập nhiều năm, nhưng muốn bắt hắn không hề dễ dàng.

Khưu Từ điều khiển trận Bát Quái đằng xa thấy thế vội vàng tiến đến, bày trận đồ thành tường cao, khiến Trường Không dù mọc cánh cũng khó lòng thoát nổi.

Trường Không không muốn bị Nam Tinh lấy đi ký ức, đó là mảnh ký ức dù hắn có phải chết cũng không muốn bị ai phát hiện. Thấy không còn đường chạy trốn, hắn phẫn nộ hét lên: “Nếu em thực sự muốn lấy ký ức của anh, thì cùng chết đi!”

“Chưa xem được ký ức của anh, sao em có thể để anh chết được.” Nam Tinh lại lấy thêm vài sợi dây, trói chặt lấy hắn, thậm chí bịt kín luôn miệng của hắn. Hắn bị cô trói chặt đến mức không thể nhúc nhích nổi ngón tay, cảm thấy tuyệt vọng đến cùng cực.

Khưu Từ thấy gần đó có người chú ý đến họ, vội nói: “Rời khỏi đây đã.”

Ba người trên phố mua sắm không thấy mấy sợi dây kia, nhưng vẫn thấy Trường Không đang uốn éo không ngừng. Họ rối rít vây xem, Nam Tinh và Khưu Từ không thể dẫn Trường Không đi ngay được.

Khưu Từ khó xử, cứ kéo dài thế này e rằng cảnh sát sẽ đến mất. Anh đang định cưỡng ép khiêng Trường Không đi, bỗng có người nháy ra. “Anh! Cuối cùng em cũng tìm được anh rồi!”

Nam Tinh và Khưu Từ sống người, không ngờ người mới nhảy ra lại là Phùng Nguyên.

Phùng Nguyên nắm lấy tay Trường Không, khóc lóc than thở: “Sao anh lại trốn khỏi bệnh viện, em và mẹ sốt ruột chết đi được, may mà họ cũng tìm được anh.” Anh ta vừa nói vừa nắm lấy tay Khưu Từ và Nam Tinh lắc lắc. “Cảm ơn bác sĩ Lý, cảm ơn y tá Lâm.”

Người bình thường không thấy sợi dây đang trói Trường Không, càng không thấy trận đồ Bát Quái dưới chân hắn. Vì vậy trong mắt họ, người Trường Không vịn vẹo quái dị y như đang lên cơn co giật hoặc mắc bệnh thần kinh nào đó.

Người vây xem thoáng chốc hiểu ra, hóa ra là người bệnh tâm thần.

Nam Tinh không biết Phùng Nguyên đang giở trò gì, nhưng Khưu Từ thì hiểu ra ngay. “Anh đừng khách sáo, đây là trách nhiệm của chúng tôi.”

Phùng Nguyên cảm kích. “Vậy mau đưa anh tôi đến bệnh viện đi.” Anh ta vừa nói vừa đi đến trước mặt Trường Không, chạm phải ánh mắt giận dữ của hắn thì thâm kinh hãi trong lòng. *Trời ơi, đáng sợ quá!*

Anh ta bất thành linh vung tay lên, đánh thẳng vào gáy Trường Không khiến hắn ngất xỉu.

Phùng Nguyên vừa nhẹ nhõm vừa sợ sệt nói: “Được rồi, đi thôi.”

Ba người thuận lợi thoát được đám người qua đường tò mò, mang Trường Không bị trói như đòn bánh tét đến bãi đỗ xe, nhét hắn vào trong xe. Nam Tinh đang định chui vào hàng sau

ngồi thì bị Phùng Nguyên giữ tay lại, anh ta run rẩy cất giọng: “Tay, tay tôi run quá, không mở cửa xe được, tôi sợ sắp chết rồi.”

Nam Tinh mím môi. “Để tôi mở.”

Phùng Nguyên lấy bẫy ngồi vào ghế lái phụ, gáy lạnh toát vì sự hiện diện của sếp ở đằng sau. Anh ta không thể ngồi cùng hàng sau với Trường Không được, anh ta đang hối hận muốn chết vì đã tự dẫn xác đến đây.

Nam Tinh khởi động xe, quay sang thấy Phùng Nguyên ngồi ỉu xiu, bèn hỏi: “Sao anh lại đến đây giúp tôi?”

Khưu Từ ngồi phía sau bật cười. “Quản lý Phùng can đảm lắm, cảm ơn anh.”

“Đừng cảm ơn.” Phùng Nguyên che cái cổ lạnh run. “Tôi đi rồi mới hiểu là cô cố tình đuổi tôi đi, vậy mà tôi không nhận ra. Cô Nam Tinh, tôi nghĩ kĩ rồi... Nếu sếp bọn tôi là tên khốn nạn thì tôi không cần công việc này nữa. Còn nếu sếp tôi bị oan, anh ta sẽ tha thứ cho tôi...”

Không, sẽ không có chuyện tha thứ đâu, cú đánh kia như bổ củi, Trường Không không gãy cổ là may mắn lắm rồi.

Anh ta không cố ý ra tay nặng như vậy, chẳng qua tay run quá thôi.

Phùng Nguyên tự biết mình không còn đường sống nữa, hãi hùng ngồi thu lu trên ghế.

“Anh không phải sợ, tôi sẽ không cho anh ta cơ hội tìm anh tính sổ đâu.” Nam Tinh lạnh nhạt nói. “Quả thật anh ta có liên quan đến vụ thẩm sát nhà họ Nam, cho nên... tôi sẽ không cho anh ta cơ hội sống sót.”

Phùng Nguyên ngẩn ngơ.

Đây... không phải kết quả anh ta muốn. Anh ta thà rằng lát nữa sắp mình được cởi trói minh oan, tìm anh ta tính sổ, mắng anh ta một trận.

Khư Từ ngồi phía sau không nhìn thấy mặt Nam Tinh, nhưng vẫn nhận ra bàn tay cứng nhắc của Nam Tinh đang nắm lấy tay lái.

Ánh mắt anh sa sầm, trái tim Nam Tinh lại bị cửa thêm nhát dao rồi.

Khu vực nội thành nhiều camera giám sát, Nam Tinh lái xe thẳng đến ngoại ô để tránh phiền phức không cần thiết.

Khu vực này chưa được khai phá, dân cư thưa thớt, gần đó cũng không có camera.

Trường Không tỉnh dậy giữa đường, người bị trói không nhúc nhích được, miệng cũng bị bịt không thể nói chuyện. Hắn giống như cá nằm trên thớt, để mặc cho họ đưa đến ngoại ô.

Lúc Nam cởi dây quấn miệng hắn, hắn lập tức lên tiếng: “Đừng lấy trí nhớ của anh, anh có thể nói cho em mọi việc em muốn biết.”

“Anh cho rằng tôi còn tin anh sao?” Nam Tinh lạnh nhạt hỏi ngược lại. “Tại sao anh không cho phép tôi đi vào ký ức anh phản bội nhà họ Nam năm đó?”

“Đó là tôn nghiêm duy nhất của anh.” Giọng Trường Không dụ hắn đi như đang thương lượng với cô, thậm chí còn có chút khẩn cầu. Hắn không muốn bất cứ ai nhìn thấy ký ức đen tối

kia, nhất là Nam Tinh... người con gái hấn từng yêu mến. Để cô thấy được ký ức đó, không bằng giết quách hấn đi cho xong.

Nam Tinh lắc đầu. “Tôi muốn tìm ra sự thật, hiện tại ký ức của anh chính là manh mối duy nhất mà tôi có.”

Trường Không nhìn cô chậm rãi đưa tay đến, trợn trừng mắt lớn tiếng quát: “Dừng tay!”

Thế nhưng, tay của cô đã ấn vào đầu hấn, bắt đầu cưỡng ép tước đoạt ký ức năm đó, mảnh ký ức về sự phản bội của hấn với nhà họ Nam năm xưa.

Trường Không đau đớn cuộn mình lại, bộ mặt bản thủ nhất của hấn sắp bị phơi bày ra ánh sáng.

Chương 3

Một ngôi chùa nhỏ hướng về phía núi, hương khói không mù mịt, cũng không có quá nhiều hòa thượng. Cứ cách năm ba ngày, trụ trì lại dẫn mười đệ tử xuống núi hóa duyên. Cuộc sống tu hành tuy kham khổ, nhưng họ vẫn dốc lòng thờ phụng Phật tổ.

Một hôm, trên đường quay về chùa sau khi xuống núi hóa duyên, họ nghe tiếng trẻ con khóc nỉ non, gạt cỏ dại lần theo âm thanh thì phát hiện một bé trai sơ sinh còn đỏ hỏn.

Bé trai thể trạng khỏe mạnh, cất tiếng khóc vang tai, có lẽ chỉ mới vừa bị vứt bỏ.

Trụ trì đi đưa bé về, đặt tên là Trường Không. Trường Không là đệ tử bé nhất trong chùa, luôn được sư huynh chăm bẵm chiều chuộng.

Đến khi Trường Không được năm tuổi, bỗng có một cặp vợ chồng già đến chùa nhận Trường Không là cháu. Năm xưa, con trai và con dâu họ cãi nhau, cô con dâu dẫn cháu trai bỏ nhà ra đi. Chẳng ngờ con dâu họ nghĩ quẩn, nhảy núi tự vẫn, vứt con ở đâu không ai hay biết. Giờ đây con trai họ cũng đã qua đời, họ muốn tìm lại đứa trẻ đáng thương kia cho nó được nhận tổ quy tông.

Trò chuyện vài câu, các sư trong chùa mới hỏi ông bà cụ xem trên người Trường Không có dấu hiệu đặc biệt nào không.

Cặp vợ chồng già cho biết, trên cánh tay cháu mình có một nốt ruồi son.

Trụ trì gật gù, tin tưởng đây chính là ông bà nội của Trường Không, mới giao cậu bé lại cho họ. Trường Không còn bé nhưng đã sớm xem nơi này là nhà, nằng nặc không chịu rời đi. Sư trụ trì khuyên can hết lời không được, biết tính hãn cố chấp, đành cắn răng mắng: “Ở chốn Phật môn này con là kẻ vô dụng, giữ con lại được tích sự gì?”

Trường Không sững sốt, thối khóc rồi lẳng lặng theo cặp vợ chồng già xuống núi.

Không lâu sau khi Trường Không rời đi, sư trụ trì lại xuống núi hóa duyên, nghe người trên trấn kể rằng, có cặp vợ chồng già thường đi dò la xung quanh xem có đứa trẻ nào được nhận nuôi không, điều tra chi tiết kỹ lưỡng về đứa bé đó. Rồi một hai ngày sau, họ tìm đến cửa nhận lại đứa cháu bị thất lạc của họ.

Câu chuyện về cô con dâu bỏ nhà ra đi sau khi cãi vã với con trai giống hệt tình tiết sư trụ trì từng được nghe.

Sư trụ trì thấy bất an. Cặp vợ chồng già kia nói con dâu họ nhảy núi tự vẫn, vậy dưới đáy vực kia phải có hài cốt của người phụ nữ. Sư ông lập tức dẫn đệ tử quay lại nơi nhặt được Trường Không năm đó, tìm di hài của mẹ hãn. Thế nhưng dưới chân núi không có gì cả. Sư trụ trì đoán chắc cặp vợ chồng kia là kẻ buôn người, lừa bắt cóc Trường Không đi rồi.

Ông phiền muộn không thôi, lập tức xuống núi tìm Trường Không.

Nhưng thiên hạ rộng lớn, muốn tìm được Trường Không từ tay bọn buôn người xảo trá nào có dễ dàng.

Thấm thoát đã ba năm trôi qua, sư trụ trì càng lúc càng đi xa chùa, tìm được nhiều người, dần dà lần thêm được chút manh mối. Cứ tìm theo manh mối đó, cuối cùng có ngày ông thực sự tìm được Trường Không.

Bấy giờ Trường Không đã tám tuổi, hẳn bị bán cho một gia đình phú hộ. Năm đầu tiên còn khá tốt, nhưng đến năm thứ hai, “người mẹ” vốn không thể sinh nở lại mang bầu, sinh hạ được một bé trai. Thế là gia đình kia thẳng thừng “giáng” Trường Không làm người hầu, bắt hẳn làm việc khổ sai, phải chịu cực khổ suốt ba năm ròng.

Khi sư trụ trì tìm được hẳn, mặt hẳn tái nhợt, người chẳng chịt vết thương. Ông van nài họ hết lời, cầu xin họ cho ông dẫn Trường Không đi, nhưng họ không đồng ý.

Cuối cùng, nhờ lão phu nhân nhà này thờ Phật, thấy sư trụ trì đứng ngoài cửa suốt ba ngày, sợ bị người đời chê trách nên đành chấp nhận để ông dẫn người đi.

Sư trụ trì đưa Trường Không về chùa, nhưng Trường Không đã không còn thân thiết với ông nữa.

Kể từ khi nghe ông mắng mình là kẻ vô dụng, lòng hẳn đã nguội lạnh rồi.

Sư trụ trì thấy hẳn thay đổi quá nhiều, biết hẳn hận ông, cũng không cố níu kéo hẳn. Sau khi cân nhắc cẩn thận, ông nhớ đến một người bạn đã quen từ nhiều năm trước, có thể nhờ vả người ta chăm sóc Trường Không.

Sư trụ trì muốn đưa Trường Không đi tìm người bạn cũ, song Trường Không không muốn đi. Sư trụ trì bèn thi triển

một phép thuật nhỏ cho hắn xem. Chú chim vốn đang hót dưới tán cây, bị sư trụ trì niệm chú lại chủ động sà đến tay ông.

Trường Không vô cùng thích thú.

Sư trụ trì hỏi: “Con thích phép thuật này không? Nếu con thích, ta sẽ đưa con đi bái sư, để người đó dạy con nhiều phép thuật hơn, được chứ?”

Trường Không đồng ý.

Hai người đi khoảng một tháng, cuối cùng cũng đến Tây Thành, dừng chân trước cổng đại gia tộc họ Nam.

Cánh cổng đỏ của nhà họ Nam mở ra, người hầu chờ sẵn bên cạnh, thấy hai người họ bèn lập tức tiến lên đón: “Tiên sinh đang chờ hai vị.”

Nam Tử An vốn thông thiên văn, tính được hôm nay có bạn cũ ghé qua, còn dẫn theo một đứa trẻ sẽ liên quan sâu xa đến nhà họ Nam.

Tuy vậy, ông chỉ có thể tính được đứa trẻ này có duyên với nhà họ Nam, nhưng không biết duyên phận này rốt cuộc là gì.

Dường như ông trời cố tình che giấu tương lai của đứa trẻ này và nhà họ Nam vậy.

Nam Tử An thấy Trường Không là đứa trẻ đầy linh khí, vừa gặp đã thích. Ông nhìn ra được đứa trẻ này được thiên phú hơn người, vô cùng thích hợp với nhà họ Nam.

Sư trụ trì chưa cần nói nhiều lời, Nam Tử An đã đồng ý cho Trường Không ở lại. Trường Không khá bất ngờ. Suốt quãng đường hắn nghe sư trụ trì kể rất nhiều chuyện truyền kỳ về Nam Tử An, cứ ngỡ đó là một ông cụ tóc bạc phơ, không ngờ Nam Tử An còn rất trẻ, hơn nữa tính tình cũng ôn hòa.

Cái chính là, chưa cần phải lên tiếng xin, ông đã đồng ý nhận hẳn làm đệ tử.

Một người bản lĩnh thế kia lại không hề ghét bỏ hẳn.

Trong mắt sư trụ trì, hẳn là kẻ vô dụng. Nhưng với người khác, hẳn chính là đá quý.

Trái tim sứt sẹo suốt ba năm qua của Trường Không bỗng chốc được chữa lành. Từ đó trở đi, hẳn quyết dành cả đời phụng dưỡng Nam Tử An, phụng sự nhà họ Nam.

Trường Không ở lại nhà họ Nam rất chịu khó và chăm chỉ, vì hẳn không muốn khiến sư phụ phải bận tâm. Nam Tử An hết mực yêu thương đệ tử tài năng này, cũng rất cảm mến nét chăm chỉ cần mẫn của Trường Không. Hẳn càng chịu khó, lại càng gây được cảm tình, ngay cả người lớn trong nhà họ Nam cũng rất quý hẳn.

“Có đứa trẻ như Trường Không làm con rể nhà ta cũng khá yên tâm.”

Con rể.

Thấy Trường Không ngỡ ngác, con trai cả nhà họ Nam cười nói: “Trường Không, con phải bảo vệ Nam Tinh đấy, dù là hiện tại hay về sau cũng thế, biết không?”

Trường Không nhìn cô bé ngoan ngoãn ngồi trên ghế ăn cơm, vẫn không hiểu gì. Dù sao cô bé cũng là cháu gái được sư phụ thương yêu nhất, đây là chuyện hẳn nên làm. Hẳn trịnh trọng gật đầu. “Dạ!”

Hẳn trả lời danh gọn dứt khoát, Nam Tinh đang cố mức sùnn mãi không được cũng ngẩng phắt lên nhìn hẳn, đôi mắt to tròn sáng ngời tràn ngập tò mò. Trường Không cũng nhìn lại

cô. Bảo vệ ư... Cô đừng đến quấy rầy giờ học bù của hấn và sư phụ nữa là tốt rồi. Lúc nào cô cũng chạy đến phá đám, nhưng sư phụ không bao giờ cấm cản.

Nói ra, cháu gái ruột và đệ tử vẫn khác xa nhau.

Có điều, việc này không hề ảnh hưởng đến hấn, bởi Nam Tử An quả thật rất tốt với hấn, không lâu nữa sẽ nhận hấn làm đệ tử chân truyền.

Hấn không biết mình là lứa đệ tử thứ mấy của Nam Tử An, nhưng đệ tử chân truyền tổng cộng chẳng có mấy người, mới mười tuổi đã được nhận làm đệ tử chân truyền là việc không hề dễ dàng. Điều này đã cho Trường Không một khích lệ lớn lao, hấn càng tôn kính và cảm kích sư phụ đã coi trọng mình.

Khi lên mười lăm tuổi, hấn thường cùng sư phụ ra ngoài bắt yêu trấn trạch, có được chút danh tiếng. Song hấn không lấy đó làm kiêu ngạo, vì hấn biết mình có đối thủ, không thể lơ là tu luyện.

Không, cũng không hấn là đối thủ.

Bởi vì đó là Nam Tinh.

Nam Tinh cũng vô cùng xuất chúng, thậm chí còn hơn hấn một bậc. Không giống cô tiểu thư thứ hai nhà họ Nam chỉ biết cắt giấy thêu hoa, Nam Tinh rất cần mẫn, thậm chí dốc hết sức để học tập, rèn giũa.

Cô nhỏ hơn hấn tận năm tuổi, vẫn còn là một cô bé, nhưng Trường Không khá nể phục cô.

Người lớn trong nhà thường nhắc nhở hấn phải chăm sóc Nam Tinh chu đáo, bởi sau này hấn sẽ cùng Nam Tinh ở lâu dài trong nhà họ Nam.

Lúc này hắn đã hiểu chuyện, biết họ muốn hắn cưới Nam Tinh, làm con rể nhà họ. Hắn không hề phản đối, Nam Tinh cần cù chăm chỉ, rất hợp ý hắn. Có được người vợ cùng chí hướng phấn đấu là một điều vô cùng mãn nguyện trong đời.

Có điều Nam Tinh còn quá nhỏ, xưa nay không để ý đến lời người lớn, chỉ một mực quan tâm đến huyền học nhà họ Nam.

Trường Không không vội, hắn phải chờ cô lớn lên.

Lại năm năm trôi qua, Trường Không hai mươi tuổi, đến tuổi lập gia thất. Trong thâm tâm hắn có chút tự ti vì mình mang thân phận ăn nhờ ở đậu, không dám nhắc đến chuyện thành thân. Trưởng bối nhà họ Nam vốn đã có ý định, bao giờ đến thời điểm họ sẽ nhắc đến thôi.

Quả nhiên, không lâu sau, người lớn nhà họ Nam chủ động đề cập đến việc này.

Nhưng hắn không ngờ có người ngăn cản, mà người đó lại là chính Nam Tử An chứ không phải ai khác.

Hắn rất bất ngờ, nghe nói Nam Tử An viện cớ Nam Tinh còn quá nhỏ, chờ thêm mấy năm hẵng bàn tiếp.

Tuy hắn cảm thấy Nam Tinh mười lăm tuổi đã không còn nhỏ nữa, nhưng nghĩ kỹ, khá nhiều gia đình giàu có không nỡ gả con gái sớm, chờ đến mười bảy, mười tám tuổi mới tìm chồng. Thời nay không như thời Hán, không cần phải lập gia đình sớm. Hơn nữa, khi ba mẹ Nam Tinh đề cập đến chuyện gả Nam Tinh đi, sư phụ cũng không đồng ý, chứng tỏ sư phụ không chê xuất thân của hắn.

Xâu chuỗi lại mọi chuyện, Trường Không không cả nghĩ nữa.

Nhưng Nam Tinh mười lăm tuổi tướng mạo đã nảy nở, không còn mang vẻ lém lỉnh hiền lành như hồi còn bé, thay vào đó là nét lạnh lùng ngạo nghễ, gặp rồi sẽ không thể quên. Hấn luôn quên cả thở khi ngắm nhìn cô múa kiếm dưới tàng cây.

Hấn thích Nam Tinh! Không ai có thể sánh được với vẻ đẹp khi cô cầm kiếm trong tay.

Nam Tinh mười bảy, rồi mười tám tuổi, Nam Tử An vẫn không đồng ý mối hôn sự này. Hấn bắt đầu nghi ngờ Nam Tử An chê hấn xuất thân hèn kém, nhưng lại thấy cả những người cầu hôn danh giá khác cũng bị sư phụ từ chối, bấy giờ mới thấy lạ.

Con trai cả nhà họ Nam sốt ruột, kéo vợ đi tìm cha hỏi rõ nguyên do. Nhưng họ đi vào nôn nóng bao nhiêu thì khi đi ra lại ủ rũ bấy nhiêu, từ đó về sau không bao giờ nhắc đến chuyện hôn nhân của Nam Tinh nữa.

Trường Không loáng thoáng cảm thấy sư phụ có tâm sự. Xuất phát từ niềm tin và lòng tôn kính, hấn nén xuống mọi hiểu lầm và cảm xúc nam nữ của bản thân.

Hôm đó thức dậy, hấn rửa mặt rồi đi đến đài tập võ, vốn là sân sau của nhà họ Nam được dành riêng cho đệ tử luyện công mỗi sáng. Hấn thân là đại sư huynh, nhiệm vụ mỗi sáng chính là đốc thúc các sư đệ luyện võ.

Nhưng hôm nay sư phụ thường ngày ít lui tới lại xuất hiện, bảo hấn và các đệ tử khác sắp hàng. Trường Không cho rằng sư phụ có việc cần căn dặn, nghiêm túc lắng nghe.

“Từ nay về sau, các người không cần đến đây nữa, cũng không còn là đệ tử của Nam Tử An ta nữa.”

Chẳng những Trường Không, mà ngay cả các đệ tử khác cũng ngỡ mình nghe nhầm, thảng thốt đứng chết trận. Nam Tử An lại đồng dục nhắc lại: “Kể từ hôm nay, các người không còn bất cứ quan hệ nào với Nam Tử An ta nữa!”

Trường Không sửng sốt. “Sư phụ.”

Nam Tử An hờ hững nhìn hần. “Kể cả người cũng không được phép bước vào nhà họ Nam ta dù chỉ một bước. Rời khỏi nhà họ Nam, rời khỏi Tây Thành đi.”

Trường Không không thể ngờ sư phụ lại nói như vậy. Nam Tử An quá tốt với hần, thậm chí hần còn ngộ nhận ông chính là cha mình. Thế mà hôm nay, người hần tôn kính như cha ruột lại phũ phàng xua đuổi hần.

Các đệ tử đều không dễ dàng chấp nhận được sự thay đổi của Nam Tử An, gặng hỏi có phải sư phụ có uẩn khúc gì không, nhưng Nam Tử An một mực không nói, chỉ lạnh mặt đuổi họ đi.

Cuối cùng các đệ tử cũng hết kiên nhẫn, lần lượt rời đi.

Chỉ có Trường Không không chịu tin sư phụ vô duyên vô cớ đuổi mình. Các đệ tử khác đã rời đi hết, riêng hần vẫn quỳ gối trước cửa nhà họ Nam không chịu đi.

Quỳ đến ngày thứ ba, hần ngất xỉu ngay trước cửa vì không uống lấy một giọt nước nào. Đến khi tỉnh lại, hần phát hiện mình vẫn còn nằm nguyên tại chỗ. Dù hần thành tâm quỳ đến ngất xỉu, Nam Tử An cũng không cho hần vào nhà, chỉ có sư muội mình hằng ái mộ đang cầm siêu nước rót vào miệng hần.

Hần sặc nước tỉnh lại, không nhìn thấy bóng dáng Nam Tử An đâu, ghen giọng hỏi: “Nam Tinh, tại sao sư phụ lại đối xử

với huynh như vậy?”

Nam Tinh cúi mặt, hồi lâu mới lên tiếng: “Ông nội có chính kiến của riêng mình, sư huynh hãy nghe lời ông nội, đi thôi.”

“Đi?” Trường Không cười chua chát. “Huynh có thể đi đâu? Nhóm sư đệ đều có gia đình, còn huynh thì sao? Sư phụ đuổi huynh đi chẳng khác nào đuổi huynh ra khỏi nhà, huynh không còn nơi nào để đi nữa.”

“Sư huynh đã rất nổi tiếng, tự nuôi sống mình không phải chuyện khó.”

Trường Không cũng biết mình theo Nam Tử An nhiều năm đã có chút danh tiếng. Một khi tin tức hắt rời khỏi nhà họ Nam được truyền ra ngoài, không khó để trở thành thượng khách của nhà khác. Nhưng đó không phải là ước nguyện của hắt, hắt chỉ muốn ở bên cạnh sư phụ thôi.

Sư phụ có ơn tri ngộ lớn lao với hắt, trong lòng hắt luôn cảm kích.

Lúc này, cổng nhà họ Nam bỗng mở ra, ông cụ quắc thước uy nghi chấp tay lạnh lùng nhìn hắt.

Trường Không nhìn thấy liền lập tức quỳ rạp người xuống đất. “Sư phụ.”

Nam Tử An im lặng hồi lâu mới cất giọng lạnh lùng: “Trường Không, sao người ngang bướng như thế?”

Trường Không sửng sốt.

Nam Tử An quát Nam Tinh: “Còn không mau vào nhà!”

Nam Tinh nấn ná nhìn sư huynh đang rất hựt hẩng, cuối cùng vẫn phải đi vào. Cô không đi hắt vào trong mà đứng bên cạnh cửa, nhìn ông nội đang rất kiên quyết.

“Trường Không, giờ đây Nam Tinh đã có thể tự mình chống đỡ một góc trời, chính thức là người thừa kế của nhà họ Nam. Các người đã không còn bất cứ giá trị lợi dụng nào nữa rồi.”

Trường Không không rõ ý của ông, ngơ ngẩn hỏi: “Ý sư phụ là sao ạ?”

Nam Tử An nhẫn tâm nói: “Nam Tinh đã thành tài, giữ người lại có ích lợi gì?”

Bao nhiêu lời nói cũng chỉ cần gói gọn trong một câu này thôi. Trường Không bỗng hiểu ra, run giọng hỏi: “Ý sư phụ là bọn con đều là thư đồng của Nam Tinh, thầy vốn dĩ không hề xem bọn con là đệ tử? Ngay từ ban đầu, thầy muốn bồi dưỡng Nam Tinh trở thành người thừa kế nên mới thu nhận bọn con? Bây giờ Nam Tinh đã có thể thừa kế gia nghiệp, ngược lại bọn con trở thành gánh nặng?”

Nam Tử An không trả lời, quay người lại chấp tay sau lưng, lạnh lùng buông một câu: “Hiểu là tốt rồi.”

Trường Không khó có thể chấp nhận nửa đầu của câu nói, nhưng nửa sau mới là điều hấn không thể quên.

Hấn mơ màng nhớ lại hồi bé, lúc cặp vợ chồng già đến đưa hấn đi nhưng hấn không chịu, sư trụ trì cũng đã nói một câu “giữ người lại có lợi ích gì” thế này.

Chính vì câu nói đó mà hấn chấp nhận buông bỏ cửa Phật, mặc cho bọn họ đưa đi.

Trên đường đi, hấn chịu biết bao đau khổ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, manh nha chạy trốn là bị bỏ đói ba ngày. Sau này hấn bị bán cho một gia đình phù hộ làm con trai, chưa vui vẻ được bao lâu thì “mẹ” lại sinh em trai. Hấn vẫn còn nhớ khi

hắn đi thăm em trai, “ông nội”, “bà nội”, “cha” trước đây luôn tươi cười chào đón hắn thì nay đều trở mặt.

Người hầu bắt nạt hắn cũng luôn miệng đay nghiến, “cha mẹ ngươi đã có con trai ruột rồi, cần ngươi có ích lợi gì.”

Có ích lợi gì... có ích lợi gì...

Từ bé đến lớn, bất kể hắn đi đâu, cũng là người vô ích....

Hắn những tưởng ở nhà họ Nam, hắn đã trở thành người có ích, lại không ngờ chỉ là một quân cờ.

Kết quả vẫn là kẻ vô dụng.

Thảo nào, Nam Tử An không đồng ý cho hắn cưới Nam Tinh. Sao ông có thể chấp nhận một kẻ không gia thế lại vô tích sự cưới người thừa kế nhà họ Nam chứ.

Trường Không nhìn thấu tất cả, tim không còn đau đớn, không còn thấy đau lòng vì bị đuổi đi nữa. Hắn đập mạnh đầu ba cái với bóng lưng của Nam Tử An, đến mức trán bê bết máu. Hắn đành giọng thê: “Đời này kiếp này của ta sẽ không bước vào nhà họ Nam dù chỉ nửa bước. Ngày sau gặp lại sẽ là kẻ thù. Nếu có cơ hội, ta chắc chắn sẽ khiến ông phải trả giá đắt cho chuyện này!”

Nam Tử An sững sờ, nhưng vẫn không quay đầu lại. Nam Tinh cũng sững sốt, không ngờ sư huynh bình thường nho nhã mà lại độc miệng như vậy. Cô chợt phát hiện khóe mắt ông nội ngân ngấn nước, trong thâm tâm ông không hề nhẫn tâm đến vậy.

Ông nội... thực sự rất thương Trường Không, nhưng sư huynh không bao giờ biết được ông nội yêu thương mình đến nhường nào.

Sắc trời u ám, như sắp trút xuống cơn mưa to.

Nam Tinh nhìn Trường Không quay bước đi, chỉ để lại bóng lưng tuyệt tình. Người đệ tử cuối cùng của nhà họ Nam đã ôm nỗi hận thù mà ra đi.

Trời đất rộng lớn, không biết nơi nào mới là nhà.

Rời khỏi ngôi nhà đã nung nấu mười mấy năm, Trường Không tràn ngập nỗi hoang mang. Tuy có người nghe tin đã mang tiền tài đến mời hấn về nhà, hấn được sống trong nhà cao cửa rộng, ăn ngon mặc đẹp, không cần sáng sủa dậy sớm rèn luyện, nhưng cảm giác mông lung ấy vẫn không hề nguôi ngoai.

Giữa thời đại loạn lạc, người biết huyền học như họ thực sự không cần lo chuyện cơm ăn áo mặc, nhưng đây không phải là điều hấn mong muốn.

Hấn muốn thừa kế nhà họ Nam.

Chỉ có như vậy mới chứng tỏ Nam Tử An thừa nhận năng lực của hấn, nhưng tất cả đã thay đổi.

Một quân tốt trên bàn cờ không có tư cách thừa kế nghiệp lớn. Hấn không cưới được sư muội trong lòng mình, cũng không thể thừa kế nhà họ Nam, thậm chí mất luôn cả chốn nương thân.

“Haizz...”

Trường Không thở hắt một hơi, đờ đẫn nằm trên giường ấm nệm êm nhìn cột giường điêu khắc tinh xảo.

Nỗi oán hận lại dâng tràn trong lòng.

Bỗng nhiên hoa mai điêu khắc trên cột giường hóa thành cánh hoa khẽ khàng rơi xuống. Hoa mai khắc trên gỗ lim đỏ thẫm như vật sống, cánh hoa phớt hồng trút xuống như mưa.

Hắn ngồi phắt dậy, chau mày nhìn ra cửa sổ, lạnh giọng hỏi: “Yêu thuật đến từ nơi nào, dám làm trò trước mặt ta.”

“Yêu thuật? Nam Tử An không dạy người lấy giả tráo thật sao?”

Giọng nói đầy giễu cợt nhưng không hề trễ trung nghe như đã đến độ trung niên.

Trường Không ngồi yên, người này không đơn giản. Rõ ràng đang ở trong phòng, nhưng hắn lại không biết được đối phương đã vào từ khi nào.

Chén trà trên bàn gỗ bị lật ngửa lên, bình trà lơ lửng trên không trung rót một dòng nước xuống chén trà. Kẽ đó chỉ rót đầy tám phần, vừa đủ để uống.

Lúc này người rót trà mới từ từ xuất hiện, đúng là người đàn ông trung niên như Trường Không suy đoán, nhưng vô cùng xa lạ. Hắn nhìn kỹ đối phương hồi lâu mới hỏi: “Người là ai?”

Cát Hồng thông thả uống hết nửa chén trà nguội mới nghiêng đầu nhìn hắn, cười đáp lời: “Xét theo sư môn, người phải gọi ta một tiếng sư thúc.”

Trường Không thoáng sửng sốt. “Ông là...”

“Nam Tử An là sư huynh của ta. Nhưng sư phụ đã sớm trục xuất ta ra khỏi sư môn rồi, cho nên người không gọi ta là sư thúc cũng không sao.” Cát Hồng nghĩ ngợi rồi nói. “À, không đúng, cho dù người muốn gọi cũng không được, vì người cũng bị đuổi ra khỏi nhà họ Nam rồi, đúng không?”

Chuyện đã qua từ lâu bỗng được nhắc lại như kim đâm vào vết thương chưa lành, khiến Trường Không vô cùng khó chịu. Hắn lạnh nhạt hỏi lại: “Ông đến đây với mục đích gì?”

Cát Hồng thở dài. “Ta nghe nói Nam Tử An đã đuổi hết đệ tử, y hết như sư phụ ta năm xưa. Cứ nuôi lớn đệ tử, đến khi người thừa kế thành tài thì đuổi hết đệ tử đi.”

Trường Không lại bị đâm vào chỗ đau, lặng thinh không lên tiếng. Hắn không muốn chê trách Nam Tử An, tuy trong lòng có phần nộ và khinh bỉ, nhưng nói xấu sư phụ trước một người mới gặp lần đầu hoàn toàn không quân tử gì.

“Nhà họ Nam gia thế trong sạch đạo mạo, được lòng dân chúng, song không ai biết nhà họ Nam bên ngoài vẻ vang mà bên trong mục ruỗng. Trường Không, người có hận nhà họ Nam không? Chúng ta bắt tay đi, bắt nhà họ Nam, bắt Nam Tử An phải trả cái giá thật đắt.”

“Hà.” Trường Không cười khẩy. “Trả giá thật đắt? Ông là cái thá gì? Trên đời này có ai lợi hại hơn Nam Tử An? Ông đề cao mình quá rồi.”

Cát Hồng cười nhạt. “Xem ra lời nói của Nam Tử An còn chưa đủ khiến người hoàn toàn tuyệt vọng, vẫn tôn kính hắn, không cho phép người ta sỉ nhục hắn.”

Trường Không không hề nghĩ đến việc này, nhất thời sửng sờ.

“Nhưng mà, dù người kính trọng hắn thế nào, hắn cũng chỉ xem người là một con tốt thí, một thư đồng mà thôi. Không còn ích lợi gì nữa thì vứt đi.”

“Im miệng.”

Cát Hồng không để gì im lặng, còn đông dài nói tiếp: “Nam Tử An không gả cô cháu gái quý báu nhất của hắn cho người, vì trong lòng hắn đã sớm có người được chọn. Nhưng để người trung thành ở lại, nhà họ Nam đã khiến người mơ mộng trở thành cháu rể của nhà họ, mặc dù người hắn chọn không phải người, mà là con trai của một vị tướng quân đã buông áo giáp về vườn. Công tử kia tác phong phóng khoáng, tuấn tú lịch sự, quan trọng là có dòng dõi cao quý, hơn hẳn xuất thân của người. Trong mắt Nam Tử An, người chỉ là một cô nhi không có người cha dòng dõi quyền thế, cũng không có người mẹ xuất thân thế gia thư hương. Nghĩ lại cũng thấy da mặt người dày thật, thân phận mình như vậy mà vọng tưởng cưới cháu gái của Nam Tử An. E rằng bây giờ hắn đang thầm giễu cợt người không biết tự lượng sức đấy.”

Từng câu từng chữ như mũi dao đâm vào tim Trường Không. Trước mặt Nam Tinh, hắn dè dặt che giấu mặc cảm hèn mọn xuống tận đáy lòng, dốc lòng nỗ lực chỉ vì muốn xứng với cô, vất vả rút ngắn khoảng cách để có thể cưới được cô.

Nhưng không ngờ, tất cả chỉ là chuyện hảo huyền, đều là ngộ nhận Nam Tử An ban cho hắn.

Nếu chưa bao giờ thật lòng muốn nhận hắn thì sao từ đầu lại tốt với hắn như thế, khiến hắn tưởng rằng người nhà họ Nam sẽ thành người nhà của hắn.

Hóa ra xưa nay sư phụ đều xem thường hắn, khi hết giá trị lợi dụng thì thẳng tay đuổi đi.

Nam Tinh không phải của hắn, nhà họ Nam cũng không phải của hắn.

Hắn một lòng muốn kế nghiệp nhà họ Nam, ấy vậy mà mười mấy năm qua như một câu chuyện cười.

“Cậu thanh niên, nổi nhục nhà họ Nam ban cho cậu, cậu thực sự không muốn đáp trả sao?”

Cát Hồng nói trúng tim đen khiến Trường Không ngẩng phắt đầu lên từ vũng bùn hèn mọn, hỏi theo phản xạ: “Đáp trả thế nào?”

“Mấy năm nay ta nương nhờ một vị tướng quân rất để ý đến nhà họ Nam. Nếu người chịu giúp ta một tay, vị tướng quân kia cũng sẽ sẵn sàng đuổi nhà họ Nam ra khỏi Tây Thành, thậm chí trục xuất ra khỏi Đại Tống. Đến lúc đó, ta sẽ nói với tướng quân ban thưởng để người xây dựng môn phái, có thể hoàn toàn thay thế nhà họ Nam trong thời gian ngắn nhất.”

Trường Không dao động.

Gây dựng sự nghiệp của mình chính là điều hắn trần trở hằng đêm. Trước kia hắn gửi gắm hy vọng vào nhà họ Nam để rồi hoàn toàn vỡ mộng, để giờ đây ông trời lại ban cho hắn một cơ hội, sao không dao động cho được.

Cát Hồng dụ giọng: “Điều duy nhất ta mong muốn là khiến nhà họ Nam thân bại danh liệt, không còn chỗ đặt nơ chân ở Tây Thành nữa.”

Trường Không không cam tâm. Tuy hắn hận nhà họ Nam, nhưng không hề muốn làm chuyện khi sư diệt tổ. Nhưng nếu chỉ buộc họ không cách nào đặt chân ở Tây Thành nữa thì có thể chấp nhận được. Hắn trầm tư hồi lâu mới cất tiếng hỏi: “Vị tướng quân kia tên gì?”

“Bành Phương Nguyên.”

Trường Không thoáng kinh ngạc. “Bành Phương Nguyên?”
Đương nhiên hẳn từng nghe đến cái tên Bành Phương Nguyên. Triều đình bạc nhược mông muội, vô số dân chúng nghèo khổ nổi dậy khởi nghĩa vũ trang, Bành Phương Nguyên chính là một trong số đó.

Nghe nói Bành Phương Nguyên dũng mãnh thiện chiến, cư xử với binh sĩ bằng lễ nghĩa, chưa từng quấy rối dân chúng sống ở những tòa thành hẳn chiếm đóng, trái lại còn mở kho thóc ban phát cho dân. Trong những đoàn quân khởi nghĩa vũ trang, Bành Phương Nguyên thực sự có thể xem như một vị tướng tốt.

Nếu là Bành Phương Nguyên thì tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đáng sợ xảy đến với nhà họ Nam.

Hắn nghĩ ngợi, cau mày hỏi tiếp: “Tại sao Bành tướng quân lại quan tâm đến nhà họ Nam, sao lại muốn đuổi họ?”

Cát Hồng cười nói: “Chỉ có cách dùng thế lực bên ngoài đánh đuổi thì họ mới bằng lòng quy phục Bành tướng quân, không phải sao?”

Trường Không tức khắc hiểu ra, cười khẩy. “Danh tiếng có tốt đến đâu, con người vẫn phải cúi mình trước quyền lợi.”

“Bành tướng quân cũng vì thiên hạ muôn dân mà thôi. Việc nhà họ Nam phục vụ Đại Tổng chính là cản trở đối với Bành tướng quân. Tướng quân ngưỡng mộ nhân tài nhà họ Nam, nhưng họ thuộc phe đối địch thì sớm muộn vẫn phải diệt trừ. Đây không phải là điều người muốn thấy sao?”

“Nhưng hôm nay ta giúp người đánh đuổi nhà họ Nam, sau này Bành tướng quân chiêu mộ họ thành thượng khách, lúc đó

ta lại thành con tốt thí sao?”

“Cho nên, người phải thành lập một môn phái dưới trướng Bành tướng quân. Sao tướng quân có thể trọng dụng người như Nam Tử An được? Chỉ là thời thế bắt buộc, tướng quân sắp sửa tấn công đến Tây Thành, phải dẹp chướng ngại vật là nhà họ Nam thôi.”

Tất cả đều hợp tình hợp lý, đúng ý Trường Không Đuổi nhà họ Nam, làm họ mất vị thế, để hắn có cơ hội thành lập một môn phái của riêng mình, trở thành môn chủ không ai có thể tùy tiện đuổi đi được nữa.

Vậy là trả được món nợ ân oán, cũng đạt được quyền thế.

Vị tướng quân kia là Bành Phương Nguyên nổi tiếng nhân từ, chắc hắn sẽ không làm chuyện gì với nhà họ Nam.

Suy đi tính lại, cuối cùng hắn nhận lời. “Ông muốn tôi làm gì?”

Cát Hồng khẽ cười. “Nam Tử An không dễ đối phó. Hắn biết mệnh trời, tính được thiên cơ, nhất định sẽ dự liệu được từ trước khi tướng quân tiến vào Tây Thành. Ta nghĩ, người ở cạnh hắn nhiều năm, chắc biết được sơ hở của hắn, cho nên ta muốn người làm nhiều loạn tính toán của hắn, để người của tướng quân thuận lợi vào thành, mượn thế lực bên ngoài đuổi nhà họ đi.”

Trường Không ngạc nhiên. “Chỉ đơn giản vậy thôi à?”

“Đương nhiên không chỉ vậy. Bọn ta cần biết rõ bố cục, đường đi lối lại trong nhà họ Nam. Từ bé người đã ở nhà họ Nam, ắt hẳn quen thuộc mọi góc ngách trong đó.”

Trường Không nhìn gã chòng chọc. “Xem ra ông đã điều tra khá nhiều về tôi.”

“Biết người biết ta mà thôi.”

“Ông tên gì?”

Gã vừa nói vừa cười: “Cát Hồng”

Trường Không đến gặp Bàn Phương Nguyên, cảm thấy đối phương hiền hòa đúng như lời đồn, không phải là kẻ lỗ mãng, tàn bạo, ngu ngốc. Hắn cân nhắc rồi tiết lộ toàn bộ bí mật của nhà họ Nam, sau đó về Tây Thành trước.

Khi đã về thành, Trường Không thám thính quanh khu vực gần nhà họ Nam, phát hiện cửa đóng then cài, hai ngày liền không có ai ra ngoài. Hắn thầm bất an, lẽ nào sư phụ đã tính ra hắn bán đứng nhà họ Nam nên dọn đi trước rồi? Vậy sau này sư phụ có tìm hắn tính sổ không?

Hắn lo sợ bất an, chờ Bàn Phương Nguyên đưa quân vào thành.

Ai dè Bàn Phương Nguyên không chỉ cho người vào thành mà đích thân dẫn quân đến. Bàn Phương Nguyên đưa tin cho lính thủ thành trước, bọn họ nhanh chóng đầu hàng không chút phản kháng, Bàn Phương Nguyên dẫn mấy nghìn binh mã chạy thẳng đến nhà họ Nam.

Trường Không thấy kì lạ, lặng lẽ bám theo, muốn xem tại sao Bàn Phương Nguyên lại nói một đằng làm một nẻo.

Nhưng không ngờ, đến nhà họ Nam, trước mắt hắn lại là thi thể nằm la liệt dưới đất, máu chảy thành sông. Hắn núp trong

góc bàng hoàng nhìn cảnh tượng này, chột hiểu ra.

Cát Hồng lừa hắn.

Mục đích của gã chính là tàn sát cả nhà họ Nam.

Hắn nhìn sư phụ mình kính trọng đứng trong biển máu, sắc mặt trắng bệch. Một tay ông cầm kiếm, không hề nao núng nhìn chăm chăm đội quân hùng mạnh phía trước. Cuối cùng, người thầy vĩ đại ấy vẫn là bậc thánh nhân.

Ngọn lửa nhanh chóng kéo đến, Nam Tử An đứng giữa biển lửa, mặc cho đầu tóc và thân thể bị thiêu đốt. Ánh mắt lâm liệt trước khi chết của ông ám ảnh Trường Không, trở thành cơn ác mộng của hắn.

Hắn cực kỳ hối hận.

Trường Không không chợp mắt năm đêm liền, hễ nhắm mắt lại thấy cảnh tượng nhà họ Nam la liệt thi thể cảm giác tội lỗi như đá nặng nghìn cân. Là lỗi của hắn, hắn không nên bán đứng nhà họ Nam.

Lương tâm Trường Không bị giày vò, ban đêm không sao ngủ nổi, hắn đứng dậy rút kiếm bên giường đi tìm doanh trại Bàn Phương Nguyên trú đóng.

Hắn muốn giết Cát Hồng và Bàn Phương Nguyên, báo thù cho sư phụ.

Đối với hắn, việc lẻn vào quân doanh không hề khó khăn, tìm được chỗ ở của Cát Hồng càng dễ như bỡn. Hắn lặng lẽ đi đến ngoài lều, nhưng mới nâng kiếm vén cửa lều lên đã nghe thấy giọng Cát Hồng điềm nhiên cất lời: “Quả nhiên người đến rồi.”

Trường Không sững người, vung kiếm mở cửa lều, cúi người đi vào. Ánh đèn dầu trong lều chợt sáng lên, Cát Hồng đang ngồi uống trà như đã đợi hẵn từ lâu.

Cát Hồng nhìn kiếm trong tay hẵn, cười nhạt. “Người muốn giết ta, báo thù cho Nam Tử An?”

“Ông lừa tôi, đây không phải là điều tôi muốn.”

“Đằng nào nhà họ Nam cũng đã bị tiêu diệt, người muốn chôn vùi tương lai của mình vì một đám người đã chết à? Ta sẽ vẫn đưa người tiên thành lập môn phái mà người cần, sau này tiếp tục hợp tác vui vẻ, Trường Không”

“Hợp tác gì chứ!” Trường Không phẫn nộ. “Tôi sẽ không hợp tác với người như ông”

“Loại người như ta mới có thể sống lâu!” Cát Hồng lạnh giọng. “Mà cũng không thể xem như người nhà họ Nam đã chết thật, họ vẫn sẽ sống lại được. Với bản lĩnh của Nam Tử An thì chỉ cần mười đến hai mươi năm thôi.”

Trường Không sững sốt. “Gì cơ?”

“Chỉ có bày tử trận, khiến bọn họ đời đời kiếp kiếp không thể đầu thai chuyển thế, mới có thể ngăn cản việc bọn họ hồi sinh.”

Trường Không nhớ có lần sư phụ từng nhắc đến tử trận được coi là cấm thuật vì quá tàn ác. Hẵn bàng hoàng. “Ông biết tử trận?”

“Dĩ nhiên biết rồi. Năm đó ta học trộm cấm thuật nhà họ Nam, nào ngờ bị sư phụ phát hiện và trục xuất khỏi sự môn. Học trộm cũng không xong thì hóa ra ta bị đuổi vô ích à?” Cát Hồng cười khẩy. “Nhưng Nam Tử An quá lợi hại, chỉ với sức lực một mình ta thì không thể bày tử trận được.”

Trường Không chợt hiểu ra, tay run rẩy. “Mục đích cuối cùng của ông là cái này sao, bởi vì bản lĩnh của một mình ông không thể bày được tử trận đó.”

“Hừ, nếu không thì vì sao? Lẽ nào sư đệ như ta không biết điểm yếu của Nam Tử An mà cần phải nhờ đến tên nhóc vất mũi chưa sạch như ngươi à? Muốn biết mật đạo nhà họ Nam chỉ cần tìm thợ thủ công là được, không cần hao tổn tâm sức đi thuyết phục ngươi.”

Biết mình bị lợi dụng, cảm giác tội lỗi trong lòng Trường Không càng trào dâng mãnh liệt, hấn gắng gượng ghìm cơn máu tanh chực trào khỏi cổ họng. “Đừng hòng.”

Trong lúc hấn nói, Cát Hồng bỗng búng một viên đan dược đỏ lôm vào thẳng miệng hấn. Đan dược vừa vào miệng đã tan ngay, thoát cái mùi máu tanh nồng nặc thấm khắp miệng lưỡi.

Trường Không phát giác không ổn, cúi người định nôn ra, nhưng máu kia như có tay chân, chui tọt xuống cổ họng và dạ dày hấn.

“Ông... cho tôi ăn cái gì thế...”

“Huyết đan.” Cát Hồng cười khà khà. “Đây là đan dược chế từ máu người nhà họ Nam, đã được máu của Bành Phương Nguyên tinh lọc lời nguyên. Trên đời chỉ có hai viên, ta chia cho ngươi một viên. Trường Không chúng ta có thể cùng trường sinh bất lão rồi.”

Trường Không nghe xong càng muốn nôn mửa, nhưng nôn thế nào cũng không ra.

“Đừng giãy giụa nữa, huyết đan đã hòa vào máu ngươi rồi. Đây là đan dược được chế từ máu người nhà họ Nam, nếu ngươi

không giúp ta bày tử trận, đến khi người nhà họ Nam sống lại tìm người tính sổ, thử nghĩ xem kết cục của người sẽ thảm đến mức nào.” Cát Hồng ngon ngọt dỗ dành. “Muốn bị người nhà họ Nam trả thù hay muốn bắt tay với ta? Người chọn đi.”

Trường Không không tin đây là đan dược trường sinh bất lão, vì hắn không tin Cát Hồng.

Thế nhưng, hắn phát hiện ra những vết sẹo năm xưa trên tay mình đang dần nhòa đi, không khác gì vùng da bên cạnh. Máu trong người hắn sôi trào, tinh lực vô tận cũng dần dâng lên.

Cát Hồng không lừa hắn.

Hắn thực sự đã uống máu của người nhà họ Nam, trong này có máu của sư phụ và Nam Tinh.

Hắn rất muốn nôn, nhưng nôn mãi không ra.

Cảm giác tội lỗi sâu sắc khiến hắn bế tắc đến cùng cực.

Hắn quỳ trên đất thật lâu, không thể rũ bỏ đi được. Đến tận hừng sáng, bên ngoài có tia nắng ban mai chiếu vào, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt đã khác hẳn.

Hắn lạnh lùng nhìn ra ngoài, gằn giọng: “Bày tử trận thế nào?”

Cát Hồng cười sang sảng vô cùng đắc ý, ngay cả ánh nắng ban mai cũng như đang run rẩy.

Cũng từ giờ khắc này, Trường Không đã hoàn toàn biến thành người khác, thân thể và trái tim đều không còn hơi ấm, trở thành quái vật trường sinh bất lão.

Chương 4

Trường Không bị cưỡng ép lấy ký ức, thậm chí còn ngay trước mặt người ngoài là Khưu Từ và Phùng Nguyên, cảm thấy căm hận Nam Tinh cùng cực.

Có khác nào cô đang bóc trần sự hèn mọn và tội ác mà hấn đã dốc sức quên đi bao năm qua. Nhưng giờ đây hấn bị trói, tu vi của Nam Tinh đã vượt xa hấn. Bao năm qua hấn quá mê mẩn cuộc sống hoang dâm vô độ, cố ý quên đi những gì học được từ nhà họ Nam, thế nên phép thuật cũng bị bỏ bê.

Nam Tinh thì khác, hấn cảm nhận rõ ràng sự tiến bộ vượt bậc của cô theo thời gian.

Nam Tinh rời khỏi cung điện ký ức, từ từ thu tay. Không thể ngờ chẳng những Trường Không bán đứng nhà họ Nam, mà còn góp một tay vào tử tận.

Còn khủng khiếp hơn nhiều so với kết cục tồi tệ mà cô dự đoán.

Thấy sắc mặt Nam Tinh tái nhợt, Khưu Từ nắm tay cô, sợ cô không chống đỡ nổi. Nam Tinh khẽ lắc đầu, cô vẫn chịu được, không ai có thể hủy hoại cô.

“Xem đủ chưa?” Trường Không lạnh giọng. “Em còn muốn đào bới sự tự ti và tội nghiệp từ đáy lòng tôi đến mức nào?”

“Cát Hồng đang ở đâu?” Nam Tinh biết được sự thật, không còn muốn đào sâu cảm giác tội lỗi của Trường Không nữa.

Trường Không bẽ bàng nhận ra cô không mấy may quan tâm đến hắn. Trong mắt cô, điều cấm kỵ của hắn chẳng có nghĩa lý gì. Lòng hắn bỗng nguội lạnh như tro tàn, bật cười sang sảng. “Gã còn sống, nhưng không còn mang diện mạo cũ. Gã không chọn sống yên ổn như tôi, gã chán ghét cuộc sống bình thản, cho nên muốn tìm kiếm những điều kích thích hơn.”

“Ý anh là gì?”

“Cướp xác.”

Nam Tinh sửng sốt, *cướp xác*? Từ bỏ thể xác của mình, xâm chiếm cơ thể người khác, giết chết linh hồn của vật chủ, cô hỏi: “Bắt đầu từ khi nào?”

“Lâu lắm rồi, cũng thay đổi liên tục đến hai mươi người chứ không ít.” Trường Không lạnh lùng cười khẩy, tỏ vẻ vừa khinh thường vừa chế giễu. “Hễ thấy chán là gã lại bỏ thân xác đi. Với gã, trường sinh chẳng qua chỉ là một trò chơi, không có ý nghĩa gì.”

Khưu Từ lập tức hỏi: “Bây giờ hắn đang ở đâu? Đã biến thành ai rồi?”

Trường Không cười khinh khỉnh. “Tôi sẽ không nói cho các người biết, các người tự đi mà tìm. Các người không phải đối thủ của gã, không bao giờ xứng tầm. Bởi vì gã là cầm thú, là quái vật không chút nhân tính, sao các người có thể đánh bại gã được.”

“Tôi chỉ mới tước đoạt ký ức của anh một lần thôi.” Cường ép lấy ký ức cũng là cấm thuật của nhà họ Nam, sau lần vừa rồi Nam Tinh đã cảm thấy cơ thể suy yếu. Nhưng cô nhất định phải dùng lần nữa, chỉ còn cách này mới có thể biết được manh mối

về Cát Hồng, may ra còn nhìn thấy được nhân diện hiện tại của Cát Hồng.

Trường Không chẳng buồn phản ứng, thậm chí còn không nhúc nhích, chỉ có hai mắt xoay tròn càng lúc càng nhanh, tia máu hần lên dày đặc như muốn nổ tung.

Khưu Từ cảm thấy bất thường, đảo mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bất kỳ ai. Song Trường Không như đang bị bóp cổ, Nam Tinh cũng cảm nhận được có người muốn giết Trường Không.

Cô lập tức dùng chú tinh lọc, hòng loại bỏ bùa đoạt mệnh đã được ếm vào người Trường Không từ khi nào. Thế nhưng chú tinh lọc không hề có tác dụng, còn Trường Không vẫn bị khống chế.

Chuyện này chỉ còn có một khả năng, đó là cơ thể của Trường Không đã bị nguyên rửa.

Nam Tinh chợt thấy sớn gai ốc, trực giác mách bảo cho cô biết chính Cát Hồng gây ra chuyện này.

Có lẽ Cát Hồng đã ếm bùa này vào Trường Không ngay từ đầu, chỉ cần hần mạnh nha ý định tiết lộ thân phận của Cát Hồng là sẽ chết.

“Sư huynh.” Nam Tinh muốn lấy ký ức của hần nhưng không còn kịp nữa.

Trường Không vừa bất lực vừa hối hận nhìn Nam Tinh, cố hé miệng ra. Nam Tinh chỉ nghe được bốn chữ...

“Anh rất hối hận...”

Hần đã hối hận ngay từ lúc biết mình bị lợi dụng rồi.

Cho đến bây giờ hắn mới nhận ra một điều, thật ra mình không hề thích Nam Tinh. Tất cả chỉ vì hắn một lòng tôn kính sư phụ, khao khát được ở lại nhà họ Nam, trở thành một phần trong gia đình họ, nên mới vô thức quan tâm đến Nam Tinh.

Đúng vậy, từ đầu đến cuối hắn chỉ muốn ở lại để kề cận phò tá sư phụ. Hắn nguyện cả đời chịu ơn sư phụ đã nuôi nấng dạy dỗ hắn như con trai, hiền từ như một ông Bụt.

Thế mà hắn lại phản bội sư phụ, thậm chí đích thân sát hại ông.

Hắn hối hận, nhưng không thể thay đổi được gì nữa. Từ khi được bắt tử, hắn chỉ như cái xác biết đi, chưa bao giờ thực sự cảm thấy vui vẻ.

Tại sao hắn lại được sinh ra... tại sao số mệnh hắn lại như bản như thế này...

Hắn chậm rãi nhắm mắt, cảm nhận thân thể từ từ hóa thành tro bụi, sau này... sẽ không còn phải day dứt nữa.

Nam Tinh tận mắt thấy hắn tắt thở cũng không thể trụ nổi, khụy gối xuống đất. Cô nắm lấy áo hắn, đầu óc trở nên trống rỗng.

Khư Từ khẽ thở dài.

Phùng Nguyên không ngờ người sắp giở giang hồ hơn người của mình cũng chết dưới tay người khác. Anh ta không hề run rẩy, vì đã quên mất sợ hãi rồi, chỉ mấp máy khẽ gọi: “Sếp....”

Trường Không... đã không nghe được nữa rồi.

Phùng Nguyên chờ dẫn lái xe rời khỏi vùng ngoại ô, chạy một đoạn đường dài mới nhớ ra hỏi: “Về cửa hàng Đào Gia sao?”

“Về khách sạn của tôi.” Khưu Từ bật bản đồ dẫn đường cho anh ta, trả lời thật khẽ, vì Nam Tinh vẫn còn đang lặng thinh tựa vào vai anh.

Hồi lâu sau, Nam Tinh mới thoát khỏi trạng thái ám ảnh. Cô ép mình mở mắt, im lặng hồi lâu mới cất lời: “Anh có thấy kì lạ không?”

“Sao thế?”

“Người lòng dạ ác độc như Cát Hồng sao lại cho phép sư huynh Trường Không trường sinh? Dù có là vì muốn lợi dụng sư huynh bày tử trận cùng mình, nhưng với bản chất độc ác ấy, lẽ ra gã phải tìm cơ hội giết sư huynh mới đúng chứ?”

Vậy mà suốt mấy trăm năm qua, chẳng những Trường Không còn sống, mà còn biết được Cát Hồng đã cướp xác hơn hai mươi người. Nói cách khác, Cát Hồng không hề giấu giếm thân phận của mình với Trường Không mà hai người vẫn thường xuyên liên lạc, hợp tác với nhau.

Khưu Từ cũng lăn tăn chuyện này. Song bây giờ Trường Không đã chết, Cát Hồng lại mất manh mối, không thể lý giải được.

Nam Tinh thở dài. “Manh mối lại bị đứt rồi, hiện tại tình cảnh của chúng ta rất nguy hiểm.”

Ngay từ đầu cô đã tự biến mình thành mối câu, cho nên chưa bao giờ lo lắng, nhưng còn Khưu Từ thì...

Khưu Từ biết cô đang lo lắng điều gì, vừa nắm tay cô vừa ôm cô chặt hơn. “Địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng chúng ta cứ cần

thận mọi việc là được.”

“Ừ.” Nam Tinh thoáng nhích người để ngả đầu lên vai anh cho thoải mái hơn. Cô phải nhanh chóng hồi phục thể lực để tìm Cát Hồng.

Chứng kiến Trường Không bị gieo lời nguyên bỏ mạng ngay trước mắt, cô cảm nhận rõ rệt tu vi của Cát Hồng hơn xa cô, không hề dễ đối phó.

Mấu chốt là cô thậm chí không biết hiện giờ hắn đang ở đâu.

Trường Không đã chết.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất vùi sâu người vào xô pha, ánh mắt trầm tĩnh nhìn chăm chăm ra cảnh đêm ngoài khách sạn.

Hai mắt gã nhắm lại, trái tim lạnh lẽo dường như hơi nhói lên, nhưng rồi gã lập tức lập ra một kế hoạch khác.

Vẫn còn sót một người nhà họ Nam, cô ta phải chết. Cô ta có thể giết chết Bàn Phương Nguyên mà ngay cả gã cũng không giết được, vậy có phải cô ta cũng có thể giết gã không?

Nếu thực sự như vậy, gã nhất định phải nhanh chóng trừ khử Nam Tinh, diệt cho đến người nhà họ Nam cuối cùng.

Nghĩ đến đây, gã cười lạnh, không buồn để tâm đến Trường Không nữa. Bất tử vốn là chuyện rất cô đơn.

Đến cuối cùng chỉ còn lại mình gã.

Vẫn như năm đó, chỉ có mình gã thôi.

Thanh lâu thời Tống, vô số văn nhân trí thức tự xưng phong lưu thường xuyên lưu luyến ở đây. Cũng có vài người cố ý đến chơi bời, chẳng hạn như Cát Hồng.

Đa số người đến thanh lâu đều có nhân tình cố định. Cát Hồng cũng có, nhưng chẳng bao lâu gã đã thấy chán. Kỹ nữ nào cũng mang lòng tham không đáy, thấy được đối xử tốt một chút là sẽ đeo bám dai dẳng để đòi chuộc thân.

Cát Hồng không phải người chung tình, gã sẽ chỉ đến đây một tối này nữa thôi.

“Nô gia có thai rồi.”

Kỹ nữ thông báo một câu khiến Cát Hồng phải thay đổi ý định.

Theo thói quen, gã tính toán số mệnh đứa trẻ chưa ra đời này, càng tính càng tươi tỉnh. Kỹ nữ thấy gã vui mừng cảm thấy hy vọng, bèn giở giọng nũng nịu: “Đứa này đúng là của công tử, công tử chuộc thân cho nô gia đi, công tử cho nô gia làm thiếp cũng được.”

Cát Hồng cười rộ, véo một bên má xinh đẹp của nàng ta. “Sao ta nỡ để nàng làm tì thiếp chứ, ta sẽ cưới nàng, cho nàng danh phận.”

Ơn nghĩa này quả thật nằm ngoài mong đợi của một kỹ nữ. Nàng ta những tưởng Cát Hồng cũng giống những khách làng chơi trước, chỉ xem kỹ nữ là trò tiêu khiển, không ngờ gã lại muốn cưới nàng ta làm vợ. Cát Hồng tuần tú lịch sự, lại chi tiêu hào phóng, không ngờ... Nàng ta hoan hỉ trong lòng, đúng là mẹ vinh nhờ con rồi.

Cát Hồng chuộc thân cho nàng ta, còn mua một căn nhà để nàng ta an tâm dưỡng thai.

Đủ ngày đủ tháng, nàng kỹ nữ hạ sinh một đứa con trai. Người phụ nữ mới sinh thân thể yếu ớt nhưng trong lòng tràn ngập mong đợi vào cuộc sống giàu có về sau, có chồng có con, thực sự tốt hơn nhóm chị em ở thanh lâu nhiều.

Nàng ta đang mải mơ mộng, bà mẹ bưng một chén thuốc đến, nói rằng đó là thuốc an thần Cát Hồng sai người sắc, giục nàng ta mau uống.

Nàng ta thậm cảm động, nhân lúc thuốc còn ấm, liền uống cạn rồi nằm xuống.

Chưa đến nửa ngày, bà mẹ vội đến tìm Cát Hồng vẫn luôn ngồi chờ trong đình nghỉ mát, lo lắng bẩm báo: “Phu nhân bị rong huyết, rằng không xong rồi!”

Cát Hồng đặt chén rượu xuống. “Bé đứa bé đến đây.”

Bà mẹ lấy làm lạ, không ngờ gã lại tỏ ra vô tâm như người xa lạ. Nhưng tiên đã cầm trong tay, bà vẫn mang đứa trẻ sơ sinh đến, thậm lo lắng cho đứa bé chưa đầy tháng đã phải ra gió lạnh, không biết có bị ốm không. Cát Hồng nhận lấy đứa bé, sờ sờ đứa bé còn nhăn nhúm, cười đắc ý. Đây là con trai gã, là hy vọng của gã, cũng là quân cờ tốt nhất của gã.

“Thưởng cho bà.” Cát Hồng đưa cho bà vú một thỏi vàng, dặn rằng mình muốn bế con sang phòng khác.

Bà mẹ tuy lấy làm khó hiểu, nhưng vẫn lóa mắt vì vàng. Bà cầm thỏi vàng nhìn ngắm một lúc, chợt nhớ đến sản phụ còn trong phòng, vội vã quay về. Trước mặt bà ta là một giường đầy máu, ngay cả chăn cũng bị nhuộm đỏ lôm, cảnh tượng vô cùng

kinh khủng. Bà nén sợ đến gần kiểm tra, thì thấy sản phụ đã không còn thở nữa. Bà khẽ thở dài một hơi, định quay ra báo với vị công tử kia.

Ấy vậy mà ra ngoài sân, tìm mấy căn phòng cũng không thấy công tử kia và đứa bé đâu. Bà bỗng thấy lạ, vội lấy vàng ra xem, sợ là vàng giả.

Nào ngờ vừa giở tay ra, bà phát hiện tay mình đã biến thành màu đen. Bà sợ hãi vút thổi vàng xuống đất, nhưng màu đen đã nhanh chóng lan ra cả cánh tay bà. Đến khi màu đen lan đến cổ, họng bà nghẹn đi như có thứ gì đó bóp chặt.

Bà mù trợn to mắt, tuyệt vọng há miệng ra thở song không hít được hơi nào.

Cuối cùng cú thế mà chết ngạt.

Cát Hồng bế đứa bé đi thẳng đến một ngọn núi, chậm rãi trèo lên, đi đến một vị trí định sẵn mới đặt đứa trẻ xuống. Gã cúi người quệt chóp mũi đứa bé, dịu giọng cười. “Con phải lớn lên nhanh nhé, sau này còn cùng ta trường sinh bất lão.”

Nói rồi, gã lập tức khuất dạng.

Tiếng trẻ con khóc vang dội cả núi rừng, sư trụ trì đi hóa duyên trở về nghe thấy, bèn lần theo âm thanh, tìm thấy được một bé trai quấn trong tã lót đang khóc lóc nỉ non.

Tiếng khóc của đứa bé làm chim rừng hoảng sợ, bay tán loạn, lá cây cũng rơi lả tả.

Đang là hoàng hôn, mặt trời lặn xuống núi, màn đêm dần buông nhấn chìm cả vùng đất vào bóng tối.

Sư trụ trì nhìn đứa bé đầy yêu thương, cất giọng đôn hậu: “Con à, vạn vật đều thành không, sau này con tên là Trường

Không nhé!"

Chương 5

Lúc Lê Viễn nhận được tin nhắn của Khưu Từ, đêm đã về khuya. Anh rón rén ngồi dậy mà vẫn làm người bên cạnh tỉnh giấc. Lâm Man ngáp dài khẽ mở mắt, thấy anh đang mặc quần áo như định đi ra ngoài, bèn bật dậy, dụi mắt hỏi: “Muộn thế này anh còn đi ra ngoài, có việc gấp hả?”

Lê Viễn nghiêng người ôm Lâm Man, hôn lên trán rồi ấn cô xuống giường trở lại, đắp chăn cho cô, khẽ khàng đáp: “A Từ về rồi, bảo anh qua đó một lát. Anh sẽ về ngay thôi, em ngủ đi, còn sớm.”

“À...” Lâm Man buồn ngủ quá đổi, nghe nói anh chỉ sang phòng Khưu Từ thì thôi không lo lắng nữa. Đến khi anh ra khỏi phòng, cô đã lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Lê Viễn đi thang máy xuống tầng mười chín, gõ cửa phòng. Lát sau Khưu Từ ra mở cửa, Lê Viễn vừa định đi vào đã bị chú em đưa tay cản lại. Khưu Từ không cho anh vào mà bước ra ngoài, còn khép cửa phòng lại.

Lê Viễn cười trêu: “Trong phòng có cọp à?”

Khưu Từ cũng chẳng giấu giếm. “Nam Tinh đang ở trong phòng.”

Lê Viễn kinh ngạc, Khưu Từ lập tức giải thích: “Về muộn quá, khách sạn hết phòng rồi.”

Lê Viễn thở dài. “Hóa ra chú gọi người anh đã có vợ này ra hành lang hóng gió để tránh điều tiếng đấy à?”

Khưu Từ bật cười. “Anh biết cũng đừng nói ra chứ.” Anh nhìn hành lang vắng vẻ nghe động tĩnh một lúc mới thôi cười. “Anh, hai ngày nay em và Nam Tinh gặp phải rất nhiều chuyện, tàn khốc vượt xa tưởng tượng của người bình thường. Chuyện em nhờ anh điều tra đoạn phim giám sát, anh đừng lại đi. Từ nay về sau, anh và Man Man đừng nhúng tay vào chuyện của bọn em, hoàn toàn phải sạch quan hệ với...”

“Chữ “bọn em” của cậu không bao gồm cả anh và Man Man ấy hả?” Gương mặt Lê Viễn không còn sót lại chút nét cười, anh lạnh lùng nghiêm nghị ngắt lời Khưu Từ. “Nếu xem anh là anh trai thì chú đừng nói mấy lời này. Man Man mà biết chắc sẽ buồn lắm.”

Khưu Từ lắc đầu. “Anh, chuyện này không hề đơn giản, anh dính líu đến chắc chắn sẽ bị liên lụy.”

“Vậy sao chú và Nam Tinh còn muốn tiếp tục điều tra? Sao không sớm thoát thân đi?”

“Nam Tinh với em khác, bọn em không hẳn là người thường, khác với anh và Man Man. Trong mắt người kia, anh chị hoàn toàn không phải là chứng ngại vật của hắn.”

Lê Viễn bình tĩnh nói: “Không, trong mắt anh và Man Man, chú và Nam Tinh là người bình thường, thậm chí, còn là người nhà.”

Khưu Từ sửng sốt.

“Nếu chú có thể bàng quan khi anh và Man Man gặp chuyện, vậy thì có thể tiếp tục ngăn anh quan tâm đến việc của chú và Nam Tinh.” Lê Viễn vỗ vai anh. “Không được đúng không?”

Dĩ nhiên Khưu Từ làm không được, chẳng biết phải nói thế nào nữa, đành bất an tiếp lời. “Giờ muộn quá rồi, sáng ra em sẽ kể lại toàn bộ chuyện xảy ra hai ngày nay cho anh nghe.”

“Nam Tinh có đồng ý không?”

Khưu Từ mỉm cười. “Nam Tinh bảo em đấy. Trên đường về khách sạn, cô ấy bảo kiểu gì hai người cũng sẽ không chịu làm ngơ, nên dặn em tìm cơ hội nhắc hai người đề phòng kĩ lưỡng, không đến mức quá bị động.”

Lê Viễn khẽ gật đầu. “Nam Tinh là một cô gái tốt, có cô em dâu thế này, anh cũng yên tâm. Có điều... thần bí quá. Thôi, chờ thân thiết hơn rồi nói sau.”

Anh nói xong lại hỏi: “Giờ chú đi đâu?”

“Về phòng, ngủ tạm trên xô pha một đêm.”

“Ừ, vậy anh cũng về phòng đây.”

“Vâng” Khưu Từ dõi mắt nhìn theo Lê Viễn vào thang máy rồi mới về phòng. Nghe thấy tiếng trở mình từ phòng ngủ, anh lập tức bước đến nhìn vào, thấy Nam Tinh đang ngủ yên trên giường mới an tâm.

Nắng mai vừa hửng, lại bắt đầu một ngày mới.

Khi Khưu Từ xuống nhà hàng ăn sáng, Lê Viễn và Lâm Man đã có mặt. Anh bước đến chào. “Dậy sớm vậy, có việc cần ra ngoài à?”

“Ừ.” Lê Viễn trả lời. “Khi này giám đốc Hà gọi cho anh, báo đã chọn được vài đoạn phim, nhưng không nhiều. Nếu phát

hiện ra cùng một người mua những đồ kia thì sẽ mang đến cho anh xem, có lẽ tối nay là có kết quả.”

Tin tức đến rất đúng lúc, Khưu Từ tỏ vẻ vui mừng. “Nếu biết được người mua là ai, chúng ta sẽ chiếm được thời cơ then chốt, không đến mức bị động.” Bây giờ Nam Tinh đang trong tình cảnh thực sự nguy hiểm, anh rất lo. Nếu được, anh chỉ mong lúc nào khách sạn cũng kín phòng để anh có thể trông nom cho Nam Tinh được an toàn.

Anh vừa định kể cho Lê Viễn và Lâm Man nghe chuyện mấy ngày qua, chợt nhìn thấy người đàn ông đi vào nhà hàng, bèn tạm gác ý định.

Lâm Man thấy Khưu Từ đổi nét mặt mới liếc sang, khẽ “hừ” một tiếng.

Chỉ có Lê Khang Thành mới khiến cô ấy không vui như vậy thôi.

Lê Khang Thành nhìn thấy bọn họ bèn đi đến. Lê Viễn khách sáo chào hỏi lấy lệ, Lê Khang Thành thấy còn chỗ trống, cũng ngỏ lời: “Ở đây có ai ngồi không?”

Lâm Man nghiêng người nhìn ông ta. “Có rồi ạ, bác Lê tìm chỗ khác ngồi đi.”

Lê Viễn nhìn cô ấy ra hiệu rồi đứng dậy. “Thêm một ghế nữa là được mà.”

Anh vẫy tay gọi phục vụ lấy thêm một chiếc ghế đến cho Lê Khang Thành. “Man Man, bao giờ ba mẹ cháu về nước? Gần cả năm nay bác chưa được gặp họ rồi.”

Lâm Man đáp lời: “Cháu không biết đâu, đừng nói là bác, ngay cả cháu cũng đã lâu không được gặp ba mẹ.”

Lê Khang Thành thấy tay Khưu Từ quần băng gạc, ra vẻ quan tâm. “Sao bị thương thế?”

“Không cẩn thận bị trầy xước ạ.”

“Cũng lớn rồi, sao lại sơ suất thế!” Lê Khang Thành ngồi đối diện với cửa nhà hàng, đang lên giọng dạy bảo, chợt khựng lại khi thấy một cô gái hòa với dòng người đi vào trong, bèn hỏi: “Bọn cháu đang chờ cô Nam Tinh à?”

Khưu Từ thoáng giật mình. “Bác Lê biết Nam Tinh ạ?”

Lê Khang Thành khẽ cười. “Từng gặp một lần khi cô ấy đi cùng Man Man.” Ông ta nhìn đồng hồ đeo tay, đứng dậy nói. “Bác có hẹn, đi trước đây.”

Lúc này Lâm Man mới cười tươi rói. “Bác Lê đi cẩn thận ạ.”

Lê Khang Thành thoáng nhìn Lâm Man, biết rõ Lâm Man không ưa gì mình. Dĩ nhiên ông ta cũng không thích cô tiểu thư nhà họ Lâm mặt dày theo đuổi đàn ông này.

Chờ ông ta rời đi, Lâm Man mới kể với Khưu Từ: “Lần trước tôi rủ Nam Tinh đi xem biệt thự thì gặp phải ông ta. Tôi không hề giới thiệu Nam Tinh với ông ta, không hiểu sao ông ta biết được nữa.”

Khưu Từ không suy nghĩ nhiều, thấy sắc mặt Nam Tinh vẫn xanh xao, anh kéo ghế đến hỏi: “Ngủ không ngon sao em?”

“Ngủ ngon.” Nam Tinh thấy anh hỏi, bất giác đưa tay sờ lên mặt. “Sắc mặt em kém lắm sao?”

“Ừ.” Khưu Từ trấn an. “Lát nữa có cháo, em ăn trước cho ấm bụng.”

“Ừ.” Lúc này Nam Tinh mới gật đầu chào Lê Viễn và Lâm Man. “Anh Lê, Man Man.”

Tim Lâm Man tức khắc như nở hoa. “Òa, cô chịu gọi tôi là Man Man, không gọi cả tên lẫn họ nữa, tôi cũng muốn gọi cô là Tinh Tinh.”

Nam Tinh ghen họng, bèn sửa lại: “Lâm Man.”

Lâm Man chưng hửng, khiến Lê Viễn bật cười. “Gọi là Nam Tinh đi.”

Lâm Man cũng phì cười. “Ờ ờ, em biết Nam Tinh không giống mấy cô gái bình thường mà ngẫu y như Hoa Mộc Lan cá tính mạnh mẽ, không bán bèo.”

Nam Tinh thực lòng đâu muốn xa cách với Lâm Man, chẳng qua xưng hô thế kia nghe kì cục quá. Lâm Man cũng không đến mức mặt dày mày dạn như Khưu Từ, có cưỡng cách nào anh cũng vẫn gọi cô là Tinh Tinh.

Nghe nhiều cũng thành quen, nhưng với người khác thì cô chưa quen nổi.

Biết đâu cứ gọi thêm mấy lần, cô sẽ dần chấp nhận.

Tuy nhiên, có lẽ không ai bền bỉ được như Khưu Từ.

Cô nắm tay anh đặt lên chân mình, kiểm tra vết thương thấy không còn rỉ máu nữa. Cô cúi đầu làm tóc xõa xuống, vừa định gạt sang thì Khưu Từ đã vén tóc ra sau tai giúp cô. Cô nhướng mày nhìn anh, buông tay anh ra. “Không còn rỉ máu nữa, tối mai thay băng được rồi.”

“Ừ, vết thương không sâu, chỉ mấy hôm là lành thôi.” Khưu Từ nói thêm: “Hôm nay em đừng ra ngoài, chắc chắn Cát Hồng đã biết Trường Không chết rồi. Hiện giờ chúng ta không biết gã đang ở đâu, ít nhất phải chờ em ổn định tinh thần mới đi tìm hẳn được, nếu không sẽ dễ dàng bị phục kích.”

Từ ký ức của Trường Không và Bành Phương Nguyên, Nam Tinh biết Cát Hồng là người vô cùng xảo trá. Hơn nữa gã xuất thân từ nhà họ Nam, là sư đệ của ông nội, chắc chắn không hề tầm thường.

Lê Viễn và Lâm Man ăn sáng xong đi trước, dặn tối sẽ về. Trong thang máy, Khưu Từ thấy Nam Tinh ấn tầng mười sáu định lên lễ tân, im lặng hồi lâu mới gọi. “Nam Tinh.”

“Hả?”

“Anh nghĩ, bây giờ Cát Hồng đã biết em còn sống, có thể sẽ đến đây bất cứ lúc nào, em ở một mình anh không yên tâm.”

Nam Tinh nghĩ ngợi. “Bất kể em ở đâu, anh cũng sẽ không thấy yên tâm.”

“Có một nơi.”

“Nơi nào?”

“Phòng anh.” Khưu Từ lập tức giải thích trước khi bị cô mắng là háo sắc. “Tối qua em ngủ trong phòng, anh ở bên ngoài, cảm thấy rất an toàn, cũng rất yên tâm. Em chỉ cần trở mình thôi, anh cũng biết được.”

Nam Tinh khe khẽ hít một hơi, Khưu Từ không nhận ra cô đang rất căng thẳng.

Nói cô là người cổ đại cũng không hẳn, nhưng tính ra cũng chưa từng tiếp xúc nhiều với đàn ông. Hợp tác với mấy đời nhà họ Đào, cô gắn bó như người thân. Phùng Nguyên cũng được xem là một trong những người đàn ông cô tiếp xúc, nhưng chỉ dừng ở quan hệ hợp tác.

Dù sao cũng chẳng có mấy ai có thể chịu được tính tình của cô, nhất là đàn ông.

Việc này trên danh nghĩa xem như là họ sống chung.

Nhưng thực tế thì không phải.

Khưu Từ lo lắng cho cô rất nhiều, dù cô có chọn phòng ngay bên cạnh, e rằng anh cũng thao thức cả đêm. Khưu Từ biết rõ mức độ gian xảo của Cát Hồng, nên dù tôn trọng cô nhưng vẫn mạo phạm đề xuất như vậy.

Nam Tinh suy nghĩ hồi lâu, thấy sắp đến tầng mười sáu bèn đưa tay ấn tầng mười chín. Cô ấn tầng mười sáu hai lần, đèn tầng này vụt trở thành màu xám.

Khưu Từ thấy Nam Tinh dễ dàng ứng thuận thì khá bất ngờ, song không nói lời nào. Nam Tinh tin tưởng anh tuyệt đối, anh cảm thấy ấm áp trong lòng, siết chặt tay cô.

“Tinh!” Cửa thang máy mở ra, bất thành linh bên cạnh xuất hiện một chiếc bóng. Khưu Từ cảnh giác giơ tay lên định chém xuống, song lập tức nhận ra một khuôn mặt không mấy vui vẻ. Anh ta không buồn để ý đến việc mình suýt bị đánh, chỉ vẫy tay “hi” một tiếng.

“Quản lý Phùng?” Khưu Từ kinh ngạc. “Sao anh lại đến đây?”

Nam Tinh nhìn xung quanh, cảnh giác nhắc nhở: “Đi vào rồi nói.”

Ba người vào phòng, Phùng Nguyên ngồi xuống xô pha, uể oải nói: “Ngày đầu tiên sếp không đi làm, mấy quản lý đều bất an. Bao năm qua, ngày mưa ngày nắng sếp vẫn luôn có mặt đúng giờ. Chẳng mấy ngày nữa, sỡ sẽ rồi như mớ bòng bong cho mà xem.”

Nam Tinh biết Phùng Nguyên rất yêu công việc, nhưng chuyện này ngoài tầm tay cô rồi, chỉ còn biết an ủi: “Rối như mớ bòng bong thì sẽ thế nào?”

“Tôi thấy chỉ có hai con đường, một là giải tán, vì có rất nhiều việc cần đến lãnh đạo xử lý; hai là bầu ra một lãnh đạo khác. Có điều hầu như không có ai đủ sức thuyết phục để được bầu vào vị trí này.” Phùng Nguyên khó chịu. “Tôi không muốn thất nghiệp, chỉ muốn làm việc chăm chỉ, trải qua những năm tháng bình yên.”

Anh ta lo lắng suýt khóc, chợt nghĩ chuyện này vốn do Nam Tinh và Khưu Từ “gây ra”, lại sợ họ áy náy. “Tôi không trách hai người, sắp tới đương nhiên không phải người tốt, đi đến kết cục này cũng không lạ.

“Phùng Nguyên.” Nam Tinh tựa vào xô pha. “Anh có thể tiếp quản cửa hàng của ông chủ Đào. Từ ngày lành bệnh, ông ấy luôn muốn tìm người tiếp quản, nhưng chẳng tìm được người đáng tin cậy, nhất định ông ấy sẽ vui lòng giao phó cửa hàng cho anh.”

Phùng Nguyên ngẩng phắt đầu lên. “Ông chủ Đào chịu sao?”

“Tôi có thể nói giúp anh.”

Phùng Nguyên mừng rỡ. “Được, được, vậy tôi về thu dọn đồ đạc luôn đây, tôi muốn làm vườn cùng ông chủ Đào!”

Nam Tinh phát hiện ra không phải vô cớ mà Phùng Nguyên luôn vui vẻ như vậy. Anh ta thực sự là người rất dễ thỏa mãn, người dễ thỏa mãn sẽ luôn vui vẻ. Còn người quá tham lam thì sao? Có vui vẻ không?

Giống như Cát Hồng vậy.

Dù có được cuộc sống vĩnh hằng, nhưng gã phải thay đổi thể xác và thân phận không ngừng mới có được cảm giác mới mẻ và vui vẻ trong cuộc sống.

Như vậy có thực sự vui vẻ không?

Ánh mắt cô thoáng sa sầm, không biết rốt cuộc gã đang ở đâu.

Chạng vạng mới rời công ty, Lê Viễn vừa đến bãi đỗ xe tầng hầm liền nhận được điện thoại của chủ siêu thị. Sau khi cúp máy, Lâm Man cảm nhận được anh gấp gáp hơn hẳn, cô vừa lên xe đã hỏi ngay: “Sao vậy A Viễn?”

Lê Viễn thắt dây an toàn, thấy cô chỉ lo hỏi mà quên thắt dây an toàn, bèn thắt giúp cô rồi mới khởi động xe. “Giám đốc Hà gọi đến, đã điều tra được người mua đồ rồi. Anh ta đã in ảnh và cắt đoạn phim, người của siêu thị đang đưa đến khách sạn.”

Lâm Man mừng rỡ. “A Từ và Nam Tinh biết được chắc sẽ vui lắm.”

“Ừ.”

Xe trở về khách sạn, người kia đã chờ sẵn Lê Viễn ở cửa phòng. Lê Viễn nhận được điện thoại lập tức về phòng Lâm Man lên tầng mười chín gọi Khưu Từ và Nam Tinh.

Vừa nghe nói chủ siêu thị tìm được người, Khưu Từ và Nam Tinh tức khắc theo Lâm Man vào thang máy.

Vốn vẹn hai mươi giây mà lòng bàn tay Nam Tinh rịn mồ hôi. Không biết Cát Hồng đã thay khuôn mặt và thân phận gì.

Phòng Lê Viễn ở cuối hành lang, ra khỏi thang máy phải đi thêm một đoạn. Họ còn chưa đến nơi đã thấy phục vụ phòng vội vàng chạy về phía thang máy. Nhận ra Lâm Man ở cùng với khách phòng 09, vội vàng thông báo: “Cô Lâm, anh Lê xảy ra chuyện rồi!”

Chương 6

Lê Viễn bị tập kích.

Lạ thay khóa cửa không bị phá, camera cũng không ghi lại được hình ảnh kẻ khả nghi, chỉ có vết thương ở phần gáy Lê Viễn rõ ràng là bị chùy đánh vào. Khi Lâm Man chạy vào phòng, Lê Viễn đã hôn mê bất tỉnh, cả khuôn mặt nhuốm máu.

Lâm Man lập tức ngồi sụp xuống bên cạnh Lê Viễn, nước mắt tí tách nhỏ xuống, không thốt nên lời.

Lúc xe cấp cứu đưa Lê Viễn đi, Lâm Man mới hoàn hồn, nhưng cả người vẫn run rẩy không kiểm soát, không dám hỏi bác sĩ Lê Viễn thế nào. Ai nhìn thấy cũng biết vết thương của Lê Viễn rất nặng. Thủng một lỗ ở đầu sao có thể nói là nhẹ được?

Khư Từ và Nam Tinh cũng không nói câu nào, còn không dám hỏi bác sĩ trước mặt Lâm Man.

Lâm Man tựa vào Nam Tinh, nhìn Lê Viễn hôn mê bất tỉnh, không hiểu sao chuyện cũ cứ liên tục hiện lên trong đầu, như thể cô đang lấy hết sức bình sinh để hồi tưởng lại cuộc đời trước khi chết. Cô cảm thấy mình như đang hấp hối, đến hít thở cũng khó khăn.

Nam Tinh đang ôm Lâm Man chợt thấy bất thường vội vàng gọi bác sĩ trên xe. “Bác sĩ.”

Bác sĩ đang nghiêng đầu quan sát Lê Viễn, liếc sang thấy Lâm Man mặt mày trắng bệch như tờ giấy, lập tức nói: “Mau để cô ấy nằm xuống.”

Đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng đỏ không tắt, Lê Viễn còn đang cấp cứu bên trong, Lâm Man đã được đưa đến phòng theo dõi, Khưu Từ và Nam Tinh canh chừng bên ngoài phòng phẫu thuật.

Nam Tinh đứng tựa vào vách tường, còn Khưu Từ ngồi khom lưng trên ghế, khuỷu tay chống lên đầu gối trông vô cùng cô đơn và ảm đạm. Trái tim đau nhói như bị kim châm, cô rảo bước đi đến trước mặt anh, khom người ôm lấy anh an ủi: “Sẽ bình an vượt qua, anh đừng lo.”

Khưu Từ nhìn vào phòng phẫu thuật, tử khí cứ quẩn quanh ngay trước mắt.

Lê Viễn đang cận kề cái chết, rất có thể sẽ không qua khỏi.

Anh lắc đầu. “Anh vẫn ổn, không sao.”

Nhưng giọng anh đã khản đặc, tâm trạng tràn ngập lo lắng. Cho dù Nam Tinh bên cạnh cũng không thể khiến anh an tâm. Lần đầu tiên trong đời anh sợ hãi đến vậy, sợ rằng Lê Viễn không gắng gượng được nữa.

“Anh ấy không sao đâu, đúng không Nam Tinh?”

Anh hỏi rất khẽ, như đang tự khẳng định với chính mình.

Nam Tinh nhìn thấy tử khí ảm đạm không ngừng lượn lờ nơi phòng phẫu thuật, biết Khưu Từ cũng thấy, anh hỏi vậy chẳng khác nào đang lừa mình dối người. Song Nam Tinh vẫn gật đầu, chậm rãi buông tay, nhìn vào mắt anh. “Ừ, không sao đâu.”

Khưu Từ nhỏ giọng: “Nếu thực sự xảy ra chuyện, bằng bất cứ giá nào anh cũng sẽ cứu anh ấy về. Nam Tinh, em nhất định phải tha thứ cho anh.”

Nam Tinh run lên, dĩ nhiên cô hiểu Khưu Từ đang nói gì. Hồi sinh một người không phải chuyện đơn giản, chính là làm trái mệnh trời. Không nhiều người biết hồi sinh người chết, và tất nhiên họ sẽ phải đánh đổi bằng cả tính mạng của mình.

Cô nắm chặt tay anh, không chấp nhận. Lê Viễn vì cô nên mới gặp bất trắc, nếu anh ấy có mệnh hệ gì, người hy sinh phải là cô mới đúng.

Khi y tá đến tìm, Lê Viễn vẫn chưa ra khỏi phòng phẫu thuật. Y tá hỏi hai người: “Cô Lâm Man khi nãy là do anh chị đưa đến sao?”

Nam Tinh bỗng thấy bất an. “Vâng, cô ấy sao thế?”

“Cô ấy biến mất rồi, chúng tôi đã tìm hồi lâu nhưng không thấy bóng dáng cô ấy đâu, tưởng cô ấy đến đây.”

Khưu Từ đứng phắt dậy, Nam Tinh cầm điện thoại gọi cho Lâm Man, may mà điện thoại nhanh chóng được bắt máy.

Giọng Lâm Man thều thào, nhưng lại kiên cường không ngờ: “Tôi về khách sạn rồi, đang điều tra chuyện A Viễn, cảnh sát cũng ở đây. Khi nào A Viễn... ra khỏi phòng mổ thì báo tôi một tiếng, tôi sẽ quay về.”

Khưu Từ và Nam Tinh sửng sốt, không thể ngờ cô ấy lại quay về khách sạn.

Bên kia, giọng Lâm Man vẫn rất bình tĩnh: “Chờ tôi điều tra xong sẽ quay lại, hai người cứ ở lại canh chừng A Viễn đi.”

Lâm Man cúp máy ngay, có vẻ đang rất bận. Nam Tinh thực sự không an tâm, Lê Viễn bị tấn công, Lâm Man lại quay về chỗ nguy hiểm kia.

Lâm Man gan dạ hơn cô tưởng.

Nhưng khách sạn quá nguy hiểm, Nam Tinh sợ Cát Hồng thừa cơ lộ diện. Khưu Từ cũng lo Cát Hồng lại tìm đến Lê Viễn ở bệnh viện. Sau khi bàn bạc, họ quyết định một người ở lại bệnh viện, người còn lại đến khách sạn đón Lâm Man.

Nam Tinh chạy về khách sạn, khách khứa có vẻ đang nhốn nháo vì sự xuất hiện của cảnh sát. Trước quầy lễ tân toàn là người, cô không thể chen nổi chân vào để hỏi tung tích Lâm Man. Cô tính toán giây lát rồi đi thẳng lên phòng của Lê Viễn, quả nhiên thấy cảnh sát đang đứng bàn bạc trước cửa. Cô rảo bước đi đến, cảnh sát thấy cô thì lập tức cảnh giác.

Nam Tinh liền nói: “Tôi là bạn của Lâm Man, có phải cô ấy đang ở bên trong không?”

Lâm Man nghe thấy có người nhắc đến tên mình lập tức đi ra, bất ngờ khi thấy Nam Tinh quay lại. Mắt cô ấy còn sưng đỏ, nhưng không hề khóc sụt mướt. Lâm Man chưa kịp nói gì, Nam Tinh đã đi đến nắm lấy tay như muốn tiếp thêm nghị lực cho cô ấy.

Nam Tinh xưa nay không có bạn bè, không biết quan tâm bạn bè thế nào, chỉ loáng thoáng cảm thấy làm vậy là đúng.

“Nam Tinh...” Lâm Man ghen ngào. “Tôi không sao, A Viễn tỉnh chưa?”

“Chưa.” Nam Tinh trấn an. “Anh ấy không sao đâu.”

Lâm Man dè dặt hỏi: “Thật sao?”

“Thật.”

Lâm Man cũng được an ủi phần nào, cảnh sát thu thập xong chứng cứ, cô ấy cũng theo Nam Tinh về bệnh viện. Suốt đường

đi, tay cô không rời điện thoại, chỉ mong nhận được tin báo bình an của Khưu Từ, nhưng điện thoại vẫn im lìm.

Vừa bước vào bệnh viện, chân Lâm Man tê cứng, từng bước đi chật vật khốn khổ.

Lâm Man ngẩn ngơ nhìn đèn phòng phẫu thuật rực sáng, Lê Viễn vẫn còn bên trong.

Nam Tinh mua hai chai nước, bỏ thêm mấy thanh đường rồi mới đưa cho Lâm Man và Khưu Từ.

Lâm Man uống xong, lắng dịu lại tinh thần mới nói: “Khi này tôi xem điện thoại của A Viễn, cuộc gọi cuối cùng là của anh Hà giám đốc siêu thị, nói sẽ mang đoạn phim giám sát đến khách sạn cho A Viễn, sau đó thì A Viễn gặp chuyện. Tôi hỏi phục vụ khách sạn, họ nói đang quét dọn phòng kế bên chợt nghe phòng A Viễn vang lên tiếng động rất lớn, bèn đi qua gõ cửa nhưng bên trong chỉ vọng ra tiếng đánh nhau, không ai trả lời. Họ sốt ruột lấy thẻ phòng ra mở cửa, thấy A Viễn ngã dưới đất, trong phòng không có ai khác, thậm chí không có bóng dáng của một con ruồi, cũng không thấy có băng đĩa gì rơi rớt dưới sàn cả.”

Nam Tinh bàng hoàng. “Không có gì cả sao?”

Lâm Man lắc đầu khẳng định. “Không có. Tôi bảo họ nhớ lại thật kỹ tình hình lúc đó, có người kể khi mở cửa có một cơn gió lạnh thổi qua, giống như có gió luồn vào từ khe cửa.

Khưu Từ thoáng nghĩ ngợi. “Nếu là người biết thuật huyền học, rất có khả năng đã ẩn thân chạy trốn vào thời điểm đó rồi.” Ban đầu anh nghi ngờ là Cát Hồng hoặc người liên quan đến Cát

Hồng, giờ lại càng chắc chắn hơn. Anh quay người nhìn Nam Tinh. “Là Cát Hồng.”

“Là gã.” Nam Tinh đầy áy náy. Đáng ra ngay từ đầu cô không nên dính líu đến Lê Viễn và Lâm Man. Với tính cách của họ, chờ sau này mới ngăn cản thì sao họ đồng ý.

Cát Hồng gian xảo như cáo, lại ẩn núp trong tối, bây giờ tất cả bọn họ đều là mối câu, nhưng dễ gì câu được Cát Hồng.

“Tôi không trách cô đâu, Nam Tinh.” Ánh mắt Lâm Man vừa bình tĩnh vừa kiên cường. “A Viễn cũng không trách cô.”

Cô ấy chỉ hồi hận, sao lúc đó mình không đi cùng anh về phòng. Cô vẫn quá sơ suất, nếu có mặt cô, có lẽ hung thủ sẽ kiêng dè phần nào. Kể cả anh vẫn bị tấn công, ít ra cô cũng biết kẻ gây án là ai.

“Man Man.” Nam Tinh xót xa cho Lâm Man. Cô gái này bình thường luôn vui vẻ, nếu không nhờ nội tâm ng mạnh mẽ thì bây giờ đã không thể vực dậy tinh thần đi điều tra những việc này.

Bấy giờ cô mới chính thức hiểu về Lâm Man. Cô ấy không chỉ là một cô tiểu thư ham vui, ngược lại, cô ấy tháu đáo và kiên cường đến không ngờ.

“Tôi không sao.” Lâm Man mắt hoe đỏ song vẫn tỏ vẻ cứng cỏi. “Tôi sẽ tiếp tục điều tra việc này, cũng sẽ bảo vệ tốt bản thân, hai người không cần lo lắng. Chuyện đoạn phim giám sát, tôi sẽ tìm giám đốc Hà lần nữa.”

Đèn đỏ trên phòng phẫu thuật tắt ngúm, ba người đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía cửa, không ai nói câu nào.

Bác sĩ đi ra trước, thấy ba người lập tức cởi khẩu trang thông báo: “Bệnh nhân đã được cấp cứu thành công nhưng vẫn trong tình trạng nguy kịch, phải đưa đến ICU^[7E] tiếp tục theo dõi.”

Như vậy cũng xem như là tin tốt rồi, ít nhất đã vượt qua một cửa ải khó khăn. Lâm Man không kìm nén được hơn, òa lên khóc. Cô sợ Lê Viễn sẽ rời xa cô biết bao, thực sự không dám tưởng tượng đến khoảnh khắc đó. Anh còn sống là tốt rồi, không gì tốt hơn.

Khưu Từ và Nam Tinh rời khỏi bệnh viện, không về cửa hàng Đào Gia mà về khách sạn.

Sau chuyện của Lê Viễn, họ càng không muốn liên lụy đến ông chủ Đào. Trên đường, Nam Tinh gọi điện thông báo chuyện thu xếp cho Phùng Nguyên, ông chủ Đào lập tức đồng ý, thậm chí còn tỏ ra vô cùng vui mừng.

Sau đó Nam Tinh gọi cho Phùng Nguyên, anh ta vui đến mức nháy mắt lên, luôn miệng cảm ơn. Trước khi ngắt máy, Nam Tinh căn dặn: “Bây giờ anh dọn sang cửa hàng Đào Gia ngay đi. Nhờ anh chăm sóc cho ông chủ Đào, để ý tình hình xung quanh, đừng để người khác làm hại ông ấy.”

Sau khi cúp máy, cô im lặng hồi lâu. Khưu Từ ôm lấy cô, cho cô một chỗ dựa, khẽ khuyên nhủ: “Em đừng áy náy.”

“Ừ.” Nam Tinh hỏi lại. “Anh đã bày trận kĩ càng trong phòng bệnh rồi phải không?”

“Bày rồi.” Trước khi đi, họ sợ Cát Hồng sẽ đến nên đã bày trận ba lớp cả trong lẫn ngoài, chỉ cần có động tĩnh là họ sẽ biết

ngay. “Sáng mai anh sẽ đến bệnh viện, đổi ca cho Man Man về nghỉ.”

“E rằng cô ấy không chịu đâu.”

“Cứ thử xem sao.”

Họ về đến khách sạn, sáu chiếc thang máy ở tầng một đều đang di chuyển, hai người chờ một lúc mới có một chiếc mở cửa. Chờ bảy tám người lần lượt đi ra, Nam Tinh mới đi vào, ấn tầng mười chín, đợi Khưu Từ vào theo. Thế nhưng vừa ngược mắt, cô phát hiện trước mặt trống rỗng, không thấy Khưu Từ đâu, thậm chí cửa thang máy cũng bắt đầu méo mó.

Cô khựng lại, biết tình hình bất ổn, định ra ngoài thì cửa thang máy đóng sầm lại, lao lên với tốc độ khủng khiếp như muốn vọt thẳng lên trời.

Khưu Từ thấy Nam Tinh vào thang máy, còn chưa kịp theo vào thì phát hiện ra chuyện lạ. Nam Tinh vừa vào thang máy, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một thang máy khác, cũng có người đi ra. Đến khi anh quay đầu lại nhìn thang máy Nam Tinh vừa vào thì nơi đó chỉ còn là một vách tường.

Anh sững người vỗ vào vách tường đúng là tường thật.

Nơi này hoàn toàn không có thang máy.

Chương 7

Ửa thang máy đóng chặt, trong chốc lát không khí bị bịt kín không len vào được, Nam Tinh dần cảm thấy ngọt ngào vì thiếu không khí. Cô thử dùng chú tinh lọc giải trừ, nhưng chỉ có thể gỡ được ảo thuật bị người ta ếm trên cửa, không thể tinh lọc hết thảy.

Người ếm bùa có tu vi cao thâm khó lường.

Nam Tinh không màng quan tâm thang máy này đang lơ lửng ở độ cao bao nhiêu, lại đổi bùa phép, ra sức phá vỡ cửa ra.

Song, cánh cửa cứng rắn như vách tường, chẳng mảy may suy chuyển.

Cô càng động thủ, không khí càng cạn kiệt. Một lát sau, đầu óc cô trở nên nặng nề vì thiếu oxy. Cô gắng vực dậy tinh thần, lấy hai tờ giấy trắng đen trong túi ra, cố sai chúng chui qua khe hở ra ngoài xem rốt cuộc thang máy bị người ta ếm bùa gì.

Thế nhưng đến cả Tiểu Hắc và Tiểu Bạch cũng không thể chui qua cửa thang máy, cuống cuồng xoay sở. Nam Tinh ra hiệu cho chúng trèo lên cửa thông gió bên trên, nhưng vẫn không tìm được lối ra.

Cô bỗng hiểu ra, có lẽ thang máy này là giả, vốn dĩ chỉ là một ảo cảnh mà thôi.

Cô thay hướng phán đoán, đối sách cũng thay đổi theo. Nam Tinh không còn quan tâm đến chuyện thang máy có đang vận

chuyển hay không, có vút cô lên trời hay không nữa. Nơi này không phải là thật, không cần bận tâm đến mấy chuyện đó.

Cô lập tức hạ quyết tâm, lấy bút chu sa ra vẽ bùa. Bùa vừa vẽ được một nửa, “thang máy” đã chậm chậm dừng lại, nhưng rung lắc dữ dội. Đến khi bùa vẽ xong, “thang máy” đã rung chuyển qua lại như cái sàng, bắt đầu rung chấn mạnh mẽ.

Nam Tinh đặt tay lên vách tường niệm “Nút!”, “thang máy” vốn cứng như đá bỗng xuất hiện một vết nứt.

Gần như cùng lúc vết nứt kia xuất hiện, một luồng khí đen cũng chui qua khe hở, nhanh chóng biến hóa thành một con cá đen.

Tiểu Hắc Tiểu Bạch lập tức nhảy đến, mừng rỡ ôm lấy đuôi cá. Nam Tinh nhảy vào con mắt đi thông đến cõi dương, một vầng sáng trắng xóa lóe lên, người cô rơi xuống sàn nhà mềm mại...

Sàn nhà? Nam Tinh mở mắt ra, phát hiện mình đáp xuống một chiếc giường. Cô nhìn quanh, Khưu Từ đang đứng trong phòng, cũng đang tìm kiếm ánh mắt cô. Lúc này, anh mới buông xuống bàn tay đang triệu hồi cá đen, thở phào nhẹ nhõm.

Nam Tinh mím môi, anh biết chọn chỗ cho cô thật, đến lúc này còn sợ cô bị ngã đau.

Khưu Từ đi đến, quỳ gối xuống giường, cầm khăn giấy lau mồ hôi đầm đìa trên trán cô. Nam Tinh chưa kịp nói gì, đã thấy anh thành linh nghiêng xuống ôm chặt lấy mình.

Nam Tinh sửng sốt, lắng nghe giọng nói khản đặc của anh vang lên bên tai: “Sao em không hoảng sợ gì vậy, em có biết anh

sợ đến nhường nào không”

“Em...” Nam Tinh đã quen đối mặt với đủ hiểm nguy cả nghìn năm qua, hoàn toàn có thể bình thản kể lại toàn bộ chuyện vừa xảy ra. Cô thực sự không mong đợi sẽ có người lo lắng cho mình, nên không biết phải đối phó thế nào với cảm giác được người khác lo lắng, che chở và nâng niu như vật báu thế này.

Cô bỗng hiểu được tâm trạng của Khưu Từ. Nếu người bị nhốt trong thang máy là Khưu Từ, có lẽ cô cũng lo lắng như thế. Chỉ nghĩ đến đây thôi là đủ hiểu cảm giác của anh rồi.

Cô đưa tay ôm lấy anh, tận hưởng cảm giác được bao bọc chở che.

Khưu Từ cảm nhận được người trong lòng thực sự đã quay về bên cạnh mình, bấy giờ mới an tâm đôi chút. Mười phút vừa rồi dài như cả mười năm. Cát Hồng nham hiểm như vậy, Nam Tinh rơi vào bẫy của gã khiến anh vô cùng hoảng sợ.

Anh ôm ghì lấy Nam Tinh, sợ cô lại đột ngột biến mất trước mặt anh.

Mười phút chia xa dường như đã khiến cho hai người hiểu rõ tình cảm họ dành cho nhau, cũng thấm thía địa vị không thể thay thế của họ trong lòng đối phương.

Kể từ khi vào đông, hoa cỏ hai bên khu biệt thự Minh Hâm dần héo úa, không còn tươi đẹp như mùa hè.

Một chiếc xe màu đen phóng vút qua, dừng trước cổng biệt thự. Bảo vệ thấy biển số xe, khom người ghé vào cửa sổ chào

một tiếng “Ông Lê” rồi mở cửa ra.

Lê Khang Thành lạnh lùng lái xe thẳng vào khu biệt thự.

Bảo vệ nhìn bóng xe khuất dạng, lúc này mới căn nhắc: “Người ở đây đều thuộc giới siêu giàu, duy chỉ có mình Lê Khang Thành khinh người nhất.”

Người bên cạnh khuyên: “Cháu ruột người ta bây giờ còn đang nằm ICU, tâm trạng không tốt thôi mà.”

“Đâu phải mỗi hôm nay ông ta mới thế.”

“... Cũng đúng.”

Lê Khang Thành không về nhà mà bảo tài xế lái đến nhà họ Triệu.

Ông Triệu nhận được điện thoại từ trước, đã chờ sẵn ở nhà. Nghe thấy tiếng xe, ông ta buông tờ báo đi ra sân, chào Lê Khang Thành: “Lão Lê, anh đến muộn vậy, ăn trưa chưa?”

Lê Khang Thành đáp lời: “Ăn trên máy bay rồi.”

Ông Triệu đón Lê Khang Thành vào nhà, chờ giúp việc bưng trà lên mới hỏi thăm: “Tình hình A Viễn thế nào? Ôi, đang yên đang lành sao lại xảy ra chuyện thế?”

Lê Khang Thành cũng than thở: “E rằng tình hình không khả quan lắm.”

“Năm đó em trai anh cũng vậy, bỗng dưng gặp cướp rồi qua đời từ khi còn quá trẻ. Giờ lại đến A Viễn... Hai cha con rõ là...” Ông Triệu có mối quan hệ giao hảo với nhà họ Lê, cũng đánh giá cao Lê Viễn, không ngờ Lê Viễn yếu mệnh giống cha, e rằng khó thoát kiếp nạn. Nghĩ đến đây, ông Triệu không khỏi bùi ngùi.

“A Viễn nằm viện lâu, công ty cũng loạn hết cả lên.” Lê Khang Thành than phiền. “Mấy nguyên lão công ty muốn tôi tạm thời quản lý, ổn định tình hình công ty. Nhưng con bé Man Man thù hằn với tôi ra mặt, thậm chí không cho tôi bước vào cửa công ty.”

Ông Triệu cau mày. “Tuy mọi người đều biết Lâm Man là vị hôn thê của A Viễn, nhưng chưa kết hôn mà cô ta đã vội vàng thâm tóm việc kinh doanh, không thềm nể mặt bác ruột Lê Viễn như vậy là không đúng.”

“Đúng vậy, việc kinh doanh của nhà họ Lê vẫn phải do người nhà họ Lê gánh vác mới yên tâm được. Bạn bè đối tác với nhà họ Lê cũng tin tưởng người nhà họ Lê hơn người ngoài chứ.”

Trước đó, ông Triệu có dự cảm Lê Khang Thành không chỉ đơn thuần đến tìm mình tâm sự, giờ cũng đã lờ mờ hiểu ra.

Nhà họ Triệu và nhà họ Lê có rất nhiều ràng buộc trong kinh doanh. Nguyên lão công ty không thể thuyết phục Lâm Man giao lại quyền hành cho Lê Khang Thành, nhưng nếu đối tác tạo áp lực thì Lâm Man buộc phải rút lui, giao lại công ty cho Lê Khang Thành.

Đúng là ý tứ thâm sâu.

Ông Triệu không tỏ rõ lập trường ngay. Với ông Lâm Man hay Lê Khang Thành đều như nhau, chỉ cần bảo đảm hạng mục hợp tác kinh doanh vận hành bình thường là được.

Lê Khang Thành nói thêm: “Nếu được quản lý công ty, với tình hữu nghị giữa tôi và anh, có lẽ ưu đãi sẽ cao hơn so với đề nghị của A Viễn.”

Ông Triệu hỏi lại: “Ưu đãi bao nhiêu?”

“Ít nhất ba phần.”

Ông Triệu dao động, nhưng chưa phản hồi ngay.

Lúc này, trên cầu thang vang lên tiếng bước chân, ông Triệu lập tức thừa cơ dời mắt, tránh ánh nhìn sáng quắc của Lê Khang Thành. Ông ta có thể nhân cơ hội này suy nghĩ thêm, khỏi phải trả lời ngay.

Triệu Kỳ ôm một chiếc hộp đi xuống, thấy Lê Khang Thành liền lập tức chào hỏi - “Cháu chào bác Lê”, rồi ngồi xuống nói mấy câu xã giao. lát sau, ông Triệu đi ra ngoài nghe điện thoại, anh ta mới nhỏ giọng: “Cảm ơn bác Lê lần trước đã giúp cháu làm tròn tâm nguyện được tận mắt chứng kiến kỳ môn ảo thuật này. Chỉ tiếc tài nghệ cháu không bằng người ta, không thể đeo đuổi đến cùng.”

Lê Khang Thành cười xòa. “Đâu phải chuyện to tát gì, đúng lúc quen một người bạn, mới tiện sắp xếp thân phận Thạch Bát Lâu cho cháu.”

Triệu Kỳ tò mò. “Không biết người bạn đó là ai, cháu gặp mặt được không?”

Lê Khang Thành nghĩ đến Trường Không đã chết, yên lặng chốc lát mới nói: “Cậu ta không thích gặp người lạ.”

Triệu Kỳ ngập ngừng, cuối cùng cất lời: “Thôi, cháu đã hứa với A Mễ không làm mấy việc kia nữa rồi, cô ấy bảo xui xẻo.”

Lê Khang Thành mỉm cười. “Còn trẻ mà mê tín thế.” Thấy Triệu Kỳ ôm khư khư chiếc hộp thôn dài, ông ta hỏi han: “Đây là gì vậy?”

“Đồ của A Mễ, bảo con mang đi chôn.”

“Chôn à?” Lê Khang Thành thấy lạ. “Đồ không cần sao không vứt đi mà phải đem chôn? Chôn bảo bối để nhiều năm sau đào lên ôn lại kỷ niệm hả?”

Triệu Kỳ cười đáp: “Không phải thứ đáng giá gì, chỉ là một cây bút thôi.” Nói rồi, anh ta mở hộp ra cho Lê Khang Thành xem.

Một cây bút chu sa dài nửa cánh tay, to bằng ngón tay xuất hiện trước mặt Lê Khang Thành.

Nắp hộp vừa mở, mùi chu sa nồng nàn len lỏi khắp không gian.

Triệu Kỳ thì thấy bình thường, nhưng Lê Khang Thành lập tức biến sắc, nghiêng đầu đi như muốn nôn. Anh ta giật mình. “Bác Lê sao thế?”

Sắc mặt Lê Khang Thành trắng bệch, giơ tay xoa đi. “Không sao, có lẽ để bụng rỗng lâu, dạ dày hơi khó chịu.”

“Để cháu gọi cho bác sĩ.”

“Không cần đâu.” Lê Khang Thành chậm rãi đứng dậy, lại liếc nhìn cây bút kia. “Cháu bảo cái này là của Thang Mễ, hôn thê của cháu à?”

“Đúng ạ.” Triệu Kỳ không hiểu sao Lê Khang Thành lại có hứng thú với cây bút này, còn hỏi thăm A Mễ.

Lê Khang Thành gật đầu. “Bác có việc, đi trước đây.”

Triệu Kỳ thắc mắc trong lòng, nhưng vẫn tiễn Lê Khang Thành ra tận cửa. Ông Triệu nghe điện thoại xong quay về thì Lê Khang Thành đã không còn trong nhà nữa.

Ông Triệu để ý Triệu Kỳ ôm cái hộp, thắc mắc: “Của Thang Mễ à?”

“Dạ. A Mễ bảo con tìm chỗ chôn.”

Sắc mặt ông Triệu lộ rõ vẻ không vui. “Thực sự không biết con thích nó chỗ nào, suốt ngày cứ tỏ vẻ thần bí, hành sự cũng bí ẩn, đừng rước tai họa cho nhà họ Triệu đấy.”

Triệu Kỳ khó xử. “Ba...”

Ông Triệu không buồn nghe giải thích, quay lưng bỏ đi.

Triệu Kỳ chau mày. Anh ta biết xuất thân của Thang Mễ quả thật không tốt, thua xa mấy cô tiểu thư danh môn kia, nên ba mẹ anh ta vẫn cho rằng Thang Mễ không xứng với anh ta. Nhưng trong chuyện tình yêu, nào nghĩ đến xứng hay không.

Anh ta buồn bực, chôn chiếc hộp ở sân sau rồi lên tầng. Thấy Thang Mễ đang ngồi ngắm ngó trên chiếc ghế trước cửa sổ, anh ta rảo bước đi đến. “Chiều nay em muốn đi đâu chơi không?”

Thang Mễ lắc đầu. “Chôn chiếc hộp rồi hả?”

“Ừ.” Triệu Kỳ dò hỏi. “Sao vậy, lại không vui à?”

“Không có gì.” Cô ta cuộn người, tâm trạng quả thật không tốt. Chôn bút đi, đồng nghĩa với việc cô ta hoàn toàn cắt đứt quan hệ với nhà họ Nam, không còn liên quan gì nữa.

Song, tâm trạng cô ta còn khó chịu hơn cả trong tưởng tượng.

Triệu Kỳ nhận ra Thang Mễ buồn bã, tâm trạng u uất này đeo đẳng cô kể từ ngày gặp Nam Tinh. Tuy Thang Mễ cố che giấu, nhưng anh ta vẫn cảm nhận được. Triệu Kỳ ngồi trước mặt vị hôn thê của mình, nắm tay cô ta hỏi: “A Mễ, nói anh biết đi, rốt cuộc Nam Tinh là gì của em? Hai người... quen biết nhau từ trước à?”

Thang Mễ ngỡ ngác nhìn Triệu Kỳ, cô ta rất muốn kể hết chuyện của mình cho Triệu Kỳ biết, không muốn dùng những lời nói dối trá qua quýt để níu giữ tình yêu này nữa. Cô muốn nói cho Triệu Kỳ biết thân phận, tuổi tác, quá khứ của cô ta đều là giả, đến cả lai lịch của cây bút cũng là một câu chuyện hư cấu.

Nhưng cô ta sợ Triệu Kỳ biết được sẽ rời bỏ mình.

Cũng như những người cô ta đã gặp trước kia, bất kể nam hay nữ, già hay trẻ, chỉ cần cô ta tiết lộ chút về thân phận của mình, họ đều sẽ biến mất.

Thời gian trôi qua lâu, cô ta dần dần nói dối không chớp mắt.

Thang Mễ thẳng thốt nhìn Triệu Kỳ hồi lâu, cuối cùng lắc đầu cười rộ. “Không quen.”

Triệu Kỳ thoáng thất vọng, Thang Mễ vẫn có điều gì đó che giấu anh ta. Nhưng anh ta không vặn hỏi, chỉ đưa tay xoa đầu Thang Mễ. “Bao giờ muốn thì nói cho anh biết.”

Thang Mễ gật đầu, nhưng cô ta sẽ không nói đâu, có những bí mật sẽ bị chôn giấu suốt cả đời này. Chờ thêm mười năm nữa, cô ta chỉ có thể rời đi. Tương mạo một người chẳng bao giờ bất biến, đến lúc đó thể nào Triệu Kỳ cũng phát hiện ra.

Mười năm, cùng lắm họ cũng chỉ được mười năm sống bên nhau.

Không phải cô ta không biết, mà vì cô ta không có can đảm đối diện. Cô ta rất muốn sống một cuộc đời an bình, dù chỉ trong mười năm ngắn ngủi.

Chương 8

Mười giờ đêm, trời se lạnh, Triệu Kỳ đi dự tiệc về, cầm theo một hộp chocolate. Ga lăng là bản tính của anh ta, nhưng chocolate này không phải là một món quà lãng mạn, mà vì đồ ngọt có thể làm tâm trạng người ta vui vẻ hơn.

Kể từ khi gặp Nam Tinh, Thang Mễ luôn buồn bã, lúc nào cũng u uất, chất chứa đầy tâm sự. Anh ta thử mọi cách để làm Thang Mễ vui, nhưng ban đêm vẫn nghe thấy tiếng thở dài mộng mị của Thang Mễ.

Thế nhưng, dù gắng hỏi thế nào, Thang Mễ vẫn lặng thinh, chỉ lấp liếm cười bảo anh ta nhạy cảm quá rồi.

Cô như vậy lại càng khiến anh ta cảm thấy lo lắng.

Chẳng mấy chốc xe đã về đến khu biệt thự, dùng trước cửa nhà họ Triệu.

Triệu Kỳ xuống xe lên tầng, nhẹ tay gõ cửa phòng vì sợ Thang Mễ đang ngủ. Chờ mãi không có tiếng trả lời, anh ta mới mở cửa ra.

Trong phòng không có ai.

Anh ta nhíu mày. Bình thường Thang Mễ không thích ra ngoài, cứ tối đến là cô nhất quyết ru rú trong phòng, bảo chỉ muốn nằm cho thoải mái, đi nhiều sợ mệt. Triệu Kỳ tìm hỏi người giúp việc: “Thím Tôn, A Mễ đâu?”

Thím Tôn chạy đến báo: “Cô Thang ăn tối xong trở về phòng rồi.”

“Cô ấy không có trong phòng.”

“Ờ?” Thím Tôn liếc mắt nhìn vào trong theo phản xạ, thắc mắc: “Đèn còn bật mà, có phải cô ấy đi ra vườn hoa không? Để tôi ra tìm thử.”

Triệu Kỳ nhìn đèn phòng bật sáng choang, điện thoại vẫn đặt trên bàn, thậm chí chắc Thang Mễ chỉ đi ra vườn hoa thôi, muộn thế này rồi sẽ không có chuyện cô ra ngoài. Triệu Kỳ và người giúp việc tìm trong vườn hoa những hai lần nhưng không thấy bóng dáng Thang Mễ đâu. Cuối cùng Triệu Kỳ tá hỏa lên, vội vàng sai người giúp việc đi tìm khắp cả khu biệt thự.

Thế nhưng tìm suốt hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy, bảo vệ cũng nói không hề thấy cô ta đi qua cửa khu.

Triệu Kỳ lập tức xem camera, quả thật Thang Mễ không hề xuất hiện, kiểm tra camera trong nhà càng thấy lạ hơn. Đúng như lời người giúp việc nói, Thang Mễ ăn tối xong lập tức lên phòng ở lì trong đó, không hề đi ra ngoài, thậm chí chưa mở cửa phòng lấy một lần.

Vậy mà Thang Mễ lại tự đứng mất tích.

Triệu Kỳ vô cùng bất an. Giờ đã bốn giờ sáng, gần như không có manh mối nào để tìm Thang Mễ nữa. Suy nghĩ hồi lâu, anh ta bỗng nhớ ra bút chu sa có thể tìm được người, bèn vội vàng chạy đến dưới tán cây trong vườn hoa, định đào chiếc hộp lên.

Nhưng khoảnh đất dưới cây đã bị đào, chiếc hộp cũng không cánh mà bay.

Anh ta nhìn chăm chăm hố đất trống rỗng hồi lâu, chợt nghĩ phải chăng Thang Mễ không buông bỏ được nên lại quyết định đi tìm Nam Tinh.

Triệu Kỳ cân nhắc hồi lâu mới bấm số điện thoại của Nam Tinh.

Điện thoại vừa đổ tiếng chuông đầu tiên, Khưu Từ đã thức giấc. Anh vội mở cửa phòng, thấy Nam Tinh đã ngồi dậy cầm lấy điện thoại.

“A lô?”

“Cô Nam Tinh, xin lỗi đã muộn thế này còn gọi cho cô.”

Nam Tinh chau mày. “Triệu Kỳ?”

Khưu Từ tựa vào cửa sừng sốt. *Triệu Kỳ? Sao anh ta lại gọi cho Nam Tinh?*

“Đúng vậy. Xin lỗi đã quấy rầy, A Mễ có đến chỗ cô không? Cô ấy mất tích, tôi tìm mãi không thấy đâu, buộc lòng phải gọi điện làm phiền cô.”

Lòng Nam Tinh chùng xuống, bỗng có dự cảm chẳng lành, lo lắng hỏi: “Mất tích là sao?”

“Tối nay tôi đi dự tiệc, A Mễ không muốn đi nên ở nhà. Lúc tôi về thì không thấy cô ấy đâu, người giúp việc bảo ăn tối xong cô ấy liền lên phòng, kiểm tra camera cũng không hề thấy cô ấy bước ra ngoài, cũng không rời khỏi khu biệt thự, vậy mà tôi tìm mọi nơi vẫn không thấy tung tích của cô ấy. Hơn nữa cây bút chu sa A Mễ luôn giữ gìn cũng biến mất rồi, nên tôi nghĩ có phải...”

“Sao anh không ở bên cạnh cô ấy?” Nam Tinh không nhận được trách mắng. “Tại sao giờ mới gọi điện cho tôi?”

Triệu Kỳ sửng sốt, anh ta hiểu rõ Nam Tinh quá lo lắng nên mới trách mình, chỉ không biết tại sao Nam Tinh lại lo lắng cho Thang Mễ đến thế. Rõ ràng lần trước ở cửa hàng Đào Gia, Nam Tinh đã buông những lời rất cay độc.

“Bây giờ anh đang ở đâu, tôi qua đó.”

Nam Tinh cúp máy, lập tức xuống giường xỏ giày. Trong lòng bồn chồn bất an, không hiểu sao cô lại có dự cảm Nam Nguyệt đột nhiên mất tích có liên quan đến Cát Hồng. Nhưng Nam Nguyệt che giấu thân phận rất tốt, sao có thể để gã tìm thấy chứ? Cát Hồng biết sự tồn tại của cô là do Trường Không, nhưng sao đã gần tám trăm năm trôi qua rồi mà người ngoài cuộc như Nam Nguyệt cũng bị phát hiện?

“Em muốn đi tìm Nam Nguyệt à?”

Lúc này Nam Tinh mới phát hiện Khưu Từ đang ở ngoài cửa tự bao giờ. Cô gật đầu. “Em muốn đi.”

“Ừ, anh đặt vé máy bay cho.” Khưu Từ quay người về phòng khách, tìm chuyến bay sớm nhất. Từ đây bay qua đó mất hai tiếng, không quá lâu nhưng sẽ là một khoảng thời gian khó khăn đối với Nam Tinh.

“Khưu Từ.” Nam Tinh vừa mặc áo khoác vừa nói. “Anh ở lại đi, anh của anh và Man Man còn cần anh chăm sóc.”

Khưu Từ sửng người, quay đầu lại nói: “Anh cũng không yên tâm về em.”

“Vậy cho em mượn hai con cá của anh đi.”

“Lỡ như em có việc gì, anh không đến ngay được, chúng nó cũng không thể đưa em đến nơi xa như vậy.”

“Nhưng anh trai anh và Man Man cần đến anh.” Nam Tinh không muốn anh khó xử, cũng không muốn anh đi cùng mình. “Chưa thể khẳng định A Nguyệt đã bị Cát Hồng theo dõi, nhưng anh trai anh chắc chắn đã lọt vào tầm ngắm của Cát Hồng. Anh đi với em lại càng khiến em lo lắng cho hai người ở đây hơn. Bây giờ em không hề muốn anh trai anh và Man Man phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa.”

Khưu Từ cân nhắc chốc lát, cuối cùng đành đồng ý. “Lên máy bay, lúc hạ cánh, gặp được Triệu Kỳ, em đều phải báo cho anh biết.”

“Ừ.” Nam Tinh chợt nhận ra mình có chút quyền uyển. Cô đến gần Khưu Từ, dặn dò: “Anh cũng vậy, phải thường xuyên nhắn tin cho em, đừng để em lo lắng.”

Khưu Từ sững sờ, nhìn Nam Tinh trước đây lạnh nhạt với mọi thứ đã dần thay đổi. Cô trở nên ấm áp, không còn thu mình, lạnh lùng nữa. Anh nâng mặt cô lên, cúi xuống hôn lên môi cô.

Anh không chỉ thích, mà thực sự đã yêu cô mất rồi.

Gió đêm lành lạnh luôn qua cửa sổ phòng, đánh thức Thang Mễ. Cô co ro, nghĩ do mình ngủ thiếp đi mà quên đắp chăn, bèn đưa tay kéo chăn lên. Ấy vậy mà lần mò vài lần vẫn không tóm được chăn.

Cô mơ màng mở mắt, bỗng phát hiện nơi này không phải phòng ngủ của mình, mà là một cánh rừng. Cô ngồi phất dậy, chạm tay xuống đất, toàn là hoa cỏ xanh um.

Cô ngẩn ngơ, cứ tưởng mình ngã xuống vườn hoa nhà họ Triệu từ cửa sổ, nhưng rồi nhanh chóng nhận ra sự bất thường. Từng cọng cây ngọn cỏ nơi này hoàn toàn xa lạ, như thể ở ngoại ô. Sao cô lại ở trong khu rừng này?

Thang Mễ đứng dậy, vén váy lên, phát hiện mình đang mặc váy ngủ.

“Lại nằm mơ à..” Thang Mễ khẽ thở dài. Giấc mơ này giống hệt với những giấc mơ trước kia, vừa lạnh lẽo vừa âm u, chỉ khiến cho người ta bâng khuâng khó chịu.

Phải chăng đây là quả báo vì cô rũ bỏ thân phận người nhà họ Nam.

Ông nội vẫn luôn đối tốt với cô, cũng không có gì khó hiểu khi năm xưa ông nội lựa chọn Nam Tinh thông minh chăm chỉ chứ không phải cô. Nhưng cô vẫn có chút không cam tâm, rõ ràng ông nội thương cô đến vậy...

Cô tự huyễn hoặc rằng mình không sai, nhưng không ngờ sau khi phủ sạch quan hệ với chị họ, cô lại u uất đến nỗi đêm nào cũng gặp ác mộng.

Thang Mễ day đầu mày, cảm giác hết sức chân thật. Từ lúc nào mà giấc mơ lại thật đến thế này.

“Khà khà...”

Tiếng cười nham hiểm vang lên không biết từ đâu, Thang Mễ giật nảy mình.

“Thực sự không ngờ Nam Tử An lại có bản lĩnh đến thế, vậy mà cũng nghĩ ra cách giấu hai đứa cháu nhà họ Nam đi. Nếu vậy, chắc hẳn không chỉ giấu hai chị em các cô đâu nhỉ? Còn ai sống sót nữa?”

Một người đàn ông bất thành linh bước ra từ khu rừng u tối. Thang Mễ cảm nhận khí lạnh ập đến từ sau lưng quay người nhìn lại, chỉ thấy một... linh hồn xa lạ.

Người này không có thân xác, chỉ là một linh hồn.

Mơ ư? Thực sự chỉ là giấc mơ sao?

“Ông đang nói gì?”

“Cây bút này là của cô đúng không? Đây mùi của Nam Tử An, thực sự buồn nôn.” Gã nôn nao là thật, chỉ cầm cây bút trên tay thôi đã khiến gã lợm giọng. Gã nhúc nhích hai ngón tay, “bụp” một tiếng, cây bút gãy làm đôi.

Thang Mễ sửng sốt, cho dù chỉ là trong giấc mơ, nhưng nhìn thấy bút bị gãy cũng khiến cho trái tim cô như nứt ra làm đôi. Cô lao đến, nâng cây bút đã gãy trên tay, lớn tiếng quát: “Ông làm gì vậy? Ông là ai?”

“Tôi? Tôi tên Cát Hồng.” Gã cất tiếng cười đáng ghét. “Cô còn nhỏ, nhất định chưa nghe Nam Tử An nhắc đến tên tôi. Tôi là đồ đệ nhỏ nhất của ông cố cô, cũng là sư đệ của ông nội cô. Tiếc thay, ông cố cô bỏ bê cấm thuật lợi hại, giấu nhem nó trên lầu. Nếu không phải tôi trộm cấm thuật ra học lén, chắc hẳn hết thầy đã mai một rồi.”

Thang Mễ thoáng hiểu ra. “Vậy nên ông cố đã trục xuất ông ra khỏi sư môn.”

“Đúng thế, nếu ông ta còn sống, ông ta sẽ biết đó là việc ngu xuẩn nhất ông ta đã làm. Ông ta cũng là thủ phạm hại chết hơn ba trăm người trong gia tộc họ Nam! Nếu không phải ông ta, sao tôi lại hạ quyết tâm giết cả nhà các cô chứ?”

Thang Mễ chợt tỉnh ra đây không phải là mơ, mà là ảo cảnh Cát Hồng dựng nên. Cô ngây dại, ngơ ngác nhìn gã chăm chăm, run giọng chất vấn: “Là ông đã tàn sát nhà họ Nam bọn tôi?”

Chỉ vì mối thù bị đuổi ra khỏi sư môn mà giết hại hơn ba trăm người nhà họ Nam?

Thang Mễ đứng phắt dậy, tay phải siết chặt cây bút đã gãy, đâm mạnh về phía gã. Song Cát Hồng dễ dàng tránh được, còn giễu cợt: “Cô kém hơn chị họ cô nhiều quá đấy. Nhưng cũng đúng thôi, nghe nói Nam Tử An thiên vị Nam Tinh từ khi còn bé, dốc lòng dạy dỗ cô ta, hoàn toàn không để mắt gì đến cô. Nam Nguyệt à, cô thua kém Nam Tinh, kém xa chị họ cô. Ánh trăng lại bị ánh sao lấn át, trước giờ cô chưa từng ganh tị với cô ta sao?”

“Chị giỏi hơn tôi!” Cô đồng dục bảo chữa. “Ông nội chọn chị không hề sai, là tôi không thích học, là tôi trốn tránh trước.”

“À.” Cát Hồng cười khẽ. “Cô thật đáng thương.”

Thang Mễ nắm chặt cây bút. “Đáng thương gì chứ?”

“Tôi thương hại cô không được may mắn như chị cô, tìm được một người có thể chấp nhận thân phận của mình. Cô dám nói cho Triệu Kỳ biết thân thế của cô không? Cô không dám, nhưng Nam Tinh dám. Bên cạnh chị họ cô có Khưu Từ, cô ta may mắn bao nhiêu thì cô đáng thương bấy nhiêu.”

Thang Mễ giật mình.

Cô rất ngưỡng mộ Nam Tinh, ngưỡng mộ chị từ thuở bé đến khi lớn lên. Cô ngưỡng mộ thiên phú của Nam Tinh, ngưỡng mộ Nam Tinh được ông nội thương yêu, còn bây giờ ngưỡng mộ Nam Tinh có thể gặp được người hiểu mình.

Còn cô thì thất bại cả cuộc đời, sống bao năm chưa từng một lần thuận buồm xuôi gió.

Khi đã xác định buông bỏ một thứ, có nghĩa là sẽ mất đi rất nhiều thứ khác.

Không biết tiếng nói kia len lỏi vào tai cô từ khi nào, dội lại như tiếng vọng trong đầu cô: “Không có Nam Tinh, cô sẽ không đáng thương nữa, cô chính là người thừa kế duy nhất của nhà họ Nam. Tôi có thể giết Nam Tinh giúp cô, chỉ cần cô nói cho tôi biết làm sao để giết được cô ta. Nhất định cô ta có nhược điểm, đúng không? Nói cho tôi biết, tôi sẽ giải quyết cô ta cho cô, lúc đó không còn gì để cô phải ganh tị nữa, đúng chứ?”

Giọng nói như thôi miên khiến Thang Mễ ngẩn ngơ. Cát Hồng cười khẽ, biết rõ ý chí của cô không hề kiên định, thực sự rất dễ thao túng.

Đột nhiên Thang Mễ nghiêng người, đâm thẳng nửa cây bút gãy vào cổ gã. Cát Hồng bàng hoàng. “Nam Nguyệt!”

Gã trở tay vung một cái tát, khiến Thang Mễ văng xa nửa mét, phun ra một ngụm máu. Gã sấn đến, bóp chặt cổ Thang Mễ, gầm thét: “Đồ không biết điều! Được, tao sẽ mang mày ra làm thí nghiệm, tao có thể hành hạ mày cả trăm, cả nghìn lần, kiểu gì tao cũng sẽ có cách giết mày, giết Nam Tinh.”

“Đồ chuột nhắt!” Cô khản giọng hét lên. “Ông giết ông nội tôi, giết ba mẹ tôi, giết cả nhà họ Nam bọn tôi, làm gì có chuyện

tôi cầu kết với ông! Tôi không bằng chị tôi, ông cũng không sánh bằng ông nội tôi. Ông ganh tị với ông nội tôi, sợ ông nội tôi, cho nên ông mới tàn sát cả nhà họ Nam! Dù ông có làm gì thì cũng chỉ là đồ chuột nhắt mà thôi! Không bao giờ có thể khóa lấp mặc cảm tự ti sâu tận xương tủy được đâu!”

Cát Hồng trợn trừng mắt, siết chặt tay hơn, Thang Mễ không thốt nổi nên lời nữa.

“Chuột nhắt tự ti gì chứ?” Cát Hồng gằn giọng ép hỏi. “Vì sao tao phải tự ti? Tài năng của tao và Nam Tử An không hơn kém nhau là bao, chỉ là hấn nỗ lực hơn tao thôi. Chẳng phải vì không có tài năng nên hấn mới phải dốc hết sức để sánh ngang tao sao? Thế mà cho dù tao có cố gắng thế nào, sư phụ cũng không thềm đoái hoài tới, bởi vì Nam Tử An là con trai của ông ta, còn tao chỉ là người ngoài. Mà thì biết cái thá gì mà dám mắng tao là chuột nhắt! Mà dám nói tao là chuột nhắt à!”

Gã giận tím mặt, xách cổ Thang Mễ lên rồi quăng mạnh cô xuống đất.

Gã muốn giết con nhóc này, muốn dùng cấm thuật tàn độc nhất để kết liễu nó! Giết một lần không chết thì giết một trăm lần, giết một trăm lần không chết thì cũng phải tra tấn nó trăm lần, nghìn lần.

Giống như gã đã hành hạ tra tấn Bành Phương Nguyên, bào mòn ý chí của hấn, khiến hấn muốn sống không được, chết cũng không xong!

Gã chỉ tay vào trán Nam Nguyệt đang sắp ngất lịm đi, định ếm cấm thuật, bất chợt cây bút gãy kia tỏa ra tia sáng chói mắt,

thoắt cái đánh bay ảo cảnh gã bày ra, linh hồn cũng văng đi cùng ảo cảnh.

Cát Hồng cười khẩy. “Nam Tử An, mà...”

Dù chết bao lâu cũng nhất định phải để lại dấu tích, dốc hết tâm tư bảo vệ người thân của mình.

Nhưng chết thì cũng đã chết rồi, còn làm được gì chứ? Bảo vệ được lần này, lần sau còn có cơ hội nữa sao?

Cát Hồng cười châm chọc, thoát hồn khỏi ảo cảnh, buộc bỏ qua cơ hội đánh chết Nam Nguyệt lần này.

Vừa xuống máy bay, Nam Tinh đang định bắt xe đến biệt thự chợt thấy tim mình giật thót, cô bỗng cảm nhận được hơi thở của ông nội và Nam Nguyệt. Cô ngẩng phắt đầu nhìn về phía xa, chân trời có một luồng sáng mạnh mẽ nở rộ, như tia sáng ló rạng lúc bình minh.

“A Nguyệt...”

Chương 9

Sau khi gọi điện cho Nam Tinh, Triệu Kỳ vẫn tiếp tục tìm kiếm Thang Mễ trong khu biệt thự, không ngưng nghỉ lấy một giây. Bình minh vừa ló dạng, chó trong nhà bỗng lao ra vườn hoa. Người giúp việc chạy theo, phát hiện Thang Mễ cả người đẫm máu.

Nam Tinh nhận được điện thoại của Triệu Kỳ giữa đường, người gọi tự xưng là giúp việc nhà họ Triệu. “Cô Nam Tinh ạ, chúng tôi đã tìm được cô Thang nhưng cô Thang bị thương nặng. Hiện giờ cậu Triệu đang ở bệnh viện với cô Thang, cô ghi lại tên và địa chỉ bệnh viện...”

Nam Tinh hiểu ra vì sao người gọi điện cho cô không phải là Triệu Kỳ rồi. Chỉ mới nghe tin này thôi, tay đã run lên bần bật, hướng hồ Triệu Kỳ yêu Thang Mễ như vậy, có lẽ giờ đây đã sợ đến nghẹn giọng rồi.

Cô tựa vào ghế, cổ trấn tĩnh lại, bị thương nặng... bị thương nặng đến mức độ nào?

Nhất định bị Cát Hồng tán công rồi, nhưng sao gã phát hiện ra A Nguyệt? Nhiều năm trôi qua, ngay cả cô cũng không phát hiện được tung tích của A Nguyệt, sao Cát Hồng lại biết nhanh thế? Cô và A Nguyệt đã cắt đứt quan hệ, gần đây không hề liên lạc, vậy Cát Hồng biết từ đâu?

Nam Tinh bồn chồn, đầu lại đau nhói. Cô day đầu mày, xót lại tinh thần. Khi cô đến bệnh viện, đầu mày đã bị day đến đỏ

ứng.

Giúp việc nhà họ Triệu đứng chờ sẵn ngoài cửa, thấy tuổi tác và dáng dấp cô xấp xỉ với cậu chủ nhà mình, lập tức đi đến hỏi danh tính rồi đưa cô lên tầng, vừa đi vừa nói: “Tình hình của cô Thang không khả quan lắm, bác sĩ vừa thông báo bệnh tình nguy kịch, có thể... có thể không trụ được lâu nữa.”

Nam Tinh sửng sốt, bước đi loạng choạng. Người giúp việc vội đỡ lấy cô, lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Sắc mặt Nam Tinh tái nhợt, không đẩy người giúp việc ra, ngược lại còn níu lấy bà để bước vào thang máy. Lồng ngực cô ngọt ngào nặng nề như bị một tảng đá to đè xuống, cửa thang máy trước mắt nổ đom đóm nhòe nhoẹt, cảnh tượng thường thấy trước khi bất tỉnh.

Người giúp việc đưa thẳng cô đến phòng cấp cứu. Bác sĩ đang đứng ngoài, thấy Nam Tinh đang lo âu bước đến, ân cần nói: “Là người nhà bệnh nhân sao? Đi vào gặp mặt lần cuối đi.”

Nam Tinh ôm lấy trái tim đang đập loạn xạ trong lồng ngực, gần như không thở nổi. Cô vịn vách tường đi vào phòng, nhìn em gái mình.

Nam Nguyệt hôn mê bất tỉnh dường như cảm nhận được người thân của mình đến. Cô khẽ há miệng, nhưng không hề biết mình đang nói gì.

“Chị... chị...”

Triệu Kỳ trông chừng bên cạnh không nghe rõ Thang Mễ nói gì, cứ tưởng cô đang gọi mình, cúi người xuống nghe mới sững lại. Anh ta ngây người. “Chị gì? A Mễ, em đang gọi ai?”

“Cô ấy đang gọi tôi.” Nam Tinh thẳng thốt. “Cô ấy đang gọi tôi.”

Triệu Kỳ sửng sốt.

Nam Tinh không nói thêm, chạy đến cầm lấy tay Nam Nguyệt. Cô nén nước mắt, khẽ gọi: “A Nguyệt, chị đang ở đây, em đừng sợ, chị đang ở đây.”

Triệu Kỳ lại càng ngỡ ngàng, *A Nguyệt? Nam Tinh đang gọi ai?*

Nam Nguyệt chậm rãi mở mắt, lờ mờ nhìn thấy khuôn mặt mình nhớ nhung suốt bấy lâu nay. Cô thều thào, không thể nghe được giọng nói của mình nữa, nhưng cô vẫn phải nói với Nam Tinh. Việc này rất quan trọng, nhất định phải gắng gượng nói cho Nam Tinh biết.

“Chị... Người kia... muốn biết... cách giết chị... Hẳn là hung thủ... giết... nhà họ Nam chúng ta.” Nam Nguyệt nói đứt quãng, từng câu từng chữ như phải dốc hết sức lực. “Em... không nói với gã. Chị, có phải... em... rất dũng cảm không?”

Nước mắt Nam Tinh chực trào, cô run giọng đáp: “A Nguyệt rất dũng cảm, thực sự rất dũng cảm.”

Nam Nguyệt nhoẻn miệng cười. “Chị đang khen em thật này.” Cô đột nhiên cảm giác cổ họng vướng vướng khẽ ho một tiếng, một dòng máu lập tức trào ra.

“A Nguyệt...” Giọt lệ Nam Tinh đọng đầy khóe mắt nhưng cô không dám khóc trước mặt Nam Nguyệt.

“Chị... năm đó ông nội chọn chị... là đúng... Chị dũng cảm hơn em.... cố gắng hơn em, em chỉ biết chơi... Nếu.... ban đầu em có thể cùng học với chị... cùng cố gắng... thừa kế... nhà họ Nam, ông nội nhất định... rất vui. Trăng và sao... nhưng em không

làm được trắng sáng của chị... Nếu em có thể... cố gắng chút nữa, chị sẽ... không... vất vả như vậy.” Nam Nguyệt nói xong, lại ho ra máu.

Cô nhận ra mình thực sự có rất nhiều điều muốn nói với chị, nhưng không còn thời gian nữa.

Nam Tinh cảm nhận được hơi thở của Nam Nguyệt đang yếu dần, hơi thở tử hồn lượn quanh giường bệnh như cảnh báo sức sống của Nam Nguyệt sắp cạn rồi.

Một viên hồn thạch nổi lên từ ngực Nam Nguyệt, đó chính là hồn thạch đã giúp Nam Nguyệt sống được tám trăm năm, giờ đây đang dần bị hơi thở tử hồn nhuộm thành màu đen. Nam Tinh biết Nam Nguyệt không còn cơ hội sống sót, hồn thạch rời khỏi thân xác, Nam Nguyệt sắp chết rồi.

Cùng với âm thanh như thủy tinh vỡ vụn, hồn thạch lặng lẽ hóa thành một làn khói, lượn lờ trong phòng bệnh.

Nam Tinh và Nam Nguyệt đồng thời sững sốt, đó là hơi thở của người mà hai chị em họ quen thuộc nhất.

“Ông nội...” Nam Tinh chột hiểu ra, nắm lấy bàn tay dần lạnh của Nam Nguyệt. “A Nguyệt, ông nội không hề bỏ rơi em.”

Đó là hồn thạch của ông nội, không phải của mẹ Nam Nguyệt.

Lúc trước Nam Tinh đã nghi ngờ sao thím lại có năng lực kéo dài sinh mạng cho Nam Nguyệt.

Người thực sự đánh đổi mười kiếp của mình để kéo dài sinh mệnh cho Nam Nguyệt chính là ông nội.

Dù cô có giết được Cát Hồng, giải được tử trận, ông nội cũng không thể đầu thai trong mười kiếp tới.

Trước kiếp nạn không thể tránh khỏi của nhà họ Nam, ông nội vẫn dốc hết sức lực bảo vệ chị em họ. Thậm chí còn lừa cháu gái út để cô có thể hoàn toàn thoát khỏi gánh nặng mà cô không muốn gánh.

Nam Nguyệt thất thần nhìn theo, hiểu được nỗi khổ tâm của ông nội, nước mắt lăn chã tuôn rơi. Cô thực sự hối hận, hối hận vì đã hận ông nội suốt bao năm, hối hận vì đã không chịu chung lưng đấu cật gánh vác sứ mệnh của gia tộc cùng chị gái.

Thế nhưng, tất cả đã không thể quay trở lại được nữa.

Nam Nguyệt nhìn Nam Tinh, thì thầm: “Chị, chị phải cẩn thận...” Cô tự biết thời gian của mình không còn, đôi mắt đục ngầu tìm đến Triệu Kỳ vẫn quỳ trước giường không hề rời đi, chậm rãi vươn tay đến, chạm vào mặt anh ta, giọng càng lúc càng yếu ớt. “Em phải đi rồi, giấu anh nhiều việc như vậy... thật xin lỗi...”

Hình như còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng không còn thời gian nữa rồi.

Tay Nam Nguyệt lặng lẽ rơi xuống, tất cả đều trở nên vô nghĩa.

Triệu Kỳ ngơ ngác, không thể tin được cô gái hôm qua còn nói cười với mình đã ra đi.

Nam Tinh nhìn A Nguyệt, nước mắt kìm nén hồi lâu cuối cùng cũng lăn dài. “A Nguyệt...”

Người thân duy nhất trên đời này của cô cũng chết rồi.

Từ nay về sau, nhà họ Nam chỉ còn lại mình cô thôi.

Dù cho hai chị em họ đã không gặp mặt suốt trăm nghìn năm, dù cho vừa gặp mặt đã lập tức chia xa, nhưng ít nhất trên

đời này còn một người thân. Cô có thể nghĩ đến Nam Nguyệt từ phương xa, nhớ nhung Nam Nguyệt, hồi tưởng về Nam Nguyệt, ít nhất thì thoáng có thể hỏi thăm tin tức của Nam Nguyệt, biết Nam Nguyệt sống vui vẻ mạnh khỏe là được.

Nhưng A Nguyệt chết rồi.

Từ nay về sau không còn ai gọi cô là chị nữa.

Thi thể Nam Nguyệt vẫn ở bệnh viện, Triệu Kỳ bình tĩnh lại định đi làm thủ tục báo tử thì bị Nam Tinh ngăn cản.

Triệu Kỳ không quan tâm người nằm đó là Thang Mễ hay Nam Nguyệt. Anh ta chỉ biết, cô gái anh ta yêu đã chết, nhưng anh ta chưa biết hung thủ là ai.

“Không phải cô bảo cô ấy đã phiêu bạt lâu quá rồi sao? Tôi muốn cô ấy được nhập thổ vi an.”

Nam Tinh lắc đầu. “Không được phép để lộ tin A Nguyệt đã qua đời. Tôi muốn anh giấu kín chuyện này, anh cứ nói với mọi người là em ấy được đưa ra nước ngoài chữa bệnh.”

Triệu Kỳ khàn giọng: “Mục đích là gì?”

“Để hung thủ xuất hiện.”

Triệu Kỳ không từ chối. Nhắc đến hung thủ, anh ta cũng muốn biết rốt cuộc hấn là ai, phải vạch mặt hấn trước công lý. Anh ta nhìn người nằm trên giường không còn cười không còn cử động mà hai mắt rưng rưng. Anh ta hít sâu, dần lòng xuống lần nữa. “Rõ ràng cô ấy muốn nhận người chị là cô, nhưng sao cứ luôn che giấu thân thế của mình?”

Nam Tinh im lặng hồi lâu mới đáp: “Em ấy sợ sau khi nói cho anh biết, anh sẽ rời bỏ em ấy.”

Triệu Kỳ cười buồn, trong lòng trào dâng nỗi đau đớn mắt mát như bão tố, đôi mắt cũng hoe đỏ. “Tôi không bao giờ rời bỏ cô ấy, từ lâu tôi đã biết cô ấy giấu tôi rất nhiều chuyện. Tại sao cô ấy không thử... Rõ ràng cô ấy sống không vui, nhưng sao cô ấy không chịu nói...”

Là anh ta chưa đủ tốt, cho nên Thang Mễ không có can đảm nói với anh ta sao?

Triệu Kỳ nhớ lại mọi việc hai người đã trải qua cùng nhau. Quá muộn rồi, không còn cơ hội nói cho Thang Mễ biết, anh ta sẽ chấp nhận tất cả, cho dù chuyện khó tin kỳ ảo đến đâu anh ta cũng chấp nhận hết.

Nhưng đã quá muộn rồi...

Anh ta cúi xuống hôn cô gái mình yêu đang nằm trên giường bệnh lạnh lẽo, nói với cô lời từ biệt sau cùng.

Anh ta không đành lòng, anh ta vẫn lưu luyến, nhưng không thể cứu vãn được nữa.

“Triệu Kỳ, gần đây A Nguyệt có từng gặp ai kì lạ không?”

“Không.”

“Không ai cả à? Người lạ thì sao?”

“Không có, cô ấy rất hiếm khi ra ngoài, cũng không thích đi chơi, gần đây chỉ ở lì trong nhà.” Triệu Kỳ bình tĩnh nhìn Nam Tinh. “Cô muốn biết gì, tôi sẽ nói hết với cô. Sau này cô cần tôi giúp gì, nhất định phải nói với tôi. Cô Nam Tinh, tôi xin lỗi vì những lời quá đáng lần trước.”

Nam Tinh không để bụng những việc ấy, nhưng quả thật, Triệu Kỳ thực sự sẽ là người chấp nhận tất cả mọi chuyện của A Nguyệt. Tiếc là, A Nguyệt không hề biết rằng mình đã gặp được người không chỉ yêu thương mà còn chấp nhận hết thảy về mình.

“Tôi muốn lấy lại cây bút chu sa của A Nguyệt.”

“Bút chỉ còn lại nửa cây.” Triệu Kỳ cho biết. “Cô ấy bảo tôi chôn bút đi, nhưng đêm qua định đào lên để dùng bút tìm tung tích cô ấy thì không thấy bút đâu nữa. Sau khi tìm được A Mễ, trong tay cô ấy cầm nửa cây bút, nửa cây còn lại không biết đã mất ở đâu.”

Triệu Kỳ thu dọn di vật của Thang Mễ tìm được nửa cây bút gãy, đưa cho Nam Tinh.

Nam Tinh nhận lấy nửa cây bút, nhìn vết gãy không hề ngay ngắn, chắc hẳn do bị bẻ. Cô cầm bút nhìn A Nguyệt, đi đến vuốt tóc cô, gần từng chữ: “A Nguyệt, chị sẽ tìm được hung thủ, trả thù cho em và nhà họ Nam.”

Giải được tử trận là có thể giúp người nhà họ Nam đầu thai chuyển kiếp.

Duy chỉ có ông nội mười kiếp không thể đầu thai.

Ông nội giao hết tính mạng cả gia tộc cho cô, nhưng ông không muốn từ bỏ đứa cháu gái còn lại, đành trao mười kiếp mạng của mình cho đứa cháu gái út ông yêu thương.

Cuối cùng A Nguyệt cũng biết ông nội không hề bỏ rơi mình, xem như đã tháo gỡ được khúc mắc trước khi nhắm mắt xuôi tay.

Nam Tinh thôi nghĩ ngợi, quyết định. “Tôi muốn mang bút đi.”

Triệu Kỳ đồng ý. “Được. Tôi sẽ thu xếp, phong tỏa tin A Mễ đã chết, nói với người khác mình đưa cô ấy ra nước ngoài chữa bệnh.”

“Cảm ơn anh, tôi không biết hung thủ có tìm đến anh hay không, nên anh phải cẩn thận. Tôi không muốn người trong lòng A Nguyệt bị tổn thương.”

Nghe thấy câu “người trong lòng A Nguyệt”, nét mặt Triệu Kỳ thoáng mất mát. Khi Nam Tinh quay người định rời đi, anh ta gọi với theo: “Chị, chị cũng phải cẩn thận.”

Nam Tinh kinh ngạc, khẽ gật đầu, cầm cây bút gãy rời đi. Còn dùng dằng, cô sẽ khóc mất.

Chương 10

Lúc Nam Tinh nhận tin báo đã lên máy bay về Thượng Hải, Khưu Từ đang ở bệnh viện chăm sóc Lê Viễn. Nhận được tin, anh hơi bất an vì Nam Tinh quay về nhanh quá, cũng không hề nhắc đến Nam Nguyệt.

Chuyện này không bình thường chút nào.

Lâm Man vừa đến bệnh viện, anh đã lập tức chạy ra sân bay đón Nam Tinh. Anh ngồi chờ hơn hai tiếng đồng hồ, nghe thông báo chuyến bay của Nam Tinh hạ cánh, đợi thêm hồi lâu mới thấy Nam Tinh xuất hiện ở lối ra.

Vừa nhìn thấy Nam Tinh, trái tim Khưu Từ thêm trĩu nặng.

Sắc mặt Nam Tinh trắng bệch thất thần, thẫn thờ như hồn vía trên mây. Anh rảo bước len qua đám đông, chỉ gọi một tiếng “Nam Tinh” rồi vội vàng nắm lấy tay cô.

Nam Tinh chậm rãi ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn anh. Cảm xúc tưởng như đã vơi đi chợt dâng trào vào khoảnh khắc gặp được người có thể nương tựa. May mà Khưu Từ không hỏi gì, chỉ nắm tay cô dẫn ra ngoài. Cô nhìn anh, lại càng buồn bã hơn.

Trường Không đã chết, A Nguyệt cũng qua đời, từng người thân quen đều lần lượt rời bỏ cô đi. Liệu Khưu Từ có được bình an không? Nếu cả anh cũng gặp chuyện bất trắc vì cô....

Về đến khách sạn, Khưu Từ cất ba lô cho cô, thấy cô cứ ngẩn ngơ ngồi bên giường bèn lại gần nhắc: “Em ngủ một giấc đi, mọi việc tính sau.”

Nam Tinh im lặng suốt từ lúc về bây giờ mới cất lời: “Chúng ta chia tay đi.”

Khưu Từ sững sốt. “Em nhìn thẳng vào anh rồi nói lại đi.”

Nam Tinh lặng thinh hồi lâu mới ngẩng lên nhìn anh, chưa kịp thốt ra câu nào thì anh đã nâng cằm cô lên, phủ môi xuống. Nụ hôn nóng bỏng kéo dài chặn mọi lời nói của cô, càng chìm đắm trong nó cô càng ngộ ra, anh sẽ không bao giờ rời xa cô.

Nếu muốn thì anh đã rời xa cô từ lâu rồi. Lúc trước anh không chịu bỏ đi, bây giờ lại càng không.

Đây là câu trả lời anh dành cho cô.

Chia tay ư? Trừ phi cô không yêu anh, ngoài ra không có gì buộc anh xa cô được cả.

Khưu Từ thoáng cảm thấy hai gò má lạnh lạnh, là nước mắt của Nam Tinh. Cô gái kiên cường này đã gặp chuyện khủng khiếp nhường nào mới phải rơi lệ.

“A Nguyệt mất rồi.” Nam Tinh ghen ngào, khi thốt lên bốn chữ bị thương nặng nề này mới phát hiện ra mình không thể nào quên đi cái chết của Nam Nguyệt.

Lúc trên máy bay, cô những mong giấc ngủ có thể xoa dịu nỗi đau khổ trong lòng, thế nhưng nó không còn hiệu nghiệm như trước đây nữa. Cô chỉ trông ra cửa sổ nghĩ mông lung, không sao ngủ được.

Khưu Từ thấu hiểu nỗi đau khổ của cô. Khi mới chỉ cắt đứt quan hệ với Nam Nguyệt, cô đã vô cùng buồn bã, hướng chi là sinh ly tử biệt. Anh là người thấm thía nỗi đau mất đi người thân duy nhất trên đời hơn bất cứ ai. Khi bà Lệ qua đời, anh cũng canh giữ trước mộ bà suốt mấy ngày mấy đêm.

“Muốn khóc thì cứ khóc cho hả đi, em đừng cố kìm nén.”

Song Nam Tinh không òa lên khóc nức nở. Năm xưa lúc nhà họ Nam bị tàn sát, cô khóc một lần, kể từ sau đó gần như không bao giờ rơi nước mắt. Bởi vì nước mắt không giải quyết được bất cứ vấn đề nào, mà chỉ càng làm cho người ta yếu đuối hơn.

Khư Từ không nghe thấy tiếng khóc của Nam Tinh qua hồi lâu mới cảm nhận cô đã ngủ thiếp trong lòng mình. Anh cố giữ cho mình thật yên lặng, vì hiểu rằng cô đang dùng giấc ngủ để chữa lành.

Không biết cá của anh đã bơi vào tự lúc nào, đang lượn quanh hai người.

Anh bỗng phát hiện ra gần đây chúng rất thích quần lấy Nam Tinh. Cả ngày chúng kéo nhau đi chơi không thấy bóng dáng đâu, nhưng Nam Tinh vừa về là bơi về theo.

Nếu nói chúng dành tình cảm cho tất những người anh yêu thương, tại sao chúng không xuất hiện bên cạnh anh trai anh và Man Man?

Là vì Nam Tinh thấy được chúng hay vì nguyên do khác?

Đã mấy ngày trời ông chủ Đào không gặp Nam Tinh, sau khi căn dặn, hướng dẫn Phùng Nguyên mọi chuyện trong cửa hàng xong ông mới hỏi: “Nam Tinh có gọi điện cho cậu không?”

Phùng Nguyên đang cầm cúi ôm sổ dùi mài nghiên cứu công việc được ông chủ Đào chỉ bảo mấy hôm nay, nghe ông hỏi cũng không ngẩng mặt lên. “Không, cô ấy ở cùng Khư Từ mà,

ông yên tâm đi. Khưu Từ rất đáng tin cậy, còn đáng tin cậy hơn cả tôi với ông.”

Ông chủ Đào lừ mắt. “Tôi cũng đáng tin lắm mà, còn đáng tin hơn cả cậu.”

“Vâng, vâng, vâng!” Phùng Nguyên chẳng buồn lạm dụng địa vị mới ở cửa hàng Đào Gia để tranh cãi với ông, liếc đồng hồ đeo tay rồi vội vàng đứng lên. “Đến giờ tưới nước cho cây rồi.”

Nhờ khả năng thích ứng tốt, kể từ khi thôi việc ở Sở Môi giới, Phùng Nguyên sống rất thoải mái ở cửa hàng Đào Gia. Anh ta ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Ông chủ Đào, tôi có thể tiếp tục tìm nhiệm vụ cho Nam Tinh không có cần không?”

“Cần chứ.”

Phùng Nguyên nói thêm: “Trước kia Nam Tinh là khách hàng của tôi, có một vài việc không tiện hỏi. Nhưng giờ thì khác rồi, tôi muốn biết Nam Tinh cần nhiều mắt như vậy để làm gì?”

Ông chủ Đào im lặng chốc lát mới đáp lời: “Mắt có rất nhiều công dụng, đáng kể nhất là tìm người, nhưng hiện tại không cần nữa. Cô ấy cần tìm Bành Phương Nguyên, nhưng hắn đã chết rồi, cũng không phải hung thủ. Công dụng quan trọng nữa của mắt là mở ra sinh đồ.”

Phùng Nguyên nhíu mày, chột hiểu ra. “Cô Nam Tinh lợi hại thật.” Anh ta đã gặp không biết bao chuyện trên đời nhưng vẫn phải cảm thán. “Trải sẵn đường cho người thân từ mấy trăm năm trước, rồi bôn ba khắp chốn hiểm nguy để truy tìm kẻ thù. Cô ấy gánh trọng trách mấy trăm năm, e là đến khi hoàn thành tâm nguyện lại hệt hăng.”

Ông chủ Đào khẽ cười. “Lúc trước tôi cũng nghĩ như cậu, nhưng giờ thì biết rồi, không có chuyện ấy đâu.”

Phùng Nguyên suy ngẫm rồi bưng tỉnh ngộ. “Vì bây giờ có Khưu Từ ở bên cô Nam Tinh rồi.”

Được sống cuộc đời của người bình thường mới là điều Nam Tinh mong muốn nhất. Tuy nhiên, Phùng Nguyên lại băn khoăn một chuyện, Nam Tinh tự tay giết kẻ thù rồi, liệu cô có cơ hội được sống cuộc đời bình thường không.

Phùng Nguyên vẫn luôn lạc quan, nghĩ đến đây bỗng dưng âu sầu.

Màn đêm buông xuống, Nam Tinh bị cơn đói đánh thức đúng lúc đến giờ ăn tối.

Hai người không ra ngoài ăn mà Khưu Từ đặt khách sạn mang cơm lên phòng. Thấy Nam Tinh dồn vào miệng từng miếng như đang ép bản thân phải ăn nhiều lên, anh liền giữ lấy cổ tay cô, nhắc nhở: “Ăn chậm thôi, cẩn thận nghẹn.”

Nam Tinh ăn chậm lại, nhưng chỉ lát sau tốc độ lại tăng lên. Khưu Từ không ngăn cản cô nữa. Cô đang cố gắng nhét thức ăn vào dạ dày, coi đó là cách để vực dậy tinh thần. Tình cảnh bây giờ không cho phép cô có chút sơ suất nào.

Anh rót một ly nước đặt xuống bàn. Nam Tinh không để mình mắc nghẹn, nhưng đến miếng cuối cùng, dạ dày cô thắt lại chực trào lên. Cô vội vàng uống nước mới thấy diu lai.

“Lát nữa em còn phải uống một hộp sữa.”

“Ừ.” Khưu Từ thấy sắc mặt cô đã khá hơn, lại hỏi thêm. “Còn muốn ăn gì khác không?”

Nam Tinh ngẫm nghĩ. “Muốn, muốn ăn món anh nấu, mà để sau đi. Khưu Từ, chúng ta truy tìm Cát Hồng, giải tử trận của nhà họ Nam, rồi đến một nơi yên tĩnh sống hết đời đi.”

Khưu Từ nhìn Nam Tinh bình tĩnh lên kế hoạch, trịnh trọng gật đầu. “Được, em muốn làm gì, anh cũng làm với em.”

Nam Tinh thở phào nhẹ nhõm, tạm đè nén mọi đau khổ xuống đáy lòng. Bây giờ không phải là lúc yếu đuối. Cô kể: “Trước khi chết, A Nguyệt nói với em, Cát Hồng tìm đến tra hỏi em ấy làm sao để giết được em. Chắc có lẽ Cát Hồng cho rằng em bất tử bất diệt giống Bành Phương Nguyên. Trong suy nghĩ của gã, Bành Phương Nguyên cũng có thể bị giết chết, đương nhiên em cũng có nhược điểm trí mạng. Đó là điều gã gấp rút muốn biết, bằng không sẽ phải chết dưới tay em.”

Khưu Từ cân nhắc hồi lâu mới trả lời: “Lần trước gã cho nổ mìn, không biết em sống sót được là nhờ anh có thể đưa em rời khỏi nơi đó, nên cho rằng dùng cách bình thường không giết được em.”

“Ừ, cũng như lúc ở trong thang máy, gã không ngờ em có thể thoát ra được. Em và A Nguyệt chỉ có thể kéo dài sinh mệnh, không có được cuộc sống trường sinh bất lão như gã. Bọn em cũng sẽ chết vì tác động bên ngoài như người bình thường, hoàn toàn không cần cách thức đặc biệt gì. Chẳng qua Cát Hồng không biết thôi.”

Nam Tinh nói ra, Khưu Từ cũng mới biết được bí mật này, cô phải tin tưởng anh nhiều đến thế nào mới nói ra tử huyệt của

mình cho anh biết. Nếu Cát Hồng tìm đến tra hỏi nhược điểm trí mạng của cô, anh cũng sẽ liều chết bảo vệ bí mật này như Nam Nguyệt .

“Chắc hẳn Cát Hồng không biết, em có thể giết gã thật, nhưng không dùng cách thức như với Bành Phương Nguyên.” Nam Tinh nhìn Khưu Từ, từ tốn giải thích. “Ông nội ém thuật vào máu, kẻ nào uống máu vào sẽ xuất hiện vết bớt hình máu trên người, đâm vào vết bớt ấy là có thể tiêu diệt được gã. Nhưng máu Bành Phương Nguyên đã bị rút cạn, người thực sự uống máu chính là Cát Hồng. Vậy nên, theo lý, trên người Cát Hồng sẽ có vết bớt hình máu, đó chính là mệnh môn của gã.”

“Mệnh môn này... mình không biết chắc rốt cuộc trên người gã có hay không, cũng không biết vị trí của nó ở đâu.”

“Ừ.”

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên, Khưu Từ đoán phục vụ đến dọn dẹp bát đĩa, nhưng nhìn qua mắt mèo lại thấy Lâm Man và hai người anh không ngờ đến.

Nam Tinh thấy anh không mở cửa ngay, liền cất tiếng hỏi: “Ai vậy?”

“Man Man và Kiều Lãng, còn có một người là anh của Kiều Lãng, cũng là luật sư riêng của anh trai anh.”

Kiều Lãng? Nam Tinh nhớ ra, là cháu của ông Kiều, đồng thời là bác sĩ riêng của Lê Viễn.

Khưu Từ mở cửa, Lâm Man thấy Nam Tinh ở trong phòng liền lao tới, ôm chầm lấy cô an ủi: “Cô về rồi, về là được rồi, đừng khóc.”

Nam Tinh đoán Khưu Từ đã kể cho Lâm Man nghe chuyện về Nam Nguyệt, nên Lâm Man vừa vào phòng đã ôm lấy cô. Cô khẽ vỗ về lưng Lâm Man, “ừ” một tiếng trấn an. “Cô cũng đừng khóc.”

Lâm Man long lanh mắt cười kiên cường, đứng thẳng lưng. “Hai chúng ta đều sẽ không khóc.”

Khưu Từ khẽ gật đầu chào hai người ngoài cửa, Kiều Lãng lên tiếng trước: “Anh Khưu, có một số việc chúng tôi cần bàn bạc với anh. Chắc anh cũng biết anh trai tôi, Kiều An, cũng là luật sư của anh Lê.”

“Tôi biết, vào rồi nói.”

Kiều Lãng đi vào, khá bất ngờ khi thấy Nam Tinh cũng ở trong phòng. “Cô Nam Tinh.”

Ngược lại, Kiều An không hề tỏ ra kinh ngạc khi nghe thấy cái tên này. “Hóa ra cô là cô Nam Tinh.”

Nam Tinh thắc mắc: “Anh biết tôi à?”

Kiều An cười hết sức chuyên nghiệp, thoáng nhìn Lâm Man, thấy Lâm Man không có ý ngăn cản mới trả lời: “Cô Lâm từng ủy quyền cho tôi mua một căn biệt thự đứng tên cô và anh Khưu, xem như là đã nghe đến tên.”

Nam Tinh giật mình. “Man Man?”

Cô nhìn sang Khưu Từ, Khưu Từ lắc đầu, anh cũng không biết việc này. Nam Tinh chợt nhớ đến hôm Lâm Man kéo cô đi xem biệt thự, rõ ràng đã chọn xong nhưng ra ngoài lại hỏi cô có thích căn kế bên không. Cô bảo thích, không ngờ Lâm Man đã manh nha ý định từ trước.

Lâm Man mỉm cười. Đúng vậy, cô ấy đã sớm tưởng tượng cuộc sống tắt lửa tối đèn bên nhau của họ sau khi kết hôn. Chỉ là Lê Viễn vẫn đang nằm trong phòng bệnh, không biết tỉnh lại được hay không. Nụ cười của cô ấy tràn ngập bi thương, còn ngân ngấn nước mắt.

Cô ấy nghiêng đầu, khẽ hít vào, khi quay đầu đã lại là Man Man kiên cường. Cô ấy khẽ cất giọng giục: “Thôi, mọi người muốn nói gì thì nói nhanh đi, tôi còn phải về bệnh viện chăm A Viễn.”

Kiều An tiếp lời: “Đây là việc anh Lê đã dặn dò nhiều năm trước, có liên quan đến anh Khư.” Anh ta vừa nói vừa lấy một xấp giấy tờ trong cặp tài liệu ra. “Anh Lê có nguyện vọng, nếu anh ấy gặp vấn đề về sức khỏe thì tôi cần bàn giao cái này cho anh Khư.”

Kiều Lãng bổ sung: “Hiện nay anh Lê còn hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện, tình hình không mấy khả quan. Tôi đã trao đổi với bác sĩ điều trị, xác suất tỉnh lại rất thấp, có tỉnh lại được thì cũng phải một thời gian rất lâu nữa.” Kiều Lãng đi theo Lê Viễn nhiều năm, phải nói ra những lời này cũng vô cùng buồn bã. Nhưng anh ta vẫn giữ được tác phong chuyên nghiệp, tiếp tục giải thích: “Với tư cách là bác sĩ riêng của anh Lê, tôi cho rằng đã đến lúc luật sư Kiều chuyển lời nhắn nhủ của anh Lê đến anh Khư.”

Khư Từ tỏ vẻ khó hiểu. “Chuyện gì mà lại đợi đến khi anh tôi gặp bất trắc mới nói?”

Kiều An trả lời: “Chuyện này liên quan đến thân thể của anh.”

Khưu Từ kinh ngạc, thân thế? Ngay cả chính anh còn không biết cội nguồn mình từ đâu, sao người khác biết được?

Kiều An nói tiếp: “Chính xác là, thân thế của anh và anh Lê.”

Khưu Từ càng bất ngờ. “Anh tôi và tôi?”

“Anh và anh Lê thực ra là anh em cùng cha khác mẹ.”

Khưu Từ ngây ra như phỗng, ngay cả Lâm Man cũng sửng sốt, cô luôn kề cận Lê Viễn mà cũng không hề biết chuyện này.

Anh em cùng cha khác mẹ?

Chương 11

Kiều An đã dự liệu trước phản ứng của mọi người, anh ta nói tiếp. Chuyện này kể ra rất phức tạp, anh Lê cũng phải điều tra khắp nơi và biết được chuyện này từ chính miệng ông Lê.”

Khưu Từ hơi khó chấp nhận việc này. Tuy anh xem Lê Viễn như anh trai, nhưng nếu họ thực sự là anh em ruột, chúng tỏ ba của họ đã làm chuyện có lỗi với cả hai người mẹ. Anh biết Lê Viễn vô cùng kính trọng người cha quá cố của mình, chắc cũng không thể chấp nhận sự thật này.

Lâm Man lắc đầu. Tôi chưa bao giờ nghe A Viễn nhắc đến, anh ấy...” Lâm Man bỗng khựng lại, không đúng A Viễn đối xử với Khưu Từ rất khác, cô luôn cảm thấy anh ấy thực sự xem Khưu Từ là em trai mình. Cô bỏ lửng câu nói, lẳng lặng nghe Kiều An kể.

“Thật ra, về lý thì anh Khưu không phải là con ngoài giá thú. Năm xưa ông Lê quen biết mẹ anh trước, thậm chí còn kết hôn ở nước ngoài. Tuy nhiên, cụ Lê không chấp nhận mẹ anh, nói dối rằng mình bệnh nặng để buộc ông Lê trở về. Khi ông Lê về đến nhà, cụ Lê đã sai người giấu hộ chiếu của ông ấy, đóng băng toàn bộ thẻ ngân hàng khiến ông ấy không thể đi, cũng không cách nào liên lạc với mẹ anh.”

Nam Tinh mãi mê nghe mới nhận ra mình đang ngồi cách xa Khưu Từ, vội đứng lên ngồi kế bên, nắm lấy tay anh.

“Ông Lê bị giám sát suốt hai năm, biết mình không thỏa hiệp sẽ không thoát khỏi gọng kìm kẹp, mới vờ nghe lời. Ông kết hôn với mẹ của anh Lê theo sự sắp xếp của cụ Lê, song vẫn đi tìm mẹ anh, nhưng không có tin tức của bà. Sau này, Lê Viễn được sinh ra, ông Lê những tưởng cuộc đời cứ thế trôi qua, không ngờ lại có ngày tái ngộ mẹ của anh Khư.

Lâm Man thở hắt ra, đúng là nghiệt duyên.

“Ông Lê giấu mẹ anh Khư chuyện mình tái hôn, nói dối rằng mình mắc bệnh nặng nên khi xưa mới rời xa mẹ anh. Hai người sống chung với nhau ba tháng thì mẹ anh Lê xuất hiện. Mẹ anh biết mình bị lừa dối, kiên quyết thu dọn đồ đạc bỏ đi ngay trong đêm, lúc đó bà đã mang thai một tháng.”

Kiều An thông thả kể tiếp: “Ông Lê tìm kiếm mẹ anh nhiều năm nhưng không thấy. Đến tận khi bị cướp tấn công, biết là không qua khỏi, ông ấy mới kể sự thật cho anh Lê nghe trong lúc hấp hối. Trải qua nhiều khó khăn, cuối cùng anh Lê cũng tìm được anh.”

Lúc này Khư Từ mới hiểu tại sao Lê Viễn lại tốt với mình như vậy, tốt vô điều kiện.

Mặc dù luôn cảm nhận được Lê Viễn chăm sóc mình như một người anh trai, nhưng anh chưa từng nghĩ Lê Viễn lại thực sự là anh ruột của mình.

Anh một thân một mình sống trên đời hơn hai mươi năm, đã quên mất khát vọng có được người thân, giờ đây... bỗng có nhiều người thân thế này. Người mà anh muốn trở thành người thân của mình nhất lại thực sự là anh em ruột thịt của mình.

Cảm giác này vừa xa xôi vừa lạ lẫm.

Lâm Man vui mừng khôn xiết vì Khưu Từ là em trai của Lê Viễn thật. Cô không trách anh đã giữ bí mật này với cô, vì cô hiểu rõ Lê Viễn muốn bảo vệ lòng tự tôn của Khưu Từ. Nếu Khưu Từ biết thân thế của mình, sao có thể cởi mở, thân thiết với họ được.

Lâm Man hỏi: “Vậy sao giờ anh ấy lại nói ra?”

Kiều An trầm mặc chốc lát mới cất lời: “Anh Lê căn dặn, nếu xảy ra... tình huống tương tự hôm nay thì hãy nói sự thật cho anh Khưu biết, để anh Khưu danh chính ngôn thuận thừa kế toàn bộ tài sản từ anh Lê. Chúng tôi đã chuẩn bị xong thủ tục từ lâu, chuyện này cứ giao cho tôi, tôi sẽ mau chóng xử lý, thuyết phục các cổ đông.”

“Tôi không tiếp nhận.” Khưu Từ phản đối. “Anh ấy sẽ tỉnh lại.”

Kiều An khẽ gật đầu. “Chúng tôi cũng tin rằng anh Lê sẽ tỉnh lại, nhưng không thể để cô Lâm quản lý công ty của anh Lê mãi được, vì cô Lâm chưa đăng ký kết hôn với anh Lê. Xét về lý thì quan hệ nhân thân còn thua cả anh. Mong cô Lâm thứ lỗi, tôi là luật sư, bắt buộc phải lên tiếng theo nguyên tắc pháp lý.”

“Tôi hiểu.” Lâm Man nói với Khưu Từ: “A Từ, tôi biết chú đang chờ A Viễn tỉnh lại, cũng biết chú không thích bị trói buộc. Nhưng sau hai ngày tôi tiếp quản công ty, các cổ đông đã tỏ vẻ bất mãn. Chú biết tại sao không? Vì Lê Khang Thành đã mua chuộc không ít lãnh đạo cấp cao và nguyên lão, họ đang gây sức ép để Lê Khang Thành tiếp quản công ty thay A Viễn. Tôi không chống chịu được bao lâu nữa, chỉ có chú mới có thể giữ cho tâm huyết của A Viễn không rơi vào tay ông ta.”

Khưu Từ không muốn tiếp quản mấy thứ này, việc kinh doanh cũng không thích hợp với anh, nhưng anh cũng không muốn tâm huyết của anh trai mình bị hủy hoại trong tay Lê Khang Thành. Anh đắn đo hồi lâu mới nhận lời. “Được, khi nào anh tôi tỉnh lại, tôi sẽ trao trả hết lại cho anh ấy.”

Kiều An đứng dậy. “Tôi sẽ bắt tay xử lý chuyện này luôn.” Trước khi đi, anh ta lại nói với Nam Tinh: “Ông nội tôi ra đi lúc tôi đang ở nước ngoài, sau này về mới được Kiều Lãng kể chuyện cô giúp ông nội tôi. Tuy hơi muộn, nhưng vẫn cảm ơn cô, cô Nam Tinh.”

“Ừ.”

Nam Tinh chỉ đáp một tiếng gọn lỏn. Kiều An cứ tưởng cô sẽ nói tiếp, lắng tai chờ theo phản xạ, Kiều Lãng thấy thế bật cười. “Đi thôi anh.”

Sau khi ra cửa, Kiều Lãng mới giải thích: “Cô Nam Tinh cá tính lắm.”

Kiều An cười khỏ. “Đúng là rất cá tính.”

Kiều Lãng lại nói: “Nhất định Lê Khang Thành không thể ngờ anh Lê còn có một người em trai. Trước kia ông ta muốn cướp công ty của ông Lê, may nhờ anh Lê xoay chuyển tình thế, giờ... Thôi, đồ của ai rồi lại về tay người ấy.”

Lần này Lê Khang Thành cũng đừng hòng giành giật được gì, chờ đi.

Lâm Man dợm bước quay về bệnh viện chăm Lê Viễn nhưng lại nhớ ra một việc, bèn nán lại. “Giám đốc siêu thị nói sau khi A Viễn xảy ra chuyện, tất cả camera của siêu thị đều bị hỏng, dữ

liệu cũng bị hack, xóa hết toàn bộ, không giúp chúng ta sao chép bản gốc được.”

Nam Tinh đã đoán trước kết quả này. Một khi Cát Hồng biết chuyện đoạn phim thì chắc chắn sẽ xóa sạch ngọn nguồn, cô không mấy bất ngờ. Thấy Lâm Man có vẻ áy náy, cô dịu giọng nói: “Không sao đâu, Man Man đã cố gắng lắm rồi.”

Lâm Man không hề thấy mình cố gắng gì, nếu hôm ấy cô hành động nhanh hơn, đến siêu thị trước khi hung thủ kịp thời xóa dữ liệu thì tốt biết mấy. Cô ấy ngẩng đầu nhìn hai người. “A Từ, Nam Tinh, chờ A Viễn khỏe lại, chúng ta làm hàng xóm nhé, được không?”

“Được.”

“Được.”

Lâm Man cười nói: “Tôi phải kể ngay cho A Viễn biết, mọi việc đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu anh ấy thôi, anh ấy không được ngủ nữa.”

Cô ấy nói xong thì quay người đi ra ngoài, vì nếu không đi nhanh, e là không kìm nổi nước mắt.

Gọi A Viễn tỉnh lại nào có dễ.

Sau khi mọi người ra về hết, Khưu Từ không hề nhắc đến chuyện khi nãy. Anh vẫn nhớ, Nam Tinh vừa mất đi cô em gái duy nhất, mà anh thì lại thêm người anh trai.

Nam Tinh thấy anh lặng im, biết anh đang suy nghĩ cho mình. Nhưng chuyện nhận người thân vốn là chuyện vui cơ mà. Anh luôn như thế, lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác trước. Cô ngồi trước mặt anh, lần nữa một lát mới nói: “Tốt quá

rồi Khưu Từ, anh bảo từ lúc sinh ra đã không có người thân, giờ có rồi, thật tốt.”

Khưu Từ nhìn Nam Tinh, cô đang vui mừng thay anh. Dù bản thân cô không hề vui vẻ, nhưng cô vẫn đang mừng cho anh. Anh nắm lấy tay cô, cảm nhận rõ sự ấm áp cô dành cho anh.

Căn biệt thự được bao quanh bởi rừng cây xum xuê, không khí trong lành và tiếng chim hót véo von, khác hẳn khu vực nội thành.

Lý Nhụy thích quang cảnh thoáng đãng thư thái này vô cùng. Bà dậy sớm vén màn, ngắm nhìn cảnh sắc xanh tươi bên ngoài mà tâm trạng cũng vui theo. Một bàn tay vươn đến bên eo, ôm lấy bà ta, người sau lưng ghé mặt đến vành tai bà ta thủ thỉ: “Em dậy sớm thế.”

“Quen rồi.” Lý Nhụy đáp lời. “Ngày mai anh lại phải đi Thượng Hải à?”

“Dĩ nhiên. Lê Viễn còn chưa tỉnh, đâu để một người ngoài như Lâm Man quản lý công ty mãi được.”

“Nghe nói anh đang lôi kéo lãnh đạo cấp cao trong công ty, còn thuê luật sư gây sức ép để tiếp quản mọi tài sản đứng tên Lê Viễn? Em thấy lạ thật, anh đã có rất nhiều tiền, sao còn phải tốn nhiều công sức tranh giành tài sản của cháu ruột làm gì?”

Lê Khang Thành cười nhạt. “Thích.”

Lý Nhụy sững sờ, trả lời kiểu gì thế? Đang muốn lấp liếm cho qua sao? Bà ta hờ hững buông lời: “Chẳng bằng anh nói anh

thích tiền, em thấy còn đáng tin hơn.”

“Tiền tốt, nhưng có thứ còn hay hơn cả tiền.” Lê Khang Thành nói đầy thâm ý, chẳng hạn như, cướp đồ của người khác, hay ngủ với vợ của người khác, thú hơn qua lại với mấy cô gái chủ động sà vào vòng tay mình mà không hề có tính cạnh tranh. “Em khuyên chồng em, bảo ông ta ủng hộ anh. Có được sự ủng hộ từ các đối tác hùng mạnh của tập đoàn Viễn Dương, anh có thể tiết kiệm rất nhiều công sức.”

Cuối cùng Lý Nhụy quay người lại, gạt tay ông ta ra, chất vấn: “Anh muốn lợi dụng em thuyết phục ba của A Lạc?”

Lê Khang Thành cau mày. “Lợi dụng gì chứ? Nếu đây là lợi dụng, vậy anh xin lỗi em. Anh yêu em, nhưng anh cũng thích tiền, thích kinh doanh, anh cảm thấy hai điều này không hề xung đột. Anh không chán em vì em không giúp anh, cũng không thích em hơn khi em thuyết phục được ông ta.”

Lý Nhụy thấy Lê Khang Thành nói ra những lời này không chút do dự, bỗng cảm thấy mình có phần quá đáng khi nghi kị ông ta. Bà ta thậm chí áy náy, nghĩ lại chuyện này cũng không hề ảnh hưởng gì đến mình, càng không ảnh hưởng gì đến nhà họ Thành, đành xuống nước. “Là em quá nhạy cảm, em sẽ nói với ba A Lạc việc này, bảo ông ấy ủng hộ anh.”

Lê Khang Thành ra chiều quan tâm: “Em có khó xử không?”

“Không.” Lý Nhụy vẫn cho rằng ông ta nói yêu mình chỉ là câu cửa miệng, không ngờ lại thực sự suy nghĩ cho bà ta. “Em về đây, một tiếng sau em gọi anh.”

Lê Khang Thành khẽ gạt đầu, kéo tay bà áp vào mặt mình. “Không là hai tiếng nữa, một tiếng này hãy dành cho anh.”

Nói rồi, ông ta lại ôm lấy Lý Nhụy, kéo xuống giường.

Ông ta nhất định phải đoạt được toàn bộ tài sản đứng tên Lê Viễn, đừng ai hòng cản bước ông ta. Có nhà họ Triệu và nhà họ Thành ủng hộ, cho dù Lâm Man có bản lĩnh to bằng trời cũng hết đường kháng cự.

Lý Nhụy rời căn biệt thự Lê Khang Thành mua riêng để bọn họ hẹn hò, xem ngày tháng, ngày mai chồng bà ta mới về nhà. Tối nay bà ta có thể ăn tối với Lê Khang Thành, chỉ không thể ở lại qua đêm.

Về đến nhà, Lý Nhụy định gọi cho chồng, lại thấy con trai ngồi trong phòng khách, hình như mới đi chạy bộ buổi sáng về.

Thành Lạc Gia thấy mẹ, cười hỏi: “Mẹ, tối qua mẹ đi đâu thế?”

Lý Nhụy cười xòa. “Đi đâu được, đến resort gần đây ở hai đêm thôi.” Bà ta ngồi bên cạnh nhìn chân con trai. “Chân con không sao chứ?”

“Ổn mẹ ạ.”

Lát sau người giúp việc cầm báo buổi sáng đến, Thành Lạc Gia còn chưa mở ra đã thấy một tiêu đề to đùng trên báo. Anh sửng sốt, vội vàng đọc cả bài. Lý Nhụy thấy lạ, bèn hỏi: “Sao thế? Sao sắc mặt con lạ vậy?”

“Sao Khư Từ...” Thành Lạc Gia khó lòng tin nổi. “Không ngờ Khư Từ lại là con riêng của Lê Khang An, em trai của Lê Viễn.”

Lý Nhụy cũng giật mình, lập tức lo sợ tin tức này sẽ phá hủy kế hoạch danh chính ngôn thuận tiếp quản công ty của Lê Khang Thành. Bà ta lạnh giọng: “Chưa chắc là thật, hiện giờ Lê Viễn còn hôn mê, con biết Lâm Man vốn không chịu giao công ty cho Lê Khang Thành rồi đấy, rất có thể đây là mưu kế của con bé tinh ranh kia.”

“Có báo cáo DNA, mọi bằng chứng và thủ tục đều do luật sư của Lê Viễn công bố. Nếu đây là mưu kế của Lâm Man thì đây chính là hành vi lừa đảo trái pháp luật. Lâm Man sẽ không làm vậy đâu, cô ấy không ngốc.”

Lý Nhụy thoáng bồn loạn trong lòng đang tính toán không biết phải làm sao thì thấy con trai gọi điện cho ai đó. Đầu dây bên kia vừa bắt máy, anh đã nói ngay: “Nam Tinh?”

“Ừ.”

“Tin tức trên báo là thật hả? Khưu Từ thực sự là em trai cùng cha khác mẹ của Lê Viễn, cậu ta sắp tiếp quản tất cả sản nghiệp đứng tên Lê Viễn sao?”

“Ừ.”

Thành Lạc Gia khẳng khái. “Nhà họ Thành là một đối tác chiến lược của tập đoàn Viễn Dương, nếu cần nhà họ Thành chúng tôi ủng hộ, tôi nhất định sẽ giúp Lê Viễn.”

Bên kia yên lặng chốc lát mới nói: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn tôi, tôi không cần em báo đáp gì cả.” Thành Lạc Gia hít một hơi thật sâu. “Bởi vì tôi thích em.”

Anh nói xong liền cúp máy ngay, sợ Nam Tinh lại vạch ra ranh giới, cự tuyệt tình cảm của anh một lần nữa.

Lý Nhụy thấy Thành Lạc Gia hứa giúp Khưu Từ, nhân mà trách: “Sao con có thể dễ dàng hứa giúp người ngoài như vậy? Ủng hộ Khưu Từ? Sao không ủng hộ Lê Khang Thành?”

“Tại sao phải ủng hộ Lê Khang Thành?” Thành Lạc Gia hỏi ngược lại. “Cho dù không có Nam Tinh, con cũng ủng hộ Khưu Từ, vì cậu ta là em trai của A Viễn. Nếu đoàn luật sư của A Viễn đích thân ra thông cáo thì đây nhất định là kế hoạch từ đầu của A Viễn. Mẹ, mẹ quên trước đây con và A Viễn, A Khổng là bạn bè thân thiết đến thế nào sao?”

Lý Nhụy bỗng nghẹn họng.

“Mẹ.” Thành Lạc Gia hỏi dò. “Mẹ sẽ ủng hộ con, cùng thuyết phục ba đúng không?”

Lý Nhụy bối rối, bà ta vừa nhận lời với Lê Khang Thành, giờ lại đổi ý, e rằng Lê Khang Thành sẽ giận cho mà xem. Không... chẳng phải ông ta nói, được hay không cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình yêu của ông ta dành cho bà sao?

Bà lại muốn nhân cơ hội này xem thử ông ta có thật lòng hay không.

Quan trọng hơn hết thảy, trong lòng Lý Nhụy, con trai quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Bà ta khẽ gật đầu. “Con muốn làm gì mẹ cũng không phản đối, mẹ đã hứa rồi.”

Cùng lúc đó, nhà họ Triệu cũng vừa nhận được tin kia.

Ông Triệu còn chưa kịp quyết định, đã nhận được điện thoại của con trai từ nước ngoài gọi về. Triệu Kỳ vào thẳng vấn đề: “Ba, con có thể nhờ ba một việc không? Việc này có liên quan đến việc làm ăn của gia đình chúng ta.”

“Giữa Lê Khang Thành và Khưu Từ, chọn Khưu Từ?”

“Dạ.”

“Bên con lệch múi giờ mà nắm bắt tin tức nhanh thế con quen Khưu Từ à?”

“Dạ quen.” Triệu Kỳ không nói Nam Tinh vừa gọi điện cho mình. Nam Tinh đang tranh thủ sự ủng hộ của từng đối tác cho Khưu Từ. Cô ấy là chị của Thang Mễ, cũng là chị của anh ta, hà cớ gì phải giúp người ngoài.

Ông Triệu im lặng chốc lát, vẫn hỏi thêm: “Khưu Từ có bổ sung thêm điều khoản có lợi gì cho nhà họ Triệu không?”

“Không”

“Vậy sao ba phải giúp cậu ta, trong khi Lê Khang Thành đã hứa cho ba lợi ích?” Ông Triệu hỏi vặn. “Con phải nhớ, chúng ta là dân kinh doanh, không phải nhà từ thiện.”

Tưởng rằng con trai không còn gì để nói, ông ta vừa định cúp điện thoại thì lại nghe con trai lên tiếng: “Khưu Từ là anh rể tương lai của A Mễ, chị họ của cô ấy tên là Nam Tinh, bạn gái hiện nay của Khưu Từ.”

Ông Triệu sững người, nghi ngờ. “Sao ba chưa bao giờ nghe Thang Mễ nhắc đến chuyện này?”

“Ba có nói chuyện với A Mễ sao?”

Hình như không. Ông Triệu rất bất mãn với Thang Mễ, chẳng buồn liếc mắt nhìn cô ấy lấy một lần. Nếu không vì Thang Mễ có thể kiểm chế tính lông bông của con trai, ông ta sẽ không đồng ý cho họ đính hôn. Thân thể Thang Mễ thần bí, ông ta luôn cảm thấy xuất thân của cô không minh hơ bạch nên không có chút cảm tình nào.

Ông ta ngẫm nghĩ một lát, dịu giọng hỏi thăm: “Sức khỏe Thang Mễ thế nào rồi, hồi phục tốt không?”

Ngụ ý là đã gián tiếp đồng ý ủng hộ Khưu Từ. Nếu đúng như con trai ông vừa nói, Khưu Từ cũng xem như là họ hàng thân thích, vững chắc hơn quan hệ bạn bè với Lê Khang Thành nhiều.

Ông ta là dân kinh doanh, phải biết tính toán chứ.

“Cô ấy ổn rồi, hồi phục rất tốt.” Triệu Kỳ cúp máy, nhìn căn phòng trống rỗng, chỉ có giọng anh ta vang vọng.

Không còn ai khác, cô gái anh ta yêu không ở đây, và sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Chương 12

Lê Khang Thành hoàn toàn không ngờ Khưu Từ mới lộ diện đã làm nhóm liên minh của ông ta lập tức tan vỡ. Những người khác không đáng nói, nhưng nhà họ Thành và nhà họ Triệu có sức ảnh hưởng nhất đến tập đoàn Viễn Dương lại không ủng hộ ông ta.

Cứ thế, ba gia tộc lớn, nhà họ Thành và nhà họ Triệu, cộng thêm nhà họ Lâm đằng sau Lâm Man, đều ủng hộ Khưu Từ.

Ông ta không còn cơ hội nào, chưa bước vào cửa đã bị đá bay.

Năm xưa không cướp được tài sản của Lê Khang An là vì có sự tồn tại của Lê Viễn, ông ta phải chấp nhận. Nhưng bây giờ đã gần nắm hết trong lòng bàn tay thì tên Khưu Từ lại bất ngờ xuất hiện.

Ông ta chợt nhớ ra, hình như Khưu Từ hay đi chung với Nam Tinh. Rốt cuộc cậu ta là người thế nào...

Lê Khang Thành nhắm mắt suy tư, chuông điện thoại chợt reo vang. Ông ta thoáng nhìn sang, là Lý Nhụy gọi đến, ông ta sầm mặt bắt máy nhưng không nói gì.

Lý Nhụy cảm thấy người bên kia đang tức giận, thoáng bối rối nhưng vẫn cất lời: “Ba A Lạc không nghe lời em nói, đối với ông ấy, con trai quan trọng hơn em, A Lạc và Lê Viễn là bạn thân, cho nên...”

“Không sao, anh không trách em.”

Lý Nhụy nghe giọng điệu biết ngay ông ta đang trách mình, nhưng nếu ông ta đã nói không trách thì bà cũng không cần phải giải thích nhiều. Nhưng hai người cứ tiếp tục thế này quả thật vô nghĩa, bà ta lại nói: “Ba A Lạc nói từ tháng sau muốn em đến tổng công ty với ông ấy, cách nơi này năm tiếng bay, nên em nghĩ, chúng ta chấm dứt quan hệ đi.”

Lê Khang Thành khẽ nhượng mày, bà ta là cái thá gì mà dám chủ động cắt đứt. Ông ta hờ hững buông một tiếng: “Được.”

Lý Nhụy thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe thấy tiếng cười châm chọc vang lên trong điện thoại: “Dù sao đối với tôi, bà cũng chẳng còn gì mới mẻ nữa.”

Lý Nhụy chợt thấy nhục nhã vô cùng, bà ta tức giận siết chặt điện thoại, định chát vấn nhưng Lê Khang Thành đã cúp máy. Bà ta ấn gọi lại, ông ta không thèm bắt máy.

“Khốn kiếp!” Lý Nhụy tức tối vút phăng điện thoại xuống đất, nghĩ đến mối quan hệ với người này mà chợt thấy lợm giọng. Bà ta đui mù nên mới không thấy rõ bản chất ghê tởm của ông ta từ trước.

Lý Nhụy tức giận hồi lâu mới cúi người nhặt điện thoại, đột nhiên phát hiện điện thoại đã vỡ tan, lại đứng thẳng dậy. Bà ta sửng sốt, trên màn hình tối đen xuất hiện một gương mặt trẻ con, ngẩng đầu cười khúc khích với bà, trông vô cùng quái gở.

Lý Nhụy sợ hãi hét âm lên, quay người chạy đi, lại đụng đầu phải vách tường, đau đến suýt ngất.

Đứa trẻ ma quái kia nhảy ra khỏi màn hình, nhe răng trắng hếu cười với bà ta, thành linh thân thể nó phồng lên giãn ra như

quả bóng, khuôn mặt ma quái áp xuống gần như dán vào mặt bà ta.

Lý Nhụy tức thì ngất xỉu.

Người giúp việc dưới tầng nghe tiếng động chạy đến, thấy Lý Nhụy ngã sõng soài dưới đất, trong phòng không có gì cả.

Đến khi Lý Nhụy tỉnh lại, kể mình gặp đứa trẻ ma người giúp việc mới dè dặt hỏi: “Bà chủ, có phải bà lại mơ thấy ác mộng như hồi cậu chủ mới gặp chuyện chẳng lành không?”

Vừa nghe vậy, Lý Nhụy mới nhớ đến chứng suy nhược thần kinh của mình. Bà ta không chịu được kích thích, nếu không sẽ dễ dàng gặp ác mộng. Lẽ nào khi này bà bị Lê Khang Thành chọc giận đến mức hồ đồ rồi sao?

Bà ta thở dài, tính ra bà ta cũng không yêu Lê Khang Thành, sao lại phải giận đến mức này.

Khưu Từ tiếp quản công ty thay Lê Viễn, hôm nay phải đến công ty ra mắt. Lâm Man nói, trên danh nghĩa công ty là của anh, cô ấy sẽ vẫn tiếp tục đứng phía sau xử lý công việc, có điều anh bắt buộc phải có mặt ở những thời điểm quan trọng.

Sáng sớm Lâm Man đã cho người mang vest đến. Khưu Từ quen mặc đồ thoải mái, lúc đứng thắt cà vạt, nhìn mình trong gương mà thấy xa lạ quá đỗi.

Nam Tinh thấy anh đứng thừ người ra hồi lâu, bèn đến bên cạnh nhìn vào gương. Phải thừa nhận, kiểu quần áo mà người đàn ông nào mặc vào cũng thấy đẹp ngoài quần phục ra thì còn

là Âu phục. Huống chi, dáng dấp Khưu Từ cao ráo, mặc vest càng tôn lên khí chất của anh, rất chín chắn và trưởng thành.

Khưu Từ nghiêng đầu nhìn Nam Tinh, loay hoay chỉnh lại cà vạt, ngả ngớn hỏi: “Đẹp trai không Tinh Tinh?”

Nam Tinh không khỏi buồn cười, đón lấy chiếc cà vạt, vòng qua cổ anh. “Phải nhanh lên, sắp muộn rồi.”

Khưu Từ kinh ngạc. “Em biết thất à?”

“Không biết.” Nam Tinh cúi đầu tìm kiếm trên điện thoại. “Đừng nhúc nhích, em tìm clip xem, giờ học thất.”

Khưu Từ bật cười, lẳng lặng chờ cô học thành tài. Lát sau Nam Tinh tìm được clip, thử thất cho anh, không ngờ thành công luôn. Cô hết sức hài lòng. “Đi đi, Man Man bảo không tốn nhiều thời gian đâu, em chờ anh về cùng ăn cơm.”

“Không có anh, em ở đây hoặc về cửa hàng Đào Gia, đừng đi lung tung một mình, biết không?”

Nam Tinh biết anh lo lắng, cũng hứa cho anh yên tâm: “Em không đi đâu cả. Địch trong tối ta ngoài sáng, em là một con mồi ngon, không nắm chắc một trăm phần trăm, em sẽ không nóng vội thả câu, như vậy chẳng khác gì đưa đầu chịu chết.”

Nhưng muốn cô ôm cây đợi thỏ thì cô cũng không làm được.

Khưu Từ thoáng yên tâm. Đúng lúc này, Lâm Man gọi điện đến, anh liền tạm biệt Nam Tinh, đi xuống lầu.

Sau khi Khưu Từ đi, Nam Tinh lấy bút chu sa, dùng máu mình thay cho chu sa, chấm đầu bút vào máu, nhưng không xuất hiện sợi đỏ.

Cát Hồng dùng máu người nhà họ Nam, vậy máu Nam Tinh và máu của gã giống nhau, theo lý thì hoàn toàn có thể dùng

bút chu sa tìm người.

Nhưng hiện tại bút chu sa không cảm nhận được gì, thì chỉ có hai khả năng. Một là ban đầu Cát Hồng không dùng hoàn toàn máu của nhà họ Nam mà chỉ trộn vào một nửa, nên huyết mạch không giống cô. Hai là Cát Hồng không ở trong chu vi trăm dặm, khoảng cách quá xa nên không truy tìm được.

Cô không biết lý do thực sự là gì, liền đặt bút chu sa bàn. Nếu khả năng thứ hai là đúng, vậy một khi Cát Hồng xuất hiện, ít nhất cô cũng có thể biết được tung tích của gã.

Trong lòng cô luôn dấy lên một nghi ngờ, mấy trăm năm qua Cát Hồng không hề biết đến sự tồn tại của A Nguyệt, vậy mà sau khi cô bị Trường Không tiết lộ tung tích, tại sao A Nguyệt lại nhanh chóng bị lộ? Khi đó cô và A Nguyệt đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc, Cát Hồng không hề có chút manh mối nào.

Được cô dẫn dò, A Nguyệt chắc chắn không sử dụng huyền thuật của nhà họ Nam, vậy vì sao...

Nam Tinh bỗng khựng lại.

Bút chu sa.

Cô rà soát kỹ càng chuyện Triệu Kỳ kể. Anh ta nói A Nguyệt dặn anh ta đi chôn bút, vậy mà sau đó cây bút cũng biến mất.

Lẽ nào lúc anh ta chôn bút đã bị Cát Hồng nhìn thấy? Nghĩ đến đây, cô lập tức gọi cho Triệu Kỳ.

Chuông chưa kịp đổ hết tiếng đầu, bên kia đã bắt máy. “Chị.”

Tim Nam Tinh khẽ run, lát sau mới hỏi: “Triệu Kỳ, tôi có việc hỏi anh. Anh đã chôn chiếc bút chu sa của Thang Mễ ở đâu, khi đó ngoài anh ra thì còn có ai biết chuyện này?”

Triệu Kỳ trả lời: “Ở vườn hoa sau nhà em, khi đó... Chỉ có bác Lê biết, đúng lúc bác ấy đến nhà em chơi.”

Nam Tinh nắm chặt điện thoại. “Ông ta có hỏi gì đến cây bút chu sa không?”

“Có.” Triệu Kỳ bỗng nhớ ra một chuyện. “Khi đó bút chu sa được đặt trong hộp, bác ấy hỏi là gì, em mới mở hộp cho bác xem. Sau khi nhìn thấy nó, sắc mặt bác ấy đột ngột thay đổi, nói là vì chưa ăn trưa, dạ dày khó chịu. Cuối cùng bác ấy hỏi em đồ này của ai, em nói là của A Mễ...”

Dường như anh ta cũng ý thức được vì sao Nam Tinh chợt hỏi đến chuyện này, giọng thoáng biến đổi: “Chị nghi ngờ người từng thấy bút chu sa là hung thủ? Vậy rốt cuộc cây bút kia có lai lịch gì?”

“Đó là bút ông nội tôi và A Nguyệt tặng cho hai chị em, sau này tôi sẽ từ từ giải thích với anh.” Nam Tinh ngẫm nghĩ một lát, lại hỏi. “Bác Lê anh nhắc đến có phải Lê Khang Thành không?”

“Đúng vậy, chính là bác của Lê Viễn.”

Triệu Kỳ kể tiếp: “Em lấy thân phận Thạch Bát Lâu đi tìm mẹ của ông Kiều Niệm là cũng nhờ bác ấy giới thiệu, bảo là quen một người bạn trong nghề. Em hỏi bác ấy người bạn kia là ai, bác ấy không nói.”

Nam Tinh sửng sốt, nhớ đến lời Phùng Nguyên nói: “Hồ sơ của Thạch Bát Lâu là do sếp tôi đưa.”

Lê Khang Thành chính là Cát Hồng?

Không thể khẳng định hoàn toàn, nhưng người khả nghi nhất chính là Lê Khang Thành. Hôm cô đi xem biệt thự với Lâm

Man, Lê Khang Thành chưa từng gặp cô lại hỏi có phải cô tên Nam Tinh không.

Lê Khang Thành có thể thuyết phục Trường Không làm hồ sơ giả cho Triệu Kỳ.

Lê Khang Thành từng thấy bút chu sa của A Nguyệt.

Lâm Man cũng nói, năm năm trước Lê Khang Thành bỗng như thay đổi thành một người khác.

Nam Tinh xâu chuỗi từng manh mối từ những mảnh thông tin tản mát, tuy chưa thể chắc chắn Lê Khang Thành hiện tại chính là hiện thân của Cát Hồng, nhưng ông ta là đối tượng khả nghi nhất.

Có cơ hội đảo ngược tình thế bị động địch trong tối ta ngoài sáng rồi.

Hơn nữa, nếu Lê Khang Thành thực sự là Cát Hồng thì cô đang nắm lợi thế, bởi vì ông ta không biết cô đã đoán được thân phận của ông ta.

Khi đó sẽ là địch sáng ta tối rồi.

Nam Tinh cúp máy, chợt không yên tâm về Khưu Từ. Nếu đúng như cô dự đoán, với tính cách nham hiểm của Cát Hồng, gã sẽ tay tay với Khưu Từ vì anh ngáng đường gã cướp sản nghiệp của Lê Viễn. Cô lập tức gọi vào số của Khưu Từ, nhưng không ai bắt máy.

Cô gọi ba cuộc liên mà không ai nghe. Cô lo lắng, lập tức rời khỏi khách sạn, đến tập đoàn Viễn Dương.

Có phải Khưu Từ gặp chuyện gì rồi không? Cát Hồng ra tay nhanh vậy sao? Anh không thể xảy ra chuyện gì, anh mà có mệnh hệ gì... cho dù cô có báo thù thành công cũng sẽ tự kết

thúc đời mình. Không còn em gái, không còn anh, cuộc đời dài đằng đẵng này còn có ý nghĩa gì nữa.

Tài xế lái xe khá chậm, Nam Tinh nôn nóng thúc giục: “Anh chạy nhanh lên chút.”

“Có máy bắn tốc độ đó cô à, bị chụp ảnh sẽ trừ điểm.”

Nam Tinh đành dần lòng dặn mình phải kiên nhẫn, chỉ hận không thể tự chạy đi.

Đến tập đoàn Viễn Dương, cô chạy xộc vào trong, lại bị bảo vệ chặn lại. Thấy cô không có thẻ nhân viên, bảo vệ nói: “Xin lỗi, khách đến phải đăng ký trước.”

“Tôi tìm Lâm Man.” Nam Tinh nóng nảy. “Anh gọi điện cho cô ấy, nói có Nam Tinh đang cần gặp.”

“Hiện giờ cô Lâm đang họp, không tiện nghe điện thoại.”

“Họp?” Lúc này Nam Tinh mới nhớ ra Khưu Từ đến đây họp, không bắt máy là chuyện bình thường. Sao cô quên mất chuyện này chứ? Cô vẫn hỏi tiếp cho chắc: “Khưu Từ đâu?”

“Cũng đang họp.”

Nam Tinh thở phào, cảm thấy mình nóng vội quá rồi. Khưu Từ lợi hại hơn cô tưởng, sao cô lại sợ đến thế. Hóa ra trong lòng cô, anh quan trọng đến vậy...

Cuộc họp kéo dài khá lâu, đến khi Lâm Man đi ra, trợ lý mới thông báo có người tên Nam Tinh tìm gặp. Cô ấy khá bất ngờ, tin chắc Nam Tinh đến tìm Khưu Từ, bèn chậm bước chờ anh đi ra. “Nam Tinh đang ở đại sảnh, chắc đến tìm chú.”

“Hả? Nam Tinh đến à?” Khưu Từ rảo bước đi về phía thang máy mà không đợi Lâm Man.

Anh xuống tầng một, quả nhiên nhìn thấy Nam Tinh. Cô đứng chờ từ nãy, nhìn thấy anh mới hoàn toàn yên tâm. Khưu Từ đến trước mặt cô, nóng ruột hỏi: “Sao em đến đây? Anh dặn em chờ ở khách sạn cơ mà?”

Nam Tinh hỏi ngược lại: “Xong việc rồi à? Về được chưa?”

“Ừ.”

Nam Tinh không trả lời câu hỏi khi nãy của anh. Mới họp xong, người ra vào nhiều, cô bèn kéo tay anh đi ra ngoài. Thế là mọi người trong công ty được một phen chứng kiến cảnh “giám đốc Lê mới” khi nãy còn mạnh mẽ vang dội trong cuộc họp giờ lại bị một cô gái lôi đi, môi còn khẽ mỉm cười, khác hẳn với dáng vẻ nghiêm túc vừa rồi.

Nam Tinh bước rất nhanh, đến độ Khưu Từ chỉ sợ cô vấp ngã. Ra khỏi công ty anh mới trở tay nắm lấy tay cô, bảo cô đi chậm lại. “Chậm thôi em.”

“Em đoán được sơ sơ Cát Hồng chiếm lấy thể xác của ai rồi, nhưng chưa có bằng chứng”

Khưu Từ hỏi ngay: “Ai?”

“Lê Khang Thành.”

“Ông ta à?” Khưu Từ hơi kinh ngạc. “Tại sao?”

Nam Tinh thuật lại chuyện của Triệu Kỳ, cũng chia sẻ cho anh biết phân tích của cô. Khưu Từ nghe xong cũng đồng tình, lúc này mọi manh mối khả nghi đều chĩa về phía Lê Khang Thành. Anh suy tư chốc lát, quyết định. “Tìm cách bắt được Lê Khang Thành rồi xác nhận sau.”

“Nhỡ đâu bắt nhầm thì sao?”

Khưu Từ ngẫm nghĩ. “Không sao, ông ta cũng chỉ là tên khốn mà thôi.”

Nam Tinh ngỡ ngàng, chưa từng gặp lý do lạ đời như vậy, nhưng cô vẫn chấp nhận.

“Anh hỏi thử Man Man xem Lê Khang Thành đến Thượng Hải chưa.” Khưu Từ còn chưa kịp bấm điện thoại, đã nghe thấy tiếng chuông từ máy của Nam Tinh.

Nam Tinh nhìn tên người gọi đến, thoáng sửng sốt thông báo: “Thành Lạc Gia.”

Vẻ mặt Khưu Từ hơi gượng. “Nghe đi.”

Nam Tinh vừa bắt máy, Thành Lạc Gia liền hỏi: “Nam Tinh, em có ở cửa hàng Đào Gia không? Tôi có việc cần tìm em.”

“Nói qua điện thoại đi.”

“Em đừng hiểu lầm, không phải chuyện của tôi, là chuyện của mẹ tôi. Hai ngày nay mẹ tôi giống. giống như bị trúng tà. Tôi không quen ai hiểu biết việc này, xin lỗi đã quấy rầy em.”

Lúc này Nam Tinh mới hỏi: “Mẹ anh đang ở đâu?”

“Tôi đưa bà đến Thượng Hải rồi, tinh thần bà không ổn, vừa xuống máy bay, đang đến cửa hàng Đào Gia.”

“Tôi không ở cửa hàng.” Nam Tinh suy nghĩ. “Tôi ở khách sạn, anh đưa mẹ anh đến khách sạn đi...”

Cô vừa cúp máy, Khưu Từ đã lập tức nhắc nhở: “Em bảo anh ấy đến khách sạn, anh ấy sẽ biết em ở cùng anh đấy.”

“Ừ.” Nam Tinh nhìn anh. “Hôm nọ anh ta gọi cho em, bảo sẽ nhờ ba anh ta ủng hộ anh, còn nói không cần em báo đáp gì, vì anh ta thích em.”

“Thẳng thắn thật.”

“Nên em muốn cắt đứt hy vọng hảo huyền của anh ấy. Em cố tình để anh ấy biết em đang ở chung với anh.”

Tuy chỉ là ở chung giả thôi.

Khưu Từ chưa bước chân qua cửa phòng cô, cũng không bao giờ nhìn trộm, vô cùng quân tử.

Khưu Từ ngẫm nghĩ, cười nói: “Nam Tinh, chúng ta đi mua nhẫn đi, bao giờ rảnh tay thì em vuốt tóc, nhớ dùng tay đeo nhẫn ấy. Như vậy mới có thể hoàn toàn cắt đứt hy vọng của người khác.”

“Câu hôn như vậy à?” Nam Tinh tỉnh táo. “Em không nhận lời đâu.”

Khưu Từ bật cười. “Đơn giản quá hả? Để anh nghĩ cách long trọng hơn chút.”

Nam Tinh ngược mắt nhìn anh. “Em chờ anh. Chờ đến khi tất cả những chuyện này chấm dứt.”

Khưu Từ gật đầu. “Rồi sẽ đến ngày mọi thứ kết thúc thôi.”

Ngày mọi chuyện chấm dứt, cũng sẽ là khởi đầu mới của hai người họ.

Họ hết sức chờ mong ngày ấy.

Chương 13

Thành Lạc Gia đưa mẹ đến khách sạn, ra khỏi tầng mười chín, tìm phòng của Nam Tinh. Anh gõ cửa, không phải chờ lâu, nhưng người mở cửa là Khưu Từ. Anh sửng sốt, Khưu Từ như biết anh sẽ đến, nói ngay: “Vào đi, Nam Tinh đang chờ hai người.”

Khưu Từ nhìn đi nhìn lại mẹ Thành Lạc Gia, quả thật nhìn Lý Nhụy tiều tụy hơn hẳn so với lần trước. Tóc tai dung mạo bà ta vẫn được chải chuốt gọn gàng, nhưng hốc mắt hõm sâu, khí sắc kém vô cùng.

Trên người bà ta vẫn vít hơi thở kì lạ, chắc chắn không bình thường.

Thành Lạc Gia dìu mẹ vào, căn phòng này lớn như một căn hộ đầy đủ tiện nghi, có cả phòng bếp và phòng khách, quan sát một lượt mới thấy chỉ có một phòng ngủ. Giày để trên kệ có nam có nữ, trên bàn còn có hai cốc nước, trên xô pha còn có áo khoác nữ.

Hai người họ sống chung với nhau.

Thành Lạc Gia lặng im, nhìn Khưu Từ rót trà cho họ. Lý Nhụy run rẩy nhận lấy, yếu đến mức không còn sức cầm nổi cốc trà.

Nam Tinh thay đồ xong đi ra, vừa nhìn thấy Lý Nhụy, mắt đã căng lên nặng nề.

Cô rảo bước đến, cầm lấy cổ tay Lý Nhụy, ấn mạnh vào. Mạch máu nổi lên trên cổ tay như con côn trùng đang di chuyển qua lại, tốc độ nhanh đến lạ thường.

“Mẹ anh bị ếm rồi.” Nam Tinh hỏi kĩ: “Có phải bà cứ nhắm mắt là sẽ nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ không?”

Lý Nhụy vốn không ôm hy vọng, chẳng qua con trai khăng khăng nên mới chịu đến đây. Giờ nghe Nam Tinh hỏi vậy, mắt bà ta lại sáng lên tia hy vọng. Hai ngày nay bà ta đã nghe vô số bác sĩ chẩn đoán mình sức khỏe kém, thiếu dinh dưỡng, cơ thể suy nhược. Nhưng không ai có thể giải thích tại sao bà ta cứ nhắm mắt lại là thấy ác mộng, chỉ có mình cô gái này nhìn thấu.

“Đúng... toàn là những thứ đáng sợ, quỷ quái, mấy con ma dữ tợn, vô cùng chân thật.”

Thành Lạc Gia lo lắng. “Nam Tinh, em có cách nào không?”

“Có.” Nam Tinh khuyên. “Khách sạn còn rất nhiều phòng trống, anh thuê một phòng nghỉ ngơi đi, sẽ mất nhiều thời gian lắm.”

“Tôi chờ được.”

“Nhưng tôi không tiện để anh xem tôi làm thế nào.”

Thành Lạc Gia sưng người, đành đứng dậy, không quên trấn an mẹ: “Mẹ, mẹ cứ tin Nam Tinh, cô ấy sẽ chữa khỏi cho mẹ. Con ở ngay bên ngoài, có chuyện gì mẹ cứ gọi con, được không?”

Lý Nhụy gật đầu, lại thoáng nhìn Nam Tinh. Hóa ra đây là Nam Tinh, cô gái con trai bà thích. Nhưng cô gái này trông không hề thích con bà, hơn nữa rõ ràng có bạn trai rồi.

Tình mẫu tử luôn vĩ đại, bà ta không còn sức lực để cầm một cốc trà, nhưng vẫn cố quan sát Nam Tinh, suy nghĩ đến chuyện con mình.

Sau khi Thành Lạc Gia đi ra ngoài, Nam Tinh mới hỏi: “Người này chắc chắn rất hận bà, nên mới ếm lời nguyên độc ác thế, bà có đắc tội với ai không?”

Lý Nhụy bỗng nghĩ đến Lê Khang Thành, triệu chứng này xuất hiện từ khi bà đòi chia tay ông ta. Nhưng chỉ cần hé ra là mối quan hệ già nhân ngãi non vợ chồng của bà ta và Lê Khang Thành sẽ bại lộ. Bà lắc đầu chối. “Không có.”

Nam Tinh tiếp xúc với vô số người, sao có thể bỏ qua một giây do dự này của Lý Nhụy. Ngay cả Khưu Từ cũng nhận thấy Lý Nhụy đã có một cái tên trong đầu, song vì lý do nào đó mà không muốn nhắc đến.

“Tôi giải ếm cho bà trước đã.” Nam Tinh buông cổ tay bà xuống, đứng dậy đi vào phòng lấy đồ, không quên đưa mắt ra hiệu với Khưu Từ.

Lát sau Khưu Từ đi vào, khẽ hỏi: “Sao vậy?”

“Cát Hồng!” Nam Tinh nhìn anh. “Huyết cổ cũng là một trong những cấm thuật của nhà họ Nam. Ngoại trừ Cát Hồng ra, em không nghĩ còn có người thứ hai biết được cấm thuật này. Muốn gieo huyết cổ không phải là chuyện ngày một ngày hai, cho nên chắc chắn Lý Nhụy đã từng gặp Cát Hồng, nói đúng hơn là người bị Cát Hồng chiếm thể xác. Bùa phép này bình thường không ảnh hưởng gì, cần được người ếm mở khóa. Nó giống như gieo ngãi vào thân thể người khác, nếu không nghe lời thì sẽ bị đối phương từ từ cắn nuốt.”

“Cũng phù hợp với phong cách hành sự của Cát Hồng.” Khưu Từ thoáng nghĩ ngợi. “Chẳng qua hình như bà ấy không muốn nói... Để anh nghĩ cách.”

Trong lúc ngồi chờ, Lý Nhụy cũng đang cố thuyết phục mình giải bày với Nam Tinh, nhưng bà thực sự không thể nhắc đến chuyện này.

Cửa phòng mở ra, người xuất hiện là Khưu Từ. Lý Nhụy không thấy Nam Tinh, cũng không có sức hỏi, chỉ ngồi im chờ đợi. Khưu Từ đi đến châm trà, tự giới thiệu: “Bác Thành, cháu là Khưu Từ, là em trai của Lê Viễn.”

“Tôi biết cậu.”

“VẬY cháu có lời muốn nói, bác Thành chắc cũng vui lòng nghe chứ?” Khưu Từ nói tiếp. “Kẻ ếm bác không phải người lương thiện, loại huyết cổ này có độc, không phải gieo vào người bác trong một sớm một chiều. Bình thường không có gì, phải cần đến người ếm tự mình giải phong ấn thì bùa phép mới bộc phát. Theo cháu phán đoán, người kia quen biết bác, hơn nữa còn rất thân, nhưng gần đây quan hệ rạn nứt nên hẳn mới giải phong ấn. Nhưng cháu nghĩ không ra, có ai hận thù với bác đến mức phải ra tay tàn độc như thế này.”

Lý Nhụy choáng váng. “Đã gieo từ lâu rồi à?”

“Dạ.”

Lý Nhụy cười chua chát, bà ta mù quáng tin rằng dù Lê Khang Thành không yêu mình, ít nhất vẫn có chút tình cảm, không ngờ...

“Người này chủ đích muốn giết bác, cho dù Nam Tinh giải được lần này, cũng khó bảo đảm hẳn sẽ không ra tay lần sau.

Hơn nữa lần này hẳn nhắm đến bác, ai biết lần sau hẳn có ý định làm hại người bên cạnh bác hay không.”

Lý Nhụy sững sốt, bà ta chợt nhớ đến lời mình từng nói với Lê Khang Thành, rằng A Lạc và Lê Viễn là bạn thân, nên con trai bà ủng hộ Khưu Từ. Vậy Lê Khang Thành có hận con trai bà không?

Toàn thân bà lạnh toát, lòng dạ rối rắm vô cùng. Bà hỏi: “Nếu tôi nói ra người kia là ai, cô cậu có thể giết hẳn không?”

Khưu Từ không ngờ tâm địa Lý Nhụy cũng ác độc, vừa mở miệng đã đòi chém đòi giết. Anh lựa lời: “Phải xem người kia đã từng làm gì.”

“Hắn muốn giết tôi, việc này còn chưa đủ sao?” Lý Nhụy tức tối. “Cô cậu hứa với tôi, giết hẳn đi, tôi sẽ nói cho cô cậu biết kẻ đó là ai.”

“Hừ!” Cửa phòng bật mở, Nam Tinh buông một tiếng cười khẩy. “Bà xem chúng tôi là gì? Lại muốn uy hiếp ngược lại chúng tôi sao? không nói cho chúng tôi biết, chúng tôi có tổn thất gì sao? Không hề nhé! Lý Nhụy, bà muốn ép người, xin hãy nghĩ kỹ mình đang trong tình cảnh nào. Tôi nể mặt con trai bà mới giải huyết cổ cho bà, chuyện còn lại, tôi không muốn biết.”

Lý Nhụy sững người, cô gái này nói chuyện sắc bén, lạnh lùng quá.

Khưu Từ ra chiêu bất đắc dĩ. “Vậy thì.. vừa rồi cháu chỉ quá tò mò thôi, giờ không cần nữa. Bác Thành, giải huyết cổ xong mời bác đi cho, đừng gây phiền phức cho bọn cháu.”

“Đợi đã.” Lý Nhụy suy tính thiệt hơn, nếu huyết cổ là do Lê Khang Thành gieo, e rằng con trai bà cũng đang gặp nguy hiểm.

Bà ta không màng sĩ diện nữa, khai thật: “Có lẽ là Lê Khang Thành, bác của cậu đấy, Khư Từ.”

Tay Nam Tinh đang chấm máu vẽ bùa khựng lại, Khư Từ cũng kìm nén vô số nghi vấn trong lòng.

Lý Nhụy nói ra được đến đây cũng đã nhẹ nhõm hơn nhiều, không còn ý định che giấu nữa. “Quan hệ của tôi và Lê Khang Thành trên mức bạn bè, ông ta bảo tôi thuyết phục ba A Lạc, đừng ủng hộ cậu mà ủng hộ ông ta. Nhưng A Lạc chọn cậu, nên người làm mẹ như tôi cũng cùng nó thuyết phục ba nó. Đại khái là vì vậy mà Lê Khang Thành hận tôi, muốn giết tôi.”

Bà chợt nhớ ra gì đó, nhìn sang Nam Tinh. “Có một số việc, không biết có nên nói với cô hay không. Ban đầu tôi nhắc đến tên cô với Lê Khang Thành, phản ứng của ông ta rất kì lạ, hình như rất để ý đến cô.”

Khư Từ khẽ chau mày. “Sao chuyện nhỏ nhặt như vậy mà bác nhớ rõ thế?”

Lý Nhụy lạnh nhạt. “Vì tôi là phụ nữ.”

Khư Từ chợt hiểu ra, bà ta ghen. Anh tức khắc hiểu rõ quan hệ giữa Lý Nhụy và Lê Khang Thành.

Lý Nhụy im lặng chốc lát, thản nhiên nói tiếp: “Tôi biết cậu đoán ra gì rồi, việc này tôi sẽ thẳng thắn với ba A Lạc, tự gánh chịu tất cả hậu quả.”

Bà ta chỉ ngại, nếu con trai biết, không biết anh sẽ thất vọng nhường nào, hận bà ta ra sao. Nhưng bà ta không thể giấu giếm hơn nữa, đó không phải là cách bà muốn sống. Khi A Khổng mới gặp chuyện, quan hệ giữa bà và con trai rất căng thẳng, chồng lại đi vắng thường xuyên. Đúng lúc đó, Lê Khang Thành

xuất hiện, dịu dàng chu đáo bù đắp nỗi trống vắng trong lòng bà ta.

Chuyện cứ thế phát triển theo lẽ tự nhiên, hai người họ trở thành tình nhân của nhau.

Song, bây giờ Lý Nhụy đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Lê Khang Thành rõ ràng là kẻ tiểu nhân, những gì hai người trải qua đều khiến bà ta ghê tởm, khiến bà ta tràn ngập cảm giác tội lỗi. Chỉ có cách trung thực với chồng mới gột rửa được vết nhơ này.

Nam Tinh hỏi thêm: “Xin hỏi thêm một câu, trên người Lê Khang Thành có vết bớt nào tương tự giọt máu không?”

Lý Nhụy ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói: “Có, ở gáy.”

Nam Tinh cố kìm nén cảm xúc phấn khích, xác nhận thêm. “Trước giờ vẫn có sao?” Không thể loại trừ khả năng đó là vết bớt bẩm sinh của Lê Khang Thành, cô phải xác định rõ ràng.

Lý Nhụy khẽ lắc đầu. “Tôi không biết, từ khi tôi đến với ông ta hai năm trước đã có rồi.” Nói xong, bà ta lại nghĩ đến một người. “Nếu cô muốn biết trước kia có không, cứ hỏi một người, chị ta nhất định biết.”

“Ai?”

“Thẩm Hân.”

Nam Tinh cau mày, chưa từng nghe đến cái tên này. Trái lại Khưu Từ thấy quen tai, nghĩ một hồi mới vỡ lẽ. “Vợ của Lê Khang Thành.”

Nam Tinh hiểu ra. Dựa theo suy đoán của cô, rất có thể Lê Khang Thành bị chiếm thể xác vào năm, sáu năm trước, rồi vết bớt hình giọt máu mới xuất hiện. Nghe nói Lê Khang Thành và

vợ ông ta đã lấy nhau hơn mười năm, nên nếu vết bớt không có từ trước, chắc chắn Lê Khang Thành chính là Cát Hồng.

Lý Nhụy lại cho biết: “Chị Hân rất hiếu thắng, là kiểu phụ nữ mạnh mẽ. Chị ta và Lê Khang Thành cũng được xem là một cặp vợ chồng thắm thiết, nhưng không hiểu sao bỗng nhiên mấy năm trước chị ta trở nên lạnh nhạt với Lê Khang Thành, tự gây dựng sự nghiệp của mình. Hai người đã ly thân nhiều năm, tính ra đã lâu lắm rồi không gặp mặt. Tôi và chị ta không thân, cô cậu phải tự hẹn gặp chị ta.”

Khưu Từ lên tiếng: “Để cháu sắp xếp.”

Khưu Từ không có số điện thoại của Thẩm Hân, bèn hỏi Lâm Man.

Nam Tinh thấy anh về phòng ngủ gọi điện thoại, bèn tiến hành giải huyết cổ cho Lý Nhụy. Cát Hồng rất thích dùng cầm thuật, ý mình trường sinh bất lão nên mặc sức lạm dụng, bởi lẽ việc này không hề gây hại gì đến gã. Nhưng người giải cổ lại phải hao tổn rất nhiều sức lực.

Lúc Khưu Từ gọi điện cho Thẩm Hân, giọng nói của người trả lời bình thản đến lạnh lùng.

“Chào bác gái, cháu tên Khưu Từ, là em trai của Lê Viễn.”

Bên kia hờ hững đáp lại: “Không biết Giám đốc Lê gọi điện đến có việc gì? Bàn việc làm ăn à?”

“Không phải bàn việc làm ăn, cháu muốn gặp bác ạ.”

“Nếu không phải chuyện làm ăn thì có gì để gặp, tôi và nhà họ Lê các cậu không còn quan hệ gì nữa.”

“Là chuyện liên quan đến Lê Khang Thành.”

Thẩm Hân trầm mặc chốc lát, cuối cùng cũng cất tiếng hỏi: “Cậu đang ở Thượng Hải à?”

“Vâng.”

“Ngày mai tôi sẽ bay đến Thượng Hải.”

Khưu Từ không ngờ, vừa nhắc đến Lê Khang Thành, Thẩm Hân đã bằng lòng gặp họ. Anh báo cho Thẩm Hân biết thời gian và địa điểm gặp mặt rồi cúp máy đi ra, thấy Nam Tinh đang giải cổ cho Lý Nhụy.

Cô rạch một đường trên tay Lý Nhụy, máu nhuộm đỏ tay cô, trông như tay cô đang rỉ máu. Lý Nhụy kinh sợ, vừa cử động đã nghe Nam Tinh hạ giọng: “Đừng cử động.”

Lý Nhụy không dám nhúc nhích, chỉ thấy lạ là dù bị rạch một đường trên tay nhưng bà ta không hề thấy đau.

Nam Tinh in phù chú trong lòng bàn tay vào vết thương. Phù chú thoáng chốc bị máu nhuộm đỏ, hóa thành màu trắng, chui vào người Lý Nhụy qua vết thương, nhanh chóng bôi đi.

Lát sau, phù chú cuộn chặt lấy một thứ gì đó, cố kéo nó ra theo miệng vết thương, nhưng cái “bụng” gồ ghề kia liên tục giãy giụa như muốn chui lại vào người Lý Nhụy.

Phù chú dốc hết sức lăn một vòng ra ngoài, cái bụng hé ra, một con sâu nhỏ đỏ lôm đĩnh chạy trốn, nhưng lập tức bị Nam Tinh cầm dao găm đâm xuyên qua. Máu tươi tung tóe, huyết cổ vùng vẫy một hồi rồi chết, hóa thành một vũng máu.

Nam Tinh rút dao, căn dặn: “Đi rửa tay đi, không sao nữa rồi, nhớ đừng để Lê Khang Thành thấy bà. Ông ta chỉ nhìn qua sẽ biết trên người bà không còn huyết cổ nữa. Với người ngoài, bà cũng nên tiếp tục giả vờ bị bệnh tiếp đi.”

Lý Nhụy thắc mắc: “Giả vờ đến khi nào, cả đời sao?”

“Không cần.” Nam Tinh nhẹ giọng. “Bà chờ một thời gian, có lẽ không lâu đâu.”

Cô nắm con dao còn thấm máu trên tay, một câu nói lạnh lùng lại khiến người ta bị thuyết phục. Lý Nhụy bỗng hiểu ra tại sao con trai mình lại thích cô, hào quang trên người cô gái này quá hấp dẫn.

Nam Tinh cất bước định về phòng, nào ngờ thân thể yếu ớt loạng choạng. Khưu Từ vẫn ở đó trông chừng sải bước đến ôm lấy cô, để cô dựa vào người mình. Con dao rơi “cạch” xuống sàn, Nam Tinh không còn sức cầm dao nữa. Lúc ôm cô vào lòng, Khưu Từ có thể cảm nhận được cơ thể cô đang khẽ run lên.

Anh ôm cô thật chặt, quay đầu lại dặn dò Lý Nhụy: “Bác Thành, bác đi rửa tay đi, rửa sạch rồi ra tìm A Lạc.”

Lý Nhụy thử đứng dậy, thấy mình đã có sức trở lại. Bà vào phòng tắm, thử nhắm mắt lại, nhận ra những ác ma đáng sợ kia không còn xuất hiện nữa. Huyết cổ thực sự đã được giải, bà lấy làm may mắn, vội rửa sạch tay đi ra ngoài.

Thành Lạc Gia luôn chờ bên ngoài, thấy mẹ đã có thể tự mình đi ra, nở nụ cười xán lạn, định đi vào tìm Nam Tinh nhưng bị mẹ ngăn lại. Lý Nhụy lắc đầu khuyên: “A Lạc, con không hợp với Nam Tinh, nên làm bạn bình thường thôi.”

Thành Lạc Gia thẳng thốt. “Con không hợp?”

“Đúng!” Lý Nhụy tinh tế nhận ra ngay khi được Khưu Từ ôm vào lòng, Nam Tinh lập tức tựa cả người vào Khưu Từ. Tình yêu của họ đã như vậy, đâu thể xen vào được. “Khưu Từ hợp với cô

ấy, cô ấy cũng thích Khưu Từ. Con đừng cố chấp nữa, chỉ thêm đau khổ hơn thôi.”

Thành Lạc Gia không ngờ ngay cả mẹ anh cũng nói vậy. Rốt cuộc tình cảm của hai người họ đến mức nào mà ngay cả người ngoài cũng nhìn ra? Anh ngơ ngác, cuối cùng vẫn lắc đầu. “Mẹ, con sẽ không xen vào giữa hai người họ, nhưng con thích Nam Tinh, tình cảm này sẽ không bao giờ thay đổi.”

Lý Nhụy thở dài, con trai vẫn cố chấp, nhưng cố chấp có lý trí thì bà không phản đối.

“Đi thôi A Lạc.”

Thành Lạc Gia trầm mặc hồi lâu mới khẽ gật đầu. “Dạ.”

Buông bỏ không có nghĩa là không thích nữa, chẳng qua chưa có thời cơ thích hợp thôi.

Trong phòng, Khưu Từ ôm Nam Tinh đến phòng tắm, lau máu trên tay cô, rửa mặt cho cô.

Nam Tinh dần khôi phục ý thức, nhưng sắc mặt vẫn tệ như cũ. Cô loáng thoáng cảm thấy Khưu Từ đang mở cúc áo của cô, chợt thấy sức lực như đã được hồi phục, mở mắt ra nhìn anh. “Đừng”

“Anh thay áo cho em, áo em dính nhiều máu quá!” Khưu Từ dịu giọng. “Thay áo xong lên giường nghỉ ngơi thoải mái, ngủ một giấc, đừng bận tâm gì nữa...”

“Đừng...” Nam Tinh nắm chặt vạt áo mình, giận dữ. “Đừng chạm vào em.”

Khưu Từ đành buông tay. “Vậy anh bế em lên giường.”

Máu dính lên giường sẽ gieo những ngờ vực khó giải thích với nhân viên dọn phòng.

Hơn nữa, Nam Tinh mặc bộ váy ngủ dính đầy máu, không biết có ngủ ngon được không. Khưu Từ khom người bế cô lên, khóe mắt nhác thấy bóng dáng bên dưới chiếc áo đã cởi đến chiếc cúc thứ năm.

Làn da trắng ngần, và cả bầu ngực...

Anh hít sâu một hơi, bế cô lên giường, còn chưa kịp đắp chăn cho cô đã thấy cô nghiêng người nằm xuống, vật áo phía sau bị cuốn lên. Ánh mắt anh lướt qua tấm lưng lồ lộ, bỗng bàng hoàng.

Lưng Nam Tinh có vô số vết đỏ, nhìn như vết dao chém, hầu hết đều là vết thương cũ, nhưng cái dưới cùng dường như vừa bị chém vào.

Anh không kiềm chế nổi, vén hẳn lưng áo cô lên, cả lưng phủ kín những vết chém đã từ lâu.

“Nam Tinh...” Ngón tay Khưu Từ run rẩy, khó tin nhìn vào những vết thương vô cùng đau đớn kia.

Nam Tinh xoay người, nhìn anh chăm chăm. “Em đã bảo không được chạm vào em, không được nhìn.”

“Mấy vết thương này từ đâu ra?”

“Không có gì, anh đừng hỏi.”

“Nam Tinh.” Lần này Khưu Từ không nhượng bộ, thậm chí anh cảm thấy rất tức giận, tại sao cô không hề nói với anh những đau khổ mình phải chịu chứ. “Vết thương từ đâu ra?”

Nam Tinh không ngờ lần này anh không nhân nhượng như bình thường mà còn nổi giận, cô bất lực khép mắt lại, yếu ớt nài nỉ: “Đừng hỏi.”

Một lúc lâu sau, cô vẫn không thấy Khưu Từ lên tiếng. Anh trầm mặc thế này lại khiến cô bứt rứt, buộc phải mở mắt ra. Khưu Từ vẫn ở cạnh cô, nhưng chỉ yên lặng theo dõi, không còn vẻ tức giận, cũng không mang nét cười dịu dàng. Thấy Nam Tinh nhìn mình, anh nhìn lại cô.

“Em chịu nhiều đau khổ như vậy nhưng anh không biết gì cả.” Khưu Từ cúi người, hôn khẽ lên má cô. “Có phải sau này cũng sẽ vẫn có những vết thương như thế này không?”

Nam Tinh vốn định nói dối, nhưng Khưu Từ đã nhìn thấu cô ngay khi thấy cô do dự.

Khưu Từ lập tức ngồi dậy. “Nam Tinh.”

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, hồi lâu mới nói: “Cái giá của trộm mệnh.” Cô dịu giọng. “Lấy trộm ký ức của đồ cổ là một trong những bí thuật của nhà họ Nam. Bất cứ bí thuật nào cũng phải trả giá đắt. Để tìm hiểu đồ cổ của mỗi triều đại, ông nội đã giảm bớt cái giá phải trả cho người thực hiện bí thuật. Mỗi lần trộm ký ức phải hy sinh một phần tuổi thọ. Tuổi thọ không là gì, lại càng nhỏ nhoi đối với người gánh vác tính mệnh ba trăm người trong gia tộc như em. Nhưng vì mạng em là của người ngoài, nên ngoại trừ mất đi một phần tuổi thọ, còn phải chịu một vết thương sâu đến tận xương.”

Khưu Từ nghĩ đến những vết thương trên lưng cô, nhớ đến trăm nghìn năm qua trộm ký ức đồ cổ của cô, ngây dại hỏi: “Chúng có biến mất không?”

“Không!” Cuối cùng Nam Tinh mở mắt. “Đau lắm.”

Lần đầu tiên cô nói với người khác về nỗi đau những vết thương kia mang lại, khao khát được anh vuốt ve như để giảm

bớt những đau đớn kia. Cô biết, những vết thương này không
lừa được anh, nói không đau anh tin sao được.

Khưu Từ cúi người ôm lấy cô, lót tay dưới lưng cô, lần này
không dám ôm mạnh nữa.

“Em còn bao nhiêu chuyện giấu anh nữa?”

“Hết rồi, thật đấy.”

Ngón tay Nam Tinh lướt qua mặt anh, lần đầu tiên được
nhìn anh trong khoảng cách gần như thế này. Cô thích anh,
thích đến mức không muốn giấu gì cả. Cô ghé đến hôn anh một
cái, dăm dăm nhìn anh.

Khưu Từ thở dài, vết thương trên lưng Nam Tinh phải đau
đến mức nào, đổi một đôi mắt sẽ phải chịu một vết thương sâu
đến tận xương. Ngoại trừ tuổi thọ dài hơn người khác, thể chất
cô không có gì khác biệt, chắc chắn những vết thương này vô
cùng đau đớn.

Anh sẽ dùng hết kiến thức mình có được để cố xóa đi những
vết thương này, không để chúng hành hạ cô thêm nữa.

Chương 14

Khưu Từ, Nam Tinh và Thẩm Hân hẹn gặp nhau vào mười giờ sáng, Thẩm Hân quyết định gặp ở nhà mình tại Thượng Hải.

Khưu Từ một tay lái xe một tay lấy lọ thuốc mỡ trong túi đưa cho Nam Tinh. “Em thử bôi lên vết thương xem, anh hỏi Kiều Lãng đấy.”

Nam Tinh nhìn lọ thuốc, ủ rũ nói: “Vô ích thôi, thuốc mỡ bình thường không dùng được.”

Cô cũng sợ đau, cũng thích đẹp, đã thử rất nhiều thuốc trị sẹo nhưng đều vô ích.

Khưu Từ nhú mày. “Xem ra thuốc mỡ bình thường không dùng được rồi.”

Nam Tinh thoáng cảm nhận được nỗi áy náy của anh, bèn an ủi: “Sẽ ổn thôi, chỉ là vài vết thương thôi mà. Có phải anh thấy xấu lắm không?”

Khưu Từ cố mỉm cười. “Sao anh lại thấy xấu chứ, tại em không cho anh cơ hội ngắm thôi. Hay là, em cho anh thêm cơ hội ngắm đi?”

Nam Tinh mím khóe môi, cái bản tính cợt nhả này không thay đổi được.

Đến nhà Thẩm Hân, người giúp việc ra mở cửa, khách sáo mời họ: “Bà chủ đang chờ cô cậu ở vườn hoa.”

Căn nhà này cách xa nội thành, gọi là biệt thự nhưng vô cùng giản dị, chỉ cao hai tầng, bên ngoài trồng hoa cỏ, yên tĩnh trang nhã hết căn nhà vườn.

Hàng rào bao quanh chỉ cao cỡ nửa người, trộm muốn vào cũng chẳng cần cạy khóa. Có điều, trên đường vào, Nam Tinh phát hiện nơi này có rất nhiều camera được lắp kín đáo, gần như góc nào cũng có. Nhìn như không được bảo vệ nhưng lại được giám sát vô cùng nghiêm ngặt.

Vào đến trong nhà, không biết có phải do vườn hoa khiến tâm trạng người ta thư thái hay không, mà Nam Tinh bỗng cảm thấy thoải mái, thư giãn đến khó hiểu.

Cô và Khưu Từ theo người giúp việc ra vườn hoa, liếc nhìn cửa nhà mở rộng, có thể thấp thoáng thấy được những hạt bụi đang bay lượn trong ánh nắng chan hòa, khung cảnh bình yên đến lạ.

Dường như càng đi vào trong lại càng thoải mái dễ chịu hơn nữa.

Khưu Từ cũng có cảm giác giống cô, nhận thấy Nam Tinh đang nhìn vào nhà, anh khẽ nói: “Đây là căn nhà đầu tiên anh vừa nhìn bên ngoài đã thấy thích.”

Nam Tinh nghiêng đầu nhìn anh. “Anh cũng có cảm giác như vậy à?”

“Ừ.” Khưu Từ khẽ mỉm cười. “Xem kìa, chúng ta đã tâm đầu ý hợp đến mức này rồi, em không muốn lấy anh cũng khó đấy. Chúng ta kết hôn đi, Tinh Tinh.”

“Được.”

Khưu Từ thẳng thốt. “Hả? Em nhận lời rồi à?”

“Ừ.” Nam Tinh hỏi lại. “Anh chỉ nói vu vợ thôi hả?”

Khuôn mặt Khưu Từ tươi rói, nở nụ cười vô cùng xán lạn. “Anh có nói vu vợ với em bao giờ? Chỉ là không có nhân, cũng không có lẽ cầu hôn thôi.”

Nam Tinh nghĩ ngợi. “Em già rồi, không thích mấy chuyện rườm rà.”

Khuưu Từ thấy buồn cười, lần trước cô còn chê anh cầu hôn sơ sài quá, không chịu, giờ lại...

Có phải cô cũng đang sợ họ không đợi được đến ngày đó không? Họ chưa biết có thể bắt được Cát Hồng, tiêu diệt được gã hay không.

Anh không muốn Nam Tinh nghĩ đến mấy thứ này nữa, bèn ra vẻ nghiêm nghị hỏi: “Nam Tinh, em lớn hơn anh bao nhiêu nhỉ? Người ta nói cưới gái hơn ba sẽ ôm vàng thỏi, có anh sắp sửa được ôm vài núi vàng không? Lãi thật, lãi thật, anh muốn mau cưới em về, không thể để núi vàng chạy đi mất được.”

Anh vừa nói vừa nắm tay cô, giống như sợ cô chạy thật. Nam Tinh nhìn anh ngả ngớn liền bật cười, anh luôn có cách làm cô vui.

Khuưu Từ thấy người giúp việc không nhin được quay đầu lại, chợt nhớ đến lúc trước Lê Viễn và Lâm Man hay tình tứ trước mặt anh, khi đó anh còn thấy sao họ có thể sến đến vậy, giờ thì anh đã hiểu... Không phải cố ý thể hiện, mà là cảm xúc tự nhiên.

Không biết có cơ hội được xem họ cười đùa với nhau nữa không, nếu có, người em biết điều này sẽ không chê họ sến nữa.

Trong lúc suy nghĩ miên man, người giúp việc đã dẫn họ vào sâu trong vườn hoa. Đằng xa có một mái lều nhỏ, bên dưới đặt một chiếc bàn và vài chiếc ghế dựa, một người phụ nữ trung niên mặc đồ vest đen đang ngồi trên ghế.

Người phụ nữ này để tóc ngắn gọn gàng chỉnh tề, trang điểm nhẹ nhàng, xinh đẹp mà trí thức, một tay cầm tách trà, tay còn lại cầm máy tính bảng chăm chú đọc. Nghe thấy tiếng bước chân, bà ngược mắt lên nhìn, Nam Tinh phát hiện ánh mắt của bà cũng rất đẹp, ung dung và điềm tĩnh.

Giống như một nữ trí giả đang thư thả bày mưu nghĩ kế.

Đây chính là vợ của Lê Khang Thành, bác gái của Lê Viễn, Thẩm Hân.

Thẩm Hân thấy hai người, liền đứng dậy bắt tay với họ, sau khi hai bên tự giới thiệu mới nói: “Mời ngồi.” Bà quan sát Khưu Từ. “Một người muốn bảo vệ sự riêng tư của mình sẽ không xuất đầu lộ diện trước công chúng. Khưu Từ, thông tin về cậu bị đưa lên mạng chỉ trong một đêm, nhưng tôi rất tò mò, tại sao không ai đào được mẩu thông tin nào về cô Nam Tinh, bạn gái của cậu vậy?”

Khưu Từ hỏi thẳng: “Ý của Giám đốc Thẩm là muốn hiểu rõ người đến gặp mình thì mới tiếp tục nói chuyện?”

Thẩm Hân mỉm cười. “Cậu rất thông minh, đúng là con trai của Lê Khang An. Nhìn kĩ, mắt cậu và ba cậu giống hệt nhau, Lê Viễn thì giống mẹ hơn.” Bà nhìn Nam Tinh, phát hiện khí chất cô gái này lạnh lạnh, đúng kiểu bà thích. Cô gợi cho người ta cảm giác điềm đạm, đáng tin, không tinh ranh, xảo trá. “Có vẻ như cô Nam Tinh không định nói gì về bản thân nhỉ?”

Nam Tinh tựa vào ghế. “Có thể hơi mạo muội, nhưng tôi vẫn muốn hỏi trước vài câu, tại sao bà lại bằng lòng gặp chúng tôi? Cụ thể là, chỉ quyết định gặp sau khi biết có liên quan đến Lê Khang Thành?”

“Câu này đúng là mạo muội thật.” Thẩm Hân tỏ vẻ điềm nhiên. “Tôi và Lê Khang Thành đã sống riêng nhiều năm, trước nay chưa có ai muốn nói chuyện với tôi về ông ta, cô cậu là người đầu tiên. Tôi cũng muốn hỏi, tại sao cô cậu lại muốn hỏi thăm chuyện của ông ta, muốn nói với tôi chuyện gì về ông ta?”

“Sao Giám đốc Thẩm lại ly thân với Lê Khang Thành? Nghe nói trước kia tình cảm của hai người rất gắn bó mà.”

Thẩm Hân nhếch miệng cười. “Cô thực sự không hề muốn tiết lộ mục đích đến đây của mình.”

Nam Tinh chưa xác định rõ thân phận của bà, không thể để lộ mục đích mình đến đây được. Cho dù gần như mọi manh mối đều chỉ ra Lê Khang Thành bị Cát Hồng cướp xác, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn chắc chắn về Thẩm Hân, không thể loại trừ khả năng bà cũng bị cướp xác.

Cát Hồng ẩn giấu hơi thở của mình quá kĩ, vậy nên cô đến gần người bị cướp xác vẫn không cảm nhận được.

Cô không thể sơ suất khi đối mặt với người xa lạ.

Thẩm Hân trầm mặc hồi lâu. “Tôi và Lê Khang Thành ở riêng, vì tôi cảm thấy ông ta không còn là chồng tôi nữa.”

Cả Khưu Từ và Nam Tinh đều sững sờ. “Ý bà là sao?”

Thẩm Hân nhìn thẳng vào hai người khách xa lạ. “Ý tôi nói, ông ta chỉ có dung mạo giống chồng tôi, còn tính cách đã thay đổi hoàn toàn. Đây không phải là chuyện có thể giải thích được

bằng khoa học, ông ta không bệnh tật gì nhưng tính tình thì không chịu nổi, đó là lý do tôi quyết, ra đi.”

Nam Tinh hỏi: “Giám đốc Thẩm, hồi chồng bà chưa đổi tính, sau gáy ông ta có vết bớt hình giọt máu không?”

Thẩm Hân chau mày, không hiểu sao cô lại muốn hỏi vấn đề riêng tư này. Bà cố nhớ lại. “Không có.”

Hai chữ này có sức nặng nghìn cân, là mảnh ghép cuối cùng để Nam Tinh có thể khẳng định Cát Hồng bây giờ đang ở trong thân thể Lê Khang Thành. Gã đã chiếm thể xác của bác Lê Viễn, biến thành Lê Khang Thành!

Thẩm Hân lại nói: “Tôi nghĩ, đến lúc cô cậu nói thật mục đích của mình rồi đấy.”

Nam Tinh trả lời: “Chúng tôi cũng có suy nghĩ giống bà, nghi ngờ Lê Khang Thành hiện tại không phải là Lê Khang Thành trước kia.” Chỉ cần ngắn gọn như vậy là đủ, không cần nhiều lời.

Thẩm Hân nghe cô nói cũng thầm giật mình. Bao nhiêu năm qua, bà là người duy nhất nghi ngờ, chưa thấy ai có cảm nhận như bà. Về mặt khoa học mà nói thì có vẻ rất hoang đường, nhưng là vợ của ông ta, bà thực sự nghi ngờ cả khoa học.

Lê Khang Thành hiện tại không phải chồng bà, mà là một người khác.

Chồng bà tuy không khôn khéo như em trai ông nhưng là người rất chân thành, luôn nhìn bà bằng ánh mắt đặc biệt. Bà yêu ông, lấy ông làm chồng, thế rồi bỗng có một ngày bà phát hiện chồng mình đã thay đổi.

Dung mạo, mặt mũi không thay đổi, thân thể cũng vẫn vậy, chỉ có ánh mắt nhìn bà đã khác.

Sự thay đổi của chồng khiến bà hoảng hốt, thậm chí là sợ hãi, nên bà chọn ra ở riêng chứ không đổi mặt chất vấn.

Trực giác luôn nhắc nhở bà, một khi đề cập đến chuyện này thì sẽ có chuyện gì đó đáng sợ xảy ra.

Một nỗi sợ không lý giải nổi.

Hôm nay gặp được người có cùng suy nghĩ với mình, khúc mắc giấu trong lòng bao năm như được tháo gỡ, vì đã có người chia sẻ sức nặng của bí mật này với bà. Bà mỉm cười, có phần như được giải thoát. “Đã nói đến đây rồi, vậy tôi nói luôn cho cô cậu biết một việc. Khư Từ, tôi muốn nói về ba cậu.”

Một tiếng ba này rất lạ lẫm với Khư Từ, thoát tiên nghe bà nhắc đến, anh còn chưa định hình được là ai.

“Mời bà nói.”

“Ngày ba cậu gặp cướp năm đó, trong lúc Lê Viễn đau buồn tột độ, Lê Khang Thành nhân danh là em trai ruột của ông ấy, đứng lên lo liệu mọi chuyện, lập tức đưa thi thể ba cậu đến lò hỏa táng. Thi thể ba cậu, ngoại trừ cảnh sát thì chỉ có tôi thấy được.” Thẩm Hân nhớ lại năm đó, khẽ chớp mắt. “Trên người ba cậu có vài vết thương trí mạng, khớp với lời khai của tên cướp, pháp y kiểm tra cũng không thấy gì khác thường. Nhưng tôi luôn cảm thấy có điều kì lạ.”

Khư Từ lập tức hỏi: “Chuyện gì?”

“Hình như hồi trẻ ba cậu bị ông nội cậu giam cầm hai năm, nên không thích có người đi theo mình, thường chọn đi lại một mình, không theo một tuyến đường cố định nào, cũng rất bí ẩn.

Hôm đó, chú ấy định ra ngoài, nhưng lại chọn con đường chưa đi qua bao giờ, người biết chú ấy đi đường đó chỉ có tôi và Lê Khang Thành. Trong khi đó tên cướp lại khai rằng hắn đã chờ ba cậu ở đó rất lâu. Hiển nhiên là hắn nói dối.”

Khưu Từ ngõ ngàng. “Sự thật là, có người đã tiết lộ hành tung của ông ấy, thậm chí có khả năng chính người đó đã dàn xếp vụ cướp?”

“Đúng vậy.” Thẩm Hân nói thẳng. “Tôi vẫn nghi ngờ Lê Khang Thành. Khi đó tôi đã thấy ông ta hành xử rất kì lạ. Đến khi ba cậu qua đời, ông ta nhăm nhe cướp tài sản của ba cậu, tôi mới liên kết được hai chuyện này với nhau. Thế nhưng, tôi không có bằng chứng, cũng không muốn nhúng tay vào chuyện nhà họ Lê để bị cuốn vào án mạng”

“Vậy nên bà quyết định rời đi.” Nam Tinh nói giúp bà câu này. Cô hiểu, nhưng không đồng tình với cách làm như vậy. Thẩm Hân đúng là một người phụ nữ rất thông minh nhưng lại vô tình lạnh lùng, nên mới có thể phớt lờ mọi dấu hiệu đáng ngờ này coi như không biết.

“Đúng” Thẩm Hân không hề có ý hối hận, hờ hững nói. “Tôi biết làm vậy không đúng, nhưng tôi không thấy áy náy.”

Khưu Từ và Nam Tinh đều không chỉ trích bà, chuyện đã qua lâu rồi, không cần chất vấn. Huống hồ lúc đó mọi chuyện vẫn chỉ đang là giả thiết, chưa có bằng chứng cụ thể. Nếu năm đó Thẩm Hân đứng ra chỉ rõ nghi vấn, với tính cách gian xảo của Cát Hồng, gã tuyệt đối không để bà dễ dàng vạch trần tội lỗi của gã, thậm chí, rất có thể Thẩm Hân phải hy sinh cả tính mạng.

Nam Tinh phát hiện hai con cá của Khưu Từ bơi từ ngoài vào, lượn hai vòng trong vườn hoa, rồi chui vào nhà người ta từ cửa sổ bên cạnh. Cô dõi mắt nhìn theo hai con cá, Thẩm Hân thấy cô nhìn về phía cửa sổ bên đó, giải thích: “Căn nhà này là tài sản chung của tôi chồng tôi, sau khi ông ta đổi tính cũng không thích ở đây nên mua mảnh đất khác. Tôi rất hiếm khi ở đây, cứ để người làm trông coi quét dọn.”

Khưu Từ cũng để ý đôi cá đã bơi đi. Hai đứa nhóc này càng lúc càng nghịch, chả bù trước kia lười như hủi, bị anh triệu hồi mới chịu đi ra. Giờ thì cứ tung tăng khắp nơi, còn bơi luôn vào nhà người ta.

Thẩm Hân thấy cả hai người họ đều chú ý đến cửa sổ đó, nghĩ ngợi một hồi lại nói: “Đó vốn là phòng của Lê Khang Thành, lúc trước ông ta mang rất nhiều đồ cổ không rõ nguồn gốc cất vào đó, cấm người khác chạm vào. Nhắc đến cũng lạ, mấy thứ đồ cổ kia nhìn rất dễ vỡ, thế mà có lần giúp việc lỡ làm bình hoa bị đổ xuống đất nhưng không hề sứt mẻ gì. Sau lần đó, Lê Khang Thành khóa cửa phòng, không cho người khác vào nữa.”

Cát Hồng mang đồ cổ về nhà? Nam Tinh chợt nghĩ ra một chuyện, đề nghị: “Tôi có thể xem thử không?”

Đừng nói là người giúp việc, ngay cả Thẩm Hân cũng không muốn đến phòng đó, nhưng bà vẫn gật đầu, dẫn họ sang.

Bà nhận định Khưu Từ và Nam Tinh tuyệt đối không đơn giản, có lẽ sẽ giúp bà tìm lại được chồng mình.

Thẩm Hân không muốn đi vào, đưa luôn chìa khóa cho họ. “Cô cậu vào đi, có không may làm vỡ đồ cũng không sao, ông ta

không về đây nữa đâu.”

Nụ cười của bà có chút châm chọc, xem thường Lê Khang Thành.

Khưu Từ tra chìa khóa vào ổ, song chìa khóa vừa chạm vào ổ, ngón tay anh đã bị giật tê rần như chạm phải điện. Anh nắm lấy tay nắm, cả cánh tay cũng bị giật.

Anh rút tay lại. “Khóa cửa bị ếm bùa rồi, nếu cố phá, người ếm sẽ biết ngay.”

“Đừng mở.” Nam Tinh ngăn cản. “Sẽ bứt dây động rừng. Không thể để Cát Hồng biết chúng ta đến đây, nếu không Thẩm Hân sẽ gặp nguy hiểm, gã cũng sẽ biết chúng ta đã đoán được gã chiếm thân phận của ai. Để gã trốn đi một lần nữa, sẽ rất khó tìm trong biển người mênh mông”

Khưu Từ ngẫm nghĩ, bỗng bật cười. “Nam Tinh, khi nãy cá của anh bơi vào đây đúng không?”

Nam Tinh chột hiểu.

Mắt cá đen có thể đi thông đến cõi dương. Căn phòng này thuộc về cõi dương, chúng nó vào được, họ cũng sẽ vào được mà không cần phải phá bùa.

Theo suy đoán của họ, mắt cá đen có thể đi vào phòng.

Khưu Từ nắm tay Nam Tinh nhẩy ra khỏi mắt cá, vừa đáp đất đã cảm nhận được một hơi thở kì lạ.

Căn phòng rộng lớn, ba mặt đều là tủ trưng bày, trong tủ đặt đầy đồ cổ, mỗi món đều bọc đầy “hạt” mà anh sưu tầm bấy lâu nay.

Trước nay anh xem vô số đồ cổ người ta sưu tầm, trên mấy món đồ cổ kia ít nhiều đều có “hạt” để anh lấy, nhưng chưa lần

nào được nhiều như thế này.

“Khư Từ.” Nam Tinh ngẩng đầu ngơ ngẩn nhìn khắp phòng đồ cổ. “Mấy món đồ này đều của nhà họ Nam em.”

Khư Từ sửng sốt. “Nhà họ Nam?”

“Đúng vậy, ông nội rất thích đồ cổ, nên trong nhà cất giữ nhiều lắm. Em cứ tưởng toàn bộ đã bị thiêu trụi trong biển lửa, không ngờ Cát Hồng đã trộm chúng, còn giữ đến bây giờ.”

Nam Tinh nhìn những món đồ cổ quen thuộc, vừa yêu vừa hận. Có lẽ Cát Hồng cho rằng chúng là chiến lợi phẩm sau khi hủy hoại nhà họ Nam, nên mấy trăm năm qua đều mang theo chúng bên người.

Có phải mỗi lần ngắm nhìn chúng, Cát Hồng đều hả hê thỏa mãn không?

Có thể tìm được khoái cảm tanh mùi máu từ chúng ư?

Nam Tinh chỉ nghĩ đến vẻ mặt Cát Hồng khi nhìn những món đồ cổ này đã thấy lợm giọng.

“Nam Tinh...” Khư Từ cầm miếng ngọc bội màu đỏ tía trong tay, từ từ thu gom “hạt” lơ lửng đầy phòng. Mỗi chuỗi hạt chui vào ngọc bội, màu sắc ngọc bội lại thẫm hơn một chút, nhuộm thành những sắc thái khác nhau, đỏ thẫm, hồng phấn, đỏ tươi, đỏ son, còn lấp lánh ánh sáng.

Nam Tinh kinh ngạc. “Đây là gì?”

“Anh từng kể với em, bà Lê bảo anh tìm một người. Chỉ cần chăm chỉ thu gom những “hạt” bám trên đồ cổ, ngọc bội sẽ được nhuộm thành màu đỏ. Khi đã gom đủ, nó sẽ dẫn anh đến với người anh cần tìm. Anh nghĩ, hôm nay có thể làm được rồi.”

Bởi vì anh chưa bao giờ thấy được nhiều hạt như vậy trên bất cứ món đồ cổ nào.

Như thể miếng ngọc bội này trời sinh tồn tại vì những món đồ cổ kia.

Nhưng vì sao hạt lại bám trên đồ cổ nhà họ Nam nhiều như thế.

Ngọc bội còn chưa nhuộm hẳn thành màu đỏ, nhưng trong lòng Khưu Từ loáng thoáng đã có đáp án.

Ngọc bội đỏ hiện ra, ánh sáng đỏ cũng tràn ngập khắp chốn, căn phòng rung lắc, mặt đất chao đảo, hai con cá như được thả vào nước, nhanh chóng bơi lượn khắp phòng. Giữa luồng ánh sáng đỏ, bất ngờ xuất hiện một cô gái tóc dài mặc váy lạ, cầm trong tay thanh kiếm dài.

Gương mặt cô ấy như trăng tròn, mắt sáng như minh châu, nét mặt toát lên khí khái hiên ngang, lạnh lùng.

Khưu Từ đã từng gặp người này, thậm chí còn vô cùng quen thuộc.

“Nam Tinh.” Khưu Từ nghiêng người sang Nam Tinh đang nhìn chăm chăm vào hình ảnh kia. “Em chính là người anh cần tìm.”

Nam Tinh sững sờ, cô chính là người Khưu Từ cần tìm? Vậy bà Lệ là ai?

Trong ký ức của cô không hề có một bà cụ nào như vậy, tại sao bà ấy lại tìm cô?

Kể từ lúc Khưu Từ thấy hạt trên đồ cổ nhà họ Nam, anh đã thầm nhận ra Nam Tinh là người anh cần tìm, vậy mà trước nay anh chưa bao giờ nghĩ đến. Anh nắm tay Nam Tinh, đặt

miếng ngọc đỏ vào tay cô. “Bà Lệ dặn, sau khi tìm được, hãy giao miếng ngọc đỏ cho em, trong này có ký ức của bà.”

Ngọc đỏ rung lên trong lòng bàn tay hai người, ngay sau đó mở ra một cánh cổng sáng đỏ, đó là quá khứ của bà Lệ.

Nam Tinh nghiêng đầu nhìn cánh cổng kia, cất bước đi vào cùng Khưu Từ.

Cô bất ngờ thấy cánh cổng đưa cô quay về tám trăm năm trước.

Trở về nhà họ Nam năm xưa.

Chương 15

Tình hình hạn hán ở Tây Bắc càng lúc càng nghiêm trọng Nam Tử An được triều đình mời đi làm phép cầu mưa. Nước mưa ồ ạt trút xuống vùng đất khô hạn đã lâu, cây trồng lại được khôi phục sức sống. Ông vội vã lên đường đi đến nơi tiếp theo, không hề nghỉ ngơi lấy sức. Đi suốt ba ngày, cuối cùng ông mới mệt mỏi dùng chân tại một ngôi miếu đổ nát, định ở lại một đêm.

Ông vừa bước chân vào miếu đã khiến vô số yêu quái chạy tán loạn, bọn chúng sợ hãi hơi thở chính trực trên người ông nên không dám đến gần.

Ông ngồi khoanh chân, nhóm lửa rồi xiên bánh mang theo người vào chiếc que, nướng trên ngọn lửa.

Bánh nướng tỏa ra mùi gạo thoang thoảng, lượn lờ trong miếu.

Nơi ánh lửa chiếu đến dần hiện ra một bóng dáng to lớn, xiêu vẹo mỏng manh như một tờ giấy, có mắt, có mũi và tay chân, uốn éo trên tường như ma quỷ dọa người.

Ông ngược mắt nhìn, khẽ cười. “Người cắt giấy không khéo tay chút nào, chả có gì đáng sợ cả.”

Cái bóng đong đưa theo gió, rõ ràng được quán trên một cây gậy. Cây gậy đứng yên, nhưng giấy vẫn phát phơ theo gió.

“Sao ông không sợ?”

Giọng nói này nghe như chỉ mới bảy tám tuổi, vừa non nớt vừa gan dạ.

“Lúc trước người lữ đường nhìn thấy đều sợ hãi, khóc thét bỏ chạy, sao ông không sợ?”

Nam Tử An không đáp, chỉ hơi nghiêng người. “Muốn ăn bánh không, lại đây ăn đi.”

Chiếc bóng nhanh chóng hạ xuống, mấy cây gậy cũng rơi âm xuống đất, lát sau một cô bé đi chân trần chạy ra. Cô bé mặc bộ quần áo lam lũ, nhưng mặt mày được rửa sạch sẽ, tóc buộc gọn bằng dây thanh đăng. Quần áo lấm lem, nhưng vẫn nhận ra được cô bé thích sạch sẽ.

Nam Tử An sờ thử bánh thấy âm ẩm, không nóng đến bỏng tay, lúc này mới đưa cho cô bé.

Cô bé nhận miếng bánh, không ăn ngay mà chạy đến một cây cột khuất trong bóng tối, bẻ một mẩu như cho ai đó ăn.

Nam Tử An đứng dậy đi đến, phát hiện một chú chó nằm gục trên mặt đất. Chú chó kia đã rất già, ăn miếng bánh cũng khó nhọc, hơi thở dồn dập không đều.

Miếng bánh to cỡ bàn tay không đủ cho cả người và chó ăn, Nam Tử An cho rằng ít nhất cô bé sẽ giữ lại cho mình một nửa, nhưng không hề. Cô bé cố nhường hết bánh cho con chó, cho ăn xong lại cho uống nước, lúc này mới xoa đầu nó. “Ăn một rồi thì ngủ đi.”

Đến khi chú chó mệt mỏi nhắm mắt, cô bé mới đứng dậy, khom lưng nói với Nam Tử An: “Cảm ơn.”

Nam Tử An tò mò. “Cháu không đói bụng à?”

“Đói chứ, nhưng A Phúc đói hơn. Nó già rồi, đi không nổi nữa, cháu có thể dọa người ta, còn có thể xin cơm, hái hoa quả.”

Nam Tử An thấy cử chỉ và lời ăn tiếng nói của cô bé không hề giống trẻ mồ côi từ thuở lọt lòng, lại hỏi: “Nhà cháu ở đâu, ta đưa cháu về.”

Cô bé dẫu môi. “Sau khi cha mẹ cháu gặp phải giặc cướp, thím đuổi cháu ra khỏi nhà, cháu không có nhà nữa. Chỉ có A Phúc chịu đi theo cháu, nên cháu phải chăm sóc nó thật tốt.”

Cô bé chạy đến giếng nước trong miếu, định múc nước lên. Nhưng vì đói quá, tay không còn sức lực, may mà sợi dây buộc thùng nước vừa lợi khỏi tay đã được người khác bắt lấy. Nam Tử An nhắc thùng nước lên, nhìn cô bé cá tính quật cường, ngỏ lời: “Cháu có chịu đi theo ta không? Ta có thể chăm sóc cháu.”

“Dẫn A Phúc theo được không?”

Nam Tử An mỉm cười. “Được.”

“Vậy thì được.”

“Cháu không sợ ta là người xấu à?”

“Ông không phải người xấu.” Cô bé ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn mình nửa người. “Bởi vì ông chịu dẫn A Phúc theo.”

Nam Tử An xoa đầu cô bé thông minh ngoan ngoãn, đây là một hạt giống tốt hiếm có, rất thích hợp với nhà họ Nam.

“Cháu tên gì?”

“Không nói cho ông biết, lỡ sau này ông gặp được người thím ác độc của cháu thì sao?”

Nam Tử An bật cười, đúng lúc này chợt có cơn gió mát lướt qua, đưa đến hương hoa dại trong vườn, đúng như câu “hương

thơm thoang thoảng đây tay áo”.

Ông bỗng nảy ra ý tưởng, cúi đầu nói: “Vậy đặt tên cháu là Phát Tụ đi.”

Đến nhà mới, Phát Tụ phát hiện vị tiên sinh ăn mặc giản dị còn giàu có hơn cả tưởng tượng của mình, nhưng ông vẫn vui vẻ ôm A Phúc. Xuống xe ngựa, ông còn bảo thầy thuốc trong nhà mau đến khám bệnh cho A Phúc.

Cô giật mình.

Điều khiến cô kinh ngạc hơn cả là người ở đây không ai ghét bỏ A Phúc và cô, tất cả mọi người đều vô cùng hiền lành, dễ chịu. Quản gia nói với cô, đây là gia tộc nổi tiếng gần xa, trong phủ đệ nghìn căn phòng này có gần ba trăm người ở, ai nấy đều lương thiện, hiền lành.

Phát Tụ đi dạo một vòng với quản gia về mệt rũ ra, nhưng vẫn được dẫn đến thư phòng của Nam Tử An. A Phúc đang gục trên bàn ông, giống như đang đọc sách với ông. Nam Tử An nghe tiếng động ngẩng đầu lên, ôn hòa hỏi: “Thích chỗ này không, muốn ở lại không?”

“Thích ạ, muốn ạ.” Phát Tụ mắt sáng ngời ngời. “Tiên sinh, cháu thích nơi này, cháu muốn ở lại.”

Nam Tử An buông sách xuống, nhìn Phát Tụ còn nhỏ tuổi. “Sau này cháu sẽ làm tỳ nữ của ta. Ta nghiêm khắc hơn người khác, làm không tốt sẽ bị đòn đấy.”

Phát Tụ hớn hở nói: “Dạ, được ạ, nhưng trước khi bị đánh, cháu có một yêu cầu.”

“Cháu nói đi.”

“Đừng để cho A Phúc nhà cháu nhìn thấy, nó tưởng cháu bị bắt nạt, sẽ cản ông. Cháu không muốn A Phúc cản tiên sinh đâu. A Phúc già rồi, không được vận động mạnh, nếu không sẽ đau khớp, đêm ngủ không ngon.”

Nam Tử An sửng sốt, có cảm giác mình không nỡ ra tay đánh đòn cô bé lương thiện, lạc quan này đâu.

Thực tế là Phát Tụ rất hiếm khi bị đòn, tuy còn nhỏ tuổi nhưng làm việc nhanh nhẹn, gọn gàng, chỉ cần nhìn Nam Tử An làm một lần là ghi nhớ được ngay.

Lúc tiên sinh đọc sách, ánh mắt chỉ cần thoáng rời khỏi trang sách, cô đã biết ông muốn cầm bút viết, không chờ ông lên tiếng đã mài xong mực, đưa bút đến.

Tiên sinh vừa trở về nhà, cô đã biết ông muốn rửa mặt trước hay uống trà trước.

Mỗi khi tiên sinh ra ngoài dạy học, cô luôn biết trước ông cần dùng bút hay giảng bài chay. Chỉ cần thấy ông toan rời đi, sẽ báo trước ông còn phải làm những việc gì.

Nghiêm nhiên trở thành Tiểu Nam Tử An.

Phát Tụ thích nhất là được Nam Tử An dạy phép thuật và tính bát tự, vừa mới mẻ vừa lý thú.

Thấm thoát ba tháng trôi qua, một hôm Nam Tử An dậy sớm mở cửa nhưng không thấy Phát Tụ cầm áo khoác chờ ông như mọi ngày. Rõ ràng ông đã dặn hôm nay phải ra ngoài mà nhỉ.

Ông gọi hai tiếng, Phát Tụ không xuất hiện mà là tỳ nữ khác đi đến, thông báo: “Sáng sớm đã không thấy Phát Tụ đâu cả.”

Nam Tử An bỗng thấy bất an, nhắm tính tìm được vị trí của cô ở phía Tây Bắc.

Ông bảo phu xe đánh xe về phía đó, quan sát cả hai bên đường tìm bóng dáng của cô. Xe chạy suốt hai canh giờ, cuối cùng mới phát hiện được tung tích của Phát Tụ. Ông xuống xe, một mình đi vào rừng trúc, từ xa đã thấy cô quỳ trên đất, không biết đang cầm khúc cây đào thứ gì.

“Phát Tụ.”

Phát Tụ khựng người, quay đầu nhìn ông, đôi mắt sưng đỏ như vừa khóc một trận.

Nam Tử An nhìn thấy A Phúc nằm cạnh cô, bụng không còn nhấp nhô nữa.

Ông lẳng lặng tìm một khúc gỗ, cùng đào hố với cô.

Phát Tụ lặng lẽ đào một cái hố to, ôm A Phúc vào hố, vừa lấp đất vừa khóc. “Tao biết mày muốn ăn một miếng thịt tương An Châu, nhưng xa quá, nếu biết sớm một chút thì tao đã có thể dẫn mày về nhà...”

Phát Tụ nước mắt giàn giụa. Kể từ ngày bị thím đuổi ra khỏi nhà, cô chưa bao giờ khóc. Cô không thích khóc, từ lúc cha mẹ qua đời, cô đã biết khóc là chuyện vô ích, nếu có ích thì cha mẹ đã trở về rồi.

Nhưng cô vẫn không kìm được nỗi buồn, nước mắt sắp sửa thấm ướt cả bùn đất.

Nam Tử An đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, đôi khi khóc được lại là tốt.

Phát Tụ nức nở đứng dậy, từ biệt A Phúc lần cuối, thấy Nam Tử An còn đứng ở bên kia, bèn chìa tay ra với ông. “Con lén chạy

ra ngoài, là con sai, con làm trái quy định, tiên sinh đánh con đi.”

Nam Tử An không phật đòn mà nắm lấy bàn tay bé nhỏ đang chìa ra, sưởi ấm cô bằng tấm lòng che chở của bậc trưởng bối. “A Phúc đi rồi, tiên sinh sẽ trở thành người nhà của con.”

Phát Tụ ngăn người, người nhà ư? Ngoại trừ A Phúc, cô còn có người nhà nữa sao?

“Đi thôi, về nhà nào!”

Phát Tụ ngược hàng mi sững nước ngấn ngờ nhìn bóng dáng cao lớn kia, vừa gạt đầu nước mắt lại rơi tí tách.

“Tiên sinh, Phát Tụ sẽ hầu hạ ngài cả đời.”

Ngày tiên sinh còn sống, cô sẽ hầu hạ ông. Bao giờ tiên sinh qua đời, cô sẽ hầu hạ nhà họ Nam.

Ngày tháng trôi qua, Phát Tụ cũng dần dần lớn lên. Người ngoài có khi không biết Nam Tử An có bao nhiêu con cháu, nhưng chắc chắn biết Phát Tụ là tỷ nữ của Nam Tử An, tuổi còn nhỏ đã thông minh lanh lợi, được Nam Tử An vô cùng tin tưởng.

Có vài người không mời được Nam Tử An đến nhà, thường chặn Phát Tụ trên đường cầu xin cô, nhưng đều bị cô khước từ hết thảy. Với những người đáng thương bị quý ám, cô nhìn thấy không đành lòng, bày cho họ tìm đến cửa nhà họ Nam, gặp thẳng Nam Tử An.

Cô không muốn tạo tiền lệ để mọi người nghĩ chỉ cần nhờ cô là được, vậy sẽ trái với quy định nhà họ Nam.

Đến năm mười sáu tuổi, Phát Tụ gần như đã biết hết đệ tử của nhà họ Nam, thi thoảng còn chạy đến sân sau bày đặt điểm

danh. Thấy ai rèn luyện không tốt cô sẽ mắng họ ngốc, còn tỏ vẻ dương dương tự đắc.

Nam Tử An biết chuyện cũng không hề trách mắng đến khi thấy quá thường xuyên mới nhắc nhở: “Họ không ngốc, con đừng chỉ trích họ mãi thế.”

Phát Tụ hiểu ra. “Tiên sinh đang khen con đúng không? Thật ra do con quá thông minh đấy.”

Nam Tử An thấy cô nở nụ cười đắc ý đầy hồn nhiên ngây thơ, cũng mỉm cười đáp lời: “Tóm lại, con đừng nói họ ngốc nữa là được.”

“Vâng ạ, nghe lời tiên sinh.”

Một tỳ nữ xinh đẹp trẻ tuổi kề cận người tiếng tăm lẫy lừng luôn dễ bị dị nghị, song Phát Tụ không quan tâm, Nam Tử An cũng phớt lờ. Người nhà họ Nam thì ngược lại, có người còn khuyên Nam Tử An chi bằng thu nhận Phát Tụ làm vợ kế hay vợ bé cũng được. Phát Tụ sống ở nhà họ Nam từ bé, ngày nay chuyện chồng già vợ trẻ đâu có lạ, cũng không gây ra điều tiếng gì.

Nam Tử An hơn Phát Tụ ba mươi tuổi nhưng vóc dáng chưa già, trông không khác gì đàn ông trung niên khỏe mạnh, không hề chênh lệch khi đứng cùng Phát Tụ. Song Nam Tử An không có ý định kia, sau khi người vợ kết tóc của ông lìa đời, ông chỉ say mê huyền học.

Trái lại, Phát Tụ luôn đi theo ông, đối với cô ông hoàn mỹ như một vị thánh, cho nên trong mắt cô, những người đàn ông khác chỉ như trẻ con chưa dứt sữa, hoàn toàn không gây được ấn tượng gì với cô.

Mấy tỳ nữ khác khuyên nhủ, nếu cô đích thân đến cầu xin Nam Tử An cưới mình, có lẽ tiên sinh sẽ mềm lòng chấp nhận.

Phất Tụ lại không muốn như vậy. Cô ngưỡng mộ ông nhưng không bao giờ muốn ông tiếp nhận mình chỉ vì sự mềm lòng.

Một khi tiên sinh không nhắc đến, cô sẽ mãi là tỳ nữ của ông. Còn nếu được tiên sinh ngỏ lời, đó chính là hạnh phúc cô ao ước.

Chỉ cần có thể ở cạnh ông, thế nào cũng được.

Năm này qua năm khác, Phất Tụ mười chín tuổi, nói theo lời bà mai là nếu không hứa gả sẽ không ai thèm rước.

Nam Tử An cũng thấy cô còn ở lại nhà họ Nam nữa sẽ lỡ dở cuộc đời, mới gọi cô đến thư phòng hỏi han: “Con có ưng ý ai không? Nếu có thì cứ lấy, ta sẽ chuẩn bị của hồi môn cho con, không để con thiệt thòi.”

“Không có.” Phất Tụ giận dỗi. “Tiên sinh muốn làm mai sao? Chính tiên sinh không tục huyền, vậy mà còn rảnh rỗi quan tâm hôn sự của người khác? Không phải tiên sinh giỏi tính toán lắm sao, vậy ngài tính cho con đi, tính nhanh đi.”

Nam Tử An sửng sốt, Phất Tụ nhìn ông chăm chăm hồi lâu, đến mức Nam Tử An phải né tránh ánh mắt cô. Ông thở dài. “Không còn gì nữa, con ra ngoài đi.”

“Dạ, tiên sinh.” Phất Tụ lại quay về dáng vẻ ngoan hiền thường ngày, không còn hùng hổ nổi loạn nữa.

Ngoại trừ hôn sự ra, cái gì cô cũng nghe theo ông.

Phất Tụ nhận ra gần đây Nam Tử An thay đổi rất nhiều, ông trở nên trầm mặc, âm đạm, suốt ngày ru rú trong phòng.

Đến lúc ông ra ngoài, lại chỉ để đuổi hết đệ tử đi, ngay cả đệ tử chân truyền ông thương yêu nhất là Trường Không cũng buộc phải rời khỏi nhà Nam.

Cô canh giữ ngoài cửa, thấy ông đi vào, bèn bước đến khoác áo cho ông, khẽ nhắc nhở: “Tiên sinh vào nghỉ ngơi một chút đi.”

Nam Tử An cất giọng trầm khàn, sai bảo: “Gọi Nam Tinh đến đây.”

“Dạ.”

Sau khi Nam Tinh vào phòng, cô đóng kín cửa lại, đứng bên ngoài tiếp tục canh chừng. Gần một canh giờ sau, Nam Tinh mới đi ra, dường như tâm sự rất nặng nề, đi lướt qua mà không buồn để ý Phất Tụ đang đứng trước cửa.

Trong lòng cô thầm biết nhà họ Nam sắp xảy ra chuyện lớn nên ông cháu họ mới tâm trạng như vậy. Cô đi rót một bình trà nóng đưa vào, thấy Nam Tử An đang lặng lẽ ngồi trước bàn. Dưới ánh nến chập chờn, sắc mặt ông vẫn u tối, cô bước vào cũng không nhận ra.

“Tiên sinh.”

Nam Tử An ngẩng đầu, nhìn Phất Tụ kể cận mình bao năm vẫn còn một cuộc đời dài phía trước. “Con đi thu dọn đồ đạc, lát nữa cũng đi đi, không được quay về nhà họ Nam nữa.”

“Phất Tụ không đi, ngài còn nhớ lời mình nói trước kia không? Ngài hứa sẽ trở thành người nhà của Phất Tụ, bây giờ ngài muốn nuốt lời sao?”

Nam Tử An sững sờ. “Nhà họ Nam sắp gặp đại nạn, tai họa chết chóc.”

Phát Tụ giật mình, hồi lâu mới hỏi: “Ý tiên sinh là bảo Phát Tụ sống một mình sao?”

“Nam Tinh cũng sẽ sống.” Nam Tử An lạnh mặt. “Con ở lại cũng không giúp ích được gì, đi đi.”

Phát Tụ cười xòa. “Tiên sinh nói nhẹ nhàng không được, tiếp theo sẽ là những lời rất khó nghe phải không? Nhưng Phát Tụ không phải Trường Không không giận dữ bỏ đi vì mấy lời khó nghe của ngài đâu.” Cô gẩy bác đèn, lôi nó ra khỏi vũng sáp, để nến được cháy đều, hờ hững nói tiếp. “Phát Tụ sẽ không đi, trừ phi ngài trói con lại, vút đến một nơi thật xa.”

Nam Tử An thở dài. “Con ở lại nộp mạng làm gì chứ!”

“Mạng của Phát Tụ vốn do tiên sinh nhặt về” Phát Tụ buông que, đặt đèn xuống bàn, ánh sáng soi rõ khuôn mặt già nua của Nam Tử An. Đôi mắt cô long lanh dưới ánh nến. “Không có ngài, Phát Tụ đã chết từ lâu. Không có ngài... Phát Tụ cũng không khác gì người đã chết.”

Cô ngưỡng mộ ông, cũng ái mộ ông, cô biết ông hiểu. Nhưng nếu ông không ngỏ lời, có nghĩa ông chỉ xem cô là tỳ nữ, cô cũng sẽ làm tốt bổn phận của tỳ nữ.

Cả đời hầu hạ ông, hầu hạ nhà họ Nam.

Nam Tử An không thở dài nữa, khuyên nhủ: “Con còn trẻ, ta đã già rồi, con rời khỏi nhà họ Nam để có thể sống một cuộc sống bình an.”

Ngụ ý hết sức rõ ràng. Cho dù ông hiểu tâm ý của cô, cũng sẽ không để cô phải lấy một ông già gần đất xa trời như mình.

Phát Tụ lắc đầu. “Tiên sinh không tính ra được số mệnh của Phát Tụ sao? Phát Tụ tính rồi, cả đời này sẽ hầu hạ nhà họ Nam, Phát Tụ và nhà họ Nam ràng buộc nhau đến mấy đời cơ.”

Nam Tử An chau mày. “Ta dặn con rồi, không được tính số mệnh của mình, nếu không sẽ...”

“Vậy nên tiên sinh đừng bắt Phát Tụ đi, con tính hết cả rồi.” Phát Tụ cười gian. “Con là người nhà họ Nam, điều này không bao giờ thay đổi được. Tiên sinh còn tiếp tục nói con không phải người nhà họ Nam, con sẽ tính lần nữa đấy, ngài tin hay không cũng vậy.”

Nam Tử An biết cô vốn lanh lợi, nhưng cũng chẳng ngờ cô lại dùng kiến thức ông dạy để phản bác ông.

Phát Tụ khẽ nói: “Tiên sinh không cần tính toán kĩ quá làm gì. Người sống trong nhà họ Nam đông như vậy, ngài dốc tâm huyết tính toán, e rằng chỉ tự làm hại mình. Đã là kiếp số nghìn năm của nhà họ Nam thì không thể tránh khỏi, chỉ cứu vãn chút nào hay chút ấy. Tiên sinh có muốn thay đổi số mệnh của nhà họ Nam bằng sức lực của một mình, thì cũng phải chú ý đến sức khỏe của mình chứ.”

Nam Tử An đã trải sẵn đường cho nhà họ Nam, song cũng không thể tính được xa như vậy. Chắc chắn sẽ có ngày nhà họ Nam thấy lại ánh mặt trời, chẳng qua là xa quá, xa đến mức ông hao tổn hết tâm tư cũng không tính ra được.

Giữa đường có biến cố gì ông cũng không hay.

Sau ngày mai, số mệnh nhà họ Nam sẽ thay đổi hoàn toàn.

Ông nhìn sắc trời bên ngoài, đành từ bỏ ý định. “Con đi nghỉ đi.”

“Dạ, tiên sinh.” Trước khi đi, Phát Tụ vẫn nhắc nhở. “Tiên sinh cũng nghỉ sớm một chút.”

Cô từ từ đóng cửa phòng, nhìn bóng dáng Nam Tử An dần thu hẹp qua khe cửa, nhìn người đàn ông duy nhất cô ái mộ, kẻ cận suốt hai mươi năm qua. Cô vẫn luôn tôn thờ ông như thần thánh, nhưng vị thần của cô như sắp sa cơ, khí chất cũng yếu dần.

Cô lo lắng lắm chứ, thậm chí còn tự trách vì sự nhỏ bé của mình.

Nếu cô có thể đỡ được một tay, tiên sinh cũng không phải đau khổ như thế.

Cô thở dài, khi về phòng nằm nghỉ, mặt trăng đã treo cao. Đêm nay cô chìm vào một giấc ngủ rất say, trong cơn mơ lại cảm thấy có người đang ôm lấy mình, nhưng chỉ như giấc chiêm bao, không thể nào tỉnh lại.

Không biết ngủ bao lâu, cô thức dậy mới nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Bây giờ cô đã có thể mở mắt ra, loáng thoáng ngửi được mùi nước sông ngai ngái. Cô ngồi bật dậy, nhận ra mình thực sự đang ở trên một con thuyền. Cô kinh ngạc quá đỗi, gần như trèo ra khỏi mũi thuyền, nhòai người ra xem thử. Trong tầm mắt cô chỉ có sông nước mênh mang trên con thuyền nhỏ còn có một cặp vợ chồng già.

Ông cụ thấy cô tỉnh dậy, chào hỏi: “Phát Tụ cô nương dậy rồi à.”

“Ông biết tôi à? Hai người là ai?”

“Là Nam tiên sinh đưa cô lên thuyền, bảo chúng tôi đưa cô đi.”

Phát Tụ bàng hoàng, nhận ra cảm giác được ôm trong cơn mơ không phải mộng mị, mà là sự thật. Cuối cùng ông vẫn tìm cách đưa cô đi, ngay cả chết cũng không cho cô chết cạnh ông! Phát Tụ chộp lấy mái chèo muốn trở về, nhưng cô không biết chèo thuyền, con thuyền cứ lắc lư quay mòng mòng.

Ông cụ lái đò sợ hết hồn, la lên: “Phát Tụ cô nương đừng làm vậy, thuyền sẽ lật đấy, chúng tôi không biết bơi. Nam tiên sinh căn dặn, mấy ngày nữa thuyền sẽ cập bờ, cô ráng đợi một chút.”

“Tôi muốn quay về, tiên sinh đang gặp nguy hiểm.”

Phát Tụ vừa đứng dậy đã lão đảo suýt ngã, ông cụ thấy cô chật vật bèn tốt bụng khuyên nhủ: “Cô nương, cô ở lại đi, tiên sinh đã dặn đi dặn lại, bảo chúng tôi đừng đưa cô về. Tiên sinh biết cô không biết bơi, nên mới chọn con sông lớn này, cô phải hiểu cho nỗi khổ tâm của tiên sinh.”

Phát Tụ hiểu chứ, cô hiểu tiên sinh đã phải khổ tâm đến thế nào, nhưng cô không chấp nhận được việc mình tham sống sợ chết.

“Cô nương, tiên sinh đã căn dặn, cô phải sống, nhà họ Nam cần cô. Đây là đồ tiên sinh để lại cho cô, bảo cô hãy giữ gìn cẩn thận, sau này giao cho tiểu thư Nam Tinh.”

Phát Tụ ngỡ ngàng, nhận lấy món đồ ông cụ đưa.

Chỉ là một miếng ngọc nhỏ bằng lòng bàn tay, bên trong có hai con cá đang bơi.

Thoạt nhìn bình thường, nhìn kỹ mới thấy đây là cặp cá một trắng một đen.

Cô ngây dại nhìn ra dòng sông mênh mang, như thấy được Nam Tử An đứng trong núi đao biển lửa, chấp tay nhìn về giang sơn Đại Tống xa xa, không hề nao núng.

Nhà họ Nam bị thiêu thành tro bụi, hơn ba trăm người nhà họ Nam bỏ mạng trên mảnh đất nghìn khoảnh.

Sau khi quân Bành Gia rút đi, dân chúng Tây Thành lập tức đến đào móc, nhặt xương trắng còn sót lại, mang đi chôn cất để họ nhập thổ vi an.

Đến khi Phát Tụ xuống thuyền trở về nhà họ Nam, nơi này đã trở thành đồng đổ nát. Được dân chúng chỉ đường cô thấy được một ngôi mộ to lớn. Thi hài bị lẫn lộn vào nhau, không phân biệt được ai với ai, nên dân chúng chôn cất họ chung với nhau.

Phát Tụ quỳ trước mộ, nước mắt tuôn rơi lã chã.

“Tiên sinh...”

Nam Tử An mất rồi, đêm nào Phát Tụ cũng gặp ác mộng. Bao giờ cũng bắt đầu bằng hình ảnh Nam Tử An và cả nhà họ Nam, vốn là giấc mộng đẹp nhưng luôn vỡ thành mảnh vụn, trở thành cơn ác mộng.

Chỉ trong vòng một tháng, cô gái vốn xinh đẹp lại chẳng khác nào người sắp chết.

Thế nhưng, cô không định chết đi như thế.

Ít nhất là trước khi giết được Bành Phương Nguyên, cô kiên quyết không cho phép mình ra đi.

Phát Tụ bắt đầu học cấm thuật nhà họ Nam. Nam Tử An truyền dạy cho cô mọi thứ, ngay cả sách cấm cũng giao cho cô giữ, dặn dò cô đừng học, nếu có người muốn cướp thì hủy nó đi.

Thế nhưng giờ Phát Tụ phải làm trái lời hứa của mình. Cô biết chỉ có cấm thuật mới có thể giúp cô thâm lặng giết chết một người, dù cô có bị trời phạt cũng không quan tâm.

Cô miệt mài học ngày học đêm, mỗi một cấm thuật đều làm thể xác cô hao tổn.

Dung nhan, cơ thể, rồi cả lực phủ ngũ tạng cũng từ từ thay đổi.

Hai tháng sau, Phát Tụ ra khỏi ngôi miếu đổ nát, phát hiện dù ngẩng đầu lên cũng không thể nhìn thấy ánh mặt trời ban trưa được nữa. Lưng của cô đã còng khòm, mặt gằn như kẻ đến mũi chân. Đầu tóc bạc phơ, dung nhan héo úa, chẳng khác nào một bà cụ bảy mươi tuổi.

Học cấm thuật sẽ khiến cơ thể bị hao mòn, nếu dùng tinh khí người sống bù đắp, thân thể sẽ không suy sụp đến mức này. Thế nhưng Phát Tụ không muốn làm vậy, làm vậy có khác gì Bành Phương Nguyên.

Cô còn chưa ra hỏi Tây Thành nghe tin Bành Phương Nguyên mất tích, quân Bành Gia tan rã. Cô điên cuồng truy tìm hấn, nhưng không sao tìm được. Bành Phương Nguyên đã mất tăm mất tích, cô dò la khắp nơi cũng không có được mẩu tin tức nào về hấn.

Phát Tụ chợt nhớ đến Nam Tử An từng nói cô sẽ không sống một mình, mà cả Nam Tinh cũng sẽ sống sót. Cô lập tức chống gậy trở về trước mộ nhà họ Nam, tìm kiếm hơi thở tử hồn của

Nam Tinh, quả nhiên trong mộ không có cô ấy. Phát Tụ bỗng cười rộ lên, nếp nhăn trên mặt cũng méo mó theo.

Nhà họ Nam còn người sống sót.

Nam Tinh còn sống.

Nhưng cô ấy đi đâu rồi?

Cô không tìm được Bành Phương Nguyên, nhưng cô có thể phò tá Nam Tinh. Hai người góp sức, chắc chắn sẽ tìm được.

Phát Tụ bắt đầu vừa tìm Bành Phương Nguyên vừa tìm Nam Tinh. Năm năm, mười năm, rồi lại mười năm nữa, cô không tìm được kẻ thù, cũng không gặp được Nam Tinh. Nhưng cô không thể cứ như vậy mà ra đi, cô vận dụng cấm thuật kéo dài tính mạng mình, thế nhưng cô không muốn rút đi tuổi thọ của người sống, thay vào đó cô bắt sinh vật có độc, hút nọc độc của chúng.

Để kéo dài sinh mệnh cần một lượng lớn động vật có độc, chưa kể ngày nào cũng bị chất độc phát tác hành hạ.

Mặt Phát Tụ càng già nua hơn, cơ thể cũng lom khom hơn.

Thế nhưng cô không vẫn không bỏ cuộc, cũng không hề nghĩ đến việc cướp đi tính mạng của người khác để kéo dài sinh mệnh cho mình. Cô không muốn làm vậy, nếu tiên sinh biết, nhất định ông sẽ trách cô.

Cô phải tìm được Bành Phương Nguyên, tìm được Nam Tinh.

Cô tự biết, nếu Bành Phương Nguyên biết đến sự tồn tại của cô, cô có thể bị giết bất cứ lúc nào. Cô bỏ qua hoàn toàn huyền thuật của nhà họ Nam, bắt đầu nghiên cứu tập luyện huyền thuật mới, chỉ có vậy mới không bị phát hiện.

Qua mấy trăm năm, thân thể quá suy kiệt, lúc này cô mới nghĩ đến một vấn đề. Cho dù tìm được Nam Tinh, e là cô cũng không còn sức phò tá cô ấy nữa.

Cô phải tìm người kế thừa, để họ đi tìm Nam Tinh, giúp đỡ Nam Tinh.

Nhận nuôi trẻ con không phải chuyện khó, nhưng tìm được đứa trẻ lòng dạ đoan chính không hề dễ dàng. Hồi còn bé chúng rất ngoan, cô cũng rất thương chúng, một lòng muốn dạy bảo chúng thành tài, nhưng khi chúng lớn lên, biết mình có năng lực hơn người thì sẽ bị lòng tham và dục vọng che mờ lý trí, quên đi sứ mệnh của mình.

Cô phải rút đi trí nhớ của những đứa trẻ mình nuôi lớn hết lần này đến lần khác, không để chúng làm loạn, trong thâm tâm vẫn luôn áy náy vì mình đã làm lỡ dở mười mấy năm của chúng.

Sức khỏe của cô càng lúc càng yếu, chứng kiến nhà Tống suy bại, nhà Nguyên vong quốc, nhà Minh trỗi dậy, nhà Thanh điêu tàn, dần dà xuất hiện xe cộ, rồi điện thoại có thể liên lạc nghìn dặm, cả máy bay vượt trùng dương. Đồ vật hiện đại muôn hình muôn vẻ được ra đời, duy chỉ có Phất Tụ là ngày càng già yếu.

Phất Tụ hút độc, ngày nào cũng đau đến mức không sao ngủ được, bản thân cô cũng khó tin mình sống lâu được đến vậy.

Đến khi ý thức được mình sắp chết, cô vẫn chưa tìm được Bàn Phương Nguyên và Nam Tinh, thậm chí còn chưa thể nuôi dạy được một đứa trẻ đáng tin cậy.

Những việc cô làm mấy trăm năm qua sắp trở nên vô ích rồi.

Phát Tụ đi chỉ một trăm mét mà cả người đã đau nhức, bèn ngồi xuống vỉa hè nóng rẫy dưới ánh mặt trời như thiêu như đốt. Nhìn xe cộ qua lại trên đường, ánh sáng trong mắt cô dần tắt.

“Bà ơi, có phải bà nóng lắm không? Uống nước của cháu đi.”

Giọng nói non nớt vang lên bên tai, Phát Tụ ngược mắt nhìn, thấy phía trước là một đám trẻ con mặc đồng phục giống nhau, có vẻ như học sinh của nhà trẻ nào đó đi dã ngoại. Đứa bé nói chuyện với Phát Tụ là một cậu nhóc bảy, tám tuổi, ánh mắt trong veo. Phát Tụ nhìn cậu nhóc, cảm nhận được hơi thở quanh người cậu khác hẳn với người thường.

Đôi mắt cô lần nữa ánh lên tia hy vọng, cất giọng khàn khàn: “Bà tặng cháu hai con cá nhé, được không?”

Phát Tụ đến cô nhi viện làm thủ tục nhận nuôi cậu nhóc, dẫn về nhà, lấy quyển Bách Gia Tính cho cậu tự chỉ một từ, rồi lật từ điển cho cậu chỉ từ thứ hai, cuối cùng nói: “Từ hôm nay trở đi, con tên là Khư Từ nhé!”

Cậu nhóc đang vuốt đuôi cá gặt đầu, lát sau hỏi: “Bà ơi, bà sẽ không đuổi con về cô nhi viện chứ?”

“Sao con hỏi thế?”

“Con từng được nhận nuôi hai lần, nhưng đều bị đuổi đi. Vì con luôn thấy những người họ không nhìn thấy.”

Phát Tụ mừng ra mặt. “Bà sẽ không đuổi con về cô nhi viện, nhưng bà nghiêm khắc lắm. Con quyết định đi theo bà rồi, nếu

không nghe lời, không chịu cố gắng, bà sẽ đánh đòn con, đánh mạnh lắm đấy.”

Cậu nhóc cười toe toét. “Con không sợ, chỉ cần bà đừng đuổi con về đó nữa.”

Phát Tụ thẳng thốt, khẽ xoa đầu cậu, dịu giọng: “Con không có nhà, bà cũng không có nhà, sau này chúng ta sống với nhau.”

“Dạ!”

Phát Tụ tự biết mình không sống được bao lâu nữa, nên vô cùng nghiêm khắc với Khưu Từ, nghiêm khắc hơn bất cứ đứa trẻ nào từng sống chung với bà.

Khưu Từ bị đòn nhiều lần, nhưng anh không hề hận bà Lệ. Bởi vì bà giống anh, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ kì lạ. Bà luôn kiên nhẫn giải thích với anh những thứ kia là gì, phải đi đâu, cần làm gì.

Anh càng cố gắng càng hiểu biết nhiều thứ hơn, như miếng bọt biển hấp thụ hết toàn bộ kiến thức được truyền dạy.

Thế nhưng anh vẫn bị đòn, anh có cố thế nào, bà Lệ vẫn cảm thấy anh không đủ giỏi.

Cũng có lúc anh cảm bất mãn, nhưng nghe thấy âm thanh bà Lệ đau đớn lăn lộn mỗi đêm trên giường, anh lại trở nên lo lắng, sợ bà sẽ chết. Có lần anh không nhịn được hỏi: “Bà ơi, bà sắp chết sao? Con có thể gặp được bà nữa không?”

Đó là hôm duy nhất bà không đánh anh, còn nấu cho anh nhiều món ăn ngon, dịu dàng nhìn anh, nói với anh rất nhiều điều.

“Sau khi con tìm được cô ấy, nhất định phải ở cạnh cô ấy, cô ấy bảo con làm gì thì con làm đó.”

“Đừng hỏi bà con cần tìm cô ấy làm gì, khi gặp được tự khắc cô ấy sẽ nói cho con biết.”

“Đúng vậy, hãy tìm manh mối về cô ấy từ những món đồ cổ qua các triều đại, một khi manh mối xâu lại thành chuỗi, con sẽ có cơ hội tìm được cô ấy.”

“Bà cũng không biết cần bao nhiêu manh mối mới tìm được cô ấy.”

“Con hãy sống thay bà.” Phất Tụ nói xong câu này, xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ thật lâu, lát sau mới thì thầm.

“... Mệt mỏi quá!”

Tuy rất mệt, mệt đến mấy trăm năm nhưng bà vẫn chưa làm được gì cả.

Không biết khi xuống tuổi vàng, tiên sinh có trách bà không.

Buổi tối bà Lệ không ra ngoài, Khưu Từ nấu cơm xong bung vào, thấy bà vẫn còn nằm trên giường. Lúc anh đi đến bên cạnh, người bà đã cứng đờ.

Anh như ngây dại.

Người bà cùng anh sống nương tựa lẫn nhau đã đi rồi.

Từ nay về sau, anh lại quay về cuộc sống cô độc một mình.

Anh ít nói kiệm lời không phải vì bà Lệ quá nghiêm khắc với anh, mà là vì kể từ ngày bà ra đi, anh mới không thích nói nhiều nữa.

Bà cụ nói không bỏ rơi anh, vậy mà đã ra đi, bỏ anh ở lại.

Bà chỉ dặn anh hãy sống thay bà, đi tìm một người anh không biết, làm chuyện mình không rõ.

Mảnh ngọc đỏ lưu giữ ký ức cả đời của Phát Tụ lặng lẽ vỡ tan thành, phấn vụn đỏ thấm dính đầy tay Nam Tinh.

Giống như dung nhan của Phát Tụ, sự trung thành và tình yêu chôn sâu nơi đáy lòng suốt cả cuộc đời.

“Ông nội sẽ không trách chị, thật ra ông cũng rất yêu chị.” Nam Tinh nâng mảnh phấn vụn lên, khóe mắt cay sè. Hóa ra trên đời này còn có một người âm thầm bảo vệ nhà họ Nam giống như cô.

Trên con đường đầy rẫy chông gai này, trước nay cô không hề lẻ loi.

Chương 16

Thẩm Hân nghe người giúp việc báo Khuu Từ và Nam Tinh đột nhiên biến mất, rảo bước đến cửa lại thấy cửa vẫn đóng, cứ ngỡ họ đã đi rồi. Đang thấy kì lạ thì lại nghe thấy bên kia cửa sổ có tiếng động, bà bèn đi vòng qua xem, lại bắt gặp hai người họ ở đó.

Bà nhìn cửa sổ, vẫn không suy chuyển gì.

Bà khẽ thở dài. “Hai người đúng là quái nhân, còn biết xuyên tường nữa à?” Bà nói đùa xong lại hỏi. “Cô cậu còn gì muốn hỏi không?”

“Không. Cảm ơn bà.” Nam Tinh đáp lời.

Thẩm Hân khẽ mỉm cười, lát sau mới nói: “Tôi không biết cô cậu bỗng dưng hỏi thăm Lê Khang Thành với động cơ gì, nhưng nhất định không hề đơn giản... Tôi hy vọng chồng tôi có thể trở về.”

Lúc nói câu này, ánh mắt bà vẫn tĩnh lặng như thể sự chờ đợi quá lâu đã bào mòn hy vọng của bà. Có lẽ chính bà cũng tự hiểu, rất có thể chồng bà sẽ không bao giờ quay trở về nữa.

Nam Tinh không tiếp lời, bởi vì quả thật Lê Khang Thành không thể quay trở lại. Điều kiện tiên quyết khi chiếm thể xác chính là giết chết ký chủ, Lê Khang Thành đã bị Cát Hồng giết ngay tại thời điểm cướp xác rồi.

Cô thầm thở dài, cùng Khuu Từ tạm biệt Thẩm Hân, rời khỏi căn biệt thự yên ắng, trang nhã này.

Lúc xe rẽ vào khúc cua, Nam Tinh thoáng thấy bóng Thẩm Hân đang trầm tư nhìn vào căn phòng kia đầy hoài niệm. Cô chậm rãi rời ánh mắt. “Cát Hồng thật đáng chết.”

Khư Từ một tay lái xe một tay vuốt tóc cô. “Có thể lên kế hoạch bắt hấn rồi.”

“Ừ.” Nam Tinh thoáng nghĩ ngợi. “Ban đầu em định lấy mình làm môi nhử, nhưng Cát Hồng quá gian xảo, chắc chắn gã sẽ nghi ngờ, không dễ dàng nhảy vào bẫy, mình làm vậy trái lại còn bứt dây động rừng. Nên em định dùng tin tức của A Nguyệt làm môi.”

“Được đấy, Lê Khang Thành không biết em và Triệu Kỳ có liên quan đến nhau, nhờ anh ta yểm trợ là hợp lý.”

Nam Tinh còn chưa kịp suy tính tiếp, chuông điện thoại đã vang lên, cô nhìn thoáng tên người gọi cũng sửng sốt thốt lên: “Tào Tháo này.”

Khư Từ chưa kịp hiểu ra. “Hả? Tào Tháo á?” Rồi thấy Nam Tinh trả lời điện thoại. “Triệu Kỳ? Chuyện gì thế?”

Lúc này Khư Từ mới hiểu ra ngụ ý của cô, ý là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Hóa ra Nam Tinh cũng biết đùa giỡn, dù chưa đủ để gây cười.

“Lê Khang Thành gọi điện hỏi thăm tình hình gần đây của A Mễ, em bảo cô ấy hồi phục rất tốt. Gã bảo muốn đến thăm, em nói A Mễ cần tĩnh dưỡng, không tiện gặp, sau khi về nước sẽ đến thăm gã. Gã nói có một loại thuốc đặc hiệu, có thể chữa bệnh cho A Mễ.”

“Thông minh lắm.” Nam Tinh tính toán thật nhanh. “Triệu Kỳ, tôi sẽ dùng tin tức của A Nguyệt dụ hung thủ ra, cần sự phối

hợp của anh.”

“Chị cứ nói đi.”

“Hai ngày sau, anh gọi hỏi Lê Khang Thành xem thuốc đặc hiệu kia là gì.”

Triệu Kỳ cẩn thận lắng nghe, nhưng cứ cảm thấy có gì đó không ổn. *Sao lại nói vậy với Lê Khang Thành? Sao giống như đang dụ bác Lê xuất đầu lộ diện vậy? Lẽ nào... Nam Tinh đang nghi ngờ Lê Khang Thành sao?*

Anh ta không giải thích được, nhưng bất kể thế nào, giữa Nam Tinh và Lê Khang Thành, Triệu Kỳ vẫn chọn tin tưởng Nam Tinh.

Chỉ vì cô là chị gái của A Mễ, từ nay về sau cũng sẽ là chị gái của anh ta.

Nam Tinh cúp máy, mắt nhìn đăm đăm về phía trước, lại thấy hai chú cá đang tung tăng bơi lội. Cô nhìn cá vẫy đuôi lượn qua, lòng nhớ đến Phát Tụ, người dành trọn cả đời phò tá nhà họ Nam.

Khưu Từ cũng để ý thấy cô đang nhìn cá âm dương, khẽ cất giọng: “Nam Tinh, bà Lệ nói, sau khi tìm được em, anh phải dốc sức giúp đỡ em, mà hai con cá này cũng phải giao cho em.”

Nam Tinh nhìn chúng. “Ngoại trừ có thể tìm người, có thể đi thông đến hai cõi âm dương chúng còn có thể làm gì?”

“Hình như không, nên anh cũng không hiểu vì sao trước khi lâm chung, bà Lệ lại cố ý dặn dò điều này. Chuyện chúng có thể làm trong tay em cũng có thể phát huy tác dụng ở chỗ anh.” Khưu Từ cười nói. “Mau lên, bóp đuôi chúng xem có gì đặc biệt không”

Nam Tinh đưa tay véo đuôi cá xuyên qua kính chắn gió, không thấy có gì thay đổi. Khưu Từ thấy cô làm thật, dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên khiến anh buồn cười. “Tinh Tinh của anh càng lúc càng đáng yêu rồi.”

Nam Tinh khựng lại, rút tay về. “Đừng nói thế.”

Cô chỉ hay được khen đáng yêu thuở còn bé xíu, giờ nghe lại vừa lạ lẫm vừa xa xăm, không quen chút nào. Trong chùng mực nào đó, đáng yêu tượng trưng cho sự yếu đuối.

Đây là suy nghĩ cố hữu của cô, nên cô không muốn nghe ai nói mình đáng yêu cả.

“Xem ra em muốn được anh khen xinh đẹp rồi. Được, được, được, anh khen, anh khen, Nam Tinh của anh là người đẹp nhất trên đời.”

Nam Tinh chỉ muốn dùng tay bịt miệng anh. Có biết xấu hổ không thế, ai lại khen trơn tuột như vậy.

Khưu Từ không trêu cô nữa, lái xe từ ngoại ô chạy về nội thành, hòa vào dòng xe cộ như mắc cửi trên đường lướt qua từng cửa hàng bên phố. Anh chợt nhớ ra một chuyện, thế là bắt đầu để ý hai bên đường. Nhìn thấy một cửa hàng trang sức từ xa, anh lập tức đánh tay lái rẽ vào.

Nam Tinh tưởng anh định dùng xe ăn cơm, ai ngờ vừa xuống xe, Khưu Từ đã nắm tay cô chạy thẳng đến cửa hàng trang sức. Cô thắc mắc: “Đến đó làm gì?”

“Mua nhẫn.” Khưu Từ nói như lẽ đương nhiên. “Không phải em đã nhận lời cầu hôn của anh rồi sao?”

Nam Tinh thoáng hoảng hốt, dừng chân không muốn đi, cô nhìn anh chăm chăm. “Em hối hận rồi.”

“Sao hối hận?”

“Cát Hồng vẫn chưa chết...”

“Cho dù gã chưa chết, chúng ta vẫn phải tiếp tục sống. Không thể vì gã chưa chết mà phải đóng băng thời gian của chúng ta như vậy.” Khưu Từ nhìn cô còn đang băn khoăn do dự. “Em đã vất vả suốt mấy trăm năm qua rồi, từ nay về sau, anh sẽ không để em sống như cái máy như vậy nữa. Tìm kẻ thù và kết hôn là hai việc không hề mâu thuẫn với nhau.”

Chưa ai từng nói với cô những lời này, kể cả người nhà họ Đào quen thân mấy đời cũng không.

Không hề mâu thuẫn? Hình như không mâu thuẫn thật.

So ra, cô không nghĩ thoáng được như Khưu Từ.

Khưu Từ chính là sự cứu rỗi của cô.

Nếu không nhờ anh, cho dù giết được Cát Hồng rồi, cô cũng không có ý định quay về cuộc sống tự nhiên theo dòng thời gian.

Cô hít thật sâu, cuối cùng mới ngược lên nhìn anh. “Em muốn chọn một chiếc nhẫn thật đẹp, anh trả tiền.”

Khưu Từ nhìn sắc mặt Nam Tinh bừng sáng, đẹp đến mức khiến anh ngẩn ngơ mất một lúc, sau đó mới cười rộ lên. “Vâng, tuân lệnh phu nhân.”

Anh muốn chọn chiếc nhẫn đẹp nhất cho Tinh Tinh mà anh yêu nhất.

Đó là cô gái xinh đẹp nhất thế gian này.

Lê Khang Thành nghiệm ra, kể từ khi Nam Tinh xuất hiện, gã làm gì cũng trầy trật.

Chuyện nhà họ Lê, chuyện của Lý Nhụy, và cả chuyện của Nam Nguyệt.

Việc gì cũng trúc trắc vì sự xuất hiện của Nam Tinh.

Người nhà họ Nam đều đáng chết.

Lê Khang Thành thoải mái sống mấy trăm năm, chỉ vì những chuyện gần đây mà vô cùng khó chịu. Mà điều khiến gã bất an và bức bối nhất là sự tồn tại của Khưu Từ.

Gã thực sự rất để ý thằng nhóc này. Khưu Từ luôn kề cận Nam Tinh, nếu ra tay với Nam Tinh, có phải Khưu Từ sẽ là một biến số khó lường hay không?

Nam Tinh không vô dụng như Nam Nguyệt. Năm đó gã điều tra nhà họ Nam, biết Nam Tinh là người được Nam Tử An chọn làm người thừa kế. Người được tên cáo già Nam Tử An tin tưởng và đào tạo chắc chắn không hề tầm thường. Hơn nữa tám trăm năm qua, Nam Tinh không hề xao nhãng việc học tập và rèn luyện huyền thuật.

Thầy trộm mệnh?

Nực cười.

Cô ta còn vọng tưởng mở ra đường sống cho nhà họ Nam à?

Lê Khang Thành thừa biết ý đồ của Nam Tinh, đừng hòng gã cho cô ta cơ hội.

Nhưng phải làm sao mới giết được Nam Tinh? Nếu không giết được ngay từ lần đầu tiên, gã mới là người bị giết. Nam Tinh có thể giết Bàn Phương Nguyên, đương nhiên có cách tiêu diệt gã, nhưng gã lại không biết cách giết chết Nam Tinh.

Không thể mạo hiểm được.

Gã vẫn phải đi tìm Nam Nguyệt, thử nghiệm trên cô ta. Giết được Nam Nguyệt, dĩ nhiên có thể giết Nam Tinh, mặc dù Nam Tinh còn khó giải quyết hơn Nam Nguyệt nhiều.

Nhưng Triệu Kỳ không chịu nói cho ai biết nơi Nam Nguyệt đang dưỡng bệnh, thậm chí cả ông Triệu cũng không biết. Phải làm sao để Triệu Kỳ chịu nói cho gã biết đây?

Khoảng cách quá xa, gã không tìm được Nam Nguyệt. Lần bắt cóc trước gã không ếm bùa truy vết lên người Nam Nguyệt, quả thật thất sách.

Lê Khang Thành suy nghĩ hồi lâu, đau râm ran cả đầu. Bỗng chuông điện thoại reo lên, gã thoáng nhìn, là đầu số quốc tế gọi đến. Gã vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói trầm khàn của Triệu Kỳ: “Bác Lê, bác thực sự có thuốc đặc hiệu cứu được A Mễ sao?”

Lê Khang Thành mừng hóm. “Có, nhưng không phải A Mễ đang hồi phục rất tốt sao?”

“Dạ, vết thương của cô ấy đã từ từ lành lại, nhưng đầu vẫn đau suốt, ban đêm không thể nào ngủ được. Cháu sợ nếu tiếp tục vậy nữa, cô sẽ không trụ nổi.” Trong lúc nói, Triệu Kỳ như thực sự nghe thấy tiếng Thang Mễ rên lên đau đớn trước khi qua đời, thế nên giọng có chút nghẹn ngào.

Lê Khang Thành thực sự nghe thấy cảm xúc chân thành tha thiết của anh ta, không hề giống đóng kịch. Gã ra chiều than thở. “Đây không phải chuyện nhỏ, cháu mau về đi.”

Triệu Kỳ hỏi dồn dập: “Bác Lê tìm bác sĩ nào thế? Thực sự có thể chữa khỏi bệnh cho A Mễ sao?”

Lê Khang Thành không ngờ với chuyện của Thang Mễ, Triệu Kỳ lại cẩn trọng kỹ càng như vậy. Cậu ta trước nay vẫn luôn tin tưởng gã, giờ lại giở giọng chất vấn. Ai cũng bảo tình yêu có thể khiến người ta trở nên ngu muội, Triệu Kỳ là ví dụ điển hình đây mà.

Gã dụ dỗ: “Bác Lê không lừa cháu, bác không tìm bác sĩ nổi tiếng, mà nhờ người bạn giỏi kỳ môn huyền thuật lần trước. Bác kể với cậu ta chuyện A Mễ đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện trong vườn nhà mình với vết thương rất nặng. Cậu ta nghe xong liền thấy lạ, cho rằng A Mễ bị như vậy không phải do bị tấn công, mà có thể bị ếm tà thuật.”

Triệu Kỳ siết chặt điện thoại. “Cháu cũng nghi ngờ như vậy, cháu kiểm tra camera mà không thấy cô ấy đâu, đến khi cô ấy quay về cũng không hề xuất hiện trong camera. Bác Lê, bác nhất định phải giúp A Mễ nhé!”

“Dĩ nhiên bác sẽ giúp vị hôn thê của cháu rồi. Bây giờ bọn cháu đang ở đâu, bác đi tìm hai đứa.”

“Bạn của bác Lê ở trong nước đúng không? Cháu sẽ đưa A Mễ về ngay.”

Lê Khang Thành thâm cười lạnh, vẻ là tốt rồi, đỡ được bao công đoạn. “Vậy hai đứa mau về đi, bao giờ về nước thì gọi ngay cho bác, bác sẽ dẫn bạn đến.”

“Dạ, cảm ơn bác Lê, cảm ơn bác.”

Lê Khang Thành cười nhạt. “Cháu đừng khách sáo.”

Cậu dâng Nam Nguyệt đến tận miệng hùm của tôi, tôi cảm ơn cậu còn không hết ấy chứ.

Cuối cùng gã cũng có thể vui vẻ trở lại, cụp mắt tính toán, Lý Nhụy bị hành hạ mấy ngày, cho dù ý chí có kiên cường đến đâu cũng không chịu được quá nửa tháng. Hiện giờ gã phải tập trung bắt Nam Nguyệt, tạm gác chuyện Lý Nhụy sang một bên. Nhưng mà, nói không chừng khi gã xử xong Nam Nguyệt, Lý Nhụy cũng đã lìa đời vì mất ngủ.

Nghĩ đến đây, Lê Khang Thành bỗng nở nụ cười khoái trá, đến lúc vui rồi đây.

Sáng sớm mùa đông rét lạnh, Lê Khang Thành tự lái xe ra ngoài, Triệu Kỳ báo đã dẫn theo Thang Mễ về nước.

Có lẽ do ông Triệu luôn ác cảm với Thang Mễ, nên Triệu Kỳ không về nhà, mà đến ở khách sạn.

Gã nhanh chóng chạy đến nơi, đỗ xe xong thì đi vào cửa, ấn thang máy.

Sau khi vào thang máy, gã lại nghĩ, có nên giết luôn Triệu Kỳ không.

Vẫn nên giết đi, suy cho cùng Triệu Kỳ cũng không mang lại ích lợi gì cho gã.

Gã lạnh lùng cười khẩy, ngược mắt nhìn camera, tính hủy đi. Nhưng khi ngẩng đầu, gã mới phát hiện camera không nháy đèn. Gã đang nghĩ có khi camera hỏng thì thang máy bỗng rung lắc kịch liệt rồi dừng lại.

Lê Khang Thành ngỡ ngàng, phát hiện xung quanh thang máy có mùi kì lạ.

Gã nhanh chóng ý thức được nơi này không phải là thang máy, đích thị là một ảo cảnh.

Giống hệt ảo cảnh gã sử dụng để giam cầm Nam Tinh.

Lê Khang Thành lập tức hiểu ra đây chính là cạm bẫy. Triệu Kỳ đã bắt tay với Nam Tinh từ khi nào? Nam Tinh phát hiện ra gã cướp xác của Lê Khang Thành rồi sao?

Chuyện xảy ra khi nào? Sao cô ta biết được?

Lúc này Lê Khang Thành mới biết mình đã quá xem thường Nam Tinh, đánh giá quá thấp người thừa kế được Nam Tử An đích thân chọn lựa.

Cho dù gã say mê cầm thuật, nhưng vẫn có điểm giống Nam Tinh. Đều xuất thân học nghệ từ nhà họ Nam, sao lại không có điểm tương đồng.

Gã hiểu ngay Nam Tinh đang giễu cợt gã, tuyên chiến với gã. Cô muốn nhắn gửi thông điệp đến gã, ông mãi mãi là đệ tử nhà họ Nam, tất cả tài nghệ kiến thức của ông đều xuất phát từ nhà họ Nam thôi.

Lê Khang Thành bùng lên giận dữ, lạnh giọng dọa dẫm: “Cô cho rằng chỉ thế này thôi đã nhốt được tôi sao!”

Gã vỗ tay vào “vách tường”, niệm chú mở cửa, thang máy chấn động, rung lắc. Cánh cửa thép kia tức khắc xuất hiện một vết nứt, thang máy thoát cái biến mất, nơi này vẫn là cửa nhà, quả thật vừa rồi chỉ là ảo cảnh.

Gã cười lạnh. “Ra đây đi xem nào, người nhà họ Nam trở thành chuột nhắt từ lúc nào vậy? Không có gan đối mặt với tôi, vậy cô báo thù cho ông nội cô, báo thù cho ba trăm nhân mạng người họ Nam bằng cách nào?”

Trong bóng tối có người từ từ đi ra, cô gái kia mang đôi mắt xinh đẹp nhưng ẩn chứa thù hận, ánh mắt quyết tâm đầy sát khí hướng về phía gã.

Lê Khang Thành cười nham hiểm. “Tôi không ngờ cô có thể xác định được thân phận của tôi nhanh như vậy đấy.”

“Ông sắp không còn mạng để bất ngờ nữa rồi.” Nam Tinh biết gã khó đối phó, dù gã không manh động trong lúc nói chuyện, cô cũng không hề lơ là cảnh giác.

Lê Khang Thành không nhịn được chế giễu: “Hình như cô quên mất một điều, sư phụ cô là sư huynh của tôi, tôi chính là sư thúc của cô. Chẳng những tôi học được hết tất cả bùa phép của nhà họ Nam, mà cả cấm thuật tôi cũng tỏ tường, cô lấy gì giết tôi?”

Trong lúc gã nói, Nam Tinh bỗng cảm thấy cổ chân thoáng lạnh. Cô cúi đầu nhìn xuống, không biết hai con rắn độc đã bò đến chân cô từ khi nào, đang quấn lấy cổ chân cô mau chóng trườn lên. Cô thảm kinh hãi, nhưng lập tức nhận ra đây chỉ là ảo cảnh.

Quả nhiên hai con rắn độc kia chỉ bò lên, không hề cắn người, trong phút chốc đã tan biến.

“Chỉ là hai con rắn mà cô đã sợ, lấy gì đấu với tôi?”

Hắn vừa dứt lời, mặt đất liền rung chuyển, một con mãng xà đội đất chui lên, há cái miệng to như chậu máu tấp về phía Nam Tinh. Nam Tinh lập tức lùi về sau, thả hai linh hồn đen trắng trên tay cô bay về phía mãng xà.

Chúng hóa thành tờ giấy trắng đen sắc bén, tức thì cắt mãng xà ra thành vài khúc. Chúng không ngừng lại, mà bay thẳng về

phía Lê Khang Thành.

Lê Khang Thành nghiêng người né tránh, vẫn bị một tờ giấy bay sượt qua gò má, cửa rách mặt gã.

Đến khi gã xoay người, tờ giấy trắng đen kia đã biến đâu mất. Đất bùn dưới chân khẽ động, gã lập tức giẫm một chân xuống, in dấu giày lên nền đất. Chân gã vùi sâu nửa mét, tạo thành một hố đất như bị sụt lún.

Gã cúi đầu nhìn trùng trùng, thấy trong vũng bùn có lẫn giấy trắng đen nát vụn, hai bóng trắng đen chui ra khỏi đất, bay về tay Nam Tinh.

Lê Khang Thành nhào đến truy kích, nào ngờ hố đất sụp đổ âm âm, khiến khách sạn phía sau vang lên một tiếng nổ rồi vỡ vụn, đất đá văng tung tóe về phía gã.

Lê Khang Thành kinh ngạc, gần như ngay lập tức dựng lên tường đồng vách sắt quanh mình.

Nhưng khách sạn này vừa đổ sập xuống giữa khoảng không thì đột ngột biến mất, không thấy bóng dáng đâu.

Lúc này, gã mới muộn màng nhận ra toàn bộ nơi này đều là ảo cảnh, ngay cả khách sạn cũng là giả! Lê Khang Thành liên tục bị khiêu khích giận tím mặt, người nhà họ Nam thật đáng chết!

Hắn phá vỡ tường bao, xông đến trước mặt Nam Tinh, không ngờ hàng vạn hàng nghìn tờ giấy trắng đen ô ạt che chắn trước mặt cô, mép giấy sắc bén bay về phía gã như ám khí.

Quần áo và phần cơ thể không được che chắn của Lê Khang Thành lập tức bị cửa máy nhát.

Gã còn chưa kịp lùi về sau, dưới chân bất ngờ xuất hiện một Thái Cực Bát Quái đồ, Khưu Từ đã tập kích sau lưng gã.

Thái Cực Bát Quái đồ còn chưa hoàn thành, Nam Tinh đã nhìn thấy đằng xa lại xuất hiện một Lê Khang Thành khác. Mà “Lê Khang Thành” cả người thương tích bên cạnh lại bất động.

Khưu Từ chợt hiểu ra, Lê Khang Thành bị họ tấn công, giam cầm từ đầu đến giờ chỉ là con rối.

“Hà, tôi biết ngay cô còn có người giúp đỡ mà. Cô cho rằng mình thực sự có bản lĩnh làm tôi bị thương đến mức này à?” Lê Khang Thành chẳng hao tổn một sợi tóc ngạo nghễ đứng chấp tay sau lưng, nhìn chăm chăm họ từ đằng xa, nét mặt đầy giễu cợt. “Đừng nói giết tôi, ngay cả muốn đến gần tôi, các người cũng đừng hòng.”

“Chưa chắc đâu.” Khưu Từ cười cợt. “Ông có đang đứng ở đâu thì cũng nằm gọn trong Bát Quái đồ của tôi thôi.”

Lê Khang Thành giật mình, nhìn xuống đất theo phản xạ, rõ ràng không có bất cứ Bát Quái đồ nào. Đến khi cảm thấy không khí xung quanh thay đổi, gã mới biết mình bị Khưu Từ lừa.

Lúc này chỗ gã đứng vẫn an toàn, nhưng giờ thì đang bị Bát Quái đồ bao vây.

Dưới chân không có, bên cạnh cũng không có.

Gã ngẩng phắt đầu lên, nhìn thấy một tấm Thái Cực Bát Quái đồ khổng lồ như lưới bắt cá chụp xuống đầu.

Chỉ thoáng chốc gã đã bị giam trong trận địa, Càn Khôn trong trận va chạm, đánh mạnh vào người gã.

Lê Khang Thành chưa từng thấy trận pháp này, muốn trốn thoát nhưng không tìm thấy đường ra, cũng không có bất cứ sơ

hở nào.

Còn tiếp tục bị giam ở đây, gã chết là cái chắc.

Cát Hồng lập tức vứt bỏ thể xác Lê Khang Thành, dùng linh hồn thoát khỏi trận. Ngay khoảnh khắc thoát hồn, gã đồng thời thi triển cấm thuật, trong nháy mắt hóa trận Bát Quái thành của mình.

Lực hút khổng lồ lập tức kéo Nam Tinh và Khư Từ vào trận.

Cảnh Càn Khôn vốn đối phó Cát Hồng đã biến thành thanh đao trong tay gã, bắt đầu cắt khoét Nam Tinh và Khư Từ.

Mải mê tránh né khiến cho tinh thần và thể lực bị tiêu hao, Khư Từ cố gắng mở cửa trận, nào ngờ bị Cát Hồng phát hiện. Gã lập tức ngăn cửa trận lại, để Càn Khôn đánh vào liên tục, khiến họ không thấy cửa ra đâu nữa.

Nam Tinh không nắm được hướng di chuyển của Càn Khôn, mấy lần bị sượt qua người. Nếu chẳng may hứng trọn nó, người cô đã nát vụn từ lâu rồi.

Bỗng có Càn Khôn bay đến, cô không kịp tránh né nữa rồi, bất thành linh Khư Từ xuất hiện đưa tay đỡ cho cô, gần như làm nát xương cổ tay anh.

Sắc mặt Khư Từ trắng bệch.

Hai người cả người bê bết máu quẩn quanh trong trận, mà Càn Khôn vẫn chưa hề có dấu hiệu ngừng lại. Đúng lúc này hai hồn trắng đen bay đến, ngăn cản Càn Khôn sắc bén không ngừng di chuyển kia. Nhưng trang giấy chỉ bị đụng vào một lần đã bốc cháy, không ngăn cản được lâu.

Khuu Từ tự biết không phá hủy trận sẽ không thể thoát ra ngoài, nhưng phá trận cũng sẽ khiến anh bị trọng thương.

Khi anh đã bị thương nặng, một mình Nam Tinh có thể giết Cát Hồng hay không?

Nhưng còn tiếp tục như thế này, họ đừng hòng sống sót.

Suy nghĩ vừa lóe lên, Khuu Từ đã lập tức đưa ra quyết định.

Phá trận!

Anh ấn lòng bàn tay xuống đất, khom người, bùa phép trong lòng bàn tay chui vào đất, phá Thái Cực Bát Quái đồ, đồng thời khiến trận pháp rối loạn.

Trận Bát Quái biến mất đột ngột, cùng lúc đó Khuu Từ phun ra một ngụm máu.

"Khuu Từ!"

Nam Tinh cúi người dìu anh, phát hiện luồng khí âm u lạnh lẽo của Cát Hồng đang tiến đến gần mình. Cô bất thành linh quay người, rút con dao găm đã chuẩn bị sẵn, xoay người vòng ra sau lưng Cát Hồng, đâm thẳng vào vết bớt hình giọt máu của gã.

Cát Hồng phản xạ rất nhanh, nhưng vẫn bị cô đâm vào gáy.

Có điều cô không hề đâm trúng vết bớt hình giọt máu.

Cát Hồng vội vàng lùi về sau, rút con dao găm trên gáy mình ra. Trên lưỡi dao có dính máu, nhưng không phải của gã, mà là của Nam Tinh. Gã chột hiểu ra, ngẩng mặt lên trời cười sang sảng. "Hóa ra cô dùng cách này để giết tôi à? Bôi máu cô vào là có thể giết tôi sao? Tôi cũng có thể giết cô bằng cách này, đúng không?"

Lưỡi dao cắt qua lòng bàn tay, dính đầy máu của gã. Gã nhào đến chỗ Nam Tinh đang trọng thương, chỉ cần con dao này đâm vào người cô, cô sẽ chết.

Người nhà họ Nam sẽ hoàn toàn biến mất, không bao giờ có thể đầu thai sống lại được nữa!

Nam Tử An, suy cho cùng bản lĩnh của người vẫn không sánh được với ta!

Con dao găm dính máu vừa chạm đến giữa cặp mày Nam Tinh, một đuôi cá bất chợt quét qua, đánh văng Cát Hồng đi.

Hai con cá âm dương to như cá voi vô cùng bồn chồn bơi quanh Nam Tinh, đuôi cá cũng bị dao cắt một đường chảy máu. Mặc dù vậy, chúng vẫn không ngừng bơi qua bơi lại quấn lấy nhau, cất lên âm thanh kéo dài.

Nam Tinh kinh ngạc phát hiện ra chúng không hề sợ máu người nhà họ Nam. Máu của người nhà họ Nam trời sinh có tác dụng tinh lọc, mọi sinh linh khác thường đều kiêng kỵ máu người nhà họ Nam. Song hai con cá này không những không sợ, mà còn tỏ ra vô cùng mừng rỡ.

Cô ngẩng đầu nhìn lại, đột nhiên thấy sau lưng chúng xuất hiện một người to lớn.

Bóng dáng ấy hết sức quen thuộc, là người cô quen.

“Ông nội...”

Nam Tử An hơi cúi đầu nhìn Nam Tinh, bóng dáng to lớn lơ lửng giữa không trung như một vị thần.

Cát Hồng cũng nhận ra hơi thở khiến gã vô cùng căm hận, ngẩng phắt đầu lên. Vừa nhìn thấy bóng dáng hư ảo kia, cơn

giận dữ của gã chột bùng lên. “Nam Tử An! Người vẫn âm hồn bất tán! Người đã chết tám trăm năm rồi! Tám trăm năm rồi!”

Nam Tử An chỉ bình tĩnh nhìn gã, gần như không có bất cứ hành động nào. Nam Tinh biết, thật ra đây không phải là linh hồn của ông, mà chỉ là một ảo ảnh.

Cô như hiểu ra điều gì đó, chậm rãi chìa tay với hai con cá âm dương. Không cần cô nói, hai con cá rủ nhau bơi ngay vào bàn tay cô.

Vừa chạm vào tay cô, chúng dần thu nhỏ lại, hóa thành chuôi kiếm, lưỡi kiếm, dần dần thành hình một thanh kiếm dài màu trắng đen vô cùng sắc bén.

Cát Hồng lần nữa cầm dao găm lên, điên cuồng nhào đến, quyết kết liễu Nam Tinh.

Khưu Từ thấy thế, lúc Cát Hồng đến gần thì đứng phắt dậy, tóm lấy tay Cát Hồng, gồng vai quật ngã gã. Gần như đúng lúc gã ngã xuống đất, giấy trắng đen lại bay ra, xếp thành từng lớp đè chặt gã dưới đất.

“Nam Tinh!”

Nam Tinh rảo bước xông đến, nắm chặt kiếm âm dương đâm thật sâu vào vết bớt hình giọt máu sau gáy Cát Hồng.

Cát Hồng như bị róc xương lóc thịt, khàn giọng hét lên, chấn động cả vùng đất.

Máu người nhà họ Nam đang dần dần xâm chiếm, nuốt chửng máu gã, chẳng khác nào rút gân lột da gã.

“Aaaa...”

Cát Hồng mất hết sức lực, tuyệt vọng phẫn nộ găm lên với trời, nhưng không thể cản được dòng máu trong người đang bị

rút cạn nhanh chóng.

Gã nhớ đến dáng vẻ Bành Phương Nguyên khi bị rút máu.

Hung dữ, đau đớn, tuyệt vọng.

Cát Hồng không cam lòng, không ngờ kế hoạch nghìn năm của mình lại sụp đổ hoàn toàn vì một con nhóc.

Cuối cùng gã vẫn thua Nam Tử An.

"Aaaaa."

Gã càng lúc càng đau đớn, hồn không có máu dần hóa thành tro tàn, gã trơ mắt nhìn hai chân mình dần biến thành cát bụi. Cả quá trình dài đằng đẵng, nỗi đau đớn kia cũng giày vò gã từng chút một.

Chân biến mất, tay biến mất, rồi đến lục phủ ngũ tạng, tất cả đều hóa thành tro.

Cát Hồng đã chết, hoàn toàn biến mất.

Nam Tinh vẫn cầm kiếm nhìn đống tro tàn, nở nụ cười hiểm hoi, rồi lập tức kiệt sức ngã lã xuống.

"Nam Tinh!"

Khưu Từ ôm lấy Nam Tinh đã bất tỉnh nhân sự.

Thanh kiếm nặng nề rơi trên nền đất.

Mặt trời lặn ở đằng tây, ráng chiều nhuộm thắm chân trời, chiếu xuống con ngõ nhá nhem.

Ông chủ Đào xem đồng hồ, đã đến giờ tưới hoa rồi. Ông hứng nước vào bình đi tưới hoa, chốc lát sau nghe thấy Cậu Vàng sủa vang, ông cứ tưởng Phùng Nguyên đi siêu thị mua

lượng thực tích trữ trở về, bèn ló đầu gọi rõ to: “Phùng Nguyên, cậu về rồi à? Mau đi nấu cơm đi.”

Không thấy Phùng Nguyên đáp lời, lúc này ông mới nhớ ra, khi Cậu Vàng sủa, chuông đồng có vang lên. Người kia chắc hẳn không phải Phùng Nguyên, có lẽ là một vị khách bình thường ghé thăm cửa hàng. Ông buông bình tưới hoa, đi ra cửa hàng xem thử, không ngờ lại nhìn thấy Khưu Từ máu me bê bết công Nam Tinh cũng không khá hơn là bao, Cậu Vàng đang lo lắng chạy quanh chân họ.

Ông chủ Đào kinh hoảng, chạy đến xem tình trạng của Nam Tinh. “Chuyện gì xảy ra thế này?”

Khưu Từ nhìn thấy ông chủ Đào, khẽ mỉm cười, mặt đến mức không còn sức cử động. Anh báo tin: “Cát Hồng chết rồi.”

Ông chủ Đào sững người, nước mắt lập tức tuôn đầy mặt, mừng cho Nam Tinh, cũng mừng cho nhà họ Nam.

Cát Hồng đã chết, tất cả đều kết thúc rồi.

Hai mắt ông rưng rưng, run giọng giục: “Mau, mau công Nam Tinh vào đi.”

Khưu Từ cũng không biết mình lấy sức lực từ đâu. Lúc gặp được ông chủ Đào, anh đã thấy mệt mỏi lắm rồi, thế mà vẫn có thể lê bước chân nặng như chì đặt Nam Tinh xuống giường rồi mới ngã lăn sang bên cạnh. Anh nghiêng người vuốt má Nam Tinh, ôm lấy cô, anh cũng vui mừng cho Nam Tinh.

Người trong lòng anh đang ngủ rất sâu, không cảm thấy đau đớn, cảm giác hạnh phúc và nhẹ nhõm không ngừng trào dâng trong lòng.

Trong mơ, Nam Tinh nhìn thấy cha mẹ và ông nội đã lâu không gặp.

Lần này cảnh trong mơ không sụp đổ, không biến thành ác mộng nữa.

Nam Tinh vẫn đang chìm trong giấc ngủ say, giọt lệ lặng lẽ lăn trên khóe mắt.

Nam Tinh ngủ mê mết ba ngày liền, hôm nào Phùng Nguyên cũng chạy đến ló đầu vào hỏi: “Còn chưa tỉnh hả? Còn chưa tỉnh hả, có khi nào thành công chúa ngủ trong rừng luôn không?” Anh ta đang bào vỏ cà rốt chọt nẩy ra một ý tưởng, đẩy Khưu Từ một cái. “Nhanh đi hôn Nam Tinh một cái đi.”

Khưu Từ thương tích đầy người, bị Phùng Nguyên huých đúng vào cánh tay đang đeo băng, đau đến trắng nhợt cả mặt. Thấy anh thở dài, Phùng Nguyên tò mò hỏi: “Sao lại thở dài?”

Khưu Từ nhìn Phùng Nguyên, than thở: “Tôi thở dài vì bản thân bị thương nặng, băng không đã đánh được anh một trận rồi.”

Phùng Nguyên sợ đến mức đánh rơi củ cà rốt, ầm ục hỏi: “Sao đánh tôi?”

“Thích.”

“Ơ cái anh này vô lý thế!” Phùng Nguyên dứ dứ củ cà rốt trước mặt anh. “Tôi đang vất vả nấu cơm trưa cho anh, anh đánh tôi, tôi sẽ đình công, để ông chủ Đào nấu cho anh ăn đấy.”

Khưu Từ nghĩ đến tay nghề của ông chủ Đào, đành dụi giọng: “Không đánh nữa.”

“Hừ!” Phùng Nguyên nghiêm túc nói. “Nhưng anh thử đi hôn Nam Tinh một cái đi, nói không chừng phép màu trong truyện cổ tích lại xảy ra thì sao?”

Khưu Từ “à” một tiếng, không buồn nói cho Phùng Nguyên biết, hai ngày nay anh đã thử rồi, sáng sớm thức dậy hôn một cái, tối trước khi ngủ hôn một cái. Thế nhưng cổ tích không có ngoài đời thực, Tinh Tinh của anh vẫn ngủ say, không tỉnh lại.

Anh đi đến phòng Nam Tinh, đưa tay lên gõ cửa, chỉ mong cô có thể đáp lời, nhưng lại chẳng nghe thấy âm thanh gì hết. Anh đành cất lời: “Anh vào nhé, Nam Tinh.”

Họ đã nhờ dì giúp việc thay quần áo và vệ sinh cho Nam Tinh, chỉ còn lại vài vết thương xây xát trên mặt. Nhìn cô nằm trên giường thoải mái nhẹ nhõm như đang chìm trong giấc ngủ say thế này, không ai ngờ cô mới trở về từ một trận chiến sinh tử ác liệt.

Khưu Từ ngồi bên giường nhìn cô, cất giọng dịu dàng: “Nam Tinh, em lại đi đâu rồi, đến cả cá cũng không tìm thấy em nữa. Em mau tỉnh lại đi, anh sắp điên lên mất.”

Thế nhưng Nam Tinh vẫn không có bất cứ phản ứng nào.

Khưu Từ lẩm bẩm: “Được rồi, xem ra em không sợ anh nổi điên.”

Anh cúi người hôn lên trán cô. “Hoàng tử đến, hoàng tử đến, công chúa Tinh Tinh còn không chịu tỉnh sao.”

Nam Tinh vẫn ngủ say sưa, hoàn toàn không có ý hồi đáp.

Khưu Từ thở dài thườn thượt, nếu không phải tướng ngủ của Nam Tinh quá yên bình, lại thêm ông chủ Đào kể mỗi lần cô

mệt đều dùng giấc ngủ khôi phục thể lực, anh thực sự lo lắng đến phát điên.

“Ở đâu có hoàng tử?”

Khưu Từ ngồi bên giường hồi lâu chợt nghe thấy có tiếng nói, sững sốt nghiêng đầu nhìn sang. Nam Tinh hé mắt nhìn anh, hỏi lại: “Sao em không thấy?”

Khưu Từ lập tức cười rạng rỡ, cúi người hôn lên môi cô, mặt dày mà dạn trả lời: “Ở đây này, thấy không?”

Nam Tinh bật cười. “Da mặt dày thật.”

Khưu Từ tủm tỉm nhìn cô. “Ngủ ngon không?”

“Ừ, có rất nhiều giấc mơ đẹp.” Nam Tinh vẫn nằm yên, hồi tưởng lại mọi chuyện trong mơ. “Đã lâu lắm rồi không được mơ đẹp đến vậy.”

Cô từ tốn ngồi dậy. “Em nghỉ ngơi đủ rồi, có sức đi mở sinh đồ cho nhà họ Nam của em rồi.”

Giải tử trận, mở sinh đồ, để tất cả người thân bị vây hãm trong đó được đầu thai chuyển kiếp.

Có lẽ một, hai năm sau, đứa trẻ nào đó cô tình gặp trên đường lại chính là người nhà họ Nam.

Ban đầu trong phòng chỉ có hai người, thế mà không biết Tiểu Hắc, Tiểu Bạch và cả hai con cá âm dương đã bơi vào theo từ lúc nào. Khưu Từ đang khấp khởi ôm Nam Tinh khẽ thở hắt ra, nghiêm túc nói với chúng: “Hay là, anh dạy mấy đứa chơi mạt chược nhé?”

Nếu không, anh và Nam Tinh làm sao có được không gian riêng.

Ánh trăng trong vắt rải sắc bạc lấp lánh khắp mặt sân, hết như khung cảnh mùa hè lúc năm giờ sáng, yên ắng đến vắng lặng.

Khưu Từ, ông chủ Đào và Phùng Khuyên chuyển cái bàn giữa sân đi, đứng trên hành lang nhìn Nam Tinh. Không ai lên tiếng, sợ quấy nhiễu giây phút tĩnh lặng này.

Một tấm bùa khổng lồ được vẽ trên khoảnh đất trong sân, Nam Tinh cẩn thận kẻ cả nửa tiếng đồng hồ, không dám sơ sót dù chỉ một chút.

Cô chấm bút vào chu sa, vẽ đỏ cả sân, dường như nhuộm đỏ cả ánh trăng bàng bạc chiếu xuống mặt đất.

Hồi lâu sau, Phùng Nguyên mới lên tiếng hỏi: “Cô Nam Tinh định làm gì vậy?”

“Mở sinh đồ.” Ông chủ Đào trả lời. “Sau khi thoát khỏi tử trận, người nhà họ Nam vẫn chưa được giải phóng hoàn toàn. Nam Tinh còn phải mở sinh đồ cho họ, chỉ dẫn nơi họ có thể đầu thai kiếp khác.”

Phùng Nguyên bưng tỉnh. “Hóa ra bùa này dùng để mở sinh đồ, nhưng đông người như thế thì khó chỉ dẫn lắm nhỉ?”

Anh ta là người của hai giới âm dương biết sinh đồ nhưng bình thường chỉ đường cho một hai người đi còn dễ dàng này hơn ba trăm người, phải tài năng bản lĩnh đến thế nào mới làm nổi. Cô Nam Tinh quả thật không đơn giản mà.

Phùng Nguyên nhanh chóng biết được cách Nam Tinh mở sinh đồ. Bùa vừa vẽ xong, tử trận lập tức hiện ra dáng vẻ vốn có của nó.

Đó là một tấm lưới khổng lồ, dây đan chặt vào nhau, gió thổi không lọt, ngay cả một đầu ngón tay cũng không chui vào nổi. Dưới tấm lưới đỏ khổng lồ, cả trăm linh hồn bị trói chặt, chẳng có lấy một khoảng trống nào để xoay người.

Nhưng họ không kêu rên lấy một tiếng! Cốt cách của người nhà họ Nam dù qua mấy trăm năm vẫn không bị bào mòn.

Họ lẳng lặng ngồi dưới chiếc lưới, tựa như mới ngồi xuống đây nghỉ chân chốc lát.

Nam Tinh từng gặp họ vô số lần trong giấc chiêm bao, nhưng không có lần nào thấy được dáng vẻ họ bị giam trong tử trận. Lòng cô trào dâng cảm giác chua xót, gánh nặng trên vai cô có là gì đâu, dù vất vả nhưng ít nhất vẫn được tự do, còn người thân của cô bị giam trong tử trận mất tự do suốt mấy trăm năm mới thực sự cực khổ.

Khưu Từ đứng bên cạnh đưa lọ máu của Cát Hồng đến, thấy Nam Tinh đỡ đỡ, khẽ nhắc: “Nam Tinh, mau giải tử trận đi.”

Nam Tinh gật đầu, nhận lấy chiếc lọ. Cô lấy bút chấm vào máu, đi đến tử trận, máu dần đọng lại ở đầu bút, trĩu xuống thành giọt, chậm chạp rơi khỏi đầu bút, nhỏ xuống tử trận.

Như con rồng trong bức tranh cuối cùng cũng được điểm mắt, tử trận bỗng “sống” dậy, hé ra một lối đi hình con mắt.

Nam Tinh giơ tay lên làm phép, lẩm nhẩm thần chú mà người bên cạnh nghe không hiểu. Phùng Nguyên bỗng cảm thấy sau lưng có gió thổi thốc đến, quay đầu nhìn lại không khỏi kinh ngạc.

Từng đôi mắt từ đồ cổ trong cửa hàng bỗng bay ra, chui vào “mắt” tử trận. Anh ta đột nhiên nhớ ra, Nam Tinh đã đi thu

gom từng đôi mắt trong đồ cổ kia.

Anh ta chợt hiểu, hóa ra Nam Tinh đã bắt đầu chuẩn bị cho người nhà họ Nam đầu thai chuyển kiếp từ mấy trăm năm trước rồi.

Mắt có thể tìm được Cát Hồng, cũng có thể dẫn dắt người nhà họ Nam rời khỏi tử trận, trở lại sinh đồ.

Trong lúc truy tìm kẻ thù, đương đầu với nguy hiểm mọi nơi mọi lúc, cô vẫn có thể nghĩ đến việc này.

Giờ Phùng Nguyên đã hiểu tại sao Nam Tử An lại chọn Nam Tinh là người cứu nhà họ Nam khỏi kiếp nạn.

Nếu phải lựa chọn, anh ta cũng sẽ chọn cô không chút do dự.

Khi từng đôi mắt từ tử trận quay ra, chúng không đi một mình mà dẫn theo một chiếc bóng.

Đó là người của gia tộc họ Nam.

Nam Tinh nhìn từng người rời khỏi tử trận, tất cả bọn họ đều là người thân, người quen của cô.

Trong số những người thân lần lượt đi vào sinh đồ, Nam Tinh nhìn thấy cha mẹ đã xa cách tám trăm năm.

“Cha, mẹ.”

Họ như nghe thấy giọng con gái, chầm chậm quay đầu, nhìn Nam Tinh với ánh mắt trù mến.

Mắt Nam Tinh ngấn lệ, gấn trong gang tấc mà lại như cách mặt biển trời.

“Tinh Nhi, con phải chăm sóc cho bản thân thật tốt.” Cho dù chia cách mấy trăm năm, cha mẹ vẫn đau đáu nghĩ cho con gái mình.

Nước mắt lăn xuống hai gò má, cô khẽ gạt đầu. Cô dõi mắt nhìn người thân bước trên con đường chuyển sang kiếp khác, càng lúc càng xa.

Tuy lưu luyến, nhưng hạnh phúc.

Rồi sẽ có một ngày họ gặp lại nhau, cho dù có thể không nhận ra nhau, nhưng hơn ba trăm người nhà họ Nam sẽ không bị giam cầm nữa.

Đến khi toàn bộ người nhà họ Nam đã được luân hồi, tia sáng tử trận lụi dần, hóa thành tro bụi, hoàn toàn biến mất, như thể tất cả đã chấm dứt. Khưu Từ thấy Nam Tinh vẫn bịn rịn, khẽ vuốt tóc cô. “Có thể trút bỏ gánh nặng được rồi, Nam Tinh.”

“Ừ.” Nam Tinh chợt cảm thấy mông lung, cuộc sống lặp đi lặp lại tám trăm năm bỗng thay đổi hoàn toàn, không biết sau này sẽ ra sao. Cô nhớ đến người vẫn luôn đứng cạnh mình, nghiêng đầu nhìn anh. Không không có gì mông lung nữa, cô còn sống, bên cạnh cô còn có Khưu Từ.

Cô không còn cô độc một mình nữa.

Khưu Từ cúi xuống kề vào trán cô, thủ thủ: “Em nhìn anh thế này, anh chỉ muốn ôm lấy em thôi.”

“Vậy anh ôm em một cái đi.” Nam Tinh không chờ anh ôm, đã tựa vào lồng ngực rộng rãi của anh, thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. “Em lại muốn ngủ rồi.”

“Vậy thì ngủ đi.” Khưu Từ dẫn tới. “Ngủ chung nhé?”

Nam Tinh lập tức bật dậy khỏi khỏi lồng ngực anh. “Đồ dê xồm.”

Khưu Từ nở nụ cười xán lạn như trăng rằm. Nam Tinh thích nụ cười này của anh, nhìn thấy nụ cười này luôn khiến tâm trạng cô tươi sáng trở lại. Cô kiễng chân hôn lên môi anh. “Chúng ta kết hôn đi.”

Cát Hồng đã chết, tử trận đã giải, bùa phép ông nội để lại trên người cô cũng biến mất.

Từ nay về sau, cô có thể sống như người bình thường, có tuổi thọ, có cơ thể như người thường, có thể cùng Khưu Từ già đi, chết đi.

Cùng nhau chuyển sang kiếp khác.

Giờ đây cô không muốn nghĩ đến chuyện kiếp sau nữa, chỉ muốn sống bên anh, cùng anh trải qua những tháng ngày vui vẻ của người bình thường.

Cuộc sống tự do tự tại đích thực.

“Tốt, kết hôn thôi.” Khưu Từ cúi người ôm lấy cô. “Sau đó anh muốn xem thật kỹ lưng em, nghĩ cách xóa mấy vết sẹo kia đi.”

Nam Tinh không ngờ anh vẫn nghĩ đến thương tích của cô, không lúc nào không suy nghĩ cho cô. Trong khi bản thân cô cũng đã vui đến mức quên đi những vết thương ấy, anh vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nhớ đến lời dặn dò của cha mẹ, cô có chút hối hận đã không kéo Khưu Từ ra giới thiệu với họ, báo cho họ biết đã có người chăm sóc cho cô rồi, cha mẹ không cần lo lắng.

Người này rất tốt, tốt vô vàn.

Ông chủ Đào và Phùng Nguyên vẫn đứng ở hành lang nhìn họ. Phùng Nguyên cũng không nhịn được, cảm thán. “Tốt quá!”

Ông chủ Đào khẽ gật đầu, đôn hậu nhìn họ, cuối cùng ông đã có thể yên tâm rồi! Nam Tinh đã trở thành người bình thường có thể sống cuộc đời bình thường với Khưu Từ.

Trong sân bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại.

Khưu Từ đang ôm Nam Tinh trong lòng, nghe thấy tiếng chuông liền cầm điện thoại lên xem, trái tim lại thấp thỏm.

“Sao vậy Man Man, có phải anh tôi làm sao rồi không?”

Giọng nói bên kia đầu dây căng thẳng đến mức nghẹn ngào, nhưng không giấu nổi niềm vui.

“A Từ, anh chú tỉnh rồi!”

Khưu Từ sững lại, nét mặt dần tươi rói, thở phào nhẹ nhõm.

Anh nghiêng đầu nói với Nam Tinh: “Tinh Tinh, anh của anh tỉnh rồi.”

Nam Tinh cũng cười rộ lên, nắm lấy tay anh. “Đi, chúng ta đến bệnh viện thôi.”

“Ừ.” Khưu Từ nắm tay cô thật chặt, cười rạng rỡ. “Anh muốn thông báo với anh của anh và Man Man rằng họ có em dâu rồi.”

Nơi hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, hai chiếc nhẫn sáng bóng dưới ánh trăng.

Thuần khiết như ánh trăng hệt như trái tim của hai người.

Sau này, không gì có thể chia cách họ được nữa.

Sáng mùa đông gió rét thổi thấu xương, trời mới hửng, Phùng Nguyên đã bị ông chủ Đào sai đi mua mười mấy thùng

giấy siêu to mang về cửa hàng. Lúc này ông chủ Đào cũng đang lau sạch sẽ các món đồ cổ đủ mọi triều đại bày la liệt trên bàn.

Anh ta giật mình. “Ông chủ Đào, ông bày hết đồ của cô Nam Tinh lên bàn, không sợ bị cô ấy đánh à?”

Ông chủ Đào nhìn Phùng Nguyên lúc nào cũng nhát gan sợ sệt, nhắc nhở: “Nam Tinh và Khưu Từ đang chìm đắm trong thế giới ngọt ngào của hai người, đánh đấm gì.”

“À nhỉ...” Phùng Nguyên xách thùng giấy đi vào. “Thảo nào hôm nay yên ắng vậy. Ôi, không ai nấu cơm trưa cả, nhớ tay nghề nấu ăn của Khưu Từ quá.” Thấy ông chủ Đào còn đang hí hoáy lau chùi, anh ta hỏi: “Ông bảo tôi mua nhiều thùng giấy như vậy làm gì?”

“Bỏ mùng cửa vào đi, rồi đặt mấy món đồ cổ này vào, nhớ trải mùng cửa dày một chút, đừng để đồ cổ bị vỡ.”

Phùng Nguyên tò mò. “Định vận chuyển đi đâu thế?”

“Nam Tinh không cần dùng đến mấy món này nữa, bảo tôi quyên góp cho viện bảo tàng.”

“Tôi mà là Giám đốc Viện bảo tàng, chắc sẽ vui chết mất.” Phùng Nguyên vừa nói vừa tưởng tượng ra vẻ mặt Giám đốc Viện bảo tàng khi nhận đồ cổ, chắc họ sẽ phấn khởi lắm. Anh ta gặng hỏi thêm: “Cô Nam Tinh và Khưu Từ đi đâu rồi?”

Ông chủ Đào cẩn thận cầm từng món đồ cổ lên, cười nói: “Ai biết được.”

Ánh nắng mùa đông nhẹ nhàng soi sáng con ngõ trong buổi sớm mai, vừa ấm áp vừa yên tĩnh. Ông chủ Đào mỉm cười ngắm nhìn ánh nắng ngoài kia.

“Trời đẹp quá!”

HẾT

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỎI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

[1E] Bô đề nghìn mắt là hạt của cây Raphia Vinifera - một loại thực vật có hoa thuộc họ cọ, được đặt tên là bô đề nghìn mắt vì có nhiều đốm tự nhiên trên bề mặt, như thể có nhiều mắt.

[2E] Thát Đát hay Tartar là tên gọi chung các bộ lạc hỗn hợp Đột Quyết, Mông Cổ và Thanh Tạng sống rải rác ở miền thảo nguyên Bắc - Trung Á trước khi Đế quốc Mông Cổ xuất hiện, họ nói tiếng Tatar.

[3E] Gia tộc có nhiều đời vinh hiển.

[4E] Giờ Dần là khoảng thời gian từ 3-5 giờ sáng.

[5E] Để tránh bị làm giả, hổ phù chia làm hai nửa, do Hoàng đế và Tướng quân nắm giữ, đường vân và khớp ghép chính xác mới có hiệu lực huy động binh lực.

[6E] Dúi có tên gọi khác là chuột nứa, chuột dúi, con nui, con rúi, chuột tre, chuột lách. Loài này thuộc lớp thú và một phân họ gặm nhấm. Dúi bao gồm có 4 loại là dúi nâu, dúi má vàng, dúi mốc nhỏ và dúi mốc lớn. Chúng rất hung dữ, có tập tính ăn đêm ngủ ngày, bởi vì chúng không thích ánh sáng nên ban ngày vào hang sâu để ẩn nấp và ngủ, tối đến thì ra ngoài kiếm ăn.

[7E] Phòng cấp cứu hồi sức.